

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FATED TO DARKNESS TRILOGY

THE
KINGDOM
OF
FLAMES
AND
ASH

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JEN L. GREY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ALEVLER VE KÜL KRALLIĞI

KARANLIĞA YAZGILI

3. KİTAP

JEN L. GREY

Telif Hakkı© 2024 by Grey Valor Publishing, LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

CONTENTS

[İsim SözlükSözlüğü](#)

[Genel](#)

1. [Tavish](#)
2. [Lira](#)
3. [Lira](#)
4. [Lira](#)
5. [Tavish](#)
6. [Lira](#)
7. [Lira](#)
8. [Lira](#)
9. [Lira](#)
10. [Tavish](#)
11. [Tavish](#)
12. [Lira](#)
13. [Lira](#)
14. [Lira](#)
15. [Tavish](#)
16. [Lira](#)
17. [Lira](#)
18. [Tavish](#)
19. [Lira](#)
20. [Lira](#)
21. [Lira](#)
22. [Tavish](#)
23. [Lira](#)
24. [Lira](#)
25. [Lira](#)
26. [Tavish](#)
27. [Lira](#)
28. [Lira](#)
29. [Lira](#)
30. [Lira](#)
31. [Lira](#)
32. [Tavish](#)

33. [Lira](#)

34. [Lira](#)

[Sonsöz](#)

[Yorum Bırakın](#)

[İhanete Uğramış Eş - Birinci](#)

[Bölüm Yazar Hakkında](#)

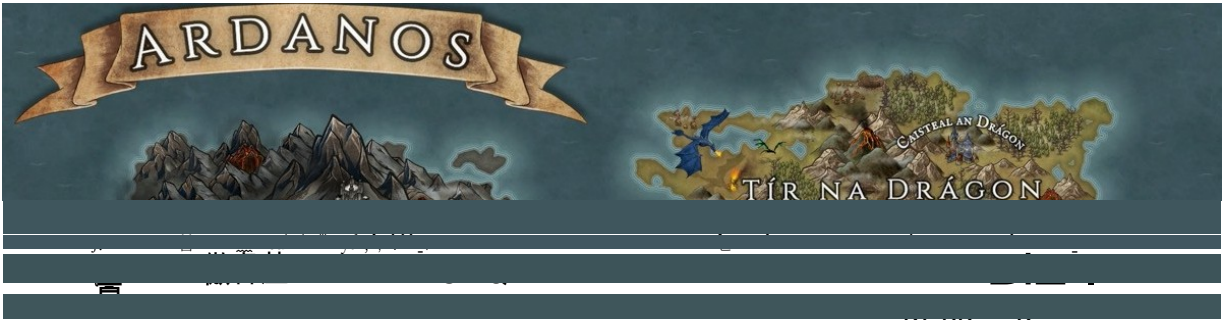
[Ayrıca Jen L. Grey](#) .

NAME GLOSSARY

Lira (LEE-rah)
Tavish (TAH-vish)
Eiric (AY-rik)
Faelan (FAY-lan)
Finnian (FIN-ee-an)
Caelan (KAY-lan)
Eldrin (EL-drin)
Lorne (LORN)
Moria (MOHR-ee-ah)
Torcall (TOR-kahl)
Finola (fi-NO-lah)
Rona (ROH-nah)
Dougal (DOO-gal)
Malikor (MAL-ih-kor)
Moor (MOOR)
Struan (STROO-an)
Pyralis (pie-RAL-is)
Brenin (BREN-in)
Hestia HES-tee-ah)
Erdan (ER-dan)
Sylphia SIL-fee-ah)

GENERAL GLOSSARY

Ardanos (ard-AN-ohss) - Diyar Adı
Aetherglen (AY-thur-glen) - Unseelie ve Seelie birleşik krallığı
Cuil Dorcha (COOL DOR-kha) - Unseelie Krallığı
Dunscaith (DOON-skah) - Unseelie Kalesi
Gleann Solas (GLYAN SO-las) - Seelie Krallığı **Caisteal**
Solais (KASH-tul SO-lash) - Seelie Kalesi **Aelwen** - (A-el-wen) - Seelie Krallığı'ndaki Nehir
Tìr na Dràgon (CHEER na DRAY-gon) - Ejderha Krallığı
Cù-sìth (koo-shee) - Kurt benzeri Unseelie yaratık

TAVISH

W Son harap Unseelie köyünün yanından geçip denize doğru kanat çırpıp devasa, kızıl renkli ejderhaya bakarken Lira pençelerinden sallanırken harap olmuş adanın görüntüsü kalbimi parçaladı. Bize doğru eğilmişti, uzun sarı saçları yüzüne dökülüyor, kendiminkilerden daha iyi tanıdığım kobalt mavisi gözlerini gizliyordu. Ejderha, kaçma şansı olmasın diye kollarını ve pırıl pırıl parlayan deniz yeşili kanatlarını bağlamıştı.

Kahrolası kül nefesi.

Kuzenim ve eski baba figürüm Eldrin, kılıcının ucunu kalbimin üzerindeki deriye bastırarak Unseelie kalesinin dibindeki taş zeminde bana sarıldı.

"Beni *dinleseydin*, bunların hiçbirisi yaşanmak zorunda kalmazdı," diye tükürdü, beyaz gözleri neredeyse benimkine benzer soluk bir griydi, soluk teniyle zar zor kontrast oluşturuyordu. "Bu noktaya gelmemizin sebebi sensin ve *kader arkadaşını* güvende tutamadığını bilerek ölmen en doğrusu."

Lira, geliyorum, kader arkadaşını bağlantımızı kullanarak bağlandım, daha önce hiç deneyimlemediğim bir kararlılık içimde parladı. Eldrin bana pek çok yönden ihanet etmişti. Bana karşı bir şey başarmış gibi hissetme lüksüne sahip değildi.

Kabusların, ayazın ve karanlığın patlayan ve burada bir kurban gibi yatmayı reddettim, özellikle de Lira'nın bana en çok ihtiyacı olduğu anda

En çok.

Sahip olduğumu bilmediğim bir güçle kalçalarımı savurdum ve Eldrin'in öne, başımın üzerine düşmesine neden oldum. Bıçağının ucu yakıcı bir acıyla göğsümü kesti ama yara derin değildi. Bunu görmezden gelerek ayağa fırladım ve Eldrin'in karanlık kanatlarına basarak onu yere sabitledim.

"Seni hiç dinlemedim çünkü sen benim kralım değildin. Ben senin kralındım ve doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım," diye homurdandım. Kılıcı Eldrin'in sırtına sapladım, hayatına son vermeye hazırdım. Ölümünün yavaş ve acı verici olmasını ama Lira'nın zararına değil.

Benim için gelmene değil, kız kardeşimin peşinden gitmene ihtiyacım var, diye karşılık verdi Lira. Korkusu ve çaresizliği aramızdaki bağı daha da güçlendirdi.

Bakışlarımı bir an için kaçırdığımda, yaklaşık yirmi metre Eiric'in dev cù-sìth Nightbane ile bana doğru koştuğunu gördüm. Zümrüt gözleri korkuyla parlıyordu ve neden Lira'nın peşinden uçmadığını anlamıyordum. *Kız kardeşin iyi. Şu anda ona bakıyorum. Beni ilgilendiren sensin.*

"hiçbirimiz için bir tehdit oluşturmayacaksın." Eldrin'in işini bitirmeli ve eşime ulaşmalıydım.

"Dur. Bekle," diye bağırdı Eldrin. "Lira'yı ejderha prensiyle yaptığı anlaşmadan vazgeçirmenin bir yolunu biliyorum. Onu öldürmekten başka bir yol ve çok basit. Yaşamama izin ver, sana söyleyeyim."

Oyun oynayacak vaktim yoktu ama sözlerinin önemi de göz ardı edilemezdi. Şu anda elimdeki tek seçenek Prens Pyralis'i öldürmekti ve Eldrin'in beni tahttan indirme girişimi sayesinde zayıf ve titrek muhafızlarımızla bu bile neredeyse imkânsızdı.

Finnian ve Caelan'a, "Onu izleyin ve henüz öldürmeyin," diye seslendim. Eldrin'in bir kez daha bana karşı bir kozu olmasından nefret ediyordum ama mantıklı davranacak zamanım yoktu... Lira her geçen dakika benden uzaklaşırken olmazdı. "Lira'nın peşinden gitmeliyim." Sesim kesildi.

"Yalnız gitmiyorsun." Finnian eğildi, mavi kanatları kuzenimi görmemi engelliyordu ama yumruğunu vurdu, önce kılıcının kabzası gitti. Bir gümbürtü duyuldu ve sonra Finnian doğruldu.

"İşte oldu. Sorun çözüldü, gerçi yabancıları öldürmeyi tercih ederdim. Şimdi Lira'yı kül nefesinden kurtaralım."

Eldrin'in kafatasının arkasından sızan siyah kan beyaz saçlarına karıştı. Hareket etmemesinden bilincinin yerinde olmadığı ve bir süre baygın kalacağı anlaşıyordu.

Caelan yerde başka bir Unseelie ile dövüşüyordu çünkü Eldrin dakikalar önce kanatlarından birini yaralamıştı. Eldrin'in kaybettiğinden habersiz olan bazı kasaba halkına karşı savaşıyordu. Bağırırım, "Eldrin düştü. Çatışma şimdi durdu. Caelan, onu hapishaneye götür ve kimsenin dışarı çıkmasına izin vermediğinden emin olmak için ona göz kulak ol." Normal şartlar altında Caelan'ın bizimle gelmesini isterdim ama o uçamıyordu ve Eldrin'in yakalanmasını bir kez daha denetlemesi için güvendiğim birine ihtiyacım vardı. Geçen sefer kaçmayı başarmıştı.

Ayağa kalkıp kılıcımı kınına sokarken, derimsi oniks kanatlarım çırpınarak beni yerden kaldırdı. Lorne, ejderha prensin peşinden tek başına uçarak Lira'ya olan sadakatini bir kez daha kanıtlamıştı.

Pyralis etrafında dönerek ona alevler püskürttü ve Lorne acı içinde çığlık atarak aşağıdaki suya düştü.

Gökyüzüne çıkarken Finnian yanımda kaldı. Büyüm tehlikeli derecede düşüktü ama Finnian donma büyüsünü kullanırken ben de ejderha üzerinde kâbus yanılsaması büyümü kullanmayı deneyebilirdim. Onun büyüsü benimkinin yarısı kadar güçlü değildi ama yine de alevlere karşı koyabilirdi.

Tavish, güvende ol, diye bağlandı Lira, endişesi bana çarpıyordu. Keşke sana yardım etmek için ulaşabilseydim.

Kalbim sıkışmıştı. Lira'nın yaralı kanatlarını tutan ejderha yüzünden ne kadar acı çekiyor olabileceğini hiç düşünmemiştim. Onun acısını hissedememem, beni bu acıdan korumaya çalıştığını gösteriyordu.

Kanatlarımı daha sert pompalayarak, şu anda en az yüz metre önümüzde olan Pyralis'e doğru yarıştım. Biraz daha yavaş uçuyordu, belli ki bizim meşgul olduğumuzu ve peşimizden gelmeyeceğini düşünüyordu. Yine de daha hızlı hareket etmem gerekiyordu çünkü Lira kollarımdayken uzun bir yol uçacak kadar güçlü olduğumdan emin değildim.

Endişelenme. Yakında sana ulaşacağım. Bunu yanına bırakmayacağım. Ejderha şimdi bizim olan topraklara gelmiş ve eşimi kaçırmadan önce bizden bazılarını öldürmüştü. Bunu nasıl yaptığından emin .

burada olduğunu biliyordu, ama bu daha sonra uğraşacağımız ayrı bir sorundu.

"Strateji nedir?" Finnian'ın soluk mavi gözleri bana odaklandı. Kül sarısı saçları geriye doğru savrulurken alnı endişeyle çizgilenmişti. "Demek istediğim, kül nefesliye saldırmanın yanı sıra, daha fazla ayrıntı istiyorum. Şahsen ben olsam testislerini aldırırdım, böylece varis bırak..."

"Dur orada." Diri diri yanacakmışım gibi hissederek öfkemi bastırdım. Ejderha prensinin Lira'yı kendisinden bir çocuk doğurmaya zorladığını düşünmek bile beni hayatım boyunca olmadığım kadar kana susamış hale getirmişti. Kimse eşime kötü davranamazdı... ben de dâhil. Onu buraya ilk getirdiğimde yaptıklarımı telafi etmek ve sürünmek için hâlâ sonsuza kadar vardı. "Yoksa bunu önerdiğin için seni öldürürüm." Onun konuşmasından çıkan tek olumlu şey, ona ulaşmak için daha da çaresiz bir şekilde daha hızlı uçmam oldu.

Finnian irkildi. "Onunla demek istemedim... gerçi nişanlı, yüzden nasıl ima edilebileceğini anlayabiliyorum."

"O *benim*." Bir elimi göğsüme vurdum, üzerine düştüğü sıcak sıvıyı görmezden . Yara yanıyordu ama derin değildi. Yara bir ya da iki gün içinde iyileşirdi ama onu geri alamazsam kalbim . Bu Seelie'lerin onu kaçırdığı zamandan daha kötüydü... en azından o zaman halkına ve ailesine geri dönmüştü. Ashbreath kader arkadaşı olduğumuzu biliyordu ama yine de onu evliliğe zorlamak istedi.

Göğsüm öyle bir daraldı ki nefes bile alamıyormuşum gibi hissettim. Tek odaklanabildiğim şey Lira'yı geri almaktı.

Finnian içini çekti. "Onun senin olduğunu biliyorum. Bu gerçeği tartışmayacağım. O zaman planı ben yaparım. Sen kızı onun elinden kurtarıırken ben de onun dikkatini dağıtacağım."

"Peki." Boştaki elimi yumruk yaptım, onu ondan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Onlara yaklaşıyorduk ve Lira'nın gözleri benimkilerle buluştu, korkusu beni daha da zorladı.

Sağ elimi kaldırdım, onu kurtarmak için pençelerini kesmeye hazırlanırken Finnian ilerledi, kanatları o kadar hızlı hareket ediyordu ki bulanıklaştı.

Göğsümde ağırlaşan karanlık büyüsünü çekiştirdim. Eğer ejderhayı korkunç illüzyonlarla örtebilirsem, bu hem Finnian'ın hem de benim yaklaşmamı sağlayacaktı. Ancak, her çekişimde mürekkepli büyü hafifçe parladı ve .

Buraya gelerek ve büyümü kullanarak Unseelie tahtının gerçek lideri ve varisi olduğumu pekiştirmek için kendimi tüketmiştim. Keşke zamanda geri gidebilseydim ve bu kadar gösterişli olmasaydım.

Prens Pyralis'in kanatları sertleşti ve başını çevirerek kehribar rengi gözlerini bana odakladı. Alevlerini çağırırken burun deliklerinden dumanlar süzülüyordu.

"Finnian," diye uyardım ama daha fazlasını söyleyemedim kızgın alevler bize doğru fırladı.

Finnian boştaki elini kaldırdı ve avucundan buz püskürttü.

Alevler sanki o hiçbir şey yapmamış gibi ayazı kesip geçti.

Hepsi.

Finnian'ın bileğini kavradım ve onu da kendimle birlikte aşağıya sürükledim. Alevin yolu.

"Lânetli uçurum!" diye homurdandı ama kanatlarını hızla aşağıya doğru kaydırarak bana ayak uydurdu.

Alevler bizi takip etti, kül nefesi ateşiyle bizi kovalayabilmek için döndü.

Tavish, Lira bağlandı, onun dehşeti beni boğuyor ve benimkine ekleniyor.

İkimiz okyanusa doğru hızla ilerledik ve ben yüzeyin altına dalmadan yarım saniye önce derin bir nefes aldım. Alevler suya vurdukça su ısındı ve vücudumun Seelie topraklarında olduğundan daha fazla ısınmasına neden oldu. Kanatlarımı durdurdum ve suyun altında daha hızlı hareket etmek için kollarımı ve ayaklarımı tekmeledim.

Alevleri geride bıraktığımızda, o yöne doğru yüzdüm ve doğrudan canavarın altına uçtum. Neyse ki kül nefesli bizim pes edeceğimizi tahmin etmiş olmalı ve çoktan ejderha krallığı Tîr na Dràgon'la karşı karşıya gelmişti.

Finnian ejderha prensinin önünde yükselirken ses çalarak yukarı doğru fırladım.

Boğazımda bir yumru oluştu. Finnian dikkat dağıtıcı olarak hizmet edeceğini söylemişti, bu da acele edemeyeceğim anlamına geliyordu. Acele etmeliydim.

öldürülmeden önce.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yukarı doğru uçtum ve Finnian'ı bir kez daha alevler içinde bırakmaya hazırlanırken ejderhanın karnının genişlediğini gördüm.

Pençelerine doğru uzandım, Lira'ya dokunma mesafesine geldim, gözleri büyüdü.

Her şey yoluna girecek. Güven bana, diye bağlandım, nabzım hızla atmasına rağmen onu rahatlatmak istiyordum.

Çabuk ol, diye cevapladı Lira. Lütfen. Hiçbirinizin zarar görmesini istemiyorum.

Alevler dışarı atıldı ve ben kılıcımı kaldırdım. *Sakin ol.* .
Sonra salladım, hareket bir vınlama sesi çıkardı.

Kılıcım Pyralis'in pençelerinden birinin ucuna çarpıp bir santim kadar kesince Lira nefes nefese kaldı ve geri çekildi. Kül nefeslinin ateşi bir anlığına sönüp dikkatini bize çevirdiğinde, içinden fışkıran kırmızı kan yüzüme çarptı. Tekrar savurmaya hazırlandım.

ve ben de Lira'nın bacağını tuttum, beni ona sabitledi. Çok garip bir şey oldu.

Kader arkadaşı bağlantımızın uğultusu aramızda canlanmadı.

Bu daha önce hiç olmamıştı, Seelie tarafından zincirlenip tutsak edildiğimde bile. Bir şeyler son derece yanlış olmalıydı ve ne yaptığının farkına varmadan kendimi .

Ejderha prensi döndü ve kuyruğuyla bana vurarak beni yıkık araziye doğru geri itti. Kanatlarımı açmaya çalıştım ama rüzgârın basıncı kanatlarıma çarparak kemiklerimde derin bir ağrıya neden oldu.

Tavish, hayır, Lira aramızdaki bağ yüzünden ağladı.

Tam ona doğru geri dönmek için harekete geçmiştim ki, Pyralis Finnian'ı alevlere boğdu. Finnian da Lorne gibi düştü, sonra suya çarptı ve battı.

Hayır. Onu kurtarmalıydım ama Lira kaçırılıyordu. İkiye bölünmüştüm.

Finnian'ı kurtar, diye bağırdı Lira. Aksi takdirde ölebilir. Struan ve güvendiğin birkaç muhafız sana yardıma geliyor.

Göğsüm sıkıştı ve ejderha prens şimdi daha hızlı uçarak uzaklaştı.

Lira'yı hayal

kırıklığına

uğrattım.

Tekrar.

Ama en azından Finnian ölmeden onu kurtarabilirdim. Sonra bana sadık olan muhafızlarla yeniden bir araya gelir ve eşimi eve geri getirirdim.

Havayı yakalayabildim ve Finnian'ın battığı noktaya geri döndüm. Kanatlarım ağrıyordu ama diğer dört kişi yetişirken ben de bölgeye ulaşmayı başardım.

Derin bir nefes alarak tekrar suya daldım ve Finnian'ı aramaya başladım. Su berraktı ve içinden görmek kolaydı ama Finnian görünürde yoktu.

Kıyı şeridine doğru döndüm, o tarafa doğru yüzdüğünü umuyordum ama tek gördüğüm ters yönde yüzen ve benden uzaklaşmaya çalışan balıklardı.

Sonra aşıya baktım ve Finnian'ı yarı yolda gördüm.

Ciğerlerim zaten ağrıyordu ama hızlı bir nefes almak için yüzeye çıkacak zamanım yoktu. kadar uzun süre su altında kaldıktan sonra olmazdı. Daha hızlı yüzmek için kendimi zorladım.

Kulaklarımda basınç oluştu ve ciğerlerim çığlık attı ama sonunda ona ulaştım. Yüzü, kararmış ve sanki derisine yapışmış gibi duran giysileriyle birlikte kömürleşmişti. Dokunabileceğim iyileşmiş bir yer yoktu, bu yüzden bir kolumu beline doladım ve ayaklarımı ve kanatlarımı yukarı doğru tekmeledim.

Neyse ki daha fazla muhafız bana doğru yüzmeye başlamıştı.

Struan Finnian'ın bir tarafını tutarken kadın muhafızlardan biri diğer tarafını tuttu ve ben de suyun üstüne çıkma ihtiyacıyla tuttuğum yeri bıraktım. Finnian'ı benden daha çabuk yüzeye çıkarabilirlerdi. Ve Finnian'ı mümkün olduğunca çabuk yatak odasına götürebilmek için çatışmanın durduğundan emin olmam gerekiyordu.

Lütfen bana iyi olduğunu söyle, diye sordu Lira, endişesi benimkine karışarak.

Sen gittin, diye cevap verdim. *Tabii ki iyi değilim.* Kendimi sudan kurtardım ve yıkık araziye geri döndüm. Halkım birbiriyle savaşıırken ne göreceğimden emin değildim. Kanatlarım ağrıyor, kalbim acıyor ve Lira'yı kaybetmenin öfkesi hâlâ içimde uğulduyordu.

Thorn, ben hiçbir yere gitmedim.

Kader arkadaşı bağlantımız aracılığıyla iletişim kurmak, Lira'nın kollarımda ve yanımda olmasıyla aynı şey değildi. Yine de ona daha fazla yük olmak istemedim. Ve onu uzun süre elinde tutmasına izin vermeyi reddettim.

Eğer Eldrin'in çok geç olmadan onu kurtarmanın bir yolu varsa, o zaman nefes almasına izin verirdim.

Krallığa döndüğümde çatışmaların durduğunu gördüm. Her yerde cesetler vardı ama Caelan Eldrin'i sokaktan kaldırmayı başarmıştı.

İnsanlarla konuşmalı ve onların kralı olduğumu ilk ve son kez görmelerini sağlamalıydım. Sonra da bana karşı ayaklanan herkesi hapse atmalıydım, her ne kadar bu düşünce hoşuma gitmese de. Yine de yapılması gerekiyordu çünkü Eldrin'e bağlılıklarını kanıtlamışlardı.

Bu da Lira'yı geri almak için ejderhalarla savaşmama yardım edecek daha az insan olduğu anlamına geliyordu.

Eiric ve Nightbane, Isla'yla birlikte kalenin çift kapısının önünde duruyordu. Eiric'in Lira'nın yakalanmasından beni sorumlu tutacağını ve onu geri almak için çaresiz kalacağını bildiğim için kalbim ağırlaştı.

Eiric'in koyu kahverengi bukleleri rüzgârda savrulurken bir elini göğsüne koydu. "Tavish," dedi kırık bir sesle.

Onu yatıştırmaya ve yardımını istemeye hazır bir şekilde önüne indim, o sırada öne doğru koştu ve kendini kollarıma gömdü.

Vücudum onunkine şaşkınlıkla bir adım geri çekildim. Temas doğru hissettirse de, o sevdiğim kadın değildi.

Eldrin ne yapmıştı?

LIRA

WTavish burnunu tiksintiyle kırıştırıp alnını şaşkınlıkla çizdiğinde kalbim paramparça oldu. Gözleri kayrak taşına dönüştü, Dünya'da geçirdiğim süre boyunca kâbuslarımda gördüğüm gölgenin ta kendisiydi.

Yaklaşmamam için iki elini birden uzattı ve "Ne oluyor?" diye . Koyu renk saçları kulaklarının dibinden dökülüyor, soluk teniyle tezat oluşturuyordu.

Nightbane hırlayarak yanıma geldi. Cù-sìth bir kurda benziyordu ama bir at büyüklüğündeydi. Koyu renkli kürkünün yeşile çalan uçları yükseldi ve açıkça müdahale etmeye hazırды.

Tavish'in reddinden sonra alt dudağım titrerken onu sakinleştirmek için parmaklarımı kürkünün arasından geçirdim.

Eiric'in Prens Pyralis tarafından kaçırılmasını, Tavish'in onu kurtarmak için umutsuzca çabalamasını ve Finnian, Lorne ve onun kül nefesiyle yaralanmasını izlemek korkunçtu. Tek kurtuluş Tavish'in geri dönmesiydi ama *bu* da hayatımda yaşadığım en acı verici işkenceyle sonuçlandı.

"Majesteleri, canınızı sıkan nedir?" Isla karanlık Unseelie şatosunun önünde, yanımda durduğu yerden sordu. Kristal mavisı gözleri benden ona baktı. Açık mavi saçları karanlıkta gri görünüyordu. "Eldrin'e karşı zafer kazandın."

Bir elimi göğsüme koyarak içimde alevlenen acıyı yatıştırmaya çalıştım. Tavish'e neler olduğunu anlamak istiyordum ama

kızın görmezden gelindiğini hissetmesini istemedi. "Bazen kazanmak aslında bir zafer gibi hissettirmez. Bazen önemli şeyler elimizden alınır ve bu da kaybetmiş gibi hissetmemize neden olur."

"Oh, Lira. Doğru." Yüzünü buruşturdu. "Aralarındaki bağlantıyı unutmuşum."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama yüzü umutsuzluğa bürünmüş olan Tavish'e odaklanmam gerekiyordu. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Belki de Eiric'i kurtarması için ona bu kadar baskı yaptığım için bana kızgındı. En iyi arkadaşlarından ve sağlam muhafızlarından biri benim isteğim yüzünden ağır yaralanmıştı.

"Hayır, ama Eldrin bana bir şey yapmış olmalı." Kaşlarını çatı ve beni taradı. "Eğer ejderha prensi öldürmeye gerek olmadığı konusunda kastettiği buysa, boğazını kesip kan kaybından ölmesini keyifle izleyeceğim."

"Ne?" Beynim bulanıklaşmıştı ve yaralarımın kaynaklanan yoğun ağrı kanatlarımı sızlatıyordu. "Eldrin ne dedi ve ne yaptı?" Ona doğru bir adım attım ama bir kez reddetmesine dayanamayarak durakladım.

"Aramızdaki bağı hissetmiyor musun? Belki de bu bir şekilde üzerime bir illüzyondur ve onu serbest bırakacak sihri bulmam gerekiyordur." Dehşeti ve öfkesi yoğunlaştı.

"Tavish, kafanı falan mı çarptın?" Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Gerçekten ters giden bir şeyler vardı. Gözlerimi kısarak ona baktım ve bir tür yaralanma olup olmadığını araştırdım. "Beni Dünya'dan aldığından beri aramızda bir bağ var."

Gözleri büyüdü. "Seni buraya ben getirmedim. Lira'yı getirdim."

Ama ben Lira'yım. Aşağıya doğru baktım ve kız kardeşimden birkaç ton daha açık olan ten rengime dikkat ettim. Farkına varıp rahatlayana kadar neler olduğunu anlamamıştım. Az önceki tuhaf yorumunu hatırlayarak tekrar Isla'yla yüzleştim. "Ben kimim?"

Isla'nın burnu kırılarak Tavish ve bana baktı ve "Eiric" diye cevap verdi.

Kalbim sıkışmıştı ve sonra Seelie büyüsünün hafif uğultusunun beni kapladığını hissettim. Orospu çocuğu. "Bizi büyüledi." Tabii ki yaptı. "Ve benim yerimi aldı. Bu yüzden Pyralis onu yakalamakta tereddüt etmedi. Bunun tuhaf olduğunu düşündüm." İkimizi de aynı anda büyülediği için

kendimi diğerkleri gibi görmemiştim. Bize bunu yaptığında ne yaptığını biliyordu.

Artık onun büyüünü hissedebildiğime göre, kendi büyüme büyüü kaldırdım. Glamour pasif büyü kullanıyordu, bu yüzden orada olduğunu fark ettiğime göre onu kaldırmak için bir düşünmeden fazlası gerekmedi.

Düşer düşmez Tavish rahatlayarak sarktı. Sendeleyerek yanıma geldi, beni kollarına çekti ve yüzünü saçlarıma gömdü. Aramızdaki uğultu bir kez daha yükseldi ve bu sefer kucaklaşmanın tadını çıkardı ve geri çekilmedi.

Nightbane'in yanımda rahatladığını hissedebiliyordum, bu gergin anın sona erdiğinin bir işaretiydi.

Seni tekrar kaybettiğimi düşündüm ve aslında paylaştığımız şeye tehdit oluşturan tek kişiye. Kulağımın kabuğunu öptü ve vücudum karıncalandı. Eiric bize bunu yaşattığı için kızgın olmalıydım ama bunu yaptığı için memnunum.

Arkadaşımanın kollarında, onunla aynı fikirde olmamak çok zordu. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu ama anın tadını çıkaramıyordum. "Onun o olduğunu anladığında ne olacak?" Midem bulandı ve korkunun soğuk dalları kalbimi sardı.

"Ona zarar vermeyecektir... eğer onun senin için önemli olduğuna inanıyorsa." Tavish nefes verdi. "Bir satranç maçına başlamaya karar verecek ve onu bir piyon olarak kullanacak."

Ve kız kardeşimi kurtarmak için kendimi ona teslim edeceğime hiç şüphe yoktu. Bunu bir an bile tereddüt etmeden yapardım.

Tavish arkasına yaslanırken bağlantımızı endişe kapladı. *Kendini ona teslim etmen bir seçenek değil. Sen kendi özgürlüğünü feda etmeden onu geri almanın bir yolunu bulacağız.*

Sözlerine inanmayı seçerek başımı salladım. Ona Eldrin'i sormadan, Struan ve gümüş saçlı bir kadın muhafız, baygın bir Finnian'ı tutarak bize doğru uçtular. Açık teninin bazı kısımları kömürleşmiş görünüyordu.

Kanatlarım onun yaşadıklarından daha iyi hissettirmeliydi.

Diğerk iki muhafız da arkalarından uçarak benzer durumdaki Lorne'u taşıdı. Soluk mavi saçlarının uçları bile ejderhanın ateşinden siyaha boyanmıştı.

"Onları yatak odalarına götürün." Tavish parmaklarımızı birbirine geçirerek uzaklaştı. "Sonra da iyileşirken tahriş edebilecek her şeyden arınmaları için birinin ciltlerini nazikçe yıkamasını sağlayın."

"Evet, Majesteleri." Struan başını salladı, açık yeşil saçları yüzüne dökülüyordu. "İsla, benimle gel. Seni kale duvarlarının arkasına götürelim."

Isla dudak büktü. "Ama ya kral ve Lira'nın korunmaya ihtiyacı olursa?" Yanındaki bıçağı kınından çıkardı. "Onları korumaya yardım etmek için burada kalmalıyım."

Ağzımın kenarları yukarı doğru kalktı. Özellikle anılarım geri döndüğünde, Fate'in insanlardan biraz daha acımasız olduğunu anlamıştım. Ama bu on yaşındaki kız tanıdığım herkesi alt etmişti ve büyüdüğünde muhafızların başına geçeceğinden, hatta babasını bile geçeceğinden hiç şüphem yoktu.

"Bizimle kalabilir." Tavish gözleriyle buluşmasa da gülümsemeye zorladı. "Şu anda halka seslenerek çatışmaların sona erdiğini bildiriyorum. Telaşa gerek yok."

Tavish'in sesi benden çok daha emin geliyordu ama nihayet dikkatimi köye ve taş döşeli patikadaki insanlara çatışmanın durduğunu fark ettim. Cesetler saçılmıştı.

Bu yıkıma uğramış adaya taşınmaya zorlandıklarından beri, Tavish'in halkından yaklaşık yedi bin kişi zorlu yaşam koşulları ve yiyecek eksikliği nedeniyle hayatını kaybetmişti. Şimdi ise geriye kalan üç bin kişi yüz kişi kadar azalmıştı.

Tavish beni merdivenlerin başına götürüp karanlık kanatlarını arkamızda açarken, Nightbane diğer tarafımı kuşatırken, muhafızlar hiç vakit kaybetmeden Finnian ve Lorne'u taşıdılar.

"Ben, gerçek ve haklı kral, en güçlü Unseelie olduğumu ve halkıma liderlik edeceğimi bir kez daha kanıtladım." Sesi gürleyerek köyün duvarlarında yankılandı. "Bana karşı olan isyan sona erdi ve bana sırt çevirenler-"

Onları tutsak etme Tavish. Ona nasıl liderlik edeceğini söylemek istemezdim ama Unseelie'nin en azından dörtte biri Eldrin'in yanında yer almıştı ve diğerleri sessiz kalmış, akran baskısına boyun eğmiş, istediklerini söylemekten korkmuşlardı. *Onlara Eldrin'den daha iyi olduğunu göster. Farkı görmelerini sağlayın. Ne de olsa,*

Siz de benzer bir hata yapmadınız mı, istemediğiniz halde başkalarının yanında yer almadınız mı ya da yanlış olduğunu düşündüğünüz halde sessiz kalmadınız mı? Bana nasıl davrandığını gündeme getirmekten hoşlanmıyordum ama bu benzersiz bir durumdu. Onu affettiğimde ne kadar ikiyüzlü davrandığını görmesi gerekiyordu. Güveninizi tekrar kötüye kullanırlarsa, bu farklı bir hikaye.

Tavish söyleyeceklerimi dinlemek için cümlesini yarıda kestiğinden beri sessizlik hüküm sürüyordu. İkimizin de kısa sürede çok yol kat ettiğimizin kanıtı.

"Majesteleri." Kömür rengine saçları olan bir adam tek dizinin üzerine çöktü ve . "Siz gerçek kralınız ve ben sizin yanınızda güçlü durmalıydım. Beni dilediğiniz gibi cezalandırın, çünkü ihanetimden dolayı bunu hak ediyorum."

Aralarında çocukların da bulunduğu insanlar birbiri ardına diz çökerken, köyden anlaşıma mırıltıları yükseldi ve bir avuç Unseelie de diz çökmeden önce ayakta kaldı.

Bunlar Eldrin'in sadık adamları olmalı. Tavish'in eli sıkıştı. Herkesin bana sırt çevirmesine yardım eden yabaniler.

Ama artık biliyoruz ve fark edilmeden paçayı kurtardıklarına inanmalarına izin verebiliriz. Eninde sonunda bu insanlardan bazılarının icabına gerekeceğini anladım. *Güvendiğiniz muhafızların Eldrin'i ya da başka bir şeyi serbest bırakmaya çalışıp çalışmadıklarını görmek için direnişçileri yakından izlemesini sağlayabiliriz.*

Ne yazık ki, çoğunlukta olmasalar da Eldrin'in takipçilerinin sayısı tahmin ettiğimizden fazlaydı. Yine de, Tavish'e karşı haykırımlar bize daha önce bildiğimizden daha fazla bilgi verdiler ve Tavish bir sonraki adımda ne yapacağını düşünmek için duraklamamış olsaydı, sadakatsizliklerini öğrenemeyebilirdik.

Haklısınız, ama bu lütfte erişemeyecek bir kişi var. Tavish çenesini kaldırdı, her zamankinden daha görünüyordu. Yaralarına ve zayıflamış büyüüne rağmen tanıdığım tüm erkeklerden daha güçlü görünüyordu.

Göğsüm, onunla ne kadar gurur duyduğumu ve onu ne kadar çok sevdiğimi gösterecek şekilde genişledi ve sanki patlayacakmış gibi oldu.

"Bu koşullar altında hepinizin benden şüphe etmesinin kolay olduğunu anlıyorum. Öldüğüme inanmanıza izin verdim ve

Seelie prensesini kurtarmak için ülkeyi terk ettim. Ama seni asla terk etmek niyetinde değildim. Kendi isteği dışında benden alınan kader arkadaşımı kurtarmak zorundaydım." Siyah tuniğinin kollarını kaldırarak, ikimizin de göğsüne, kollarına yayılan ve yüzük parmaklarımızı çevreleyerek sol ellerimize kadar devam eden, narin sarmaşıklar ve dikenlerle birbirine bağlanmış yapraklardan oluşan karmaşık kader arkadaşı dövmesinin bir kısmını gösterdi.

Onu izleyerek elbisemin kollarını dirseğime doğru çektim ve kalabalığın aynı işaretlerin bende de olduğunu görmesini sağladım.

Birkaç kişinin nefesi kesildi ve kadınlardan biri mırıldandı: "İmkânsız. Yüzyıllardır bir kader eşi eşleşmesi olmadı."

"Dövmeler bunun kanıtı ve o da bu sözleri söyledi." Isla, Nightbane'in diğer tarafında belirdi ve burnunu kırıştırdı. "Ben bir çocuğum ve ben bile bunu sorgulamaktan daha iyisini bilirim."

Mümkün olan en kısa sürede kıza sarılmayı planlıyordum.

"Lira ve ben buraya, sana geri dönmenin bir yolunu bulur bulmaz, geri dönmekte tereddüt etmedik." Tavish durakladı ve sözlerinin iyice yerleşmesine izin verdi. "Hepinize ikinci bir şans vermeye hazır olsam da, burada bu kadarı yaşamasına izin verilmeyecek bir kişi var."

Tamamen insan olan Lira araya girip Tavish'i fikrini değiştirmeye ikna etmeye çalışabilirdi ama ben onun kimden bahsettiğini biliyordum ve o kişinin bana kasten zarar verdiğini ve daha da kötüsü, nasıl öğrenmemiz gereken bir silaha sahip olduğunu anlamıştım. Onu bundan vazgeçirmek mümkün olmayacaktı.

"Prenses Lira," dedi Tavish şefkatle ama kararlılıkla. "Lütfen arkanızı dönün ki insanlar neye *asla* müsamaha gösterilmeyeceğini bilsinler."

Duygularım çarpışırken kalbim küt küt atıyordu. Bir yanımda yapılanlar için adalet istiyordu ama Tavish'in seçiminin ölüm olmasından korkuyordum.

Ona boyun eğerek istediği şeyi yaptım ve tam esinti yükselirken kanatlarımı açarak dalgalanmalarına neden oldum. Bir Unseelie kadınının oku yüzünden kanatlarımın dibinde yara zonkluyordu. Ok, orijinal krallıklarından gelen gerçek Unseelie ağacından ve bir çeşit özel taştan yapılmıştı ve kanatlarımı büyülerimle kısmen iyileştirmiş olsam da tam olarak iyileşmemişlerdi. Ayrıca, yaralar savaş sırasında yeniden açılmıştı.

Nightbane manzara karşısında homurdandı ve Tavish bir hayvaninkine benzeyen alçak bir hırıltı çıkardı.

Tavish, "Bu benim kader arkadaşına, gelecekteki *kraliçenize*, kimseyi tehdit etmediği bir zamanda yapıldı," dedi ve şimdiye kadar fark etmediğim bir kesikten kan bulaşan göğsünü sıvazladı.

Bir nefes çektim. Onların kraliçesi olacağımı ilan etmişti. Onunla her şekilde birlikte olmak istememe rağmen, nedense kraliçe olmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Ve o anda bunun sebebinin Unseelie'nin beni asla bu şekilde kabul etmeyeceğinden şüphelenmem olduğunu fark ettim. Yine de Tavish burada durmuş, gelecekteki rolümü tam nasıl gördüğünü vurguluyordu.

Bir kolunu omzuma koydu ve beni döndürerek kanatlarını şefkatle etrafıma sardı.

"İllüzyon büyüsünü yaptım ama sadece hainlere yaptım. Eğer bir ok , bu bana yönelik olmalıydı. Bu sevgilime saldırmaktan daha akıllıca olurdu."

Herkes dönüp krallarının gazabına uğrayacak kişiyi ararken fısıltılar köyün dört bir yanına yayıldı.

"Sorumlu kadın ya şimdi ortaya çıkar ya da daha acı verici bir cezayla yüzleşir." Tavish sustu ve sesinin yankılanmasına izin verdi.

Ama sonra sessizlik oldu.

Kadını seçebilir misin? Tavish sordu.

Yapabilirim ama onu aramak için uçamam. Köy büyük değildi, ama yürüyerek yürümek çok zaman alırdı. Uçabilseydim daha kolay olurdu ama kanatlarım bunu göze alamayacak kadar hasarlıydı.

"Eğer biri kadını işaret etmezse ya da kadın kendisi ortaya çıkmazsa, tüm krallık cezalandırılacak." Tavish çenesini sıktı ve kalabalığın tamamını yavaşça taradığından emin oldu, böylece herkes onun kendilerine baktığını hissedecekti. "Lira'ya saldırmak her zaman cezalandırılacak bir suç olacaktır."

"Kim olduğunu biliyorum." Bir adam köyün ortasından yukarı doğru uçu. "Onu size getirebilirim." Döndü, vurulduğum yere yakın denize doğru koşmaya başladı, bu da iddiasına inandırıcılık katıyordu.

Sonraki birkaç dakika sonsuzluk gibi geldi ve sonra üç adam bana saldıran kadını bize doğru sürükledi.

Bu o mu? Tavish bağlandı.

Başımı salladım. *Ama acele bir şey yapmadan önce onu sorgulamalıyız. Eldrin'in bize karşı kullanmak için sakladığı silah zulasını bulun. Hâlâ dışarıdalar ve başka biri daha yaralanmadan önce bulunmaları gerekiyor.*

Kadın bileklerini sıkıca tutan adamlardan kurtulmaya çalıştı. Bir kadın arkasından uçtu, elinde bir hançer vardı, bir kez daha bizden kaçmaya çalışırsa diye.

Sonunda önümüzdeki ilk basamağa indiler. Kadın hiç korkmadan kaşlarını çatarak bize baktı.

"Eşime yaptıklarından dolayı pişmanlık duyuyor musun?" Tavish kaşlarını kaldırarak onun her hareketini ve yüz ifadesini izledi.

"O bir Seelie yabanisi. Ona karşı nefretten başka bir şey hissetmiyorum!" Kadın ayaklarıma tükürdü.

Tavish kılıcını kınından çıkardı ve onu böğründen bıçakladı. "Cezan ölüm, ama Lira'nın bu gece çektiği acıdan daha fazlasını çekene kadar değil." Pencereleri işaret etti. "Onu Eldrin'den farklı bir hücreye götürün. İnsanları bir arada gruplamak söz konusuysa, ikisi başka kimseyle paylaşmamalı. Onu kırmanın tadını çıkarmak istiyorum, sonra da bu işi halletmeye yardım etmek için geri döneceğim." Yerdeki cesetleri işaret etti.

Kız kardeşimi kapıp uçup gitmeden önce boş yere ölen herkese, özellikle de ejderha prensin hiç pişmanlık duymadan yaktığı yedi kişiye baktım. Nefesim daralmaya başladı.

Finnian ve Lorne'un yanmış yüzleri aklıma geldi. Ve Caelan, Tavish Eiric'in, yani benim peşime düşebilsin Eldrin'i yaralı kanadıyla kaleye taşıyordu. Önemseydiğim o kadar çok insan ölebilirdi ve ben iyileştirme büyüme erişemiyordum. Onlara sadece su vermek için bile olsa bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Seni tedavi edelim, Tavish şefkatle bağlandı. Kanatlarından hâlâ kan damlıyor. Zayıf ve mücadele ediyor olmanızın bir nedeni de bu.

Kendi başımın çaresine bakmamı istiyordu ve bunu yapmamın yararı diğerlerine yardım edebilmemdi. Caelan ve Finnian sırrımı zaten biliyorlardı, bu yüzden onları iyileştirmemde herhangi bir risk yoktu.

Eşimin talimatlarını yerine getirmeye hazırlanırken, Unseelie "Kaderler, hayır" ve "Lanetli uçurum" ve "Prenses Lira, lütfen bizi koru" diye bağırmaya başladı.

Midem bulandı. Pyralis beni almak için mi dönmüştü?

Ancak, arkamı döndüğümde beni daha da üzen bir manzarayla karşılaştım.

LIRA

O Her ihtimalde, elbette Seelie'nin geleceği zaman buydu.

İki kişi önde uçarak devasa orduya liderlik etti. Karanlıkta, altın zırhları ve görünüşleri Unseelie muhafızlarına benziyordu; bu da sadece farklı büyü türlerine sahip benzer insanlar olduğumuzun bir başka kanıtıydı.

Öndeki ikisinin annem ve babam olduğundan hiç şüphem yoktu ama bu kadar uzaktan yüz hatları kolayca ayırt edilemiyordu.

Unseelie'ler silahlarını bir kez daha yanlarından aldılar. Kollarım ve bacaklarım korkuyla ağırlaştı. Tavish'e yardım etme şeklim ve Finnian'dan kaçmak ve halkımdan kaçmak beni rahatsız ediyordu. Hem biyolojik hem de evlat edinen aileme ihanet etmekten hoşlanmamıştım ama bana fazla seçenek bırakmamışlardı. Kader ortağımı ve arkadaşımı bağlamışlar, hatta aç bırakmışlardı. Ve bu büyüklükte bir orduyla neyi başarmaya çalıştıklarından emin değildim.

Tavish dondu kaldı, yeni gelenlere bakarken kanatları gerildi. *Sayımızın az olduğunu biliyorlar. Neden yanlarında bu kadar çok muhafız getirsinler ki?*

Güzel soru. *Bilmiyorum ama Unseelie'lere ne yaparlarsa bana da aynısını yapmak zorunda kalacaklar.* Tavish beni halkının gelecekteki kraliçesi ilan ettiğine göre, yanımdaki muhafızlara saldırmak zorunda kalsam bile başka türlü muamele görmeye dayanamam.

Onu. Ama Thorn, Unseelie saldırmaya hazır. Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. Aramızdaki bağı bildiğim için annemle babamın ona saldırmayacağı konusunda onu rahatlatmak istedim ama sonuçta kraliyetlerine itaat edeceklerdir. Bu işten zarar görmeden çıkmamızın imkanı yok, özellikle de yaşadıklarımızdan sonra. Savaşmaya niyetli olmadıklarını göstermek için silahlarını bırakmaları gerek.

Hoşnutsuzluk bağı yayıldı ve Tavish'in nefes alış veriş düzensizleşti. *Lira, bu sahip olduğumuz tüm doğal içgüdülere aykırı. Ailen benimkileri öldürdü ve bizi buraya zorla yerleştirdi. Onlardan silahlarını bırakmalarını istemek, ejderhanın alevinde durmalarını istemek gibi bir şey ve Finnian ile Lorne'un ne kadar yaralı olduklarına bak.*

Aklım ve kalbim çatışıyordu çünkü Tavish'in söylediği her şeyi anlıyordum ama bir yanımda Gleann Solas'a döndüğümünden beri o yönlerini pek görmemiş olsam da sevgi dolu ve şefkatli ebeveynlerimi hatırlıyordu. Yapılacak en iyi şey, onlar bize ulaşmadan önce annem ve babamla konuşmaktı ama bu yarayla uçamazdım.

Göğsümde bir çılgılık yükseldi ama onu serbest bırakmak zaten istikrarsız olan durumu daha da kötüleştirecekti.

Yine de denemek zorundaydım.

Kanatlarımı çırpıtım, keskin bir acı kanatlarıma ve sırtıma vurdu. Beni yaralayan kadın her iki kanadımda da hayati bir noktayı vurmuştu. Yine de Seelie'nin peşine düşmeli ve niyetlerinin ne olduğunu görmeliydim.

Lira, yaralanmışsın. Tavish'in endişesi bana doğru döndüğünde içimi sarstı.

İçimde bir şey kırıldı ve alaycılığımın ortaya çıkmasına neden oldu. *Oh, doğru ya. Kanatlarımı hareket ettirmenin neden acı verdiğini merak ediyordum!* Bunca zamandır zonkluyorlardı ve şimdi sanki kanatlarım düşecekmiş gibi hissediyordum.

Yaşadığı şokun etkisiyle kaşları kalktı.

Hemen suçluluk duygusu sardı beni. Ondan özür dilememem gerekip gerekmediği umurumda değildi. *Özür dilerim. Uzun bir... yani bir ay oldu ve Seelie'nin neden bu kadar kalabalık geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Onlar bize ulaşmadan önce onlarla konuşmalıyım.* Son yirmi dört saat berbat geçmişti ve baskı giderek artıyordu. Eiric'in kaçırılmasını da ekleyin,

Ölümler, yaralanmalar ve kendi acımla birlikte günlerdir uyumadığım yemin edebilirdim.

Benden asla özür dilemene gerek yok. Tavish beni kollarının arasına aldı ve devam etti: *Benimle sonsuza bu şekilde konuşabilirsin ve ben seni buraya benimle gelmeye zorladığımda yaptıklarım ve başına gelmesine izin verdiklerim için sana hâlâ borçlu olurum.* Kanatlarını çırparak bizi yerden kaldırdı.

Bağda derin bir sızı hissediliyordu, bu da uçmanın onda da rahatsızlık yarattığını kanıtlıyordu. *Ağırlığımdan rahatsız oluyorsun.*

Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Halkının başlarının üzerinden taşı yolda biraz daha yükseğe uçtu.

"Majesteleri," diye bağırdı bir muhafız. "Kalede saklanmalısınız. Sizi hayatımız pahasına koruyacağız."

Başımı kaldırıp tuzlu ve biberli saçları olan muhafıza dikkat kesildim. Tavish'i koruma teklifi, Eldrin'in değil de bizim tarafımızda olacağına güvenilebileceğimiz bir Unseelie olmasını umarak onu tercih etmeme neden oldu.

"Herkes sakın olsun." Tavish'in sesi sadece bir kraliyet mensubunun yapabileceği şekilde, sanki bir tür sihir gibi yankılanıyordu. "Prenses Lira ve ben Seelie'lerle buluşup bizim için bir tehdit olup olmadıklarına karar vereceğiz."

"Onlar Seelie." Bir adam kılıcını havaya kaldırdı. "Elbette zarar vermek istiyorlar."

"Ben yapmadım." Diğerleri herkesi kışkırtıp halkıma saldırmaya hazırlanırken sessiz kalamazdım. Bu noktada artık kendimi Seelie ya da Unseelie olarak tanımlamıyordum. Şu andan itibaren Fae olacaktım çünkü hepimiz gerçekte öyleydik. "Belki de buraya saldırmak ya da kötü bir şey yapmak için gelmiyorlardır. Eğer öyleyse, seninle birlikte savaşırım."

Bir kadının nefesi kesildi. "Kendi halkınıza karşı mı?"

"Sizler artık benim de halkımsınız. Sizin iyiliğiniz benim için en az onlarınki önemli." Herkesi daha iyi görebilmek için Tavish'in kollarında yer değiştirdim. Bu sırada kanadımın kenarı Tavish'in koluna takıldı ve acıdan neredeyse iki büklüm olmama neden oldu.

Tavish'in nefesi kesildi, sanki acımı bağ aracılığıyla hissetmiş gibiydi. Fiziksel hislerimi gizleme konusunda hâlâ pek iyi değildim.

Kanadı tekrar o kadar kolay kaldıramayayım diye kolları etrafımda sıkılaştı ve boğazını temizledi. "Sakin ol. Eğer savaşmamız gerekirse, sana bir işaret vereceğim."

Halkının cevap vermesini beklemeden kanatlarını daha sert itti ve topraklarımızın başlangıcından sadece yüz elli metre uzakta olan Seelie muhafızlarına doğru ilerledi.

Uçabilirim, diye teklif ettim, irkilmemeye çalışarak. Kanatlarımı sallanmaktan başka bir şey yapmaya zorlama düşüncesi gözlerimin yaşarmasına neden oldu.

Sakin buna cüret etme. Seelie'yle yüzleşmek için hızını artırarak daha sert itti. *Kanatların hâlâ kanıyor.*

Sadece bu da değil, uçuştan kaynaklanan esinti görüşümü bulanıklaştırdı. Onunla kavga etmenin bir anlamı yoktu, özellikle de o haklıyken.

Kollarımı boynuna doladım, bedenimi onunkine daha sıkı bağlamak ve dokunduğumuz her yerde bağımızın vızıltısını hissetmek istiyordum. Seelie'lere yaklaştıkça acıyı tattım. Ya onlar gelmeden önce onlara ulaşmak ve onlarla buluşmak konusunda yanılıydım? Ya ailem beni Tavish'ten tekrar almaya ve Pyralis'e teslim etmeye çalıştıysa? Tüm şüphelerim içimde dönüp duruyordu ama dilimi ısırdım.

İçgüdülerim bana bunu yapmamı söyledi ve bunun doğru olduğuna güvenmek zorundaydım.

Beklediğim gibi, annem ve babam muhafızların başındaydı. Babamın koyu mavi saçlarının uçları zırhının altından görünüyordu ve koyu teni altın renginin fark edilmesini sağlıyordu. Kehribar rengi gözleri büyüdü.

Annemin kaşları çatıldı. Başını eğdi, koyu kahverengi gözleri beni tararken kıvrıcık maun saçları arkasına savruldu.

Annem bir yumruk kaldırdı ve arkalarındaki muhafızların durup oldukları yerde kalmalarına neden oldu.

İkisi de birbirlerine bakıp başlarını salladılar. Kader arkadaşı değillerdi ama Dünya'da bile tek kelime etmeden birbirlerini anlayabiliyorlardı.

"Lira," diye homurdandı annem. "Neden araba-" Kanatlarımı fark etti ve kısa bir süre durdu. "Bunu sana kim yaptı?" Bakışları doğrudan Tavish'e yöneldi. "O *mu* yaptı?"

Başımı geriye attım. "O değildi."

"O zaman kimdi?" diye homurdandı, eli kalçasına gitti, orada koyu renkli bir taş kabzayı fark ettim.

Tavish'in kılıcı ondaydı.

"Bunu daha sonra da tartışabiliriz ama şu anda bizi sürgün ettiğiniz topraklara neden tüm muhafızlarınızı anlamam gerekiyor." Tavish çenesini kaldırdı. "Ve kılıcımı geri istiyorum."

"Kendimizi aşmayalım." Annem ellerini kaldırdı ve birkaç adım geriye gitti. "Önemli olan bu değil."

Babam annemin önüne geçti. "Muhafızların tamamı değil. Yarisını getirdik çünkü kral ve kraliçe bizimle seyahat etmek istedi. Pyralis'i Gleann Solas'ı terk etmeye zorladığımızdan beri ejderhaların tehdidi çok yakın."

Yutkundum. Annem ve babam buradaydı. Gleann Solas'ın dışına hiç . "Neden buradalar?" Belki *de* bu resmi bir saldırıydı.

"Çünkü Seelie varisi olan kızları, Unseelie kralı ve arkadaşının kaçmasına yardım etti ve onlarla birlikte gitti." Annemin kanatları arkasında çırpınarak alevleri andırıyordu. "Çok üzgünler ve meseleyi burada çözmeye çalışmak istediler."

"Unseelie'ye saldırmak doğru yol değil." Her iki ailenin de karşı tarafında olmak istemezdim ama benim yerim Tavish'in yanıydı ve onlar buna saygı duymuyordu.

"Saldırmak için burada değiliz." Babam iki elini de kaldırarak ellerinde silah olmadığını vurguladı. "Seni ve Eiric'i kontrol etmek ve prensle evleneceğin kararlaştırılan tarihten önce ejderhaların seni yakalamaya çalışmadığından emin olmak için buradayız."

Tavish'in çenesi kemiklerinin patlamasına neden olacak şekilde sıkıldı. "O *asla* onun olmayacak. O *benim*."

"Şimdi bu konuya girmenin sırası değil." Babam ellerini birbirine vurdu. "Çünkü şu anda hepimiz aynı takımdayız - hepimiz Lira'yı ondan uzak tutmak istiyoruz."

"Takım mı?" Tavish papağan gibi tekrarlardı. "Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim."

Bazen, Dünya'da zaman geçirmediğini ve yerel dili anlamadığını unutuyordum. "Seninle aynı amaca sahip olduklarını."

"En azından geçici olarak." Tavish ofladı ama biraz rahatladı.

Niyetlerinin açık olduğundan emin olmak isteyerek, "Yani kral ve kraliçe talep etse bile buradayken saldırmayacak mısınız?" diye sordum.

"Emirler böyle." Babam dudaklarını yaladı. "Türümüzden biri tehdit edilmedikçe saldırmayın."

Tehdit öznel dir. Tavish'in burun delikleri alevlendi ve kanatlarındaki gerginlik rahatsızlığını daha da kötüleştirdi.

Artık uçamaz hale gelmeden önce inmemiz gerekiyordu.

Öyle, ama saldırmaya karar verirlerse, onlarla kalmak bunu engellemeyecektir. Doğru cevabın ne olduğunu bilmiyordum ama her iki durumda da Unseelie dezavantajlı durumdaydı. *Bu yüzden bir sebep olmadıkça onlara en iyisi.*

Ailemi öldüren insanlara güvenmek mi? Tiksintisi kader arkadaşı bağından süzüldü.

Duyguları yüzünden göğsüm daraldı ve onu rahatlatamadığım için nefret ettim. Ondan yapmasını istediğim şey tam olarak buydu ve Seelie'ye güvenmenin isteyeceği son şey olduğunu anlamıştım. *Eğer yapamazsan-*

Haklısınız, topraklarımıza girmelerine izin vermeye hazırım ama onlara güvenemem.

Bunu benim için yaptığını bildiğimden kalp atışlarım hızlandı. Eğer şu anda burada olmasaydım, Unseelie gözünü kırpmadan Seelie'ye saldırırdı. *Bu fazlasıyla adil ve sen kendine değerden daha iyi bir adamsın.*

Hayır, yapmıyorum. Bunu sadece sen yanımda olduğun için yapabiliyorum. Aksi takdirde nefretim kontrolü ele geçireceğinden hiç şüphem yok. Beni tutmasına rağmen omuzlarını dikleştirdi ve "Kendimizi tehdit altında hissetmediğimiz sürece sana saldırmayacağız" dedi.

Annem ve babam birbirlerine bakıp başlarını salladılar.

Tavish'in düşmanına sırtını dönmekten duyduğu rahatsızlık aramızdaki bağı sarmıştı. Bu his yüzünden tüylerim diken diken oldu ve kendi stresimi daha da arttırdı. Kaleye doğru geri çekildi, Seelie'ler de hemen arkamızdan geliyordu.

Tavish ve ben nereye dönsek, bir türlü fırsat bulamıyorduk. Tek umudum Eldrin'in annemle babamı buradan çıkarmanın bir yolunu bulmuş olmasıydı.

ya da hayatımızın geri kalanında Tavish ve benim tehdit üstüne tehditle karşı karşıya kalacağımızdan korkuyordum. Başka biriyle birlikte olma düşüncesi midemi bulandırıyor. O benim için her şeydi ve yanımda o olmadan bir hayat istemiyordum.

Sprite, sana bir şey yapmalarına izin vermeyeceğim. Tavish başımın üstünü öptü. Seni sonuna kadar koruyacağım.

Seelie'lerin bana yapabileceklerinden korktuğumu düşündü ve ben de onu düzeltmek istemedim. Her seferinde bir düşmanla yüzleşmemiz gerekiyordu ve şu anda ailemin niyetini çözmek ve onlara Eiric'in kaçırıldığını bildirmem gerekiyordu.

Keskin bir sızı kalbimi delip geçti ve sanki paramparça olacakmış gibi hissettirdi. Eğer Eiric'e bir şey olursa, kocaman bir parçası eksik kalacaktı. Göğsümde bir hıçkırık yükseldi ve onu itmeye çalıştım. Belki birlikte çalışırsak, kendimi teslim etmek zorunda kalmadan Eiric'i en az kan dökerek geri almanın etkili bir yolunu bulabilirdik.

Unseelie erkekleri ve kadınları sokaklarda duruyordu. Dışarıda kalan bir avuç çocuk artık ortalıkta görünmüyordu.

"Seelie'ler onlara saldırmadığımız sürece bizi rahat bırakacaklarına söz verdiler." Tavish yavaş ve net bir şekilde, herkesin her kelimeyi duyabildiğinden emin olarak konuştu. "Bu isteği yerine getireceğiz ve bize bir kez daha ihanet ederlerse misilleme yapacağız."

İki sıra ev arasındaki patikada durması gereken iki bin kişi silahlarını indirdi ancak kabzalarını her an kullanmaya hazır bir şekilde tutmaya devam etti.

Onları suçlayamam.

Tavish tepemizde devam ediyor, Seelie muhafızlarını kaleye götürüyordu. Nightbane merdivenlerde onu bıraktığım yerde kaldı, parlayan kireç gözleri nöbet tutuyordu.

Her iki taraf da birbirini tartıp tehdidi belirlerken sessizlik sağır ediciydi. Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda Tavish yere indi ve beni nazikçe ayaklarımın üzerine bıraktı.

Nightbane'i rahatlatmak isteyerek parmaklarımı kürkünün arasından geçirdim. Dokunduğumda vücudu hafifçe gevşedi.

Tavish muhafızlarına, "Kapıları açın," diye emretti.

Bir saniye sonra kapılar gıcırdayarak açıldı. Struan ve güveniyor gibi görüldüğü birkaç muhafız devasa, karanlık koridorun ortasında duruyordu. Duvarlarda asılı fenerler, görüşü kısıtlayan loş bir ışık saçıyordu.

Buraya ilk geldiğimde Tavish kaleyi bu şekilde tutmayı tercih etmişti.

Struan Tavish'in solunda, bir kadın muhafız da Nightbane'in sağında pozisyon alırken, ben ortada, karanlık duvar arkamızda olacak şekilde ortada durduk.

Seelie muhafızlarının çoğu dışarıda durup insanların üzerinde gezinirken, ortada Anne ve Baba'nın aşağıya uçaacağı, her taraftan sıkı bir şekilde korunan bir delik oluşturdular.

Annem ve babam bizden birkaç metre önce indiler ve korumaları taradılar. "Lira'nın bizden korunmaya ihtiyacı yok." Annem homurdandı ve Sanki bu düşünce hakaretmiş gibi burnunu kırıştırdı. "Ona zarar vermek istemiyoruz."

"Ama bizi seviyorsun?" Tavish başını eğerek ve parmaklarımızı birbirine geçirerek karşı çıktı.

"Dediğimiz gibi, size zarar vermek istemiyoruz." Babam gözlerini anneme dikti ve içini çekti. "Lira bizim kızımız ve onu seviyoruz. Tüm kastettiği buydu."

Normalde babamın sözlerini yumuşatan kişi annem olurdu ama Eiric ve benim o şekilde ayrılmamız onu tahmin ettiğimden daha fazla sarsmış olmalıydı. Omuzlarım çöktü. Onu bu kadar üzmemiştim ama elbette yaptıklarımız onu etkileyecekti. İki kızı da bir nefeste gitti.

Dışarıdan bir kargaşa sesi geldi ve başlarının üzerinden bakınca babamla annemin merdivenlere yaklaştığını gördüm; babam altın tuniğini ve siyah pantolonunu giymiş, annem de ona uygun altın bir elbise giymişti. Unseelie'ler homurdandı ve birkaçı yere tükürdü.

Yüzümü buruşturdum ama saldırmıyorlardı... sadece tiksintilerini dile getiriyorlardı ki bu da haklıydı.

Babam, Kral Erdan, hiç etkilenmiş görünmüyordu.

Annemin zümrüt gözlü bakışları üzerime dikildiğinde titrek bir nefes verdi ve bana doğru yükseldi. "Lira," diye haykırdı hem rahatlama hem de hayal kırıklığı içinde.

Tehdide çok yakın bir ses tonu.

Nightbane hırladı ve önüme geçti. Yere çöktü ve ben ona ulaşamadan saldırmak için ileri atıldım.

LIRA

İleri atıldım, kalbim boğazıma düğümlendi, Nightbane'i zamanında durdurmaya çalışıyordum.

Sprite, Tavish bağlandı, endişesi tam da Annem "Lira, yapma!" diye haykırırken bana çarptı.

Kollarım Nightbane'in belini kavradı, momentumu bedenimi sarstı. Kanatlarımdaki yara, parmaklarımı kürküne doladığımda sırtıma acı yaydı. "Nightbane, dur," diye homurdandım, geri çekiliyordum ama bunu onu incitecek kadar sert yapmamaya çalışıyordum.

Onu sakinleştirdiği için iyileştirme sihrimi kullanabilmeyi diledim ama henüz bir kıvılcım çakmamıştı.

Neyse ki ailemin birkaç adım ötesinde durdu ama hırıltıları daha da şiddetlendi ve vücudu öfkeyle sarsıldı.

Gerçekten ölümsüz olup olmadığımı test etmeye çalıştığından şüphelenmeye başlıyorum. Tavish, Nightbane'in önüne inip ailemi engellerken kaşlarını çattı. *Sen hayatıma geri döndüğünden beri kalbim hiç bu kadar çılgınca atmamıştı.*

Acı çekmiyor olsaydım muhtemelen gülümserdim ama şimdi değil; zayıf görünmemek için gözyaşlarımı öncelikliydi. *Anneme zarar verirse babam canavar konusunda başımıza büyük bela olur. Bize karşı çalışacak başka bir şeye ihtiyacımız yok.*

"Şu tehlikeli hayvanı uzaklaştırın." Babamın sesi gürledi ve çorak odanın karanlık duvarlarında yankılandı. "Ve benim

kızıma saldırmadan önce."

Homurdandım, yere dizlerimin üzerine çökerken çıkardığım sesi zapt edemedim, gri elbisemin yırtık uçları tenimi zeminin soğuşundan koruyordu. Doğrudum ama elimi Nightbane'in üzerinde tuttuğumdan emin oldum. "Bana zarar vermeyecek."

Dikkatimi tekrar onlara verdiğimde, annemin babamı, babamın da annemi koruduğunu gördüm. Dış taraflarındaki iki muhafız kılıçlarını , Nightbane'in tekrar saldırmasını bekliyorlardı.

Babamın her zamanki kestane-kahverengi saçları yolculuktan dolayı dağılmıştı ve benimkilerle neredeyse aynı görünen kobalt gözlere bakmak biraz rahatsız ediciydi. "Ama bize saldırmaya çalıştı ve siz Seelie'siniz."

Her zaman iki büyü arasındaki ayrıma geri döndü, kanımızda akan türün ötesinde bir şey görmedi.

"Lira'ya tehdit oluşturduğuna inandığı herkese saldıracaktır." Tavish çenesini kaldırdı. "Lira, emir benim yerime senden gelse daha iyi olurdu."

Tavish bir kez daha bana kendimi sadece aileme değil, halkına da kanıtlama fırsatı veriyordu. Gerçekten yanımda olan tek muhafız Lorne'du. Struan ve diğerleri krala hizmet ediyorlardı, buna diğer insanlarla olan ilişkileri de dahildi.

Elimi Nightbane'in kürkünün üzerinde gezdirirken, Annemin normalde açık olan tenini ve çillerini yaldızlayan kızarıklığını fark ettim ve ışıltılı mavi kanatları çırpınarak açık sarı dalgalarının omuzlarının üzerinden gelişigüzel kalkmasına neden oldu.

Annem ve babam genellikle kendilerini çok derli toplu gösterirlerdi ama şu anda her iki kraliyet mensubu da dağınık görünüyordu ve özellikle Nightbane'in varlığıyla kendilerini rahat hissetmedikleri açıktı.

Sırtımı onlara dönerek Tavish ve Nightbane'in arasına girdim. Çömelmek zorunda kaldım çünkü cù-sìth çömelmiş vaziyette duruyordu. Yüzünü kavradım ve alnımı onunkine bastırdım. Ailemin varlığından dolayı kendimi tehdit altında hissetmediğimi görmesini istiyordum. "Onlara saldırmayın. *Lütfen.*"

Nightbane hoşnutsuzdu ama hırıltıları sabırsız huff'lara dönüştü.

Tavish gibi, hayvanla ne kadar çok zaman geçirirsem, kendini bana o kadar çok sevdirdi.

Her iki ailemle de konuşmamız gereken bir ton bilgi olduğunu bildiğimden, Tavish'in yanında durmak için ayağa kalktım. Nightbane öne doğru eğilerek diğer tarafımı korudu ve bana doğru bastırdı. Yaydığı sıcaklık tüylerimin diken diken olmasını engelledi.

"Bu nadir bir Unseelie hayvanı değil mi?" Babamın alnı kırıştı ve güneşin öptüğü teni birkaç ton daha açıldı. "Neden Lira'ya bu kadar düşkün olsun ki?"

"Nasıl fark etmediniz bilmiyorum ama kızınız oldukça olağanüstü." Beni alnımdan öperken Tavish'in yüzü hayranlıkla doluydu. "Unseelie fae'lerden bazıları bile beni değil onu seviyor."

Yüzüm yanıyordu ama saklanmayı reddettim çünkü utanmıyordum. Sadece ilgiden rahatsız olmuştum. "ne kadar lafı dolandırmak istesem de, doğrudan işimize dönmeliyiz."

"dolandırmak mı?" Babam odayı taradı. "Mecbur kalmadıkça savaşmayacağımızı söylemiştik ve ben yakınlarda bir çalı göremiyorum. Peki bu 'iş' nedir? Bu korkunç adada bir yer mi?"

"Majesteleri." Annem kılıcını indirdi ama yanında tuttu. "Dünya'da insanların yaptığı gibi konuşuyor. Elindeki meseleleri tartışmak istiyor, örneğin gece cinlerini serbest bırakması ve Eiric'in plana uymasını sağlaması gibi. Bu arada, kızım nerede?"

tutmaya çalışarak parmaklarımı Nightbane'in kürkünde sıktım. O ve babam Dünya'da harika ebeveynler olsalar da, Eiric'in başı ne zaman derde girse, annem hep beni suçlardı. Çoğu zaman bunu hak ettiğimi kabul ediyordum.

Eiric'in gittiğinin farkına varmak beni neredeyse yeniden ikiye bölecekti. Nerede olduğunu bilmeleri için hepsine ihtiyacım vardı. "O-"

"Doğrudan bir konuşma yapmakta iyiyim, özellikle de kızım burada *yaralı* bir şekilde dururken." Babanın yüzü asıldı. "İşte bu yüzden seni ondan uzak tutmak istedik. Unseelie'ler beladan başka bir şey değildir."

Tavish'in eli benimkini daha sıkı kavrarken aramızdaki bağa iğrenme sızdı. dedi ki, "Eğer sen senin kızını ve

Beni hapsetmiş olsaydınız, burada olanlar yaşanmazdı. Sizin işgüzarlığınız yüzünden kuzenim beni devirmeye çalıştı."

"*Kızımı mı kaçırdılar?* Seelie olduğu halde bu nasıl mümkün olabilir? Eğer gerçekten güçlü bir lider olsaydın, halkına kanıtlaman gereken hiçbir şey olmazdı ve kuzenin de sana ihanet etme riskini göze alamazdı." Babam Tavish'i aşağılıyormuş gibi burnunu kırıştırdı.

"Whoa." İki kral arasındaki bu sidik yarışını durdurmak için ellerimi kaldırdım. Bunun olacağını bilmeliydim. "Herkes derin bir nefes alsın. Birbirinize hakaretler savurmak işleri daha iyi hale getirmeyecek." Ellerimi kalçalarımın koydum ve sırt kaslarımın itirazlarını görmezden gelmeye çalıştım. Kamburlaşmak istiyordum. "Baba, Eldrin'in tacı çalma şansı olduğuna inanmasının tek nedeni Unseelie fae'lere dayatılan korkunç koşullardı."

"*Babasının* krallığa yaptıkları yüzünden." Annem bir elini göğsüne koydu. "Sanki kötüler bizmişiz gibi konuşuyorsun. Seelie büyüünün güçlü kalmasını sağlamak için yapılması gerekeni yaptık. Bizim büyüümüz hem güneşe hem de aya ihtiyaç duyar. Tamamen karanlıkta gizlenerek çalışamaz."

"Topraklarımıza gelmenizin, ailemi öldürmenizin, yaralı ve kendimi koruyamayacak durumdayken beni almanızın ve beni bir hücreye atmanızın sizi zihnimde kötü adam yaptığını inanıyorsam beni affedin." Tavish'i her gün rahatsız eden kalp kırıklığı tekrar ön plana çıktı.

Uyandığımda ailemi öldürülmüş bulacağımı hayal bile edemezdim.

Babam nefesini içine çekti, kahverengi kanatları gerildi. "Neden bizi aileni öldürmekle suçluyorsun? Sen daha iyi biliyorsun. Her şey olduğunda sen de oradaydın."

Ağzım kurudu ve duvarlar üzerime kapandı. Babamın, halkımızın onları öldürdüğü gerçeğini laf kalabalığıyla geçiştirmeye çalıştığına inanamıyordum. "Baba, bu politik bir mesele değil. Tavish, Seelie muhafızları başında dikilirken uyandı."

"Muhafızlardan biri bendim, Lira." Annem elini kıyafetinin üzerinde gezdirdi. "Onları hiçbir Seelie öldürmedi. Bize verilen emir kralı alıp

canlı."

Tavish başını salladı. "Bunu nasıl söyleyebildiğini anlamıyorum. Bu bir yalan. Ben oradaydım ve sen kılıcında kanla onların başında duruyordun."

"Unseelie muhafızları bize saldırdı ve biz de onlarla savaştık. Kan oradan geldi." Annem gözlerini kırıştırdı ve sonra anıyı hatırlayarak yüzünü buruşturdu. "Kraliyet odalarına girebilmek için savaşmak zorunda kalmıştık. İtiş kakış sırasında bayılmış olmalısın. Amacımız hem anneni hem de babanı yakalamaktı, ölmelerini değil. Muhafızlarımızdan biri Kraliçe Morven'i yakaladı ve daha fazla kan dökülmeden Kral Dunach'ı yakalamak için onu kullanmaya çalıştık. Baban sadece teslim olacakmış gibi davrandı. Sonra bize yaklaştığında kraliçeyi kalbinden bıçakladı ve bıçağı karnına saplayarak ikisinin de hayatına son verdi. Ortalık karıştı ve Unseelie intikamla karşılık verdi.

"Bilincin yerine geldiğinde çılgılık attın ve altında bir kan gölü olduğunu fark ettim. Seni savaştan uzaklaştırmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden seni Seelie'ye geri götürdüm. Gerçek varisin ölmesi ve büyüünün dengesizleşmesi riskini göze alamazdık."

Okuyamadığım garip bir duygu bağından bana doğru çarptı. Tavish'in omuzları sanki tüm dünyası yıkılmış gibi çöktü. Etrafında dönerek muhafızlarına seslendi. "Bunu nasıl bilemedik?"

Hardal rengi saçlı bir muhafız boğazını temizledi. "Majesteleri, bildiğiniz gibi dört asilzadeyi de kralın odasına kilitledik. Seelie'ler mühürlü oldukları için pencerelerden içeri giremediler, bu yüzden size ulaşmak için savaştılar. Torcall ve Lorne kapıyı korumak için geride kaldılar, ancak Seelie yatak odasına girdiğinde ikisi de savaşta yaralandı."

"Dört mü?" Ciğerlerim sıkışmıştı. Dördüncü kişinin kim olduğunu bildiğimden şüpheleniyordum ama teyit etmem gerekiyordu.

"Kral, Kraliçe, Prens Tavish ve Eldrin. Kraliyet ailesinin geriye kalan dört üyesi. Kral Eldrin'i küçük bir çocukken yanına almış ve Tavish gelene kadar kendi çocuğu gibi büyüttü ama o zaman bile yakın kalmışlardı. Tavish'in babası

Eldrin'in ailenin korumasına dahil edilmesini talep etti," diye açıkladı muhafız.

Anlamak bana çarptı. Eldrin ilk doğan olduğunu ve liderlik etme hakkına sahip olduğunu düşünüyordu. Midem bulandı. "Yaralandı mı?"

Tavish başını salladı. "Yatağın altına saklandı. Babam bana da aynısını yaptırmaya çalıştı ama zayıf görünmek istemedim. Orada, onların yanında kaldım."

Kaşlarım çatıldı. "Neden üçünüz de saklanmadınız?" Onun gizli sığınağından bahsetmedim çünkü oraya neden ulaşamadıklarını zaten biliyordum. Özellikle de ailemin ejderhalarla yaptığı anlaşmayı bozmanın bir yolunu bulamazsak bir gün onu tekrar kullanmamız gerekebileceğinden ve kız kardeşimi kurtarmak için kendimi Pyralis'e teslim etmek zorunda kalabileceğimden.

Tavish burun kemiğini sıktı. "Seelie'ler yerimizi tespit edene kadar gitmeyeceklerdi ve babam korkak olmayı reddetti."

O bir gün Tavish'in ve benim hayatımızı beklediğimizden çok daha farklı bir rotaya soktu. Tavish tek başına, tahtı elinden almaya çalışan ailesinden geriye kalan tek kişiye güvenerek ve onu yönetmeye çalışarak kendini buldu. Ben ise bir ejderhaya söz verilmiş ve çocukluğuma dair hiçbir anım olmadan yaşamak üzere Dünya'ya gönderilmiştim. Tam bir karmaşaydı ve şimdi bedelini ödeyen kişi kız kardeşimdi. O yanlış bir şey yapmamıştı ve masumdu.

"Bir korkak, krallığındaki şatosunda kalırken gökyüzünü karanlığa gömüyor," diye tükürdü Peder. "Ve bizi hayatta kalabilmek için ejderhalarla ittifak yapmaya zorluyor."

Tavish hazırlandı ama ben yeterince dinlemişim. Değiştirilemeyecek gerçekler üzerinde duruyorduk ve en azından şimdi Seelie'nin ailesini öldürmediğini anlamıştık.

"Geçmişle yüzleşmemiz gerekiyor ama şu anda daha önemli bir tehdit var." Bana odaklanmalarını isteyerek havaya karate yaptım. "Prens Pyralis buraya geldi ve beni kaçırmaya çalışmadan önce bazı Unseelie'leri öldürdü." Bir tema görmeye başlamıştım.

"Kadere şükürler olsun ki seni yakalayamadı." Annemin kanatları alçaldı.

"Sadece Eiric yüzünden." Dudaklarımı yalayarak bir sonraki sözlerime hazırlandım. Bu habere nasıl tepki vereceklerinden emin değildim ama

Onu geri almak için yardımlarını.

Babam gururla sırttı. "İşte benim kızım. Nerede o?"

Yutkundum ve Tavish bana yaklaştı, kollarımız birbirine sürtündü. Yakınlığımız onun kargaşasını hafifletti ama benim duygularımın boğulmuş bir karmaşa olduğunu vurguladı. Bu sayede şimdiye kadar fark etmediğim bir şeyi anlamıştım.

Eiric'in kaçırılmasının benim hatam olduğunu öğrendiklerinde yaşadıkları hayal kırıklığını ve bana duydukları öfkeyi görmek istemedim. Daha iyisini yapmalıydım. "Prens Pyralis ortaya çıktığında ikimizi de büyüledi. Yaptığını fark etmemiştim. Ejderha prensi benim yerime onu aldı." Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ama konuşmayı kesemedim. "Tavish, Finnian ve Lorne ejderhanın peşinden gittiler ama hepsi yaralandı. Tavish'e ejderhanın kuyruğu çarptı ve Finnian ile Lorne... alevler yüzünden kömürleştiler."

"Lanetli uçurum." Annemin göğsü kabardı. "Onu *aldı* mı?" Babamın sesi çatallaştı.

Babam elini yüzünde gezdirdi. "burada olduğunu nereden biliyordu?"

Güzel soru. Düşüncelerimizi toparlayacak vaktimiz olmadığı için tam olarak düşünbir soru.

"Unseelie topraklarına gittiğinizi ejderhalara haber vermedik."

Annem alt dudağını ısırdı.

Tavish'in duyguları teke inene kadar aramızda gergin bir an yaşandı. Öfke.

Ondan nabız gibi atıyor, buna karşılık benim kanımın sıcaklığı da artıyordu.

"Sanırım nasıl yapılacağını biliyorum." Tavish yüzünü buruşturdu. "Kahrolası kuzenim. Ejderhayla buraya geldiği için sinirlenmiş gibi konuştu ama hiç şaşırma benzemiyordu."

Sözleri içime bir tekme gibi indi. Eldrin Pyralis'e daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti ve sonra ejderha prens Eiric'i almadan birkaç dakika önce yedi Unseelie muhafızını yakarak öldürmüştü. "Onu *şimdi* ziyaret etmeliyiz."

Tavish başını salladı. "Zaten Caelan'la konuşmam ."

"Ben de Eldrin'le konuşmak istiyorum." Babam fokur fokur kaynıyordu.

Kalenin dışından bir çığlık geldi. Ses çığ, öfke dolu ve ardından bir patlamaydı.

Zemin ayaklarımızın altında yuvarlanırken duvarlar sarsıldı.

"Hayır! Muhafızlar, hapishaneye. *Derhal.*" Tavish uçararak hapishaneye doğru koşmaya başladı. *Tekrar kaçmaya çalışmasa iyi olur. Caelan tek başına savaşamayacak kadar yaralı.*

Yaralı kanatlarımla yetişemiyordum ama yine de düzenli bir koşu tutturdum. Her adım kanatlarımı sarsıyordu ama Tavish'in yanında savaşmak için çaresizce acıyı bastırdım.

"Lira, burada bizimle kal," diye bağırdı babam. "Brenin ve Hestia onlarla gidebilir. Unseelie her an bizi öldürmeye çalışabilir."

"Ben Tavish'le gidiyorum." Kollarımı havaya kaldırdım, olabildiğince hızlı hareket ki babam aşağıya inip beni kucağına aldı.

"Yaralarını daha da kötüleştirmene gerek yok," dedi ve beni taşımaya izin verdim. "Ayrıca, bize yol tarif etmene ihtiyacımız var."

Zayıf hissetmekten hoşlanmıyordum ama bu beni Tavish'e daha çabuk ulaştıracak ve Eldrin'in kaçmadığından emin olmamı sağlayacaktı. Onları dönemeçlerden geçirdim ve tam gece odalarının yanından geçerken dışarıdan gelen bir başka patlamayla Tavish'in şaşkınlığını hissettim.

Neler oluyor? Sanki biri kaleye girmeye çalışıyormuş gibi hissetmiyordum.

Eldrin kilit altında ve kaçma riski yok, diye yanıtladı Tavish.

Kanat çırpma sesleri duydum, o ve Struan bu yöne doğru geri dönüyor olmalıydı.

Babam bir pencerenin önünden geçti, ben de "Bekle" dedim.

Buna mecburdu. Annem yanımıza indi ve uçümüz de dışarıya baktık.

Hemen, bu kargaşanın Eldrin'in kaçmaya çalışmasından kaynaklanmış *olmasını* diledim. Bu, dışarıda gördüklerimden çok daha iyi olurdu.

TAVISH

D Kanatlarımdaki derin ağrıya rağmen kendimi mümkün olduğunca çabuk Lira'ya dönmeye zorladım. Volkanik fırtınanın ilk patlaması kaleyi sarsmıştı, Eldrin'in sadık adamlarının onu bir kez daha serbest bırakmaya çalıştıklarından emindim.

Ama hücreesine vardığımda Eldrin'i kaşlarını çatmış bir halde duvara yaslanmış . Her zamanki kibrinin yokluğundan, her neyse, arkasında onun olmadığını .

Caelan'ı güvendiği bir grup muhafızla birlikte hapishanede bırakmıştım, ikinci bir patlama olduğunda Eldrin'i korumasız bırakmadığımızdan emin olmak istiyordum.

Lira'ya geri dönmek . Bildiğimiz kadarıyla ejderhalar onun için geri dönüyordu ya da kendi halkım onu ele geçirip bana karşı kullanmaya çalışıyordu çünkü o benim tek *gerçek* zayıflığımdı.

Onsuz hayatta kalamazdım.

Bir avuç insan dışında, krallığımda artık kime güvenebileceğimden emin değildim. Son on iki yıldır bana gösterdiklerini düşündüğüm tüm sadakat, sadece başka seçenekleri yokmuş gibi hissetmelerinden kaynaklanıyordu.

Lira başından beri haklıydı. Saygı değil korku beslemiştim ve beni tahttan indirmek için ellerine geçen ilk fırsatta tereddüt etmediler.

Buz gibi göğsüm her an paramparça olabilirdi. Gerçek olduğuna inandığım her şey on iki saatten kısa bir süre içinde gözlerimin önünde paramparça olmuştu. Sadece halkım bana sırt çevirmekle kalmamış, Seelie ailemi de öldürmemişti. Babam hem annemin hem de kendi canını almıştı.

Bunun mümkün olduğuna asla inanmazdım ama Lira'yı evlat edinen anne lafı dolandırmamış ya da herhangi bir varsayımda bulunmamızı sağlamak için belirsiz davranmaya çalışmamıştı. Doğrudan konuşmuştu ve gözlerinde unutulmaz bir şey vardı.

Beni kale girişine götürecek dönüşü yaptığımda, Lira'nın yabani gül, buğu ve vanilya kokusunu aldım ve kalbim çözüldü. Eve dönmek gibiydi.

Beni takip etmenin bir yolunu bulacağını bilmeliydim ama yaralı kanatlarıyla bu kadar çabuk yetişmesini beklemiyordum.

Bakışlarım anne ve babasının arasında duran kıza takıldığında, içlerinden birinin onu taşımış olması gerektiğini fark ettim. Ondan yayılan endişe ve korku beni arkasından uçurdu.

Fates, hayır.

Unseelie Eldrin'i kurtarmaya çalışmıyordu. Yaklaşık yirmi kişilik bir grup sivri dağın tepesinde geziniyor, volkanik kaya ok uçlarıyla oklar atıyor ve Seelie muhafızlarına parçalar fırlatıyordu.

Sonra, yakınlardaki Unseelie'ler buz ve illüzyon büyülerini "düşman" muhafızlara karşı kullanıyorlardı. Kendi büyüm düşük olsa da etraflarında hissedebiliyordum.

Seelie fae'leri açıkça gafil avlanmıştı, birkaçı hasar görmüş taş sokaklarda hareketsiz yatıyordu, altlarında altın rengi kan birikiyordu.

"Bir şeyler yapmalıyız," diye mırıldandı Hestia, kavgaya katılmak için pencereden dışarı fırlayarak.

"Anne," diye bağırdı Lira ama babası karısını takip ederek camdan dışarı fırladı. "Kahretsin." Dehşeti pençelerini bağımıza geçirdi ve göğsümü daha da sıkılaştırdı.

"Onları durdurmalıyız." Struan'a ve her zaman yanında görünen üç muhafıza döndüm. "Halkımız onlara saldırmamalarını söylediğim halde saldırdı."

Struan başıyla onayladı. "Uaine, git diğer muhafızları uyar. Geri kalan muhafızlar halkımızın sokaklarda savaşımasını engellerken, yirmi kişiyi dağın tepesinde alıkoyacağız."

"Emredersiniz efendim." Uaine bir kez daha hapishane alanına doğru döndü, gümüş kanatları o kadar hızlı çırpıyordu ki tek bir hareket olarak algılanabilirdi.

"Geri kalanınız beni takip etsin." Struan, iki muhafız kanatları üzerindeyken koridordan aşağı, isyancı Unseelie'ye doğru uçtu.

Bir parçam burada kalıp Lira'yı korumak istiyordu ama tehlikede olan o değildi... en azından şu anda. "Unseelie, ailem öldükten sonra bu harabe yere yolculuğumuzu organize eden muhafızlara odaklanmış durumda."

Lira'nın yaptıklarından öğrendiğim bir şey varsa o da kendimin yapmayacağı bir şeyi adamlarımdan bekleyemeyeceğimdi, bu yüzden Struan'ı takip ettim ve Lira'ya bağlandım: *Yatak odamıza git, kapıyı kilitle ve ben sana tekrar çıkmanın güvenli olduğunu söyleyene kadar orada kal.*

Son pencereden dışarı uçarken arkamdan acı bir kahkaha duydum ve bunun ondan geldiğini anlamak için arkamı dönmeme gerek kalmadı. Beni tehdit etmesini ya da bana bağırmasını bekledim ama aramızdaki bağ sessiz kaldığında omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Durduğu yere baktım ama gitmişti.

Bir şeylerin peşinde olmalıydı. Bana haber vermediği bir şey, bu da durumu çabucak çözmem gerektiği anlamına geliyordu.

Yayları ve okları olan on Unseelie birlikte oklarını yerleştirdi ve serbest bıraktı. Oklar, yüksek rütbeli Seelie muhafızlarının çoğunun kral ve kraliçeyi koruduğu kale merdivenlerinin dibine doğru fırladı. Seelie muhafızlarından birkaçı ellerini kaldırarak rüzgârı yönlendirdi ve silahlar köyün arkasına isabet etti. Yine de birkaç ok etkili oldu ve iki farklı patlama kaleyi, etrafındaki köyü ve hatta köyün arkasında mantar yetiştirdiğimiz mağaraya yakın bölgeyi salladı.

Kahretsin, hayır.

Birkaç Seelie çığlık attı, ancak saldırının hedeflenmediği arkadakiler köyün merkezine ulaşmış, güçlerini ve silahlarını benim türümle savaşmak için kullanmışlardı.

Daha fazla insan ölmekten buna bir son verilmeliydi. Halkımın nasıl olup da en zayıf olduğumuz ve kendi aramızda savaştığımız bir zamanda düşmanımızı hedef alacak kadar aptalca davranabildiğini anlayamıyordum; üstelik burada yaşayan Unseelie sayısı kadar muhafızı olan bir orduya karşı.

Sesimi yükseltmek için sahip olduğum büyü damlasına bağlandım ve emrettim, "Silahlarınızı *hemen* bırakın. Seelie'ler bizi tehdit etmek için burada değiller."

Adamlarımın yarısı itaat etti ve taş patikanın kenarlarına doğru geri çekildi. Diğerleri lanet olası bir şey söylediğimi fark etmemiş gibiydi. Aşağıdaki köyü harap eden volkanik kayaya sahip olanlar da dahil olmak üzere savaşlarına ara vermediler.

Rüzgâr şiddetini artırmaya devam ederek ağrıyan kanatlarımın esintiyle sallanmasına neden olurken, Seelie ellerinden çıkan ateş halkımın ayaklarını yaktı. Yer sarsıldı, bazıları düşmeye zorlandı.

Eğer savaşı durdurmazsak, halkımın çoğu ölecekti. Büyümüz zayıftı çünkü uzun süredir gerçek topraklarımıza erişemiyorduk.

Kalçamda taşıdığım yabancı kılıcı çıkardım, tek seçeneğim buysa itaat etmeyen halkımdan herhangi birini öldürmeye hazırdım. Kanatlarım zonkluyordu, bu da onları bu şekilde daha fazla zorlamaya devam edemeyeceğimi gösteriyordu. Seelie'de tutsakken aç bırakılmam ve buradaki acımasız savaş ve yaralanmalar arasında, daha ne kadar gücüm kalacağından emin .

Kılıç şakırtıları savaşın şiddetlendiğini gösteriyordu. Sanki savaşçılar son bir kez daha savaşmaya çalışıyorlardı.

Struan kaleye en yakın konumda duran siyah saçlı adama ulaştığında, yayını bir daha etkili bir şekilde gerememesi için adamı kolundan bıçakladı. Diğer iki muhafız da aynı şeyi yaptı ama isyancı grup hançerlerini çıkardı ve kendi türlerine karşı savaşmaya hazırlandı.

Hapishaneye en uzak olana yöneldim, bana aldırış etmeyen diğerlerinin başlarının üzerinden uçarak meramımı anlatmaya hazırlandım. Adama ulaştığımda yayıyla döndü ama orada kimin olduğunu fark edince durakladı.

En azından konumuma ve unvanıma biraz saygısı vardı ama bu yeterli değildi ve lider gibi görünüyordu. "etmedin." Kılıcımı savurdum ve boynunu kestim.

Yanındaki kadına saldırmak için döndüm ama o sapanını bırakıp ellerini kaldırdı. "Biz sadece *onlar* tarafından bizden alınan insanların intikamını almaya çalışıyorduk. Bu lanet adaya geldiğimizden beri her gün ettiğiniz yeminin aynısını."

Niyetim halkıma umut ve hayatta kalma isteği vermekken, bunun yerine onları umursamaz hale getirdiğimi fark ederek kalbim çatladı. Seelie'nin yok olması umurumda değildi ama tüm diyarda benim için en önemli olan kişi umurumdaydı. Eğer o olmasaydı, hiç şüphesiz onlarla birlikte savaşıyor olurdum - babam annemi öldürmüş olsa bile, Seelie bizi buraya, halkımın çoğunun açlıktan öldüğü yere getirmeyi seçti. Bu karar bizim için çok fazla acıya ve kayba neden oldu. "Biliyorum ama şu anda yüzleşmemiz gereken daha büyük bir düşman var."

Alt dudağı titredi. "Ejderhalar mı?"

Prens Pyralis'in rehinesiyle birlikte uçup gitmeden önce gözünü bile kırpmadan gelip yedimizi öldürdüğünü görürlerdi.

Başımı salladığımda başını salladı. "Ama başka bir şansımız olmayabilir."

Kavga devam ediyordu ama çift kapının gıcırtısını duyduğumda kim olduğundan hiç şüphem yoktu. *Lira, lütfen bana yatak odamızda olduğunu söyle.*

Sen benim babam değilsin, Thorn. Seni dinlemek zorunda değilim.

Omzumun üzerinden baktım ve onun savaşın hemen üzerindeki merdivenlere adım atışını izledim. Seelie muhafızlarından birkaçı ona doğru uçarak onu korumaya hazırlandı.

Onları beklemedi. Onun yerine parmaklarını ağzına götürdü ve o güne kadar duyduğum en garip sesi çıkardı. Gürültülü ve deliciydi, kulak zarlarımın patlamasını istiyordu.

Gürültü savaşı böldü ve savaşçıların durup yeni tehdidi aramasına neden oldu.

"Şimdi herkes ölmek mi istiyor?" Lira kaşlarını kaldırdı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Yoksa bazılarınız planladığınız gibi sonsuza kadar yaşamak mı istiyor?"

Onu korumak için orada olmam gerekiyordu, ona doğru uçtum. Kanatlarımın *vızıltısı* onun sesinden başka tek sestti. *Sprite*, lütfen *içeri gir. Burası senin için güvenli değil.*

Senin için de değil. Çenesini daha yukarı kaldırdı ve devam etti, "Hepimiz Fae'yiz ve birbirimize karşı savaşmamalıyız. Her birimiz diğerinin kurbanı olduk ve eğer şimdi barışa ulaşmazsak bu döngüyü devam ettireceğiz."

Seelie muhafızları onun önüne indi ve onu kalabalıktan korumak için kanatlarını açtılar, ama eşim Unseelie'nin onu görebilmesi için aradan itti.

Blighted Abyss. Kaleye geri dönün!

"Tabii ki onları korumak istiyorsunuz. Onlar senin halkın!" diye bağırđı bir adam, kılıcını havaya kaldırarak.

Midem bulandı. Adam halkımızı üzmeğ istiyordu, böylece bir kez daha savaşacaklardı.

"Sen de öylesin." Doğruldu ve kanatlarından gelen rahatsızlık bağın içinden geçti. "Ve Seelie'ler tüm Unseelie'leri kolayca öldürebilir. Büyünün dengede kalabilmesi için sadece Tavish'in hayatta kalmasına ihtiyaçları var. Onlara vermek istediğın seçenek bu mu?" Kaşlarını kaldırarak kalabalığı taradı. "Her biriniz eldiven sırasında ölmemi istemenize rağmen, bunu şimdi yapıyorum çünkü sizi ve birbirimizle paylaşacağımız geleceğı önemsiyorum."

Seelie'ler, Unseelie'lerin tekrar saldırması ihtimaline karşı kılıçlarını kaldırmışlardı. Şu anda sorunun Unseelie'de olduğunu fark etmiştim ve bundan nefret ediyordum. Seelie'ler sadece Lira'nın ailesi onu önemsemiğı için buradaydı. Onu geri almak için bir savaş başlatarak gelebilirlerdi.

Ben yaklaşırken Seelie muhafızları gerildi ama Lira elini kaldırıp "O benim eşim. Her zaman yanımda durabilir."

Kalbim tekledi ve bir kez daha onun yanımda olmasının artık ölümsüz olmadığım anlamına gelip gelmediğini merak ettim. Ölümsüzlerin sağlık sorunları olmazdı ama söz konusu Lira olduğunda, onun kokusu bile beni tuhaf hissettiriyordu... ve bunu tüm Ardanos'a değişmezdim.

Yanına indim ve elimi tutarak ikimizin bir olduğunu bir kez daha vurguladı. Birbirimizle birlikte olmak için savaşacaktık.

"Birbirimize güvenmeyi öğrenmemiz gerekiyor. Bunun zaman alacağını farkındayım ama belki daha güçlü bir tür olup önce silahlarımızı bırakabilir, sonra da uçurumu kapatmak için çalışabiliriz."

Şaşkınlıkla daha fazla Unseelie'nin kılıçlarını düşürdüğünü ve Struan ile diğer iki muhafızın saldırıyı başlatan on dokuz Unseelie'nin silahlarına el koyduğunu görmek için etrafıma bakındım.

Seelie muhafızları, halkım bir kez daha savaşmaya başlarsa, silahları ve güçlü büyüler arasında nafile olacak şekilde kendilerini konumlandırmayı başardılar. Lira bunu istememişti ama silahları hâlâ ellerinde olan Unseelie'ler ona ve muhafızlara güvensizlik ve nefretle baktılar.

Lira'nın ailesi kaleden dışarı çıktı ve Lira'nın diğer tarafında bize katıldı. Kral Erdan kahverengi kanatlarını açtı ve "Hemen silahlarını alın. Onlara güven olmaz."

"Baba," diye nefes nefese kaldı Lira. Yaşadığı şok ve hayal kırıklığı bana çarptı. "Kavga etmeyi bıraktılar."

"Çıkardığınız gürültü yüzünden. Eğer o olmasaydı, hala devam ediyor olacaktı ve daha fazla kayıp veremeyiz. Ejderhalarla savaş tehdidi varken olmaz. Sahip olduğumuz her muhafıza ihtiyacım var." Kral merdivenlerin dibindeki yirmi ölü Seelie'yi işaret etti ve omuzları çöktü. "Bu *asla*. Bunlar her iki taraf için de gereksiz ölümlerdi ve bunun bir kez daha olmasına izin vermeyi reddediyorum."

Silahlarımızı Seelie'ye teslim etmek istemesem de, halkım onları elinde tutarsa bunun tekrarlanmayacağından emin olamazdım. Her iki tarafta da çok fazla can kaybı vardı ve nefretim saldırıyı tetiklemiş olmasından nefret ediyordum. Daha fazla ölümden ben sorumluydum ve halkımın bir kez daha pervasızca hareket etmesine izin vermeyi reddediyordum. "Emri vereceğim ve muhafızlarım silahlarını ellerinde tutabildikleri sürece kabul ediyorum."

"Kesinlikle hayır." Kral kaşlarını çatı. "Onlar-"

"Kavganın bitmesine yardım etti," diye araya girdi Lira. "Bu da bir şey sayılır baba. Onlara, yedi bin Unseelie'nin yiyecek ve yaşam alanı yokluğu yüzünden öldüğü bir yere gelmelerini emrettiniz."

Kral Erdan'ın gözleri büyüdü ama Kraliçe Sylphia kolunu onun koluna doladı ve "Kızımız haklı. Kral Tavish silahlarının çoğuna el konulmasını kabul etti. Bir şekilde birlikte yeniden inşa etmeye başlamalıyız."

Kralın gözleri sanki tartışacakmış gibi ki kraliçe, "Ne unutma. Ayrıca, Eiric'i nasıl geri getireceğimize odaklanmamız gerekiyor."

"İyi. Unseelie muhafızları silahlarını muhafaza edebilir, ancak diğer tüm silahlara el konulmalı ve koruma altına alınmalıdır." Kral oflayıp pufladı ve kanatlarını arkasına katladı. Çenesi sıkılmıştı, bu da karardan pek hoşnut olmadığını gösteriyordu.

Ben de değildim ama her iki grup da huzursuzdu ve ailem hakkında öğrendiklerimi sindirmem gerekiyordu. Şimdi zamanı değildi; tehlikede olan çok şey vardı ve Lira'nın kendisine, Lorne'a ve Finnian'a yardım edebilmesi için dinlenmesi gerekiyordu.

Lira bana doğru dönüp, *"Eğer rahat değilsen-" diye bağlandığında* Lira'dan rahatsızlık ve endişe yayılıyordu.

Kendisine ait olmayan yükler için daha fazla sorumluluk istemedim. Bu konuda becerikliydin. *Heyecanlanmadım ama ailen bir çeşit uyum yaratmaya çalışmak istiyorsa buna karşı çıkmayacağım, özellikle de kime güvenebileceğimi bilmediğim için. Eldrin'in hala başarısız olmamı görmek için her şeyi yapacak sadık adamları var ve silahları almak bana kimin sadık olup olmadığını belirlemeye çalışırken potansiyel tehditleri azaltmamı sağlıyor.* Elini güven verici bir şekilde sıktım. *Ailenin samimi olduğuna inandığın sürece sorun yok.*

Yutkundun, soruyu düşündün. *Onlar sözünün eri insanlar.*

Onları hemen savunmak yerine bunu düşünmüş olması, ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu pekiştirdi. *O zaman bu benim için yeterliydi.* Onu alından öptükten sonra dikkatimi tekrar kitlelere yönelttim, onların muhalefetini bekliyordum. "Seelie'lere saldırdığımıza göre, muhafız olmayan herkesin silahlarını teslim ederek kaleye kapatılması konusunda hemfikirim."

Silahlı köy halkı alay etti ve yuhaladı. Her birini not ettim çünkü onları daha fazla gözetim altında tutmamız gerekiyordu.

"Bu geçici bir durum olacak, ancak herkesin içinde bulunduğu stres nedeniyle buradaki herkes için en iyisi bu. Muhafızlarımız hem silahlara hem de adanın çevresine göz kulak olacak." Öne doğru bir adım attım ve sağ elimdeki kılıcı kaldırdım, siyah kan hala üzerindeydi. "Bir daha isteklerime karşı gelen olursa, saldırıyı başlatan kişiyle aynı kaderi paylaşacaktır."

İma çok açıldı. Kılıcımı kınına soktum.

Seelie muhafızları silahlara el koymaya başladığında dördümüz yan yana duruyorduk. Gruplar arasındaki bakışmalar gergindi ama kimse yeniden kavga etmeye başlamadı. Belki otuz dakika sonra silahlar toplanmıştı ve Struan onları kalenin cephaneliğine yerleştirmeye nezaret etti.

Brenin ve Hestia diğerlerinden ayrıldılar ve büyük odada bize katıldılar.

Brenin boğazını temizledi. "Majesteleri, halletmemiz gereken çok şey olduğunun farkındayım ama Eiric ejderhaların yanında ne kadar uzun süre kalırsa zarar görme ihtimali de o kadar artar. Onu kurtarmak için bir strateji geliştirmeliyiz."

Eşimin kız kardeşini kurtarması gerektiği için kabul etsem de acele etmek istemiyordum. "Eğer şimdi saldırırsak, ejderhalar Lira'nın onun yerine teslim edilmesini talep edecekler." Başımı iki yana salladım. "Bu kabul edilebilir bir risk değil. Eşimi riske atmadan onu kurtarmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Lira eninde sonunda ejderhalara teslim edilecek," diye homurdandı Kral Erdan. "Onlara yeminimizi verdik. Eğer bu yemini tutmazsak, tüm Seelie büyüsünü kaybedecek."

"Çiğnemen lazım," diye hırladım. Lira'nın Prens Pyralis'le birlikte olduğu düşüncesi görüşümün kenarlarını yeniden karartmıştı.

Lira aramıza girdi. "Sakin ol. Baba, yirmi beş yaşına kadar teslim edilmemem gerektiğini söylemiştin, neden şimdi bunu tartışıyoruz? Ve Tavish, Seelie büyüsünü kaybetmeden beni sözleşmeden çıkarmanın bir yolu olduğuna yemin eden biri var. Eğer bunun ne olduğunu öğrenirsek, o zaman buradan ayrılıp hemen E'yi almamak için bir neden kalmayacak."

Patlama. O haklıydı. Ne diye burada dikilip bunu tartışıyorduk ki? Sonunda bazı cevaplar almak için işkence edecek bir kuzenim vardı.

"O zaman sorgulama Şimdi başlıyor." Döndüm ve kaleye doğru ilerledim.

Ancak içeri attığımda donup kaldım.

LIRA

T Tavish ve benim içimden geçen güçlü şaşkınlık sarsıntısı kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Tavish'in kanatlarını kullanmaya devam etmesi sayesinde benim yaralı halimden çok uzakta olmadığını bilmek, düşmanla birlikte yüzleşmeye hazırlanmak için acele sağladı... biz yapmalısın.

Birinin gözlerini oymaya hazır bir şekilde kanadının altına eğilmiştim ki dikkatim Finola'ya kaydı.

Nefesim kesildi ve onu yakalanıp Seelie'ye geri götürüldüğüm günden beri görmediğimi fark ettim.

Normalde açık bronz olan teni birkaç ton daha solgundu ve derin gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Üzerinde açık gri bir tunik ve deri bir oluştan bir hapisane kıyafeti vardı ve ince, düz siyah saçları dağınık ve yağlıydı.

Tutsak olduğum süre boyunca beni koruyan ve sayısız kez benimle ilgilenen güçlü gardiyan neredeyse tanınmaz hale gelmişti.

İğrenç bir iğrenme hissi bağımızı sarmıştı ama bu ayaklarımın beni ileriye doğru itmesini engellemedi. Finola'ya doğru koştum ve kollarımı ona doladım. Sırt kaslarımı hareket ettirmek kanatlarımın zonklamasına neden oldu ama hiç umursamadım. "Kadere şükürler olsun ki iyisin. Eldrin hepimizi hücreye koyduğunda seni görmedim."

Finola kucaklamama karşılık vermeden önce hafifçe sertleşti. "Bizi arka tarafa, arenanın kapılarına yakın bir yere yerleştirdi."

Dışkı ve idrar kokusu burnuma çarptı ve hapishanenin en kötü bölümünde tutulduğunu doğruladı. Ama ona olan bağlılığımı gevşeten şey bu değildi. Kendini ne kadar zayıf hissettiği idi... sanki aç bırakılmış gibiydi. Ailemin Tavish'e yaptığı gibi.

"Finola, rehin alındığını bilmeliydim." Tavish onun kolunu okşadı ve devam etti: "Adaletin yerini bulması için ne gerekiyorsa yapacağım."

Onu başka bir kadına dokunurken gördüğümde ensemden bir huzursuzluk hissettim. Bu hissi görmezden geldim çünkü olması gerektiği gibi muhafız için endişeleniyordu. Kader arkadaşı bağının çılgınlığının beni olmadığım birine dönüştürmesine izin veremezdim. Tavish'in benden başka kimseyle ilgilenmediğinden hiç şüphem yoktu. Ve eğer olsaydı, seve seve sikini .

Elini beceriksizce bıraktı ve rahatsızlığı aramızdaki bağdan sızarak mantıksız sahiplenme duygumu biraz olsun hafifletti.

Omurgamdaki bir ürperti izlendiğimizi fark etmemi sağladı ve döndüğümde annem, babam, annem ve babamın artık kapalı olan çift kapının önünde durduğunu gördüm. Annem başını eğmiş incelerken babamın alını şaşkınlıkla çizgiliydi.

"Ben sadece Eldrin'in Unseelie'ye yaptığı her şey için hak ettiği cezayı almasını istiyorum." Finola ikimizi de selamlamak için zaman ayırarak eğildi.

"Gelecek onun için hazır. Üzülme." Tavish'in tiksintisi tüm gücüyle geri döndü.

Finola'yı bu halde görmenin Tavish'i rahatsız edeceğinden hiç şüphem yoktu, özellikle de Eldrin'in başından beri ona ihanet etmeyi planladığını bilmek. Başından beri beni tahttan indirmeyi planlayan birinin hayatımı kurtardığını ve beni koruduğunu düşününce nasıl hissedeceğimi ancak hayal edebildim.

Babam boğazını temizledi ve üçümüz de ona doğru döndük. İsteddiği dinleyici kitlesine ulaştığında ellerini birbirine vurdu. "Hepimizin duygusal olduğunu anlıyorum ama dışarıdaki anlaşmazlık, üçünüz de dahil olmak üzere Unseelie'deki herkesin dinlenmeye ihtiyacı olduğunu pekiştirdi."

Ellerimi kalçalarımaya koydum, babamla tartışmaya hazırdım. Unseelies'in silahlarını daha yeni almıştı ve Eiric yakalanmıştı. Dinlenmek için zamanımız yoktu. Ejderhalar kardeşimi yaralamadan önce onu geri getirmenin bir yolunu bulmamız gerekiyordu. "Baba-" diye başladım, ona burada kral olmadığını hatırlatmak istiyordum.

Bir elini kaldırdı. "Lira, bırak da bitireyim. Lütfen?" Sözlerinin sonunda yumuşadı. "Seelie'deyken sana sert davrandığımı ve isteklerini ya da ihtiyaçlarını dinlemediğimi biliyorum. Tamamen haklı olmadığımı anlayan için tutsak olduğumu iddia ettiğim iki kişiyi serbest bırakman ve onlarla birlikte ayrılman gerekti. Seni Dünya'ya göndermeye karar verdik, gerçi bu sevgiden kaynaklanıyordu. Ancak, küçük kızımın geri dönmesini bekliyordum. Ve sen artık küçük bir kız değilsin. Tek yapmak istediğim bir öneride bulunmak." Samimiyetin parladığı kobalt gözleri ışıldadı. "Tekrar denemek istiyorum ve eğer seni o kül nefesiyle nişanlanmaktan kurtarmanın bir yolunu bulabilirsek, o zaman yardım etmek isterim."

Seelie'deyken kalbimin etrafına inşa ettiğim kalın duvarlar sarsılmaya başladı. Babam bana çocuk gözleriyle hatırladığım adamı hatırlattı; kızına değer veren ve onun için en iyisini isteyen bir ebeveyn.

Tavish bir kolunu belime dolayarak beni yanına çekti. Başını salladı. "Söyleyeceklerinizi dinlemek isterim."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Tavish de aralarındaki boşluğu doldurmaya çalışıyordu.

Babamın kaşları kalktı ama sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Kuzenin belli ki kendini önemli ve kontrol altında hissetmek istiyor. Bizimle hapis kaldığın süre boyunca seni görmezden gelmemize rağmen, beklediğimiz gibi tepki vermedin." Biraz yüzünü buruşturdu ama devam etti, "Yine de kuzenin tahmin edilebilir bir tepki vereceğinden şüpheleniyorum."

Başparmağıyla yan tarafımı okşayan Tavish derin bir nefes aldı ve "Yani onu görmezden gelmemizi öneriyorsun. Söylemek istediklerini duymakla ilgilenmediğimize inandırırım onu."

Bu öneri karşısında bağıın içinden hoşnutsuzluk sızdı ama Tavish tepki vermedi. Bunun yerine, sözler üzerinde düşünüyor gibiydi.

Babamın planına katılsam da, kız kardeşimi kurtarmak için her zamankinden daha çaresizdim. "Tehlikede olan çok şey var."

"Eiric'i mi kastediyorsun?" Annem sordu.

"Elbette." Duvarlar üzerime kapanıyor gibiydi. "Onun *ben olmadığımı* anladıklarında ona ne yapacaklarını bilmiyorum." Eiric'i ve beni güvende tutmak için yapmaya hazır olduğu şeyleri ne kadar sevsem de, onu sağ salim geri getirmeyi başarırsak kendini böyle tehlikeye attığı için ona vurmaktan korkuyordum. "O da en az benim kadar önemli."

Kesinlikle değil, Tavish bağlandı, elleri belimde sıkılaştı. *Eğer ejderha prensiyle birlikte olsaydın, şu anda burada dikiliyor olmazdım. Seni kaybetmediğim sürece Eldrin Unseelie'ye sahip olabilirdi.*

Sevgisinden göğsüm ısındı ve cevap verdim: "*Durum tersine dönseydi ben de aynı şekilde hissederdim ama Tavish, Eiric benim için dünyalara bedel. Eğer ona bir şey olursa...* Serbest bırakmak istediğim bir hıçkırık yüzünden göğsümde baskı oluştu.

"Kral Erdan haklı." Babam bir an için gözlerini kapattı. "Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var, yoksa ejderhalar bizi yenecek. Eiric'e zarar vermeyecekler. Henüz değil. Fae'lere karşı ellerindeki tek kozun o olduğunu biliyorlar ve ejderhalar senin Dünya'da bizimle yaşadığının farkındalar. Eiric'in senin için bir şey ifade ettiğini bilecekler."

Çenesi düşen annemin nefesi kesildi. "Brenin, ciddi olamazsın. O bizim bebeklerimizden biri. Onu geri almamız gerek." Tavish'in kılıcının kabzasını kavradı -ki hâlâ yanında kınında duruyordu- ve kendi kılıcını sağ elinde tuttu. "Zaman çok önemli."

"Başının belada olduğunu düşünseydim bunu söylemezdim. Beni bundan daha iyi tanırsın, Hestia." Babamın başı geriye gitti ve dişlerini sıktı. "Eğer şimdi bir şey denersen ejderhalar Lira'yı isteyecek ve Eldrin'in onun cevapları için çaresiz olmadığımıza inanması gerek. Akıllıca davranmalıyız yoksa *iki* kızı da kaybedebiliriz."

Annemin göğsü kabardı ama sonunda başını salladı.

İkisi asla anlaşmazlığa düşmezdi ama söz konusu olan kızlarının hayatıydı. Yine de onları karşıt taraflarda görmeyi hiç beklemiyordum.

Ama babam ve babam haklıydı. Hepimiz yorgun, stresli ve son birkaç saat içinde yaşadığımız önemli kayıp ve yaralanmalardan dolayı kalbimiz kırık. Cevaplara ihtiyacımız olduğu kadar dinlenmeye de ihtiyacımız vardı.

Ne yapmak istiyorsun, Sprite? Tavish sordu. Senin fikrin herkesten daha önemli. Eğer Eiric'in peşinden gitmek istiyorsan, gideriz. Soru sormak yok.

Ben de bunu yapmak istiyorum ama Unseelie'nin daha fazla yerleşmesine ihtiyacımız var ve babam haklı. Bence biraz dinlenelim ve ben gençleşeyim ki sen Eldrin'den cevapları alırken ben de Finnian ve Lorne'u iyileştirebileyim. Dinlenme düşüncesiyle yorgunluk beni vurdu ve kanatlarımdaki derin ağrı daha da kötüleşti. Tavish'in yanına çöktüm, neredeyse ayakta duramayacaktım.

Yüzümü taradı. *Katılıyorum. Eldrin bana hep sabırlı olmadığım için satrançta ona yenildiğimi söylerdi. Hemen içeri dalıp cevaplar istememi bekler. Bence bir iki gün beklememiz en iyisi, böylece onun beklediği hamleyi yapmamış .* Dikkati tekrar babama yöneldi. "Lira ve ben aynı fikirdeyiz. Dinleneceğiz ve strateji belirleyeceğiz. En kötü ihtimalle, yeni adanın bir haritasını bulabilirsek, küçük bir ekip adaya sızıp Eiric'i geri almaya çalışabilir. Ya da nöbet tutmaları ve ciddi bir değişiklik olursa bizi uyarmaları için birkaç muhafız gönderebiliriz." "

Brenin, nöbet tutmaları için dört Seelie gönder ve Sabah tekrar rapor ver. Eiric bu kadar yakın zamanda geldiğine göre onu nerede tuttuklarını öğrenebiliriz," dedi ve babasının omzunu rahatlatıcı bir şekilde okşadı.

"Bu arada, kılıcımı geri alabilirsem memnun olurum." Tavish'in gözleri anneme takıldı.

"Az önce saldırıya uğradık ve Eiric öldü." Annem çenesini kaldırdı. "Bence onu biraz daha tutmalıyım, özellikle de senin zaten bir kılıcın varken."

"Halkın emirlerine itaat etmediği için, kuzeninin gözaltında kaldığından ve kraliyet silahına erişemeyeceğinden emin olana kadar onu tutmamız iyisi olabilir." Babam başını salladı, ağzı bir çizgi halinde sıkıştı.

Tavish'ten yükselen öfkeyi hissedebiliyordum ama babamı çok fazla zorlamanın sadece daha fazla kızgınlığa neden olacağını anlamıştım. *Bırak bunu ben halledeyim. Senin için geri alabilirim. Benden duyman daha iyi olur.*

Tavish içten içe alay etti. *Bu seni ne kadar sevdiğimi kanıtlıyor.*

Muhafızlar el konulan silahları içeri taşıırken çift kapı açıldı. Struan içeri girdiğinde Tavish, "Struan, birini çağır

Kral Erdan ve Kraliçe Sylphia'ya yatak odasını göstermek için. Lira'nın kanatları kanıyor ve acilen dinlenmesi gerekiyor."

"Emredersiniz, Majesteleri. Birinin onların ihtiyaçlarıyla ilgilenmesini sağlayacağım." Struan kapıdan uçarak çıktı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa muhafızlardan birine söyle, onlar hallederler." Tavish eğildi ve beni kollarının arasına aldı.

"Sadece kızımıza iyi bak-" Annemin sözleri kesildi. "Prensesimiz."

Tavish yatak odamıza doğru havalandı. Uçmuyordu ama temposu çok hızlıydı. Başımı göğsüne yasladım, kalbinin ritmini duydum ve benimkiyle senkronize olduğunu fark ettim. Her nasılsa bu bana doğru.... Sanki anlamlıydı.

Çok geçmeden yatak odasına girdi. Ay parlıyordu ve yıldızlar büyük kral yatağının üzerindeki cam tavanda ışıltı ışıltı parlıyordu. Beni yatağa taşıdı ve nazikçe yatırdı.

Kirli, bağlandım ama o zaman bile gözlerim kapanıyordu.

Yarın çarşaflarımızı değiştireceğiz, Sprite. Sen biraz dinlen. Alnımdan öptü ve yanıma kaydı.

Ne olduğunu anlayamadan derin bir uykuya daldım.

Işık ve sıcaklık üzerimi örttü ve cam tavandan parlayan güneşe uyandım. Bir an için Seelieye geri döndüğümde korktum. Dik oturdum ve karanlık odaya dikkat ettim.

Hâlâ Unseelie'deydim.

Tavish odada yanımda değildi ama Nightbane ayaklarımın dibinde yatıyordu. Canavar hapse atıldıktan ve işkence gördükten sonra hâlâ baygındı.

Göğsüm sıkıştı. Bir şey olmuş ve Tavish beni uyandırmamış mıydı? Ama sonra su sesi duydum.

Banyo yapıyor olmalı.

Kanatlarımı gerdim ve biraz daha iyi hissettiğimi fark ettim. Hâlâ ağrıyorlardı ama ikiye ayrılacakmış gibi hissetmiyordum ve sihrimin geri döndüğünü hissedebiliyordum. İyileşme

Hiç yoktan iyidir ve ona yuvarlak, temiz küvette katılmak mükemmel bir plan gibi geliyordu.

Nightbane'i rahatsız etmemek için yavaşça kalktım, lacivert çarşafı attım ve parmak uçlarımla yatağın karşısındaki kapıya yöneldim. Kilitli olup olmadığını merak ederek tokmağı çevirdim ama kolayca açıldı.

Kapıyı arkamdan kapattığımda dikkatim eşimin üzerinde yoğunlaştı. Ahşap bir zemin üzerinde yükselen buzlu tabanlı şeffaf küvetin içindeki vücudunun kıvrımlarına baktım.

Eldrin parmaklıklar ardında olmasaydı, tam önümdeki duvarda, sanki arkalarında karanlık bir orman varmış gibi duran gölgelere karşı dikkatli olurum. Ama şimdi değil, özellikle de Tavish yakınımdayken.

"Yalan söylemeyeceğim." Tavish gülümsedi, gözleri sadece benim yanımda olduğu gibi açık griye döndü. "Bana katılmanı umuyordum ama sadece canın yanıyorsan." Küvetin içine yayıldı ve şeffaf camın her santimini görebiliyordum. İhtiyaç bedenimi ısıttı.

"Hâlâ tam olarak iyileşmiş değilim ama vücudunun beni daha iyi hissettirebileceğini düşünüyorum." Sırıttım ve yavaşça gömleğimi çıkardım, kanatlarımı ve sırtımı sarsmamaya dikkat ettim ve sonra pantolonumu çıkardım.

Aleti sertleşti ve içimde bir ihtiyaç düğümü oluştu. "Tabii bu meydan okumaya hazır değilsen," diye fısıldadım. yavaşça ona doğru. Gözlerim karanlık odadaki yumuşak mum ışığına alıştı ve Tavish'in gücünün şato boyunca akan özünü kucakladım. Her birimiz için iki havlu ve giysi hazırladığını fark ettim.

Küvete girdim ve kendimi ılık su mavisi suya bıraktım, kaslarımı yatıştırdım ve uzuvlarımda süregelen gerginliği hafiflettim.

Tavish'in gözleri beni hiç terk etmedi ve kanatları koruyucu bir şekilde etrafımı sardı. Bedenlerimiz kader arkadaşı bağlantımızdan dolayı vızıldarken göğsüne yaslandım ve o da kolumda nazik desenler çizdi.

"Kendini daha iyi hissetmene sevindim ama canın yanıyorsan, yaraları yeniden açmadığımızdan emin olmalıyız." Alnıma bir öpücük kondurdu. Kucaklaşmamızın sıcaklığı ve şefkati dünyanın korkunçluğunu zihnimden sildi.

Su uzuvlarıma yerleşti, kanatlarımdaki ve sırtımdaki rahatsızlığı hafifletti ama vücuduma sıcaklık doldu.

Başımı kaldırdım ve öptüm, dilimi ağzında gezdirerek içeri girmesi için yalvardım. Sertliği karnıma baskı yapıyor, benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini haber veriyordu.

Sprite, diye hırladı. *Burada seninle ilgilenmeye çalışıyorum.*

Sanırım tam olarak ne istediğimi açıkça belirttim. Elimi sikinin sarıp okşadım ve o da ürperdi.

Ağzını açarak bana erişim izni verdi. Bir eli göğsümü okşarken dillerimiz iç içe geçti.

Elimi yavaşça hareket ettirdim, parmaklarımı onun uzunluğu boyunca gezdirdim, dokunuşumun altında daha da sertleştiğini hissettim.

Yumuşak bir şekilde inledi, elleri belimi kavradı, meme ucumu ağzına alabilmek için beni daha da yukarı çekti ve onu serbest bırakmam için zorladı.

Bitirmeye çok yaklaştım, dişleri derimi hafifçe sıyırıp ateşten bir iz bırakırken bağlandı. Bir eli beni dengede tutarken diğeri bacaklarımın arasına girdi ve hafifçe ovuşturdu.

Isı o kadar parlaktı ki, iki parmağını içime patlayacağımdan korktum.

Parmakları ve ağzı beni uçurumun kenarına yaklaştırmakla kalbim küt küt atıyordu. Misk ve amber kokusu beni kapladı ve kendimi tamamen onun içinde kaybettim. Sürtünme içimde derinlerde oluşmaya başladı.

Tam zevkin eşiğine gelmişken elini kavradım ve parmaklarını içimden çıkardım.

Sen nesin- başladı ama ben üzerine doğru kayınca nefesi kesildi.

Kalçalarım beline sarıldı, soğuk hava vücudumun üst yarısına çarptı. Daha dik oturarak içimi tamamen doldurdu. Ellerim omuzlarını kavradı, içimde hareket etmeye başladığında kazmaya başladı.

Eğer seni incittiysem, bilmem gerek. Ellerini nazikçe kalçalarımın altına koyarak beni kendisine sabitledi.

İyi olacağım. Seninle bu bağa ihtiyacım var. Öne doğru eğildim, boynundan aşağıya doğru öptüm ve dişlerimi tenine sürterken başım serbest kalma ihtiyacıyla dönüyordu... ruhlarımızın birleştiğini hissetmek... özellikle de birbirimizi kaybetmeye bu kadar yaklaştıktan sonra.

Ona ayak uydurmak için mücadele ederken nefesim kesildi. Etrafımızdaki dünya eriyip , bize bir anlık huzur vermişti.

Elleri yüzümü kavradı ve sonra biri saçlarıma dolanarak beni kendisine doğru çekti. Hafifçe çekiştirdi ve ben daha yüksek sesle inledim.

Lanet olsun, Sprite. Başını arkaya yatırdı. *Beni öldüreceksin.*

Sürtünme zirve yaptı ve vücudu benimkinin altında titrerken orgazm oldum. Bağlantımız açıldı, coşku artıkça zevkimiz birbirine karıştı.

Dakikalarca ya da saatlerce zevkimizi sürdük, emin değildim. Tek bildiğim, o anda kendimi tamamlanmış hissettiğimdi.

Dudaklarımı nazikçe öptü ve bağlandı, *seni çok seviyorum.*

Sırıttım ve arkama yaslanıp yüzünü avuçladım. *Ben de seni seviyorum.*

Kapıda bir çizik ve ardından bir inilti duyuldu.

Nightbane.

Onu uyandırmış olmalıyız.

Sertleştim. Buraya döndüğümünden beri cù-sìth'e fazla ilgi göstermemiş olmaktan nefret ediyordum.

"Hadi temizlenelim de canavarla vakit geçirebilesin." Tavish tam olarak ne düşündüğümü bilerek göz kırptı.

Tabii ki biliyordu; duygularımı hissedebiliyor ve beni herkesten daha iyi tanıyordu. "Seninle de, değil mi?" İkisinin zorlu geçmişlerini geride bırakmalarını istiyordum.

"Elbette." Beni tekrar öptü. "Sadece senin için."

İkimiz hızla yıkandık, kurulandık ve giyindik.

O siyah bir tunik ve pantolon giyerken ben de benim için getirdiği gümüş elbiseyi yeni giymiştim ki kapı gürültüyle vuruldu.

"Kral Tavish," diye öyle yüksek sesle bağırdı ki Struan, onu banyonun içinden bile duyabildik. "Sana ve Lira'ya hemen ihtiyacımız var. Lira'ya saldıran kadınla ilgili."

LİRA

M Kalbim düştü ve ciğerlerim sıkıştı.

Tavish'in öfkesi içimde alevlendi ve banyo kapısına doğru koşup kapıyı çekerek açtı.

Yatak odasının kapısının yanından gelen derin ve tehditkâr bir hırıltı, Nightbane'in bir tehdit sezdiğini gösteriyordu.

Geride kalmayı reddettim, bu yüzden tehdit her neyse onunla birlikte yüzleşebilmek için arkadaşımın hemen arkasından yürüdüm.

Yatak odasına tekrar girdiğimizde, kahkahalarımı tutmaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Struan kapıyı aralamıştı ve Nightbane'in boynundaki tüyler, kapıyı daha fazla açma riskine girerse muhafıza saldırmaya hazırlanırken diken diken oldu. Koşarak yanına gittim ve boynunu kaşıdım. "Bize zarar vermek istemiyor."

Tavish kapıyı açtığında Nightbane sustu. "Neler oluyor?"

"Bir saldırı oldu." Struan yüzünü buruşturdu.

"Bu ne anlama geliyor?" Tavish'in kanatları genişledi ve şimdi ondan herhangi bir rahatsızlık hissetmiyordum.

Omuzlarımdaki yükün bir kısmı kalktı. Artık acı çekiyor gibi görünmüyordu, bu da halkını idare ederken tam güçte olacağı anlamına geliyordu.

Struan'ın kanatları gerildi. "Saldırıya uğradı ve ölmesini engellemenin hiçbir yolu yok."

"Cevaplara ihtiyacımız var." Tavish Struan'ı iterek geçti ve hapishaneye doğru uçmaya başladı. Dehşet ve öfke, Dünya'ya döndüğünde Savannah'da ilkbaharda iki şiddetli sıcaklık arasında oluşan bir fırtına gibi içinde yara açmıştı.

Ayak uydurabileceğimi umarak kanatlarımı çırpıttım. İyileştirme büyüm ben fark etmediğim bir anda çalışmaya başlamış olmalıydı çünkü kanatlarım acı vermek yerine sadece hareket ettiklerinde ağrıyordu. *Tavish, oraya o kadar çabuk varamam.*

Yatak odasında kal ve güvendiğin birine dışarıda nöbet tutmasını söyle. Hapishanede tehlikeli bir şey olabilir ve senin güvende olmana ihtiyacım var.

Nabzım hızlandı ve nefes alışım hızlandı. Kendimi koruyamayacağımı düşünerek çekip inanamıyordum.

Büyüm yenilenirken, kadını hayatta kalmasına yetecek kadar iyileştirebilirdim ama ölmenden önce yanına ulaşmam gerekiyordu. Ve sonra, iş bittiğinde, Tavish'e kendi dersini vermeliydim. "Struan, beni oraya taşıyabilir misin? Kanatlarım hâlâ tam olarak iyileşmedi."

Yüzünü buruşturdu. "Eğer Tavish sana dokunduğumu görürse-"

"O zaman bunu çabucak atlatması gerekecek," diye homurdandım. "Kıçımı arkada bıraktı, bu yüzden bundan sonra ne olacağı konusunda söz hakkı yok."

Kaşları çatıldı. "Sadece senin... kıçın değil. Ama aynı zamanda hepiniz." Bir an için gözlerini kapattı. "Bunun seni daha az kararlı yapmasını nasıl beklediğimden emin değilim."

Bunu kastetmediğimi açıklamak için zaman kaybetmedim ve kollarına atladım. Homurdanarak kollarını belime doladı ve sendeleyerek geri çekildi. Bacaklarımı beline dolamadım ve sarılmayı tercih ettim çünkü kızgın bile, mahrem yerlerimin başka bir erkeğe dokunmasını asla istemezdim, kıyafetlerimin içinden bile olsa.

"Lânetli uçurum," diye homurdandı. "Madem bugün ölmemi istiyorsun, ben gittikten sonra Isla'ya göz kulak olmanı bekliyorum." Hapishaneye doğru yola çıktı.

"Anlaştık." Eğer beni oraya götürmesi için ödediğim bedel buysa, bunu memnuniyetle kabul ederdim. Ayrıca, Isla'dan çok hoşlanıyordum.

Bunun gerçekten bir yük olması için çok fazla.

Tavish'in birkaç metre gerisindeydik ve muhafızın üzerindeki gerginliği hissedebiliyordum. "Kapımızın önünde bir kadın muhafız olsaydı, inan bana, senin yerine beni taşımasını isterdim," diye ekledim. "Kapının dışında neden bir nöbetçi yoktu?" Kolları belime sertçe sarılmış olsa ve hiç de şefkatli olmasa da, başka bir erkeğin dokunuşunu hissetmek tüylerimi diken diken etmişti.

Durumu büyütme istemediğim için yutkundum. Kendimi ne kadar garip ve yanlış hissedersen Tavish'e o kadar çok bağırarak istiyordum.

Ama şimdi değil.

Önce bunu atlatmamız gerekiyordu.

Struan öksürdü, vücudu benimkini sarstı ve sonra aniden durdu ve beni serbest bıraktı.

Şikayet etmek için ağzımı açtığımda dışkı ve idrar kokusu burnuma çarptı ve öğürdüm. Kokunun şiddetine hazırlıklı değildim.

"Seni onun önünde hissederek taşıyacak değilim." Struan sanki bana hiç yaklaşmamış gibi geri adım attı.

Yaklaşık yirmi beş metre ötede bir hücrenin kapısı açıktı ve Tavish'ten yayılan hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

"Bu nasıl oldu?" Sesi gürledi. "Muhafızlar neredeydi?"

Struan beni yeterince yaklaştırmıştı. Çıplak ayaklarım kirli zemine çarptı ama onları daha sonra yıkayabilirdim. Hücreye doğru koştum, her adım bedenimi sarsıyor ve kanatlarımdaki ağrıyı şiddetlendiriyordu. Dişlerimi sıktım, oraya bir önce varmam gerektiğini biliyordum.

Eldrin'in sesi solumdaki hücreden geldi: "Elbette güneşten kavrulmuş yabanıl çok geride kalmayacaktır," dedi.

Başımı ona doğru çevirip dağınık görüntüsüne baktım. Dağınık olmasına rağmen yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı ve beyaz gözleri uğursuz görünüyordu.

Kısa bir süre önce ben yıkanırken gölgelerin içinden çıkıp gelmiş gibi görüldüğünü hatırlayınca tüylerimin diken diken olmasından nefret ettim. İfademi düzelttim ve bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Beni hala ne kadar etkilediğini bilmesini istedim ve ilerledim.

Artık hücreye yaklaşmıştım ve içeriği görebiliyordum. Tavish kılıcının ucunu boğazına dayamışken, çakmaktaşı renginde saçları olan bir muhafız hücrenin içindeki parmaklıklara dayanmıştı. Okla kanatlarımı yaralayan kadın, boğazındaki yarıktan akan siyah kan birikintisinin içinde ayaklarının dibinde yatıyordu; etrafında Finola, normal muhafız kıyafetine dönmüştü ve Struan'a çoğu yerde eşlik eden gümüş saçlı muhafız vardı.

Kadını her kim öldürdüyse, ölürken bile konuşamayacağından ve herhangi bir bilginin dışarı sızmasına izin vermeyeceğinden emin olmuştu.

Tavish'in vücudu öfkeyle titredi. "Eğer bana cevap verirsen, hayatını bağışlayabilirim."

"Buradaki tek muhafız oydu. Ben Eldrin'e göz kulak olurken kovalarını değiştirmesini söyledim ve sonra kadının guruldadığını duydum." Finola haine ters ters baktı.

"Bunu sen mi yaptın? Yoksa olmasına izin mi verdin?" Tavish tükürdü.

Dostumun yüzündeki ifadeyi tam olarak anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. Onun yanında olmak istedim çünkü beni geride bıraktığı için kızgın olsam da, her zaman onun yanında duracaktım. Gerçi daha sonra bir kez daha yalnız kaldığımızda telafi etmesi gereken çok şey olacaktı.

"Amaç onu öldürmektir, bu yüzden yapamadınız. Ölümü hızlı ve acısız oldu, böylece düşmanımıza haklı olarak saldırdığı için gereksiz yere acı çekmeyecekti... güneş yanığı prensese." Muhafız eşime bakarken burnunu kırıştırdı. "Eldrin bizim kralımız olmalı ve ben *ona* olan sadakatimi kanıtladım-" Tavish'in bıçağı muhafızın boğazına saplanarak sözlerini kesti. Siyah kan, koyu renkli zırhının altından sızarak aşağı süzüldü. Adamın yüzü acı içinde kıvrıldı ama kılıcın ağzı onu dik tuttu.

"Bu Eldrin'e sadık olan sizden birini öldürdüğünüz için, sırf *kader arkadaşına* çektiirdiği acılar yüzünden onun canını alma zevkini tatmayayım diye." Tavish'in kanatları gerilerek muhafızın yüzünü görüş alanımdan çıkardı. Ondan öfke yayılıyordu; bunu hissetmek için aramızdaki bağlantıya ihtiyacım yoktu.

Hücrenin içine adım attım ve Finola müdahale etmemi engellemek istercesine bana doğru ilerledi.

Yak şunu.

Tavish'in kanadının altına eğildim ve koyu renkli gözleri bana doğru döndü. *Sprite, benden onun hayatını bağışlamamı isteme. Bunu Eldrin adına yaptı, böylece kuzenim umutsuzca istediğim başka bir şeyi elimden alabilir ve Eldrin'in ardında bile hâlâ gücü olduğunu kanıtlayabilirdi. Beni zayıflatmak için kaçmasına gerek olmadığını.*

Hiç tereddüt etmeden Tavish'in yanına gittim, böylece muhafız beni görebilecekti. Küçük bir parçam ona durmasını, bu adamı bir şey için kullanabileceğimizi söylemem gerektiğini biliyordu ama bunu kendime . Bunun yerine, "Seelie'yi bu kadar çok düşündüğüne göre, bu gece kuşunun gördüğü son şeyin olduğumdan emin olmak istiyorum," dedim.

Eldrin'in hâlâ emirlerine itaat eden yakınları olmasından nefret ediyordum. Onu öldürmemiz gerekiyordu.

Ejderhalar hakkında bildiğini iddia ettiği şeylerin canı cehenneme.

Tavish'in dünkü davranışında olduğu gibi, merhamet zaman zaman yerindeydi. Eldrin'in destekçilerine karşı konuşmayan insanlara bir şans daha vermişti. Bu farklıydı ve ben bunu anladım.

Sol kolunu belime dolayarak beni yanına çekti ve *"Şu anda seni yiyip bitirmek istememe neden oluyorsun ufaklık. Bu sözler senden duyduğum en seksi .*

Tabii ki, kader arkadaşımı harekete olan tehditler olacaktı. *Onu pantolonunun içinde tut, Thorn. Orada yaptıklarından sonra bir süre benden bir şey alamayacaksın.*

Seni korumaya çalıştığım için pişman olmayacağım. Ve sana saldıranı öldüren adamı öldürebildiğim için de rahatım. Bıçağı muhafızın boğazının derinliklerine saplarken gözleri kısıldı. *Eldrin'e sadık olan herkesi tanımıyoruz.*

Eldrin özgür olup hükmedebilmek için seni tutsak olarak istiyor. Bazı nedenlerden dolayı, anılarım geri geldiğinden beri, beni öldürmeye o kadar niyetli görünmüyor. Şimdiye kadar bunu bir araya getirememiştim. Ama Eldrin'in Malikor'a beni öldüremeyeceğini, sadece peçe için kanımı akıtacağını söylemesi ve ardından Prens Pyralis'in ortaya çıkmasıyla

ejderhalarla. Onlar hakkında kendi yararımıza kullanabileceğimiz bir şeyler biliyor olmalıydı.

Tavish alnımdan öptü, muhafızın aramızdaki o hassas anı gördüğünden emin oldu; sonra muhafızın boynunun geri kalanını da kesti. Tavish'in gömleğine sıçrayan kan, koyu renge karıştı ve bir an sonra muhafız yere yığıldı.

Tavish Struan'a bakarak, "Şunu temizleyin," diye bağırdı. "Finola, sen ya da Struan'ın Eldrin'i izlediğinizden emin olun. Belli ki aramızda huzursuzluk yaratmaya çalışıyor ve onu sadece güvendiğim muhafızların izlemesini istiyorum. Lorne yeterince sağlıklı olduğunda o da rotasyona katılabilir. Siz üçünüzden başka kimse olmayacak, anladınız mı?"

Struan hücrenin dışındaki yerinden, "Evet, Majesteleri," dedi.

Hadi seni buradan çıkaralım. Koridorda yürürken Tavish kolunu sıktı, Eldrin'in hücreğine en yakın Tavish'ti. Devam etti, *Eldrin'e etme. Onun istediği bu ve ben ona boyun eğmeyi reddediyorum. Ona kendini değersiz hissettirmeye devam etmeliyiz.*

Hücresinin önünden geçerken Eldrin ayaklarını sürüyerek yürüdü. İkimiz de ses duymamış gibi davranarak kılımızı bile kıpırdatmadık.

Eldrin yüksek sesle, "Belli ki bu sana gereken dersi vermemiş," .

Tavish kaskatı kesildi, ben de onun kargaşasını hafifletmek isteyerek aramızdaki bağı rahatlattım. *Onu kabul sessiz kalmasını beklemiyordun, değil mi?* Gerçekte Eldrin sessiz kalmakta zorlanıyordu. Kendi konuşmasını duymayı seviyordu.

Bu onu daha az öldürmek istediğim anlamına gelmiyor. Tavish'in burun delikleri alevlendi ama geri çekilmedi.

"Beni görmezden gelmeye devam ederseniz, daha sert önlemler almak zorunda kalacağım. Hatta belki Seelie prensesine saldırtabilirim."

Ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan Tavish patladı. Beni bıraktı, etrafında döndü ve hapishane hücreğine geri döndü. Göğsü kabardı ve kanatları açılarak Eldrin'in beni görmesini engelledi. "Lira'yı bir daha tehdit etme yoksa dilini kendim koparıyorum," diye hırladı.

"Benimle konuşman tek istediğim şeydi Tavish." Eldrin kıkırdadı. "Eğer dün gece ya da bugün ilk iş gelseydin

Sabah olsaydı, belki de seni buraya getirmek zorunda kalmazdım."

Bu konuşmanın dışında kalmayı reddediyordum, özellikle de Eldrin tam olarak istediğini elde etmişken. Alçak adamı bir kez daha görebilmek için onun yanındaki kilitli olmayan hücreye girdim.

"Her zaman ilgi bekleyen bir çocuk olduğundan şüphelenmişimdir." Sırıttım ve başımı eğerek Tavish'in arkasına saklanmayacağımı görmesini istedim. Hiçbir zaman saklanmadım ve şimdi de saklanmayacağım, dostumun istediği bu olsa bile. "Kovanın boşaltılması mı gerekiyor; sorun bu mu?"

Eldrin kaşlarını çattı. "Bu kuzenimle aramda. Bu kadar önemsiz biriyle konuşarak zaman kaybetmeyeceğim."

"Yine de bir hapisane hücresinde kralınızın dikkatini çekmek için yarışan ben değilim." Tavish'i kışkırtmaya çalıştığı gibi onu da kışkırtmak isteyerek gözlerimi kırptım. "Eğer yardımı olacaksa, kimse seni ya da sağlığını sormadı. Aslında kimsenin senin varlığını umursadığından bile şüpheliyim."

"Seni aptal yabanıl." Eldrin'in elleri iki yanında kenetlendi. "Senin bilebileceğinden çok daha fazla müttefikim var."

Tavish tersledi, "Eldrin'in hücresinin kilidini açın. Onu hayatta tutmak için bir sebep yok."

"Bu aptallık olur." Eldrin doğruldu. "Sana henüz Lira'nın ejderha prensle yaptığı anlaşmadan nasıl kurtulabileceğini söylemedim. Yoksa onu onunla sonsuza dek yaşamaktan kurtarmak beni hayatta tutmaya değmez mi?"

İşte . Önümüzde sallamaya devam edeceği bilgi parçası. O piçin kan kaybından ölmesini izlemek istedim. Hatta belki bana yapmak istediği gibi onu da kurutmak.

"Sana inanmıyorum." Tavish, Finola'nın kapıyı açabilmesi için geri çekildi. "Kelimelerle oynuyorsun, acınası bir şekilde hayatını kurtarmaya çalışıyorsun. Eğer gerçekten Lira'yı anlaşmadan kurtarmanın bir yolunu biliyorsan, bize şimdi söyle."

Eldrin sanki başından beri istediği buymuş gibi sırıttı. "Seelie prensesinin ejderha prensiyle evleneceğine dair edilen yemini kesinlikle geçersiz kılacak şeyler biliyorum. Bu gerçeğin farkında olan tek Fae benim ve eğer sen de prensesinle bir geleceğe sahip olma şansı istiyorsan

Güneş yanığı sevgilim, o zaman hem senin hem de Seelie kralı ve kraliçesi tarafından yapılmasını istediğim bazı yeminler var."

Ağzımı ekşi bir tat doldurdu. Tavish'in onu öldürme riskini göze almaması için sözlerinin açık ve net olduğundan emin olmuştu.

Tavish, "Dur," dediğinde Finola anahtarı kilide sokmuştu. Sakın açma."

Tabii ki bu Eldrin'in daha da sırtmasına neden oldu. Hayatımda hiç bu adama duyduğum kadar nefret duymamıştım. Onun iğrenç nefesinden kurtulduğumuzda cesedinin üzerinde dans etmekten kendimi alıkoyamazdım.

Finola geri adım atarak anahtarı cebine geri koydu ve Struan'a baktı. Aralarında garip bir ifade geçti.

"Şartlarınız nedir?" Tavish çenesini kaldırdı ve aramızdaki bağdan tiksinti sızdı.

"Kimse beni öldüremez." Eldrin önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Seçtiğim Unseelie muhafızlarının koruması altında sonsuza dek yaşayacağım."

Tavish yüksek sesle ve acı acı güldü. "Sanki öyle bir şey olacakmış gibi. Senin varlığın yaşayan tüm Fae'ler için bir utanç kaynağı. Büyümüze ya da sistemin işleyişine saygı duymuyorsun."

"Yapmak istediğim tek anlaşma bu." Eldrin omuz silkti. "Beni şimdi öldür ve kalan azıcık zamanını *kader arkadaşınla* geçir ya da yaşamama izin ver ve Ardanos'ta geçireceğin süre boyunca onu yanında tut."

Tavish'e itaat etmekle ilgili hiçbir şeyden bahsetmediğini gözden kaçırmadım. Eğer kendini beğenmiş hayatta kalırsa, Tavish'in tahtını ondan çalmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecek ve Unseelie ile Seelie'yi karşı karşıya getirmeye devam edecek, nefret ve güvensizlik döngüsünü sürdürecekti.

"Kralın kılıcı bile sende değil, Tavish." Eldrin burnunu kırıştırdı. "Seelie'ler her şeyimizi birer birer elimizden alıyorlar."

Tavish'in aklına girmeye çalışıyordu. Hayatı boyunca ona gaz ışığı tutmuş. *Tavish, seni manipüle ediyor.*

Biliyorum. Tavish gülümsedi ama gözleriyle buluşmadı. "Yeterince duydum." Kanatlarını sırtına doğru katladı ve elini bana uzattı. "Hadi gidip Seelie kralı ve kraliçesiyle kahvaltı edelim."

Kahkahalarımı yuttum, sırf Eldrin'in iyiliği için söylediği bu sözler hoşuma gitmişti.

Buna boyun eğerek hücreden uzaklaştım ve elini tuttum ve ikimiz ana kaleye geri döndük.

"Yapabiliyorken tadını çıkar, Tavish," diye seslendi Eldrin. "Çünkü yakında bir gün bu bilgi için çaresiz kalacaksın."

Tavish'in kollarına sarıldığımda, sihrimin içimde daha güçlü bir şekilde titreştiğini hissedebiliyordum. Yardım etmek için yeterli olabilecek şifadan faydalanabilecek iki kişi vardı.

İkimiz de yürüyüşün tadını çıkarıyor, Eldrin'in gittikçe uzaklaştığımızı duyduğundan emin oluyorduk. Bu onun uzun süre yapamayacağı bir şeydi. Finola bizi takip etti ve Struan ile diğer muhafız Eldrin'e göz kulak olmak için geride kaldılar.

Yatak odasının önünden Tavish'i hazırlıksız yakalayıp durdum. Finola'ya döndüm ve onu normal haline biraz daha yakın gördüğüm için şükrederek gülümsedim. "Bir süre nöbet tutabilir misin? Tavish'le yalnız kalmam gerek."

Yemek yemeliyiz ama birkaç dakika daha bekleyebileceğime inanıyorum. Tavish'in gözleri benimle yalnız kaldığında olduğu gibi açık griye döndü.

Sevindim. Kapalı kapılar ardına geçtiğimizde ne yapmayı planladığımı çok iyi bildiğim için göz .

"Evet, elbette." Biz ikimiz içeri girerken Finola kapının yanındaki her zamanki yerini aldı.

Kapı kapanır kapanmaz Tavish beni kendine doğru çekti ve eğilip beni öptü.

Nightbane hoşnutsuzluğunu belli ederek ofladı. Bu konuda uzun süre endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Tavish'i döndürdüm ve duvara doğru ittim, içimde kaynayan hayal kırıklığı ve öfkeyi hissetmesini sağlayarak durumu tamamen yanlış anladığını fark etmesini sağladım. "Çünkü daha önce yaptığın şey kabul edilemez."

Kaçınılmaz olana hazırlanarak yüzünü buruşturdu.

LIRA

M Belki de ona olan kızgınlığımı yatıştırmalıyım ama bunu yapmaya bile cesaret edemedim. Bunun yerine, kendimi parmağımı göğsüne bastırırken ve tıslarken buldum, "Beni geride bıraktın. bir tehditle tek başına yüzleşebilirsin. Bu da neydi böyle?"

Nightbane hafifçe hırlayarak yanıma doğru koştu. Kelimeleri söylememesine rağmen sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum. Tavish'in halkımdan biri olduğunu istemeyerek de olsa kabul etmişti ve artık bu şekilde savaşmamıza alışkın değildi.

Nefesini verdi, nefesi yüzüme çarptı. "Sprite, Struan kadının ölmek olduğunu söylediğinde bunun arkasında Eldrin'in olduğundan hiç şüphem yoktu. Seni o sefil adamın yakınında istemiyorum."

"Ve seni onun yanında istediğimi mi düşünüyorsun?" Parmağımı biraz daha sertçe soktum, mümkün olan her şekilde bir noktaya değinmek istiyordum. "Hani eşittik ve birbirimizin yanında duracaktık?" Kalbim sıkışırken sesim .

Yüzü yumuşadı. "Kastettiğim bu değildi. Yaralısın ve dün gece seni neredeyse kaybediyordum. Eğer Eiric kendini senin yerine koymasaydı-" Yüzünü acı kaplayınca sözleri kesildi. "Ben... Ben bunu düşünmeye bile tahammül edemiyorum çünkü bu düşünce bile beni delirtiyor." "Benim de aynı şekilde hissettiğimi düşünmüyor musun?" Bu çifte standart beni şeyden çok sinirlendiriyordu. "İnsanlar sana da zarar vermek istiyor. *Sadece* ben değilim ve eğer Unseelie'nin buna inanmasını istiyorsan

Beni eşit olarak görüyorsanız, sözlerinizi eylemlerinizi desteklemeniz gerekir. Siz savaşa koşarken ben geride kalmayı reddediyorum. Aynı şeyi ben sana yapsam nasıl hissederdin?"

"Bunun nasıl bir his olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen geride kalırken birinin tehlikeye atılmasını izlemek? Unutma, eldivenin içinde sık sık ölümlerle burun buruna gelmeni izlemek zorunda kaldım." Parmakları koyu renk saçlarına dolanarak parçaların alnına düşmesine neden oldu. "Seni asla zorlamamam gereken bir şeydi ve bir daha asla buna yakın bir şey yaşamamı istemiyorum. Benimle birlikte olmak kanatlarını bile hedef haline getiriyor ve bir Unseelie eline geçen ilk fırsatta o atışı yaptı. Ne zaman bir şey olsa, cezayı çeken sen oluyorsun ve ben seni koruyamamaktan çok yoruldum."

Kargaşa ve suçluluk içinde dönüp dururken, teslim olmak istedim. Ama bu durumumuzu iyileştirmeyecekti. Hatta tam tersini yapar ve en önemli anlarda beni kenara itmeye devam etmesi için ona güç verirdi. Kader arkadaşı bağının, her zamankinden daha dik durmam gerekirken beni eğilmem için etkilemesine izin veremezdim. "Beni geride bıraktığında nasıl koruyabilirsin?" Bir adım geri çekilerek kollarına atılma isteğimi yok ettim. "Bu tam da Eldrin'in istediği şey olabilirdi! O zaman sadık adamlarından biri kanımı emebilsin diye bir yere hapsedilebilirdim."

Bunu düşünmediğini belli ederek ırkıldı. "Ayrıca, senden ne zaman beni kurtarmanı istedim ki?" Okşadım göğsümde. "Çünkü hiç sahip olduğumu sanmıyorum. Her iki ebeveynim de kendimi savunabilmemi sağladı. Dünyada bile annem ve babam Eiric'e ve bana başımız belaya girdiğinde kendimizi nasıl savunacağımızı öğretti. Benim sana güvendiğim gibi senin de bana güvenmene ihtiyacım var; birbirimizin yanında savaşabileceğimize güven. Sen kendini tehlikeye atarken ben güvenli oynamayı reddediyorum."

"Bu daha çok Dünya dili mi?" Kaşları çatıldı. "Çünkü daha önce hiç kendimi ortaya attığımı sanmıyorum. Yapılacak tuhaf bir şey gibi görünüyor ve aptalca görünüyorsam beni bilgilendireceğinizi umuyorum."

Güldüm, kendimi zamanında durduramadım. Dünya'nın söylediklerine eğlenmekten çok şaşırmış gibi görünmesine bayıldım. Finnian yedi

ama Tavish her bir konuşma şeklinin karmaşık bir sorun olduğuna inanıyor gibiydi.

"Dünya dili bu." Gözlerimi devirdim, yüz ifademi tekrar kayıtsızlığa zorlamaya çalıştım. "Bu, sen kendini tehlikeye atarken benim yatak odamızda saklanmayacağım anlamına geliyor. Gerçekten çok basit."

Sırıttı. "Yatak odamız mı?"

Nabzım dondu ve başımı geriye doğru eğdim. Az önce onun yatak odasının bizim olduğunu varsayıdığımı inanamıyordum ama bunu geri almak için artık çok geçti. "Yatak odan. Ben sadece-"

"Daha önce haklıydın," diye araya girdi ve elimi tuttu. "O *bizim*. söylediğini ilk kez duyuyorum ve gerçekten çok hoşuma gitti. Kendine aitmiş gibi hissettirmek için herhangi bir değişiklik yapmadığını biliyorum ama aşkım, benim olan her şey aynı zamanda senindir."

Göğsüm ısınırken elini sıktım. Aramızdaki bağ sayesinde sözlerinin doğruluğunu hissedebiliyordum ama ihtiyacım olan tek şey bu değildi. "O zaman bunun düşmanlarımızı ve tehlikeyi de içermesini istiyorum. Hepsini istiyorum, Tavish. Her şekilde birbirimizin yanında olmamızı istiyorum. Birlikte daha güçlüyüz ve her ne kadar savaştığımızda ayrılma eğiliminde olsak da, yine de aynı amaç için çalışıyoruz ve birbirimizi koruyabiliriz."

Ofladı ve başını duvara yasladı. "Bunun senin için önemli olduğunu hissedebiliyorum ve haklısın. Savaşmak için beni arkanda bırakmayı deneseydin, işe yaramazdı. Senin bu sabah benim peşimden koştuğun gibi ben de senin peşinden koşardım. Ama tek istediğim seni güvende ve mutlu tutmak."

Öfkem kayboldu ve omuzlarım Struan'ın bu sabah bizi konu hakkında bilgilendirdiği zamankinden daha hafif hissettirdi. "Ben de senin için aynısını istiyorum ama ikimiz de birbirimizin ebeveyni olmadığımızı unutmamalıyız. Bizler sevgili, arkadaş ve her şeyi, hatta zorlukları bile birlikte kucaklayan eşitleriz."

"İstemeyerek de olsa bunu kabul edebilirim, yeter ki diğer kişinin de savaşın bir parçası olması gereken bir durum olabileceğini kabul edelim." Tavish yüzümü kavradı ve öne doğru eğildi. "Ve birimizin kendimizi tehditten uzaklaştırmasının en iyisi olabileceği zamanlar olduğunu fark etmeliyiz, örneğin

ikimizden biri ciddi risk altında. Bozulamayacak ve ikimizin de başını belaya sokacak bir yemin etmek istemiyorum."

Bunu bir yemin olarak düşünmemiştim ama onun ne demek istediğini anlayabiliyordum. Her birimize nasıl davranılmasını istediğimiz konusunda bir anlayışa varıyorduk. "Peki, madem denkleme kendini de dahil ediyorsun."

Sırıttı. "Seninle anlaşmak için bunu yapmam gerektiğini düşündüm." "O zaman doğru varsaymışsın."

Ellerinin tenimde bıraktığı vızıltı, ona olan kızgınlığının azalmasına neden oldu.

Nightbane oflayıp pufladı, artık aramızda olanlardan endişelenmiyordu ve yatağa geri dönüp yatağın ayak ucuna uzandı.

"Seni üzmemiştim ama neden anlıyorum." Alnımdan şefkatle öptü. "Niyetim kötü niyetten başka bir şey değildi. Sen benim tüm krallığımsın... halkım da dahil olmak üzere her şeyden daha önemlisin. Kendini koruyabileceğini anlıyorum. Birçok kez zorlukların üstesinden geldiğini gördüm. Sadece buna mecbur kalmanı istemiyorum."

Başımı kaldırarak onu nazıkçe öptüm. *Kötü niyetli olmadığını ya da beni aciz gördüğünü biliyorum. Eğer bunlardan herhangi birinin sebep olduğuna inansaydım, şu anda bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Kendimi sana bir kılıçla kanıtlamak zorunda kalırdım.*

Seninle her gün dövüşürüm, Prenses. Göz kırptı ama sonra kaşlarını çattı. *Bu da başka bir noktayı gündeme getiriyor. Kılıcımı annenden geri almam gerekiyor.*

Anne demesi bana bile tuhaf gelmişti çünkü Ardanos'ta anne ve babamıza anne ve baba derdik.

Bunun onun için önemli olduğunu anlıyordum, Eldrin herkesin Tavish'in artık babasının kılıcına sahip olmadığını bildiğinden emin olduğundan daha da önemliydi. Bu kısmı biraz aptalca bulsam da, kılıcın kendisinin dostum için duygusal olduğunu anladım. *Neden biraz kahvaltı edip annemi bulmuyoruz ki onu geri alabilelim? Sonra Finnian ve Lorne'u kontrol edebiliriz.*

Normalde seni yatağa dönmeye ikna etmeye çalışırdım ama zaten geç başladık ve Caelan'ı hapishanede olanlardan haberdar etmemiz gerekiyor. Umarım, kimin bana sadık olduğunu ve

Bana karşı konuştukları için hapsedilenlerin dışında hâlâ Eldrin'i takip eden bir sürü insan var. Tedirginliği bağından süzüldü ve göğsüm daraldı.

Kimin gerçekten müttefik ya da düşman olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu.

Dizlerimin bağı çözüldü ama Tavish'in bunun beni ne kadar etkilediğini anlamasını istemiyordum. *O zaman gidip Eldrin'e karşı bir koz bulabilecek miyiz bakalım.* İstedğim son şey onun Tavish ve ailemden çok istediği yeminleri almasıydı. Ona zarar vermeyeceğimize dair yemin etmemiz, iki tacın da peşine düşebileceği anlamına gelirdi ve bu tehdidi asla ortadan kaldıramazdık.

Bu düşünce tüylerimi diken etti.

Bir gün, uçup gitmemizi ve sadece ikimizin birkaç gün kalacağı küçük bir ada bulmamızı istiyorum. Bana bir zamanlar tanıdığım çocuğu hatırlatarak çarpık bir şekilde gülümsedi. *Yüzebilir, sevişebilir ve hatta seni mutlu edecekse güneşlenebiliriz.*

İşte bu bir plana benziyor. Onu tekrar öptüm, onu yiyip bitirme dürtüsüyle savaştım.

İnledi, elimi tuttu ve duvardan uzaklaştı. Sonra kapıyı açtı ve Nightbane'in bir kez daha yatağı terk edip bizi takip etmek için acele etmesine neden oldu.

Üçümüz sessizce yürüdük ve kısa süre sonra, uzun dikdörtgen bir masada on altı kişinin oturduğu yemek salonuna girdik. Krallığa bakan pencerelerin yanında beş kişilik yer ayrılmıştı ve iki hizmetçi pencerenin yanında servis yapmak için bekliyordu.

Buraya daha önce geldiğim zamanı hatırladığımda derim çakıl taşlarıyla doldu. Bir tutsaktım ve Tavish hâlâ beni öldüreceğine inanıyordu.

Annem ve babam masanın bir tarafında, Caelan da karşılarında oturuyordu. Annem ve babam hizmetkârların arasındaki pencerenin yanında durmuş, hem dışarıdaki krallığa bakıyor hem de bu duvarların içindeki tehditleri tarıyorlardı.

Tavish beni Caelan'ın oturduğu yere götürdü ve onun , annemin tam karşısındaki koltuğu benim için çekti, sonra diğer tarafıma oturdu.

Annem tabağındaki balıkla oynarken burnunu kırıştırdı, ancak mantardan sadece birkaç ısırık almıştı. Baba

Her birinin yaklaşık yarısını yemeyi başarmıştı ve yardım edemedim ama birkaç büyük balık parçasını yemeyi planlamıyormuş gibi kenara ittiğini fark ettim.

Fae et sevmezdi ama balığa tahammül edebilirdi.

Yaşlı hizmetçi başıyla selam verdi ve mutfağa gitti.

"Bu sabah olanlar hakkında az önce bilgilendirildik." Caelan balığından bir ısırık aldı. "İkinizin daha önce inmiş olmanızı bekliyorduk, bu yüzden gelmeyeceğinizi varsaydık."

"Genelde günün ilk yemeği için birbirimizi beklemeyiz." Tavish koltuğuna doğru kaydı. "Bu neden şimdi değişsin ki?"

"Seelie'de tüm yemekleri birlikte yeriz." Babam su bardağını kaldırdı ve büyük bir yudum aldı.

Tavish'in çenesi sıkıştı.

Babama meydan okumasını istemediğim için koltuğumda geriye yaslandım. "Artık krallığında değilsin, yoksa unuttun mu?" Ona buranın onun krallığı olmadığına hatırlatılması gerekiyordu... şu anda Seelie'ler koruyor olsa bile.

Babam sakinleşirken Tavish'in ve benim bağlarımızı sıcaklık doldurdu.

Hoş olmayan bir yanıt almak için hazırlandım ama o sessiz kaldı ve elini kahverengi sakalında gezdirdi. "Haklısın. Burası bizim krallığımız değil, dolayısıyla beklentilerimiz ve kurallarımız burada geçerli olmamalı."

Annem gülümsedi ama saklamak için elini .

"Başka bir krallığa gelip de baştaki hükümdarın sen olmadığını hatırlamanın zor olduğunu tahmin edebiliyorum." Tavish rahatlamaya çalışarak omuzlarını yuvarladı. Sözleri biraz sertti ama öfke içermiyordu. İki adam da benim için iyi geçinmeye çalışıyordu.

Aralarındaki iyi niyeti ziyan etmek istemediğim için konuşmayı hapisane hücrelerinde olanlara çevirdim ve sözü Tavish'e bıraktım. Babamın Tavish'in de kendisi gibi değerli bir hükümdar olduğunu görmesi gerekiyordu.

Yaşlı hizmetçi Tavish'in ve benim yemeklerimizle döndü. Birisi tabağımızdaki balık ve mantar parçalarından birer ısırık almıştı. yeme düşüncesinden hoşlanmadığım için yutkundum.

Kimin dost kimin düşman olduğundan emin olamadığımızdan, Sine zehirli olmadığından emin olmak için yiyeceklerin tadına bakıyor. Tavish elini bacağıma koydu ve sıktı. *Yemek iyi, yoksa servis etmezdi.*

Ona güvenebileceğimizi nereden biliyorsun? Birinin peşinden yemek yemek beni heyecanlandırmıyordu ama bunun Dünya'da yetişmiş tarafımın ortaya çıkması olduğunu biliyordum. Fae'lerin umurunda değildi, özellikle de bir amaca hizmet ediyorsa.

Sine tüm hayatı boyunca kraliyet ailesi için çalıştı. Ona güveniyorum ve senin hayatını asla riske atmayacağımı biliyorsun. Kaşlarını kaldırdı ve yemeğinden bir ısırık alarak ne demek istediğini kanıtladı.

Eğer yanılıyorsa, ikimiz de aynı durumda olacaktık. Balığın lifli dokusundan nefret ederek onu takip ettim. Seelie'de ekmekler, reçeller, ballar ve tatlılarla şımartılmıştım. Burada öyle bir şey yoktu. Zorunlu yer değiştirmelerinden dolayı Unseelie'nin sahip olmadığı başka şeyler de vardı.

Diğerleri bu sabahki aksilik ve Eiric'in yakalanmasıyla ilgili konuşmaya devam ederken ben de yemek yemeye çalıştım. Finnian ve Lorne'u iyileştirmek istiyorsam, aç hissetmesem bile tam gücümde olmalıydım.

Tavish masadakilere Eldrin'in beni ejderhalarla yapılan anlaşmadan nasıl kurtaracağını açıklaması için öne sürdüğü şartı anlattığında Caelan homurdandı, "Lânetli uçurum. Yardımcı olacak bir şey bildiğine inanıyor muyuz?"

"Aslında Lira'yı sözleşmeden kurtarmanın bir yolunu bildiğini açıkça söyledi." Tavish son mantar lokmasını da bitirdi. "Ve onu kaybetme riskini almayacağımı da biliyor."

"Gleann Solas'ta yaptığı numaradan sonra kızımı o ejderhalara teslim etmek de istemiyorum." Baba şakaklarını ovuşturdu. "Ejderhalarla ittifak yapmamam gerektiğini biliyordum ama tüm diyarımız karanlığa gömülmüştü."

"Majesteleri, o anda doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yaptınız." Babam iki elini de kaldırdı.

Annem başını salladı, sol eli Tavish'in kılıcının üzerindeydi. "Anlaşmayı yapmanı bile ben tavsiye ettim."

"Babamın bu bölgeyi nasıl ele geçirdiğini hâlâ anlamış değilim." Tavish koltuğunda geriye yaslandı. "Ben bunun için yeterince güçlü değilim, Caisteal Solais'ten kaçtıktan sonra Unseelie topraklarıyla yeniden bağlantı kurduğumda bile değildim, yani o da olamazdı."

Son lokmamı bitirir bitirmez, tadından kurtulmak için bardağımdaki suyu boşalttım. "Buna bir şey sebep olmuş olmalı."

"O zaman biz de buna karar vereceğiz." Artık hepimizin işi bittiğine göre Caelan ayağa kalktı. "Biraz araştırma yapacağım ve bunun nasıl olabileceğini bulmaya çalışacağım."

Babam ve annem de ayağa kalktı.

"Kulağa iyi bir strateji gibi geliyor." Babam kendisini, annemi ve babamı işaret ederek, "Dördümüz köydeki Seelie muhafızlarını kontrol edip ejderhaların endişe verici bir şey yapmadığından emin olacağız," diye ekledi.

Talebin Tavish yerine benden gelmesinin daha iyi görüneceğini bilerek avuçlarımı masaya koydum ve ayağa kalktım. "Tehlikeden bahsetmişken, Mo-Hestia'nın Tavish'in kraliyet kılıcına sahip olduğunu görüyorum. Sizi burada ağırlamaya razı olduğuna ve hatta halkının silahlarına el koyduğuna göre, bence kılıcını geri almalı." Kendime güvenim tam değilmiş gibi görünmekten nefret ediyordum ama halklarımızın kaydettiği ilerlemeye zarar vermek istemiyordum. Ateşkes hâlâ pamuk ipliğine bağlıydı ama her an bozulabilirdi.

"Bence bu makul bir istek," diye cevap verdi anne, elini babasının omzuna koyarak.

O da aradaki boşluğu doldurmak istedi ve ben de ailemle ilgili ilk tutumumu yeniden gözden geçirdim. Hatırladıkları kişi olmamama alışmak için zamana ihtiyaçları vardı, tıpkı benim şimdi onlara alışmaya ihtiyacım olduğu gibi.

"Zaten bir kılıcı var." Babam sanki daha fazlasını söylememeye çalışıyormuş gibi alt dudağını ısırды. "Olabilir."

Tavish'in rahatlaması aramızdaki bağı güçlendirdi ve kılıcı ne kadar çok geri istediğini anlamamı sağladı.

Elini uzatarak sandalyemin etrafında dolaştı. "Kılıç benim için önemli."

Ona sahip olmak Eldrin'e ona karşı kullanabileceği bir eşya eksiltecekti.

Annem kılıcı kınından çıkardı ve Tavish'in kabzasından tutabilmesi için uzattı.

Ama Tavish kılıca uzandığında, annem kılıcı geri çekti ve "Hayır" dedi.

LIRA

A Annemin garip tepkisiyle irkilerek bir adım geri çekildim, Tavish'in kanatları ise sanki onunla savaşmaya hazırmış gibi gerildi.

Annem Tavish'in ulaşamayacağı bir yere uçtu ve kılıcı tutan eli titredi.

"Hestia," diye haykırdı babam, iki kaşını da kaldırarak. "Bir sorun mu var?"

Caelan kılıcını kınından çıkarmış, müdahale etmeye hazırlanırken kalbim dörtlüğe koşuyordu.

Annemi seviyordum ama Tavish'e saldırırsa sadakatimin nerede olacağından hiç şüphem yoktu. Gerçek bir suçluluk da hissetmezdim çünkü Tavish yanlış bir şey yapmamıştı. Gerçekte biyolojik ebeveynlerimin yeri olmasa da, Tavish'in kılıcını iade etmesi için anneme onay vermişlerdi. Onu reddetmesi için hiçbir neden yoktu.

"I..." Annem alt dudağını çiğnedi ve kesik kesik bir nefes aldı. "Bilmiyorum. İçimde garip bir his var, sanki kılıcı ona geri vermemeliymişim gibi." Boğazını temizledi ve ilerleyerek kılıcı Tavish'e uzattı. "Ama tabii ki onun, özellikle de kraliyet ailesi buna karar verdiğine göre."

Onda hâlâ normal görünmeyen bir şeyler vardı ama Tavish kılıcı bir kez daha eline aldığı anda hava ciğerlerime daha kolay doldu.

Tavish kılıcı yanına indirirken kader arkadaşlığı bağımızdan şok süzüldü. Kabzası pürüzsüz koyu renkli taştan yapılmıştı ve

Bıçağın kenarları kara batırılmış gibi bembeyazdı.

Kılıcı geri almak garip hissettiriyor mu? Bağlandım.

Bunu beklemiyordum ama öyle olduğuna inanıyorum. Kılıcı hafifçe kaldırıp bir kez daha inceledi. "Kınımı da istiyorum." Annemin belindeki ekstra kemere başıyla işaret etti.

Annem kemeri çıkarırken Tavish de onu takip etti ve taşıdığı kılıcı bana uzattı.

Donup kaldım. Normalde silah taşımazdım. Daha önce bir mahkûmdum, bu yüzden eldiven dışında böyle bir seçeneğim hiç olmamıştı. Sonra, Seelie'ye döndüğümde, muhafızlarımız vardı. Bir tane istemeyi hiç düşünmemiştim.

Bu sabahki konuşmamızdan sonra sana bir silah bulmayı planlamıştım ama babamın kılıcını geri aldığıma göre bu iş artık daha kolay. Tehdit ne olursa olsun benim yanımda olacağın konusunda anlaştığımıza göre, kendini korumak için her zaman hazırlıklı olmalısın. Burada yaşamamanın benim için bile Gleann Solas kadar güvenli olmadığını bilmelisin. Tepkimi görmek için başını eğdi.

O haklıydı. Silahlı olmam gerekiyordu ve Gleann Solas'ta bile silah taşımak korkunç bir karar olmazdı. Ardanos'a döndüğümünden beri düşmanların her yerde olabileceğini öğrenmiştim, en yakın aile üyeniz kılığında bile.

Kılıcı kınına soktum, elbisemin üzerinde ne kadar aptalca görüneceğini fark ettim ama umursamadım. Bu hayatta kalmakla ilgiliydi, gösterişle değil. Tavish ve ben ikimiz de silahlarımızı kendimize bağladık.

"Lira, güvenliğin konusunda endişelenme. O koruyamazsa seni korumaları için muhafız sağlayabiliriz." Babası bir elini göğsüne koydu, alnı endişeyle çizgiliydi. "Silah taşımaya gerek yok ve gece-"

"Kader arkadaşşıma hakaret etmek , bunu yapmamayı tavsiye ederim." Tavish'in suçluluk duygusu aramızdaki bağı delip geçti, bu yüzden babamı susturmak zorunda kaldım. "O sadece benim için en önemli kişi değil, aynı zamanda onu ve halkını bu harap topraklara zorlayan kişi de sensin. Anavatanlarını çalmış olman yeterince kötü, ama buraya gelip, Unseelie'nin senin ellerinde çektiği onca acı ve ıstıraptan sonra Tavish hakkında kötü konuşman hakaretten de öte bir şey. Bu iğrenç ve alçakça."

Burun delikleri açılan baba ellerini iki yanında kavuşturdu. Annesi onu rahatlatmak için sürekli ihtiyaç duyuyormuş gibi bir kez daha elini omzuna koydu.

Tavish *bağlanırken* aramızdaki sıcaklık yayıldı: "*Çok seksisin, özellikle de şu anda.*

dağıtma. Ne kadar çekici olduğumu sonra gösterirsin. Babamın bakışları altında ezilmiş gibi görünmek istemedim.

"Tavish bana bu silahı vermekten pek hoşnut değil, inan bana. Endişesini hissedebiliyorum ama senin aksine o isteklerime saygı duyuyor ve kendimi koruyabilecek ve kılıç kullanabilecek kapasitede olduğumu biliyor." Babamın meydan okumamı gerçekten hissetmesini isteyerek çenemi kaldırdım.

"O haklı, canım." Annem ona doğru döndü ve devam etti: "Onun silah taşıması hiçbir şey kaybettirmez, hatta benim bile. Ayrıca, Dünya'ya gidene kadar kılıç eğitimi almıştı."

"Ve Dünya'da, fae yaşamlarımızı hatırlamadığımız zamanlarda bile kendimizi savunmak için eğitim aldık." Babam gülümsedi. "O ve Eiric bu konuda doğuştan yetenekliydi. Eiric'i ejderhalarla birlikte düşünürken beni delirmekten kurtaran tek şey bu."

E.

Gözlerim yaşarma tehdidi yüzünden yandı. Prens Pyralis ile aramızdaki anlaşmayı bozmanın ve kız kardeşimi geri almanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu.

Onu kaybetmemizin üzerinden yirmi dört saat bile geçmemişti ama sanki aylar geçmiş gibiydi. Geçen her saniye onun ejderhaların yanında kalması konusunda beni daha da endişelendiriyordu. "Ve ejderhalar zaten Seelie'nin kendilerine iki kez hakaret ettiğini düşündüklerini açıkça belirttiler. Eiric'in kendini benim gibi gösterme numarası onları daha da kızdıracak." Eiric'in burada olması için her şeyimi, özgürlüğümü bile verirdim.

Babam sanki öfkesini boşaltmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını ve kanatlarını uzattı. Düzenli bir nefes aldı. "Kuzeninden sözleşmeyi nasıl bozacağımızı öğrenmeliyiz ki Lira'yı riske atmayalım."

"Kader, evet." Caelan kılıcını tekrar yanına koydu ve şakaklarını ovuşturdu. "Çünkü zamanı geldiğinde talebin ne olacağını bildiğimden şüpheleniyorum ve eğer bunu engelleyemezsek kralım tüm gücünü kaybedecek."

her zaman yaptığı gibi mantıklı davranıyor." Bana baktı, ama her zamanki çarpık iğrenme ifadesi yerine, sanki buradaki yerimle savaşmaktan vazgeçmiş gibi başını öne eğdi.

"Eldrin'e acı çektirmeliyiz. Şu anda kontrolün kendisinde olduğunu sanıyor," diye tükürdü Tavish. "Daha bu sabah böbürlendi bile. Kendine olan güvenini kırmamız gerek."

Kanatlarımı gerdim, kadının beni vurduğu yerdeki acı hâlâ sızlıyordu. Bu garipti. Eldivenlerden sonra ölümün kıyısından döndüğümde bile büyüm beni çabucak iyileştirmişti. Şimdi bir şekilde engellenmiş gibi görünüyordu. Büyüm biraz titriyordu ama normaldeki kadar güçlü değildi.

Yine de Finnian ve Lorne'u görmem ve ikisini de bir fark yaratacak kadar iyileştirmeye çalışmam gerekiyordu. "Babamın numaralarından birini yapabilir ve onu beslemeyebilir ya da su vermeyebiliriz."

"Numara mı?" Babam topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Yiyecek ve su vermemek bir hile . Diğer kişiyi zayıf düşürmekle ilgilidir. Bu herkesin bildiği bir şey."

Annem kıs kıs güldü, sesi biraz daha kendisi gibi çıkıyordu.

Ukalaca yorumum orada kaldı. Belli ki o ve babam dışında kimseyi etkilememişti.

"Ben dikenli kuşların açlıktan ölmesine izin vermekten yanayım." Caelan kaşlarını çatı. "Yiyecek tedarikimiz zaten zor durumda, özellikle de beslenecek fazladan boğazlar varken ve mağaradaki hasarı tespit etmek için gönderdiğim köy fae'lerinden henüz haber alamadım."

Köyün arkasındaki patlamayı unutmuştum. Daha da kötüsü, o haklıydı. Buradaki üç bin Unseelie günde sadece iki kez yemek yiyebiliyordu. Bize katılan Seelie'lerin sayımızı ikiye katlamasıyla, günde bire düşecektik ve bu da mağara zarar görmezse olacaktı.

"Bu konuda bir güncelleme al ve Eldrin'e yiyecek verilmemesi gerektiğini muhafızlara bildir." Tavish elimi tutup beni koridora doğru çekiştirirken, "Lira ve ben Finnian ve Lorne'u kontrol etmeye gidiyoruz. Seelie kralı ve kraliçesi için uygunsa, iki saat içinde hepimiz burada toplanıp gelişmeleri bildirebiliriz." Gözleri kısıldı ama bu, aileme karşı saygılı olmak için kendini zorladığının tek işaretiydi.

"Bu konuda hemfikiriz." Babam göğsünü kabarttı. "Hestia ve Brenin Seelie silahlarına göz kulak olacak ve sayıların değişmediğinden emin olacaklar."

Görevlerimiz göre, Tavish ve ben yatak odamızın aksi yönündeki koridordan aşağı doğru yürüdük. Alana girdiğimizde duvarlar kararıyor ve zemin düzensizleşiyor gibiydi.

Sol tarafta bir kapıya ulaştık ve Tavish beni içeri götürdü. İçeri girer girmez, ayaklarım bileklerime ağırlık dolanmış gibi sürüklendi. Finnian kral boy bir yatağın ortasında gömleksiz yatıyordu, yüzü, göğsü ve kolları hâlâ . Neredeyse gözlerinin gölgesindeki buz mavisini battaniyeler belden aşağısını örtüyordu. Nefes almakta zorlanıyormuş gibi göğsü yavaşça yükseliyordu.

Bundan daha fazla iyileşmiş olacağını düşünmüştüm. Durumunun çok iyi olmamasını ama en azından ayağa kalkmasını ve içeri girer girmez bir şeyler söylemesini bekliyordum.

Ejderha ateşini iyileştirmek zordur, bu yüzden daha fazla zaman alır. Tavish kaşlarını çattı. *Ve ejderha prensi bunu biliyordu. Ejderha ateşi tarafından yutulduklarında fae'lerin hayatlarını kaybetmeleri kolaydır.*

Ejderha büyüsü faelerin büyüsünden farklıydı ve ben Dünya'ya gitmeden önce ailem ejderhalardan uzak durur ve onlardan nadiren bahsederdi. Belli ki ittifaktan sonra bu durum değişmişti.

Odaya girdiğimde Tavish'inkinin yarısı kadar olduğunu ve köyün arka tarafına bakan iki büyük penceresi olduğunu fark ettim. Oda *dağınıklığı* haykırıyordu; yerdeki çeşitli tunik ve pantolonların etrafından *dolaşmak* zorunda kaldım. Bu durum özellikle Finnian'ın hoşuna gitmişti, o anın içinde kaybolmaktan hoşlanırdı.

Yatağının yanına ulaştığımda, onu daha fazla rahatsız etmek istemediğim için yavaşça şiltenin üzerine oturdum. Omzunun üst kısmına dokundum.

Tavish oflarken hoşnutsuzluk bağı içinde dönüp duruyordu.

Durakladım, omzumun üzerinden ona baktım. *Ne ?*

Başka bir adamın yatağında oturuyorsun ve o gömleksizken ona dokunuyorsun. Tavish'in ifadesi taşlaştı. *Bu benim için kolay değil.*

Sırıtarak göz kırptım. *Ama beni çıplak görmekten zevk alan tek kişi sensin.*

Öyle olabilir ama içeri girdiğimde seni elbisenin alt kısmı beline dolanmış ve Finnian da yatakta sana doğru eğilmiş bir şekilde bulduğum anı aklımdan çıkmıyor ve bu anı hiç de kolaylaştırmıyor.

Elimde olmadan güldüm. Masum bir olaydı ve ben burada *mahkûmken* gerçekleşmişti. Finnian, ıslak vücuduma bir önlük giymeye çalıştıktan hemen sonra içeri girmişti ve önlük sıkışmıştı. Onu aşağı çekmeme yardım etmeye çalışıyordu ve Tavish oraya geldiğinde sorunu neredeyse çözmüştük, ama uzlaşmacı bir pozisyon gibi görünüyordu. Öyle ki Tavish Finnian'a zarar vermeye çalışmış, Finnian da kendini korumak için Tavish'in satranç tahtasını kullanmıştı. *Bu gerçekte olduğundan çok daha kötü görünüyordu.*

Finnian'dan hafif bir inilti geldi ve sonra gözlerini biraz açtı. Bana odaklandılar ve mırıldandı: "Bir adamın buralarda biraz dinlenebilmesi için ne yapması ?" Konuşurken kömürleşmiş derisi biraz daha çatladı ve yaraları derinleşti.

Kahkahalar kayboldu ve midem çalkalandı. Finnian daha fazla acı çekmesine neden olsa bile durumu hafifletmek istiyordu.

Büyüm hem iyileştirme hem de su için titreşiyordu ama istediğim kadar değildi. Yine de birazcık hiç yoktan iyidir.

"Sorun olmazsa sana yardım etmeye çalışmak istiyorum," diye fısıldadım. Başını hafifçe salladı ama bu kadarı yeterliydi.

büyüyü çektim, iyileştirici büyüünün karıncalanmaları göğsümün ortasından, kader arkadaşı bağının bulunduğu yere yakın bir yerden dönüyordu ve onu elime doğru yönlendirdim.

Ayaklarım arkamda süründü ve Tavish yanıma yerleşti. Hayal kırıklığı kayboldu ve en yakın arkadaşı için duyduğu endişeyi hissedebiliyordum.

Büyü içine işledikçe Finnian'ın yüzündeki çizgiler yumuşadı. Onun büyüünün ürpertisi benimkiyle karıştı ama Tavish'te olduğu gibi rahatlatıcı değildi. Bu garip hissi görmezden gelerek, büyüümün yapılması gerekeni yapabilmesi için kafamı boşaltmaya çalıştım.

Finnian'ın nefes alıp vermesi hafifledi ve Lorne'un da bu kadar kötü durumda olup olmadığını merak ettim. Ona da yardım edebilmek için yeterince para biriktirmem gerekiyordu. İkisi de

Bu sefaleti hak ettiler.

Büyüm Lorne'a biraz ayırmak için durmamı gerektirecek kadar azaldığında gözlerimi açtım ve Finnian'ın yüzünün artık kömürleşmediğini ve her kabukların iyileşmekte gördüm. Büyümü ondan geri . "Lorne'a da yardım etmem gerek, yoksa daha fazlasını yaparım."

Finnian'ın gözleri biraz daha açıldı. "Elbette. O keskin, zonklayıcı azap geçtiği için çok mutluyum. Hâlâ ham hissediyorum ama çok daha iyiyim."

"Sevindim. Yarın daha fazlasını yapmaya çalışacağım."

"Kendini fazla yorma." Göz kırptı. "Dokunuşun hayatım boyunca deneyimlediğim en iyi şey olsa bile."

"İşte bu kadar." Tavish yana doğru ilerledi ve ellerini kılıcının üzerine koydu. "Senin sonunu getireceğim."

Elimi bıraktım ve gözlerimi devirdim. "Seni kışkırtıyor. Daha iyi bilmen gerekirdi." Ayağa kalktım ve kollarımı Tavish'in beline doladım ama bakışlarımı Finnian'a diktim. "Ve sen de yataktan bile kalkamazken onu rahatsız etmemen gerektiğini daha iyi bilmelisin. Sanki ölmek , ki senin üzerinde o kadar büyü kullandıktan sonra bu benim için hiç de iyi değil."

"Oh." Başını hafifçe yana eğdi. "Yani bir dahaki sefere sana iyileştirici dokunuşunu kullanmadan önce?"

Ben Tavish alay etti. "Evet. Ben de tam olarak bunu kastetmiştim."

Finnian'ın gözlerinde normalde var olan pırıltı yoktu, bu da bana cesur bir yüz ifadesi takındığını söylüyordu. O da hepimiz gibi zayıf görünmekten hoşlanmıyordu ve mizahı başka yöne çekmek için kullanıyordu.

Onun dinlenmeye ihtiyacı vardı ve benim de onlara daha iyi yardımcı olabilmem için eskisi kadar hızlı şarj olmamı engelleyen şeyin ne olduğunu belirlemem gerekiyordu.

"Biraz dinlenin. Yarın tekrar geleceğiz."

Tavish ve ben Finnian'ın odasından çıktık ve Lorne'u görmek için iki kapı daha aşağı indik. Onun odası Finnian'ınkinden bile küçüktü, içinde iki tane büyük boy yatak vardı. Lorne kapıya en yakın olanında yatıyordu.

Pencereye yakın olan diğer yatağın ortasında küçük bir bez bebek oturuyordu ve başımı eğdim. *Lorne evli mi?*

Hayır, sanırım Struan ve Isla onunla kalıyor çünkü Struan buradaki muhafızlara göz kulak oluyor. Tavish odayı taradı.

sanki hasar görmüş gibi tuhaf kesikler vardı ve nasıl olduğunu hayal etmek bile istemiyordum.

Finnian'ın aksine, Lorne gömlek giyyordu. Yüzü ve boynu yanmış olsa da Finnian kadar kötü durumda görünmüyordu. Yine de kömürleşmiş derisi acı verici görünüyordu.

Bu kez Tavish'i kızdırmak istemediğim için yatağa oturmam. Tavish kendini Lorne'a yakın arkadaşı kadar sadık hissetmiyordu.

Eğilip omzuna dokundum ve sihrimi onun içine ittim. Tıpkı Finnian gibi, büyümü Lorne'unkiyle karıştırmak garip hissettirdi ama geldiğinde güç verdim. Büyüm önemli ölçüde azaldığında durdum.

Bu sefer doğrulduğumda duvarlar etrafımda dönmeye başladı. Büyülü sınırlarımı bir kez daha zorlamıştım.

Tavish'in kolu belime dolandı ve beni ona sabitledi. Aramızdaki bağın vızıltısı canlandı. Başımı göğsüne yasladım ve benimkiyle eşleşen kalp atışlarını dinledim.

"Çok fazla şey yaptın, değil mi?" Tavish iç geçirdi, beni azarlama zahmetine bile girmedim.

"Şaşırmış görünmüyorsun." Başımı kaldırdım ve gümüş gibi parlayan o açık gri gözlere baktım.

Alnımdan öptü. *Bunu yapacağını tahmin ettim ve sana öğüt vermek istedim ama bunun bir işe yaramayacağını biliyorum. Tanıdığım en inatçı insansın ve diğer insanlara, özellikle de sadakat duyduklarına yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacaksın.*

Gülümsedim. *Tanıdığım başka birine benziyor.*

Ben senin kadar iyi değilim, Sprite. Günün sonunda, senin için diyarı yakıp yıkmam gerekse, bunu tereddüt etmeden yapardım. Bu diyarda senden daha önemli bir şey yok, halkım bile.

Bunu söylediği için onu azarlamalıydım ama bu, arkadaşlarımıza yardım ederken kendimi tüketmememi istemesi kadar işe yarayacaktı. Biz neyse oyduk ve onun beni olduğum gibi kabul etmesini .

İş o noktaya gelirse ben de senin için aynı şeyi yaparım. Yanağını avuçladım. Eiric'i alabilmemiz için onları iyileştirmeliyiz. Biz

ekibimizde güvendiğimiz insanlara ihtiyacımız var ve bu liste kısa.

Struan'ın sesi kapının dışından geldi. "Git Finola'yı kontrol et ve bir şeye ihtiyacı olmadığından emin ol. Bu gece ben nöbet tutacağım ve o zamana kadar dinleneceğim."

Kapı açıldığında bir kadın, "Evet efendim," diye cevap verdi. "Ona haber veririm."

Kapı açıldı ve Struan ofladı. Odaya girdiğinde bakışları üzerimize dikildi ve ağzı bir karış açık kaldı. "Majesteleri." "Bunu yapmak istemezdim ama başka seçeneğim yoktu" derken gözlerini bana dikmişti.

Şüphe ve öfke Tavish'e çarptı ve kılıcını çekerken beni yanına sıkıştırdı.

TAVISH

güvenebileceğime karar verdiğim birinin Eldrin'le müttefik olacağını bilmeliydim. Küçük kızı Isla'nın beni etkilemesine izin verdim. ile onu kelimeler, ama o olabiliirdi. dedi şunlar şeyler için onu

stratejik olarak ona kefil olması için.

Babamın kılıcını kaldırdım, önümüzdeki tehdidi sona erdirmeye hazırdım. Eskiden kan dökmeyi arzulayan yanımdan yeniden canlandı.

Tavish, düşündüğün gibi değil. Lira elini göğsüme koydu ve kana susamışlığımın bir kısmı azaldı.

Eşimi sevmeme rağmen, onun affetme eğilimi vardı. Şu anda benim yapamayacağım bir şeydi bu.

Struan iki elini kaldırarak kendini duvara yasladı. Alt dudağı titriyordu. "Ona hayır dedim ama ne yapsaydım? Kollarıma atladı ve eğer onu yakalamasaydım, yaralanacaktı ve bu seni daha da kızdıracaktı."

Zihnim durdu. Eldrin'e olan sadakatini açıklamasını bekliyordum, ama... Farkındalık kemiklerimin derinliklerine yerleşirken kanım buza dönüştü. Tüm o karmaşa içinde Lira'nın hapisane hücrelerine nasıl bu kadar çabuk ulaşabildiğini düşünmemiştim. Kanatları hâlâ yaralıydı ve uçamıyordu ama yine de benden sadece birkaç dakika sonra oraya varmıştı.

Ellerinin eşime dokunduğunu düşününce görüşüm karardı. "Ona dokunmana izin yok. Onu getirdiğim gün bunu açıkça belirtmiştim.

"Onu buraya geri getirdin, ama yine de bana getirdin?"

"Çünkü beni geride bıraktın," dedi Lira, beni dikenli hainden uzak tutarak. "Ona başka bir seçenek bırakmadım. Düşmeme izin vermeyeceğini bildiğim için kendimi onun üzerine attım."

Kolları Struan'ın vücudunu sıkıca kavrarken bacaklarının Struan'a sarılmış görüntüsü göğsümü kabarttı. "Ne yaptın?"

Struan yüksek sesle yutkundu. "Onun yerine düşmesine izin mi verseydim? Sırf bundan sonra benden ne beklendiğini bileyim diye-"

"Bir dahaki sefere patlatma olmayacak." Lira'nın başının üzerinden uçtum, yabaniyi boğazından bıçaklamak üzereydim.

Arkadaşım botumu tuttu ve beni tekrar yere çekti. Acı, bağın içinden geçerek bana onun yarasını hatırlattı ve onu korumasından hoşlanmadığım için hırıltımı geri çektim.

Ben bir kez daha ona doğru hareket edemeden, elleriyle yüzümü kavradı.

"Tavish, dur. Ben onun omuzlarına asıldım, o da bana dokunmamaya çalışarak belimi tuttu. Kötü bir şey olmadı ve temas mümkün olduğunca azdı." Gözlerindeki normal sıcaklık kayboldu ve rengi laciverte döndü. "Beni arkada bırakmasaydın böyle bir şey olmayacaktı bile, seninle daha önce yaptığım o sivri konuşmanın bir nedeni de bu. Eğer birine kızacaksan, yansımana bakmalısın."

Bağlantımızın sarsıntısı beni toprakladı ama şiddet ihtiyacı hâlâ aklımın bir köşesinde duruyordu. "Başka hiçbir erkek sana dokunmamalı," diye homurdandım. "Sen *benimsin*."

"Anlaşmamıza sadık kalırsan bu sorun olmaz." Kaşlarını kaldırdı. "Ve tabii ki ben seninim. Bunca zaman boyunca Struan da ben de bu durumun sona ermesini bekliyorduk." Anısı bir kâbusmuş gibi ürperdi.

Her nasılsa, bu beni daha iyi hissettirdi.

"Hiç hoşuma gitmedi." Struan bir elini göğsünün üzerine koydu. "Yemin ederim ve umarım ona bir daha asla dokunmam."

Sözleri öfkemi yatıştırdı, ama onu ilke olarak bıçaklama dürtüsü yapıştı ve kendimi Lira'dan önceki adam gibi hissetmeme neden oldu

ve ben bağıımızı tamamladık. Kendimi toparlamaya çalışarak nefes verdim ve kılıcı kınına soktum.

Struan'ın omuzları çöktü ve başını duvara yasladı.

"Bu senin tek geçiş hakkın." Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından söyled.

İzninizle. Lira ellerini iki yanına indirdi ve kaşlarını kaldırdı.

Elbette, çizgiyi aşarsam kanatlarımı bağlamak için burada olacaktı. Ondan hiçbir şey öğrenemeyeceğimi bilmeliydim. "Çünkü bir daha böyle bir şey yapmana gerek kalmayacak." Hayatımın son on iki yılında kimsenin benimle Lira'nın konuştuğu gibi konuşmasına izin vermemiştim ama onunla her şey farklıydı. O benim diğer yarımды. Her şeyden beni sorumlu tutuyordu. Bazen yorucu olsa da bunu alem için değiştirmezdim.

Lira gülümsedi ve benimle ne kadar gurur duyduğunu hissedebiliyordum.

"Emredersiniz Majesteleri." Struan omuzlarını yuvarladı ve kanatları gevşedi.

Şimdi gerginlik çözülmüştü, Lira sallanmaya başladı. Ona nasihat etmek istedim ama bu hiçbir işe yaramayacaktı. Başkaları için her zaman kendi iyiliğini riske atmasından nefret ederdim ama bu durumda onu tamamen anlıyordum. O Eiric'i geri almak istiyordu ve ben de Pyralis'in Lira'yı yakalamasına izin vermeyi reddediyordum, bu yüzden arkamızda güçlü bir ekibe ihtiyacımız vardı.

Yine de Struan'ın eşime dokunmasına izin veremezdim. Elini tutup onu odamıza taşımaya hazırlanırken Struan'ın önüne geçtim ve çenesine bir yumruk indirdim. Tüm gücümü kullanmadım ama bir iz bırakmalıydım ki başka hiç kimse Lira'ya dokunmanın cezasız inanmasın.

Başı geriye doğru sarsıldı ve ağzının kenarından siyah kan damladı. Çenesini ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu ama bir şey söylemedi.

Lira gözlerini bana dikti ve kaşlarını çattı. *Anlaştığımızı sanıyordum.*

Öptük. Bana attığı bakıştan nefret ederek yanağından öptüm. *Onu bıçaklamadım ya da öldürmedim.*

O zaman beni yumruklayacak mısın? Dudaklarını büzdü.

Kader, hayır. Benim için endişeleniyordun, bu yüzden yaptığın şeyden heyecan duymasam da neden yaptığını anlıyorum. Eğildim ve onu nazikçe kucağıma aldım, ona değerli bir hediyeymiş gibi davrandım.

Struan'a baktım. "Artık her şey bitti. Artık benden saklanmana gerek yok."

"Bildiğim iyi oldu, Kralım." Struan sırtıttı. "Daha azını beklemezdim. Bu aslında beni rahatlatıyor."

Lira vücudunu bana doğru çevirdi, yüzünün yan tarafı göğsüme değdi ve bağlantımızın vızıltısını artırdı. *"Erkekleri asla anlayamayacağım"* diye homurdandı.

Ağzımın kenarları yukarı doğru eğildi. *Biz aslında oldukça basitiz, Sprite. Ve bazen, sorunu arkamızda bırakmak için gereken şey bir yumruktur.*

Yatak odasından çıktım ve koridorda uçarak odamıza geri döndüm. Aramızdaki bağ hafifçe soğumuştı, nefes alış veriş düzleşmeden önce bile bana uykuya daldığını haber veriyordu.

Bugün kanatlarım beklediğimden daha fazla güçlenmişti ve saniyeler içinde odamıza geri dönebildim. Odaya girdiğimde Nightbane'i yatağın dibinde yatarken bulduğumda şaşırmadım. Burası cù-sìth'in kalede sahiplendiği yer gibi görünüyordu ve Lira'ya olan sadakati yüzünden onu dışarı atamazdım. Onu korumak için ölebilirdi. Bir canavarın bir fae'yi yarısı kadar bile önemseyebileceğini hiç düşünmemiştim.

Onu nazikçe yatağa yatırdım ve yaralı kanatlarının altında ezilmemesine dikkat ettim. İyileşmek ve kendi bedenini iyileştirmek için dinlenmeye ihtiyacı vardı. Pyralis geri gelir ve onu tekrar almaya çalışırsa ne olacağını düşünmek istemiyordum. Onunla savaşılamayacak kadar zayıftı. Uyurken kalçasına dayalı duran kılıcı ona vermemin bir nedeni de buydu.

Ciğerlerim rahatsız edici bir şekilde genişledi, kalbim sanki göğsüm için çok büyükmüş gibi hissetti. Kader arkadaşlarının birbirlerini ne kadar önemsediklerine dair hikâyeleri hiç anlamamıştım. Bazıları aşkın en büyük ve en acı verici deneyim olduğunu iddia ediyordu ve o benim varlığıma geri dönene kadar bu hiç mantıklı gelmemişti.

Ona duyduğum sevgi o kadar güçlüydü ki, benim sihrim bile onun yanında sönük kalıyordu.

Bir tutam saçını sivri kulağının arkasına sıkıştırdım ve onu sonsuza kadar her gün böyle görmenin yeterli olmayacağını . Onun için her şeyi yapardım, büyümü ya da kanatlarımı bile kaybederdim, yeter ki o yanımda kalsın. Onun dokunuşu, kokusu ve tadı gerçekten mutlu olmak için ihtiyacım olan tek şeydi.

Yatak odasının açık kapısının dışında bir çırpınma sesi duyuldu ve Nightbane yere sıçrayıp hırladı. Başımı kaldırdığımda Kraliçe Sylphia'nın kapının pervazına yaslanmış beni izlediğini gördüm.

Başını öne eğdi. "Ona gerçekten değer veriyorsun."

"Tabii ki biliyorum." Doğrudum ve sessizce kraliçeye doğru yürüdüm. "O benim kader eşim... her şeyim."

"İsrarla bunu söylüyordu ama ben bunun doğru olduğuna inanmıyordum." Yavaşça nefes verdi ve omzumun üzerinden baktı. "Yine de ikinizin nasıl davrandığınızı gördüm ve az önce yüzünüzde gördüğüm o şefkat sahte olamaz."

Onun bu itirafı göğsümde umuda benzer bir şey uyandırdı.

-Son on iki yıldır yaşadığımız gibi yaşadıktan sonra tehlikeli bir duygu. "Ama en başından beri benim olması gerekirken onu bir kül nefesine yemin ettin." Çocukken ikimizin birlikte olacağını biliyordum ama sonra o bu diyardan kayboldu.

"Bize karşı sinirli ve üzgün olduğunuzu anlıyorum." Daha dik durdu, tam bir kraliçe gibi görünüyordu. "Ancak o sırada başka ne yapabileceğimizden emin değildik. Ve ejderhalar bize gelip bir çözüm önerdiler. Ekinlerimiz ölüyordu; gökyüzünde boş boş durup bunun devam etmesine izin veremezdik."

Ne yazık ki anlıyordum. Son on iki yılımı Lira'yı bulmak için rüyalarda avlanarak geçirmemin ana nedenlerinden biri de buydu. Açlıktan ölüyorduk ve halkımın hayatta kalmasına yardımcı olaksa birinin canını almayı düşünmekten çekinmemiştim. Aslında, eğer Lira kader eşim olmasaydı, onu hiç pişmanlık duymadan öldürebilirdim. "Babamla konuşmayı deneyebilirdin. Yolunu düzeltmesi için ona bir şans verebilirdin."

"Yaptık, Tavish." Ellerini sıktı. "O da bize güldü ve Unseelie'ye geri döndü. İşte o zaman harekete geçmemiz gerektiğini anladık.

halkımızın iyiliği için. Muhafızlarımız birkaç hafta sonra saldırıya geçti."

Babam Seelie topraklarından tuhaf davranarak dönmüştü ve annem onu yalnız bırakmaktan korkuyordu. Ne yazık ki, daha önce bana mantıklı gelmeyen bazı şeyler öğrendikçe netleşiyordu. "Tüm diyarı karanlığa gömdüğünden beni hiç haberdar etmedi." Ve bencil bir yanımdan çünkü ne yapardım emin değildim. Babamı durdurmaya çalışacağıma inanmak isterdim ama bundan emin olamazdım. Unseelie'ler karanlığı sever ve içinde büyürdü, biz de Cuil Dorcha'da buna alışmıştık.

"Gardiyanlarınız beni bir hücreye kapattı ve hiçbir şekilde iyileşmeme izin vermedi. Beni yerde uyumaya terk ettiler." Eldrin'in yıllar boyunca bana anlattığı buydu ve Lira da hikayenin bu kısmını doğrulamıştı.

O zamanlar beni iyileştirmeseydi ne olurdu diye merak ettim.

"Şifacı iyileşeceğini söyledi ve biz de zayıf kalmanı istedik, böylece kanatlarını bağlamak zorunda kalmayacaktık. Amacımız yaşamana ve bizimle vakit geçirmene izin vermektir."

"Tutsağınız olarak," diye tükürdüm. Ağzımı kötü bir tat doldurdu. Aptal değildim. Bu âlemdeki sihir dengesini korumak için bana canlı olarak ihtiyaçları olduğunu anlamıştım.

İçini çekti. "İstersen tüm bunları yeniden tartışabiliriz ama sanırım bu noktada hepimizin akılsızca şeyler yaptığı konusunda hemfikir olabiliriz. Kızımızı öldürmek için kaçırdın."

Yüzümü buruşturdum ve kanatlarım sarktı. Haklıydı ve en kötü kısmı olan eldiveni bilmiyordu bile. Her şeyi geri alabilmeyi ve Lira'ya yaşatmamayı diledim. "O zaman ne öneriyorsun?"

"İlerleyelim ve Lira'yı kül nefesiyle ettiği yeminden kurtarmanın bir yolunu bulalım." Gerildi ve bir elini elbisesinin ön kısmında gezdirdi. "Sonra da kocamı ikinizin birlikteliğini kutsaması için etkileyeceğim."

Burnumu kırıştırdım. "Onun onayına ihtiyacımız yok. Biz kader arkadaşınız ve aramızdaki bağ tamamlandı."

"Doğru, ama Lira'nın için bunun gerçekleşmesi iyi olur. Hâlâ Ardanos'a alışmaya çalışıyor ama kızımın ruhunu biliyorum ve

bizi hayatında isteyecektir. Ayrıca, o bizim tek varisimiz. Zamanı gelirse tacı o alacaktır."

İkisi de geçerli sebepler, yine de bu konuda mutlu olmak zorunda değildim. Ama Lira'nın ailesiyle benim aramda bir seçim yapmak kalmaması için her şeyi yapardım. Eiric, Hestia ve Brenin'in birlikte vakit geçirmek isteyeceği insanlar olduğunu da anlıyordum.

Onunla birlikte olmak, Seelie'ye kızgınlığımı aşmanın bir yolunu bulmam gerektiği anlamına ama son on iki yıldır onlara karşı beslediğim acı ve nefret göz önüne alındığında bunu nasıl yapacağımdan emin değildim. Babamın rolünü anlamak ilk adımdı ama nedenini bir kenara bırakın, tüm Ardanos'u nasıl karanlığa gömdüğünü anlamakta zorlanıyordum. Bu, bundan önceki on dört yılım boyunca tanıdığım adama hiç benzemiyordu.

"Eğer halkımız büyülü topraklarımızdan sürülmemiş, aç bırakılmamış ve bu yok edilmiş, ejderhaların harap ettiği adada yaşamaya zorlanmamış olsaydı, aramızdaki uçurumu aşmak daha kolay olurdu." Kulaklarımdaki uğultuya rağmen sesimin aynı seviyede kalması için bir an durakladım. "Bizden çok şey alındı, birçoğu öldü ve bu, halkımla birlikte benim sindirmem gereken bir şey. Şu anda topraklarıma girmenize izin verilmesinin tek nedeni Lira ve onu güvende tutma ihtiyacım. Lira'ya olan sevgimin, Unseelie krallığındaki varlığınızı kalıcı olarak kabul edeceğim anlamına geldiği yanılgısına kapılmayın."

Hafifçe yüzü kızardı ama başını salladı.

"Ve halkımın silahlarına el konulmasına izin vermemin tek nedeni daha fazla insanın ölmesini istemememdi. Bunun size boyun eğmemizle hiçbir ilgisi yoktu." Bunun da açıklığa kavuşması gerekiyordu.

"Anlaşıldı." Bir adım geri çekildi ve hapisane hücreesine doğru baktı. "Kuzenini konuşturamazsak ne olacağından endişe ettiğimi söylemeliyim. Hestia, Brenin ve Lira, Eiric'i almak için ayrılmadan önce fazla beklemeyeceklerdir."

Bu olayda da aynı endişeyi taşıdık. Lira'nın büyüsünü boşaltması sadece Finnian ve Lorne'un iyiliği için değildi. Kendini zorlayabilirdi ama Eiric risk altında olmasaydı belki de bugünkü kadar zorlamazdı. "Kuzenim kibirlidir ve kendini önemli hissetmeye ihtiyacı vardır. Satrançta Eldrin beni çoğu zaman yendiğini söyleyerek böbürlenirdi çünkü ben

Büyük resim. Lira'nın bizim zayıf noktamız olduğunu bildiği için onun bilgisine muhtaç olmamıza güveniyor. Böyle olduğuna inanmasına izin veremeyiz, bu da onu görmezden gelmemiz gerektiği anlamına geliyor." Bu sözleri söylemek canımı yaktı ama ona gitmemizin ve cevaplar talep etmemizin tam da onun istediği şey olduğunu anlamasını istiyordum.

"Bu, Eiric'in hayatından daha fazlasının tehlikede olduğu tehlikeli bir oyun." Kraliçe Sylphia kollarını kavuşturdu, ışıltılı mavi kanatları arkasında açıldı. "Ancak Eldrin'i benden daha iyi tanıyorsunuz ve o bir Unseelie."

Ağzımın kenarını ısırarak konuşmamak için kendimi zor tuttum. Altı ay önce onu en iyi benim tanıdığımı kabul ederdim ama şimdi daha iyi biliyordum. Eldrin bana sadece görmemi istediği yönlerini göstermişti. Aslında son birkaç güne kadar onu hiç iyi tanı mıyordum ve şimdi ondan Seelie'lerden daha çok nefret ediyordum. "Eğer Lira'yı nişandan kurtarmak istiyorsak," diye homurdandım, "o zaman ona acı çektirmeliyiz. Lira sabrını yitirip Eiric'i kurtarmamızı talep etmeden önce hâlâ biraz zamanımız var. yapmaya çalıştığı bilgiyi istemeyebileceğimize sağlamalıyız."

Kanatlar bize doğru kanat çırptı ve kraliçe bir adım geri çekildi.

Çılgınca bir hızla dönüp pencereden dışarı baktım. Kıp kırmızı bir ejderhanın kanat çırparak geri döndüğünü görmeyi bekliyordum ama onun yerine Seelie ve Unseelie muhafızlarının adanın çevresini sakince izlediğini fark ettim. Endişeli görünmüyorlardı, bu da başka bir şey anlamına geliyordu.

Caelan köşede belirdi, onu diğer iki Unseelie muhafızı takip ediyordu.

"Kadere şükürler olsun ki buradasın." Caelan kraliçenin yanına indiğinde içini çekti. "Büyük bir sorunumuz var."

TAVISH

M vücutum kıvrıldı ve yan yatmış huzur içinde uyuyan Lira'ya baktım. Dinlenmeye ihtiyacı vardı; kimsenin onu uyandırmasına izin veremezdim.

Seelie kraliçesi haklıydı. Lira kardeşinin peşinden gitmek için fazla beklemeyecekti, bu da ejderha prensin onu yakalama riskini azaltmak için iyileşmesine ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

"The-" diye başladı Caelan ve ben bir elimi kaldırarak sözsüz bir şekilde ona durmasını söyledim.

Koridora çıktım ve kapıyı arkamdan .

Caelan'ın çenesi düştü. "Az önce sana ciddi bir sorunumuz olduğunu söylediğim halde onu uyandırmaktan mı endişe ediyorsun?"

Kanatlarım kasıldı ama diğer iki Unseelie muhafızı da buradayken sakinliğimi korumam gerekiyordu. "Elbette. Lira yaralı ve onun iyileşmesi benim için öncelikli. Ejderha er ya da geç geri dönecek ve ona tam güçte ihtiyacım var. Ayrıca, iki saniye beni uyarman gereken şeyde büyük bir değişiklik yaratmayacaktır."

Kaşlarını çattı, belli ki cevaptan hoşlanmamıştı. Ama sonra başını salladı. "Mağara. Saldırıda hasar gördü."

Şimdi onun endişesini anlıyordum. Yiyecek kaynağımız zaten sınırlıydı ve mağaradaki mantarlar bize fae'lerin hayatta kalmak için gerçekten ihtiyaç duydukları şeyleri sağlayan tek şeydi. Balık sadece daha tok hissetmemize yardımcı oluyor ve açlık acısını geciktiriyordu. "Ne kadar kötü?"

Koyu sarı saçlı muhafız Buidhean irkilerek bana istemediğim cevabı verdi. Caelan soru karşısında yutkundu.

"Gıda tedarikinin ne kadarı etkilendi?" Duvarlar üzerime kapanıyor gibiydi ama titremeden dik durmak için kendimi zorladım. Bir kralın korkusu ya da çaresizliği gizli kalmalıydı çünkü halk liderlerinin olumsuz tepki verdiğini görürse durum katlanarak daha da kötüleşirdi.

"Çoğunluğu." Buidhean sanki silahı sorunu çözmeye yardım edecekmiş gibi elini kılıcının üzerine koydu. "Burada bizimle birlikte olan Seelie sayısı en fazla iki ya da üç günlük yiyecek rezervimiz var. Ondan sonra hepimiz açlıktan öleceğiz."

Kraliçe Sylphia'nın nefesi kesildi. "Bu nasıl mümkün olabilir? Mantarların yetiştiği başka yerler de olmalı. Zor bir yer ise muhafızlarımızdan bazıları daha fazlasını bulmanıza yardımcı olabilir."

Kaşlarımı kaldırdım. "Caelan'ın bahsettiği mağara mantarların yetiştiği tek yer ve günde iki öğün yiyebileceğimiz kadar üretmek on iki yıl sürdü. Uzun bir süre boyunca tek öğün yedik, bu yüzden halkımın yarısından fazlası yok oldu. Toprak Seelie'leriniz toprağı yeniden canlandırmaya istekli olmadıkça onları geri getiremeyiz."

"Ama bu nasıl olabilir?" Kraliçenin kaşları çatıldı. "Muhafızlarımıza sizi burada bırakmadan önce onları yetiştirecek imkânlarla sahip olduğunuzdan emin olmaları talimatını verdik. Daha bol olmaları gerekirdi."

"Her gün yarım öğün yemek yememize yetecek kadar toprağı yenilediler." Açlık ve çocukları için kendi ihtiyaçlarını feda eden ebeveynlerin anıları aklıma geldi. Pek çok kişi çocukları hayatta kalabilsin diye açlıktan ölmüştü. İnsanlar birbirlerinden çalmış, buraya gelmelerindeki rolünden dolayı beni suçlamışlardı. Bu durum kalbimi katılaştırmış ve dikkatimi intikama yöneltmişti. Yine de Seelie'ler topraklarımıza tecavüz ediyordu ve ben bir kadın yüzünden buna izin veriyordum.

Lira ile bağımlı tamamladığım için pişmanlık duymasam da, *her şey için* Seelie'yi suçlayan yanımda yine içimde kabardı.

Bunu bir kenara ittim çünkü Seelie'ye bir şey yaparsam Lira çapraz ateşte yaralanabilirdi. Eşime zarar vermek tek çizgiydi

Bir daha karşıya geçmeyi reddettim. "Hayatta kalanların yaşamasını sağlamak için çoğumuz öldük."

Sylphia yüzünü buruşturdu ve alt dudağını ısırđı. "Planımız bu değildi."

Kaşlarımı kaldırdım, ona inanıp kararsızdım. "Eğer bizi kontrol etmek için geri gelseydiniz, size söyledik."

Tahta topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Karşınıza çıksaydık bizimle savaşırdınız. Kızım aranızdayken bile, halkınız bize karşı ayaklandı ve saldırıyı durdurma emrinizi görmezden geldi."

"Bizi evimizden ve sihrimizin kaynağından kopardıktan sonra harabe bir ejderha adasında yaşamaya zorladınız!" Belki ailemi öldürmemişlerdi ama yine de Lira da dahil olmak üzere bana ait olan her şeyi elimden almışlar ve binlerce insanımın ölmesine neden olmuşlardı. "Sizi burada karşılamamızı mı bekliyorsunuz?" Daha fazlasını söylemek istedim ama Lira'nın hatırı için ağzımı kapattım. Uyanık olmasa , iş çok ileri giderse anlaşmazlığı öğrenebilirdi.

Tartışmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Caelan'a döndüm. "Herkesin yemeğini bir buçuk öğüne indir." Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, hayal kırıklığımın ve öfkemin çok yoğun olmasını engellemeye çalıştım.

"Gerek yok." Seelie kraliçesi kanatlarını çırparak havaya yükseldi. "Erdan'ı bulmama izin verin; birkaç muhafızımız mağaranın sağlığını yenileyecek ve kaybedilenleri ve daha fazlasını yetiştirecek. Hiçbirimiz besinsiz kalmayı göze alamayız."

"Sen ve halkın, Unseelie'nin yıllardır yaptığı gibi açlıktan ölmek zorunda kalırsanız çok yazık olur." Caelan burnunu kırıştırdı.

Bu duyguyu çok iyi anlıyordum.

Kraliçe uzun, açık sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Gelmek zorunda değildik ama yine de buradayız, topraklarınızı korumaya yardımcı oluyoruz."

"Sadece Lira Tavish'i serbest bıraktığı ve onunla birlikte buraya döndüğü için," diye tükürdü Caelan.

"Benimle böyle küçümseyerek konuşmasına izin mi vereceksin?" Sylphia'nın kanatları havayı titrek bir şekilde döverek hayal kırıklığını yansıtıyordu.

Caelan'ı gerçeğı söylediğı için azarlamayacaktım ve o anda elimizde daha önemli meseleler vardı. Ne yazık ki, Seelie'ler

acil ihtiyaçlarımıza yardımcı olabilecek tek kişiler. "Tartışmak için bir neden olmadığına ve değerli zamanımızı boşa harcadığımıza katılıyorum. Lütfen mağaranın iyileştirilmesinde bize yardımcı olabilecek yeryüzü fae'leri olup olmadığına bakın, ancak bu herkese duyurmayalım... henüz değil. Bunun tüm krallığı kargaşaya sürüklemesinden korkuyorum."

Lira hastayken, Finnian ve Lorne ağır yaralıyken ve ben hangi muhafızlara gvenebileceğimi bilemezken, bir savaşı durduramazdım. Ama yiyecek sorununu zmezsek, Lira'yı ejderha prensine teslim edebilirdik çünkü ejderhalar geri döndüğünde saldırılarına karşı koyamazdık.

"Haklısın." Sylphia başını salladı ve köyümüze en yakın pencereden uçarak beni Caelan ve muhafızlarla yalnız bıraktı.

Lira'ya dönmek isteyerek elimi kapının koluna koydum ve "şimdilik köyün yiyecek stokunu kontrol et. Kimsenin kendisine tahsis edilen istihkaktan fazlasını almamasına dikkat edin. Eğer Seelie'ler toprağı yenilemeye yardım etmeyi kabul etmezlerse, yiyeceğin azaltılması ihtiyacını dile getirdiğimde sorun çıkacaktır."

Buidhean ve diğer muhafız dönüp kalenin mutfağına doğru ilerledi.

İkisi yeterince uzaklaştıktan sonra Lira'ya yatak odasında tekrar katıldım. Finola ve Struan zamanlarını Eldrin'i izlemeye ayırdıkları için şu anda odamızı gözetleyen bir muhafız yoktu.

"Bütün bunların akıllıca olduğuna emin misin?" Caelan yüksek sesle nefes verdi. "Seelie'lere köyümüzün silahlarını teslim ettiniz ve bizi buraya taşınmaya zorlayan kral ve kraliçenin bu kalenin çatısı altında kalmasına izin verdiniz. Bu yüzden sağlıklı dşnemediğinden endişeleniyorum-"

Sabırım taştı. Etrafımda döndüm, boynundan tuttum ve onu duvara çarptım. Kafasına küçük bir taş parçası düştü.

"*Eşimi* sorgulamana ve ona saygısızlık etmene çok uzun süre izin verdim." Dişlerimi gösterdim. "Bu artık sona eriyor. Daha kadar açık olabilirim bilmiyorum ama dostluğumuza olan saygımdan dolayı son bir kez deneyeceğim."

Gözleri büyüdü ve nefes borusunu sıkıca kavradım. Ne kadar umutsuzca isterse istesin, Lira ve benim aramda hiçbir şeyin değişmeyeceğini anlamasına ihtiyacım vardı. "Lira benim kader eşim, gelecekteki karım ve senin gelecekteki *kralien*. Saygı duyacaksın

ya da bir hain olarak adlandırılacaksınız."

Bir el omzuma dokundu ve kolumdan göğsüme doğru bir sarsıntı oldu. İşte o zaman Lira'dan bana doğru süzülen sevgi ve endişeyi fark ettim.

Başımı salladığımda yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle yanımda durduğunu gördüm. "Beni korumak istemeni seviyorum ama Caelan'ı da takdir ediyorum. Şimdiye kadar duyduğu endişe sana olan sadakatinden kaynaklandı. Benim hakkımda tereddüt etmesi normal. Seelie seni bu korkunç duruma zorladı ve ilk başta bana o kadar içerledin ki aramızdaki bağa karşı koymaya çalıştın." Yanağımı öptü ve boştaki elini bileğime koydu. Ardından, *"Pişman olacağın bir şey yapmadan önce onu serbest bırak."*

Varlığımdaki her lif Caelan'ı tutmaya devam edip bunun bir tehditten fazlası olduğunu anlamasını sağlamak istediğinden göğsüm sıkıştı... Bu bir sözdü. Yine de onu bırakıp elimi tekrar yanıma indirdiğimde kendimi rahatlamış buldum.

Lira ayaklarının üzerinde sallanıyordu, yorgunluğu hâlâ .

Caelan'ın nefesi kesildi. Öfkemi ona yöneltmem alışık değildi; neredeyse her zaman Finnian'ı hedef alırdım. Yine de Lira'yı kaçırdığımdan beri Finnian'la onu kabullenışı yüzünden yakınlaşmıştık.

Lira, Caelan'la benim arama girdi ve onunla yüzleşti. "Eşimi benden korumaya çalışmanı takdir *ediyorum* ama açık konuşmama izin ver." Sırtını göğsüme yasladı ve bağın tınısı aramızda uğuladı. "Tavish ve ben bağımızı tamamladık ve ben sadece onun için en iyisini istiyorum. Ona sadık olmasaydım neden onu Seelie hapisanesinden çıkarayım ki? Eğer ilişkimizi kabul etmezsen, bir dahaki sefere Tavish'i durdurmak için yanında olacağıma söz veremem. O yüzden lütfen beni kabul et. Onu seviyorum ve ne olursa olsun onun olacağım."

Kendimi durduramadım, özellikle de az önce söylediklerinden sonra, kollarımı beline doladım, kanatlarındaki yaralara dikkat ettim. Ailemin ölümünden sonra bir daha asla neşeyi tadamayacağıma inanmıştım ama Lira burada olduğu kısa süre içinde bunu benim için değiştirdi.

Yiyecek kıtlığı sorunu beni sıkıştırdıkça, dehşet ciğerlerimi ele geçirdi. Onu kaybetmeyi hayal bile edemiyordum, şimdi değil. Seelie yardım etmeyi reddederse, Lira'yı ejderha prensten nasıl koruyacağımdan emin değildim.

"Haklısın," diye mırıldandı Caelan. Boğazını temizledi ve arkamda bıraktığım el izini ovuşturdu. "Mücadele ediyorum çünkü içgüdüğü seni halkından daha çok korumak."

"Ve bu değişmeyecek," diye . "Önce o gelir, sonra da halkım. Onları koruma ihtiyacım ortadan kalkmadı ve Lira da onları gibi koruyor." Kanatlarını bize çevirdikleri için herkesi cezalandırmak istediğimde bile, Lira bana verdiği gibi onlara da ikinci bir şans vermem için beni cesaretlendirmişti. "Bunu kabul etmelisin."

"İnan bana." Rahatsızca öksürdü. "İnanıyorum ve bunu daha fazla sorgulamaya devam etmeyeceğim. Arkadaşlığınız ve mutluluğunuz benim için önemli."

Kanımın rahatsız edici sıcaklığı azaldı ve derin bir nefes alarak Lira'nın ay ışığı ve gül kokusunu içime çektim.

"Bu, bu sorunu çözmek için Seelie'ye güvenme ihtiyacımızı değiştirmez." Caelan başını salladı. "Bu konuda rahat değilim."

Lira'nın başı geriye doğru eğildi. "Ne zamandır uyuyorum?" Pencereden dışarı baktı. "Ne kaçırdım?"

"En fazla otuz dakikadır uyuyorsun." Caelan'ın beni bulup sorundan haberdar etmekle doğru bir karar vermiş olmasına rağmen, sonuçta onu ben olmasından nefret ediyordum. Artık bir sorun olduğunu bildiğine göre, tekrar uykuya dalma ihtimali yoktu. Ve eğer onu bilgilendirmezsem, bana kızacaktı. Öğrendiklerimizi ve annesinin ne planladığını ona anlatırken omuzlarım çöktü.

Hem Caelan'ı hem de beni görebilecek şekilde döndü. "Birinin öğrendiklerinizi anlaması ne kadar sürer?"

"Uzun sürmez." Caelan omuzlarını geriye attı ve kanatlarını açtı. "Düşen kayalar temizlendi. Hasarı tespit etmemizin bu kadar uzun sürmesinin bir nedeni de buydu - mağara neredeyse tamamen çökmüştü."

Lira'nın endişesi benimkiyle birleşti ve her uzvumu ağırlaştırdı.

Babamı bulmalıyız ki onunla da konuşabilelim. Lira'nın kobalt gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. *Bunu senden duymaya ihtiyacı var.*

Haklıydı ama Lira'yı yatak odamızda yalnız ve korumasız bırakma şansım . Onu kollarıma aldım ve açık pencereye doğru ilerledim. "Lira ve ben Seelie kralını bulmaya gidiyoruz. Lütfen her şeyin halledildiğinden emin olun."

Caelan başını salladı. "Erzakların uygun şekilde dağıtıldığından emin olmak için diğerleriyle birlikte aşağı ineceğim."

Başka bir şey söylemeden pencereden uçtum ve Lira'nın kollarımın arasında eriyip gitmesinin tadını çıkardım.

Fae'lerin özür dilemediğini biliyorum, ama sen ve Caelan'ın az önce olanları konuşmanız gerektiğini düşünmüyor musun?

Sırıttım ve başının üstünü öptüm. *Söylenmesi gereken her şeyi söyledik. Artık iyiyiz.* Aslında Caelan'ın meseleyi anlamasını sağlayan Lira'ydı. Ne kadar etkili olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Buradaki erkekler de dünyadakiler kadar mantıklı. Testosteron yüzünden olmalı.

Neyi hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bakışlarım kale merdivenlerinin dibindeki Seelie kral ve kraliçesi Brenin ile Hestia'ya takıldı. Onlara doğru yöneldim ve dördü de bize doğru uçmaya başladı.

Yarı yolda karşılaştık ve Lira'nın kalbinin benimkiyle birlikte attığını hissedebiliyordum. Kralın yüzü gerildi. "Bizi mağaraya götürebilir misin?"

Bunu beklemiyordum ama başımı salladım. Kralın yeryüzü gücü vardı ve fae'lerin en güçlüsüydü. "Bizi takip edin."

Döndüm ve onları kalenin etrafındaki uzun yoldan mağaraya doğru yönlendirdim, dün saldırıyı yöneten Unseelie gibi sivri dağ zirvesinin altından uçtum. Köyün arkasından mağaranın zirveye inşa edildiği yere doğru uçtuk.

Mağara çökmüş ve taşlar bir tarafa yığılmıştı. Mantarlar ezilmiş ya da küçük parçalara ayrılmış halde yerde yatıyordu. Mağarada artık daha önceki büyüme alanının sadece yarısı yer vardı.

"Brenin ve benim mağarayı onarmaya yetecek kadar büyümüz olmalı," dedi Erdan ve Brenin'e kendisini takip etmesini işaret etti.

Açıklığa indim ve Lira'yı yavaşça kayalık zemine bıraktım. Kraliçe ve Hestia yanıma indiler.

Kral ve Brenin ellerini kaldırıp genişçe açtılar. Mağara hafif, ısıltılı kahverengi bir parıltıya büründü ama başka hiçbir şey olmadı.

"Doğru olmayan bir şeyler var." İki adam büyülerini yönlendirmeye devam ederken Hestia ellerini ovuşturdu.

"Seelie topraklarında değiliz, bu yüzden belki de güçleri o kadar kuvvetli değildir." Kraliçe ellerini kalçalarının üzerine koydu.

Lira elimi tuttu ve odağını babası ile babasına çevirdi.

Mağara zeminini daha fazla kahverengi girdap doldurdu ve her iki adamın alnında boncuk boncuk ter olduğunu fark ettim. Mağara sallanmaya başladı.

Kral başını tuttu ve mağaranın parçalanırken tökezleyerek geri çekildi.

"Baba, hayır!" Lira ona doğru uçarak bağırdı.

LIRA

T Kanatlarımı çırparken dünya daha keskin bir şekilde odaklanıyor gibiydi, babam ve babama doğru koşarken kanatlarımdan gelen ağrıyı görmezden geldim. Burada öylece oturup ikisinin de sakatlanmak.

Annem rüzgâr büyüsünü kullanarak enkaz parçalarını her iki adamdan uzağa fırlatırken, güçlü bir rüzgâr eserek daha hızlı hareket etmeme yardımcı oldu.

Babam, kralı korumak için babamın üzerine düştü ama yüzü acı içinde iki büklüm oldu.

Biri onların üzerinde illüzyon büyüsü mü kullanıyor? Tavish'e bağlandım ve yanılsama büyüsünün eldiveni sırasında üzerimde nasıl işe yaradığını hatırladım. İllüzyonlar sadece görsel ipuçları değildi - Unseelie insanların seslerini duymalarını ve olmayan şeyleri görmelerini sağlayarak diğerlerini korku hissetmeleri için manipüle edebiliyordu.

indim, sırtım kasılıyordu.

Tavish bir saniye içinde yanımdaydı, içindeki endişe giderek artıyordu.

Hayır, burada hiç Unseelie büyüsü hissetmiyorum, diye cevap verdi ve bölgeyi taradı.

Mağaraya bakıp başka bir şey düşüp düşmediğini görmek için bekledim ama kahverengi büyü dağılırken başka hiçbir şey tehdit gibi görünmüyordu.

Babam doğrulurken ve ayağa kalkmasına yardım ederken annem ve annem de bize katıldı. Her iki adam da terden sıırıslıkla olmuştı ve göğüsleri kabarmıştı.

"Bir tehdit tespit edemiyorum," diye homurdandı annem tüm alanda düşman ararken.

"Eğer bir Unseelie arıyorsanız, bunu onlar yapmadı," diye tekrarlardı Tavish. "Burada Unseelie büyüü diye bir şey yok."

"Ayrıca onların toprak büyüü yok." Donmaya işaret eden hiçbir şey yoktu ve eğer düşen kaya bir illüzyon olsaydı, rüzgârın bir fark yaratacağından şüpheliydim.

"Bize saldıran büyüü değildi." Babam bir tür baş ağrısı çekiyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. "Mağaranın düşmesini sağlayan bendim ama nasıl ve neden olduğundan emin değilim. Sanki bir şey büyüümü engellemiş gibiydi."

Babam başını salladı. "Evet. Sanki ne kadar uğraşırsak uğraşalım büyüümüz toprağı nüfuz edemiyor gibiydi."

Bunun ne anlama geldiğinin farkına vardığımda titrek bir nefes aldım. Tavish'in kanatları sarktığında ve aramızdaki bağ daraldığında, onun da aynı sonuca vardığını biliyordum.

Mantarları geri getiremedikleri için daha fazla Unseelie açlıktan ölecekti. Eldrin'in sebep olduğu bölünmeden sonra Unseelie'yi Tavish'in altında nasıl birleştirebilirdik? Seelie'lerin ilk etapta burada olmasından dolayı hem Tavish'i hem de beni suçlayacaklar, bu da göçüğü neden olan Unseelie saldırısını tetikleyecekti.

Bizim hatamız olmasa bile, nüfusun büyük bir kısmı bunu böyle görecekti. İnsanların her zaman suçlayacak birine ihtiyacı vardı.

Ancak, her seferinde bir sorunla yüzleşmek zorundaydık. "İkiniz de yaralı mısınız?"

"Ben... Ben emin değilim." Babamın alını kırıştı. "Başımda keskin bir acı hissettim, gerçi şimdi azalıyor. Bir an için ölümün üzerimde olduğundan emindim."

Babam kıkırdadı ama sonra saklamaya çalışarak boğazını temizledi. "Buna baş ağrısı deniyor, Majesteleri. Ben de yaşadım - Dünya'da yaşarken zaman zaman olan fiziksel bir rahatsızlık. Korkunç bir şey değil; sadece kendimizi olmadığımız bir şekilde zorladık."

Başka bir deyişle, Seelie büyüüne doğrudan yoktu.

"Korkunç bir şey." Babam altın rengi tuniğini çekiştirdi. "Umarım böyle bir şeyi bir daha asla yaşamam."

"Bunun bize yönelik başka bir saldırı olmamasına sevindim." Anne iç çekti ve ellerini indirdi.

Annem hâlâ ellerini havaya kaldırmış, parmaklarının uçları ateşten kıpkırmızı olmuş, Seelie kraliyet ailesine yönelik herhangi bir saldırı belirtisinde filizlenmeye hazır bekliyordu.

"Halkım yiyecek kaynaklarımızın bir kez daha ciddi şekilde kısıtlandığını keşfettiğinde daha fazla saldırı olacak." Tavish mağaranın önünde volta atıyordu. "Kaynaklarımız zorlanacak ve ejderhalar Lira'yı benden almaya çalışmak için geri döndüğünde zayıf düşeceğiz." Elleri kenetlendi.

Boğazımda bir yumru oluştu. Onun, aramızdaki bağa teslim olmadan önceki düşünceli Tavish haline döndüğünü görmekten nefret ediyordum.

Sorumluluğun onun hafifliğini tekrar çalmasına izin veremezdim.

"Seelie'ler burada, yani-" Ben başladım.

Bana doğru döndü, gözleri bir kez daha koyu arduvaz rengine bürünmüştü. "Seelie'lerin burada olması işleri daha da kötüleştirecek. Yiyecek tedarikinin zorlanmasıyla hepimiz zayıflayacağız. Ejderhaların bizimle savaşmasına gerek kalmayacak çünkü ayakta duracak gücümüz bile kalmayacak."

Ağzımı ekşi bir tat doldurdu ve midemde safra çalkalandı.

"O zaman cevap basit." Babam dik durdu ve kanatlarını arkasına doğru açtı. "Lira bizimle birlikte eve dönmeli, böylece onu ejderhalardan koruyabiliriz."

Başımı ona salladım. Tavish olmadan bir yere gideceğimi düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalıydı. "*Cehennem* gibi gideceğim. Ne Tavish ne de ben buna izin vermeyeceğiz."

"Kral Erdan, sadece-" diye homurdandı Tavish.

"Sakın buna cüret etme. Tek endişem kızımın güvenliği." Babam göğsünü kabarttı. "Onu Prens Pyralis'e söz verdiğim için bunun bir kısmının benim hatam olduğunu anlıyorum, ama bu onu geldiğinde uzun süre güvende tutmayı önemsemediğim anlamına gelmiyor."

Babam ve annem kraliyet ailesinin etrafını sarmış, bakışlarını sanki bir tehditmiş gibi Tavish'in üzerinde tutuyorlardı. Beni gitmeye zorlayacakları düşüncesi kanımı kaynatmıştı. Kader arkadaşım olmadan hiçbir yere gitmeyecektim. Bir daha asla.

"Kader arkadaşı işaretleri yüzünden." Annem ellerimizle işaret etti. "Pyralis'i Lira'yı alma konusunda takıntılı hale getirdi, bu yüzden Tavish'e yaklaşıyor."

"Ben de bu yüzden Kral Erdan'a katıldığımı söyleyecektim." Tavish'in ifadesi gerginleşti. "Lira orada, burada benimle olduğundan daha güvende olacak."

Başımı ona doğru çevirdim ve dişlerimi sıktım. "Şu anda şaka yapıyor olmalısın."

"Belli ki değilim." Tavish bir elini yüzünde gezdirdi. "Çünkü bunun komik bir *yanı* yok. Açlıktan ölmeyi hak etmiyorsun. Ve seni koruyamayacağımı bile bile bencilce seni burada tutmayı reddediyorum. Mutlu ve güvende olabileceğin Seelie'ye dönmeni tercih ederim."

Göz ucuyla, annemle babamın dördünün de yüzündeki şaşkınlığı gördüm.

Şaşkınlığım yerini şiddetli bir kararlılığa bıraktı. Gitmeyecektim. "Birlikte daha güçlüyüz. Bunu *biliyorsun*."

Tavish'in üzüntüsü ve pişmanlığı aramızdaki bağı sarstı. "Evet, haklısın ama ikimiz de açlıktan ölerken ve savaşamayacak durumdayken olmaz. Sprite, bu benim istediğim bir şey değil. Bencil yanımda babana gidip toprakta boğulabileceğini söylemek istiyor."

"O zaman yapacağımız şey bu çünkü senin olmadığın hiçbir yerde olmak istemiyorum." Kalp kırıklığımı ona doğru ittim. Onun yanında kalmayacağımı düşünebilmesi kalbimi paramparça etti.

Ellerimi ellerinin arasına aldı. Bağlantının vızıltısı canlandı ama bu sefer rahatlatıcı değildi. Bu sefer, bir alay gibi hissettirdi.

"Kalbimi göğsümden söküp almak, senin buradan ayrılmanı düşünmekten bile daha az acı verici olurdu." Yüzümü kavradı, gözleri parlak açık griye döndü "Ama bundan daha çok acı veren tek şey ejderhaların gelip seni benden alacağını hayal etmek. Seni böyle bir kadere katlanamayacak kadar çok seviyorum, bu yüzden Eldrin'i seni Pyralis'le birlikte bu lanet yeminden nasıl çıkaracağımı anlatmaya zorlarken geçici olarak gitmene izin vermeye hazırım."

Gözlerim yaşla doldu ve görüşümü bulanıklaştırdı. Ne demek istediğini ama bir şeyden bahsetmeyi unutmuştu. "Pyralis

beni Gleann Solas'tan almaya çalıştı bile. Ya buraya gelir ve beni bulamazsa - ejderhaların sana zarar vermeyeceğini kim söyleyebilir, özellikle de bağımızın karışmasını engellemeye kararlıysa? Ben de burada kalabilirim."

"Lira... Pyralis seni evimizden alamadı. Eiric'i buradan götürmeyi başardı." Annem yanıma geldi ve elini omzuma koydu. "Ayrıca, senin burada olman Kral Tavish için işleri daha da kötüleştirebilir. Pyralis ikinizin birbiriniz için nasıl savaştığınızı görürse, şüphesiz onu esir almaya çalışacaktır. İkiniz birlikte olmazsanız, eşiniz tarafından o kadar da tehdit altında hissetmeyecektir."

Lanetli uçurum. Annem beni nasıl ikna edeceğini çok iyi biliyordu. Yine de Tavish'ten uzakta olmak doğal gelmiyordu.

Acım azalmasa da kararlılığım hafifledi. Tavish'ten ayrılmak onu ejderhaların zulmünden koruyacaksa, ben kim oluyordum da bencillik edip kalıyordum? Yine de kalbim ve ruhum ondan ayrılmanın kötü bir fikir olduğunu haykırıyordu. "Bu doğru gelmiyor ve Unseelie hâlâ açlıktan ölecek. Tavish benim kader arkadaşım ve onu terk etmek istemiyorum. Ondan uzak kalmak canımı yakıyor ve bu gerçek sorunu zmeyecek."

Babam bana doğru yaklaşırken annem ve babam okunamayan ifadelerle birbirlerine baktılar.

"şu anda Eiric'i geri almak için hiçbir şey yapmamak da öyle, ama zamanı geldiğinde başarılı olma şansımızın daha yüksek olması için bekliyoruz," diye savundu.

Köyden yükselen çığlıklar kalbimin mideme inmesine neden oldu. Seelie muhafızları sorun çıkma ihtimaline karşı arazinin kenarından o yöne doğru uçtular.

Grubumuz birbirine baktı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Tavish beni kollarına aldı ve o tarafa doğru uçmaya başladı.

Kollarımı boynuna doladım, ona sımsıkı sarıldım, ona her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyordum. Geçici de olsa ayrılma tehdidi, paniğin göğsümün derinliklerine işlemesine neden oldu. Yine de, kalan azıcık zamanımızın korku dolu olmasını istemiyordum. *Bu sefer beni geride bırakmadın.*

Sana bir söz verdim. Kaşlarını kaldırdı. Seni tehlikeye atmak bana pek doğal gelmiyor ama seni götürmezsem peşimden uçağını biliyordum.

Muhtemelen babama beni taşıması yalvarırdım. Ama mesele anlaşılmıştı. Geride kalmayı ve mecbur kalırsam uçardım.

Köyün çatılarının üzerinden uçarken daha fazla çığlık yükseldi. Yaklaşık yüz kişilik bir Unseelie grubu kalenin merdivenlerindeydi ve çift kapıya vuruyorlardı.

Bana Dünya'da televizyonda izlediğim ayaklanmaları hatırlattı. Seelie muhafızları kalabalığa yaklaşmış, büyülerini ve silahlarını kullanmaya hazırdı ama insanların dikkati onların üzerinde değildi.

Kapılar açıldı ve Caelan, Struan ve diğer birkaç muhafız ortaya çıktı.

"Bunun anlamı ne?" Caelan koyu sarı saçlarından birkaç parça topuzundan düşerken sordu.

Teni kar kadar solgun bir adam yumruğunu kaldırdı. "Yiyecek kıtlığı haberinin neden bizden saklandığını bilmek istiyoruz. Kral Tavish nerede?"

Tavish gerildi. *Şimdiden nasıl biliyorlar? İki muhafıza da bu bilgiyi gizli tutmalarını söyledim.*

Sence ikisi de güvenilir mi? İki gardiyanı da iyi tanıımıyordum. Biri bilerek ağzından kaçırmış ya da belki de doğrudan bir soru sorulmuş ve yalan söylemeden cevap vermenin bir yolunu bulamamıştı.

İç çekti. *Bilmiyorum. Eldrin Eldrin beni her şeyden kuşkulandırıyor, istediği de bu zaten; paranoyak ve güvensiz olmamı istiyor.*

O korkunç adamın ölmesi için sabırsızlanıyordum. Ölümüne tanıklık edebileceğimi umuyordum, iki ay önce asla düşünemeyeceğim bir şeydi bu, ama şimdi o piçin son nefesini verişini görmek istiyordum.

"Kralın nerede olduğu ve neye karar verdiği sizi ilgilendirmez." Caelan kanatlarını çırparak başlarının üzerinde yükseldi. "Hepiniz arkanızı dönüp işinize odaklanmalısınız."

Daha fazla Unseelie evlerinden çıkıp protestoya katılırken ailem de yanımızda uçuyordu.

"Bize nasıl bakmayı planladığını ve bu güneşten kavrulanların ne zaman evlerine döneceğini bilmeyi hak ediyoruz, zira kalan az sayıdaki kaynağımızı da yiyorlar."

Daha fazla insan aynı fikirde olduklarını dile getirdi.

Tavish babama doğru döndü ve planının ne olduğunu hemen anladım.

Eğer oraya gideceksen, beni de götürsen iyi olur. Omuzlarına daha sıkı tutunarak kaşlarımı kaldırdım. *Eğer beni kraliçeleri olarak görmelerini istiyorsan, hemen yanında olmalıyım.*

Ağzının kenarı bir an için yukarı doğru kalktı ama sonra başını salladı. *İyi, ama dövüşmek için kalabalığın içine dalma. Bazen ne yapacağın belli olmaz.* Doğruca Caelan'a ve açık kapıdaki muhafızlara doğru inmeye başladı.

. Fevri olmanın iyi bir özellik olmadığı söylenir ama aynı fikirde olduğumdan emin değilim. Seni kanatların uçmaya hazır halde tutmayı seviyorum.

"İşte orada," diye bağırdı aşağıdan bir kadın. "Ve onunla birlikte."

Altımızdaki insanlar homurdandı ve birkaçı bana doğru alaycı bakışlar fırlattı.

Tavish Struan ve Caelan'ın arasına indiğinde beni muhafızın yanına yerleştirdi. Ters ters baktı ve "İşler ters giderse onu *ben* taşıyım," dedi.

"Anlaşıldı, Majesteleri." Struan yutkundu ve elini kılıcının kabzasına koydu.

Tavish dik durarak öne doğru bir adım attı ve kanatlarını uzatabildiği kadar uzattı.

Vücudum, sevdiğim vücut parçalarından birinin daha büyüklüğünün bir göstergesi olan genişlikle ısındı. Bakışlarımı ondan ayırdım ve geride kalan aileme doğru baktım. Annem ve babam sanki önümüzde bir tehdit yokmuş gibi konuşmaya devam ediyorlardı.

"Kıtlıktan kısa bir süre önce haberim oldu. Lira ve ben mağaradan yeni geldik çünkü hasarı değerlendiriyorduk. Gıda tedarikimizin etkilendiği doğru ve hayatta kalmamızı sağlamak için zor kararlar almak zorunda kalacağız."

Sarı gözlü bir adam burnunu kırıştırdı. "Seelie'ler yüzünden. Kalmalarına asla izin verilmemeliydi."

Tabii ki insanlar sorumluluk almayacaktı.

İçimden bir şey koptu. Öne doğru bir adım attım ve bakışlarımı Nightfiend'in üzerine diktim. Yorgunluk vurmaya çalışırken bedenim biraz sallandı ama onların önünde daha fazla zayıflık göstermeyi reddettim. "Mağaranın parçalanmasına neden olan patlayıcı kayaları atanlar Seelie'ler değildi."

Tavish'in kanatları sertleşti. *Kendini hedef haline getirme.*

Biri olmaktan asla vazgeçmedim, Thorn. Bu da sorunun bir parçası. Adaya geldiğimden beri herkes benden nefret ediyordu. Onların nefreti daha fazla nefret doğurdu ama bir noktada bunun sona ermesi gerekiyordu. Bu tür bir kötülüğün kalplerimizi tüketmesine izin verirsek her şeyi Seelie'ye yüklerler. "Evet, Seelie sizi buraya sürmekte hatalıydı ama bu son felaket kendi halkınızın eylemlerinden kaynaklandı. Korkunun mantığınızı kaybetmenize ve hak etmediğiniz yere suç atmanıza neden olmasına izin vermeyin. Eğer birine kızacaksanız, o kişi sizin güvenliğinizi hiçe sayarak Seelie'lere saldıranlar olmalı."

"İşte mesele bu," diye tükürdü solgun adam. "Kral, Seelie prensesiyle olan bağlantısı nedeniyle zayıf. Eldrin haklıydı. Prenses hayatta olduğu ve aklını karıştırdığı sürece açlıktan ölmemize izin verecek. Bizi umursamıyor ve şimdi daha çoğumuz ölecek."

Daha fazla insan sloganlara katılarak kalabalık zihniyetine katkıda bulundu.

İliklerime kadar üşümüştüm ve bunun etrafımızdaki karla hiçbir ilgisi yoktu. Eldrin'i sırf hâlâ nefes alarak Unseelie'yi bölmeye devam ettiği için öldürmemiz gerekiyordu.

Dışarıdaki her insan için, evlerinde bir Unseelie vardı ve kaşlarını çatarak pencereden onları izliyordu.

Kalabalık ileri atılarak kapıya hücum etti ve Struan elimden tutarak beni kalenin içine doğru sürükledi.

"Lira'yı buradan çıkarın," diye bağırdı Tavish babasının kılıcını kaldırırken. "Beni öldürme riskini göze alamazlar, yoksa daha fazla büyü kaybedecekler."

Lanet olsun. Hiçbir yere gitmiyordum.

Elimi Struan'inkinden çektim ve kendi kılıcımı kavradım. Belki yakında Tavish'i terk etmek zorunda kalacaktım ama şu anda buradaydım ve onun yanında savaşıacaktım. Kaçıp onu bununla tek başına yüzleşmeye bırakamazdım.

Solgun bir adam krem rengi kanatlarını çırparak üzerime doğru geldi. Tavish'in yanından süzülerek geçti, tam o sırada dostum kılıcını adamın kanatlarına doğru savurdu. Adam acı içinde feryat etmesine rağmen ilerlemeye devam ederken üzerime kan sıçradı.

Kılıcımı ileri doğru savurdum, bıçak adamın tam kalbine saplandı. Siyah gözleri büyüdü ve vücudu darbenin etkisiyle sarsıldı.

Ayağımı kaldırdım ve vücudunu bıağımdan iterek mide bulandırıcı bir emme sesi çıkardım ve bir kez daha saldırmaya babam "Dur" diye bağırdı ve önüme düştü.

Yukarı doğru baktım ve annem, babam ve diğer beş Seelie muhafızının herkes üzerinde büyü kullanmaya hazırlandığını gördüm.

Hayır. Ben ne yaptım?

LIRA

D Babamın emrine rağmen Unseelie daha da saldırganlaştı. Babam, babamın önüne düşerek her ikisini de korudu.

Kral ve ben. İki dev adam beni korurken, Struan ve kapıda kalan diğer Unseelie muhafızları kalabalığın içine daldı, insanları geri çekilmeye zorlamak için buz ve illüzyon büyülerini kullandılar.

Yine de, yerlerini almak için daha fazlası ileri atıldı.

Caelan kolumu tutarak beni geride durmaya zorladı. "Tavish'in odağını kaybetmesine neden olma. İnsanları kontrol altına alması gerekiyor, yoksa daha fazlası ona karşı ayaklanacak."

Ona nereye gidebileceğini söylemek için ağzımı açtım ama ciğerlerim tutuldu. Derim ürperdi ve göğsümde patlayacakmışım gibi bir basınç oluştu. Bu his bana ait değildi ve eldivenin son bölümünde nasıl hissettiğimi hatırladım. Yarışmacılardan biri içimde tam bir dehşet hissetmeme neden olmuştu ve işlevimi yerine getirmekte zorlanmıştım.

Sıradan insanların silahları yoktu çünkü Seelie muhafızları onlara el koymuştu ama büyülerini engellenmemişti.

Yanımdaki ürkütücü, kireç gözlü bir kadın sırttı.

Bir şey yan tarafıma ve bacağıma sürtündü ve tanıdık bir sıcaklık içime yayıldı.

Nightbane.

Onun varlığı, kadının bana karşı uyguladığı baskıyı biraz olsun hafifletti.

Babam ve babam homurdandılar ve dizlerinin üzerine çöktüler. Büyülerini kullanmıyorlardı, bu da mağaradaki çileden dolayı kuru olmaları gerektiği anlamına geliyordu.

"Erda, hayır!" Annem haykırdı.

Alevler annemin ellerinden fırladı ve kalabalığın kenarına çarptı. Bir adam tökezleyerek geri çekildi ve hem babam hem de annem daha rahat nefes alır gibi oldu. Annem rüzgâr büyüsünü ateşle karıştırarak, Unseelies'in başının üzerinde dönen alevli bir kasırga yarattı.

İnsanların kafaları yukarı doğru sarsıldı ve huni onlara doğru alçalırken çığlık attılar.

Tavish'ten gelen hayal kırıklığı ve öfke bana çarptı ve sonra kabus illüzyonunun halsiz hissini hissettim.

Seelie toprak büyüsünü kullanırken yer sallandı ve alevler Unseelie'nin üzerine düşerek daha fazla çığlığa neden oldu. Arkadaki bazı insanlara su çarptı. Bir esinti sanki don, kar ve illüzyon büyüsünü bizden uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi yükseldi.

İllüzyon yoğunlaştıkça dehşet kanımı dondurdu ve kaçma dürtüsü beni ele geçirerek parmaklarımı cû-sıth'in kürküne sokmama neden oldu.

İstenmeyen duygularla savaşarak dişlerimi sıktım. İki adam babama ve babama saldırdı ve ben tökezleyerek ilerledim. Kaos daha da kötüye gidiyor gibiydi.

Caelan kolumu tutup beni geri çekti, tam o sırada Nightbane önümden koşup beni itti ve Caelan'ın çıkmasına yardım etti. Nightbane hırladı ve hem babamı hem de babamı geçip bizi tehdit eden adamlara saldırdı.

Dişleri bir adamın boğazına batarken, uzun, kalın pençeleri diğer adamın göğsünü parçaladı. Siyah kan Nightbane'in kürkünün yeşilimsi uçlarını kapladı.

Göğsümdeki istenmeyen his azaldı ve Tavish benimle bağlantı kurdu, *Lira, içeri gir. Zaten bir kez saldırıya uğradın ve halkımın büyü kullandığını hissediyorum.*

Sen de dahil olmak üzere insanların seni terk etmem gerektiğini söylemesinden bıktım. Döndüğüm her yerde, başka bir durum

Tavish ve ben, bizi ayırmaya çalışan insanlarla. *Ben hiçbir yere gitmiyorum.* Neyse ki hem babam hem de annem ayağa kalktı ve kılıçlarını kınlarından çıkardı.

Kaos yoğunlaştıkça hem Unseelie hem de Seelie muhafızları aşağı doğru fırladı. Tavish'in büyüü hayal kırıklığıyla birlikte güçlendi. *Sprite, yemin ederim. Benim ölümüm olacaksın.*

Kabus büyüünün iğrençliğiyle karışık bir ürperti bedenimi kapladı.

Tavish beni gizleyerek diğerlerinden sakladı ve bulutlu gökyüzü sayesinde güneş ışığı yerimi belli etmedi. Hafifçe homurdandım, beni burada onunla birlikte görmemeleri konusunda kararlı olduğu için hayal kırıklığına uğramıştım.

Ateş kasırgası yere değerek kalabalığı ikiye böldü ve annemle birlikte çalışarak, önündeki otuz kişi dışında hâlâ bize karşı savaşılabilecek olan Unseelie'lerin çoğunu geride tutan düz bir ateş hattı oluşturdular.

Tüm farklı büyü türlerinin çarpışması yeri titretti ve kıvılcımlar uçuştı. Dünya'da olsaydım, 4 Temmuz'da ya bombalandığımıza ya da bir deprem yaşadığımıza yemin edebilirdim.

Birdenbire, hâlâ bize saldırmaya çalışan grubun ön safları dizlerinin üzerine çöktü ve Tavish'in büyüü her birinin etrafını sararken başlarını tuttular.

"Bu *artık* sona eriyor," *diye* bağırdı Tavish, yüzü siyah kanının kızarmasından dolayı griydi. "Birbirimize karşı savaşarak *hiçbir* şey başaramayız ve sadece korunması gereken enerjiyi kullanırız. Topluluğumuzu ayakta tutmaya yardımcı olmayan yorucu faaliyetleri sınırlamalıyız."

Ateş kasırgası yok oldu ve öndeki Unseelie acı içinde inledi. Tavish'in onları deneyimlemeye zorladığı şey her neyse, her birini tamamen hareketsiz bırakmıştı.

Sessizlik yayıldı.

Nightbane hırladı, dişlerinden salyalar akarken tırıs la yanıma geldi. Tavish beni saklamış olsa da, canavar tam olarak nerede olduğumu biliyordu.

"Buna müsamaha gösterilmeyecek." Tavish kılıcını kaldırdı, kanatları genişledi ve gerildi. "Bu saldırıya öncülük eden insanlar *derhal* hapse atılacak. Krallarına ve müstakbel kralielerine karşı ayaklandıkları için en az miktarda yiyecek alacaklar. Hepinize gelince-" Kılıcını ateşin ayırdığı ama yetenekleri olsaydı saldıracak olan insanlara doğru doğrulttu. "Hapse atılmayacaksınız ama muhafızlarım her birinizi tek tek not edecek. Eğer beni rahatsız edecek *bir şey* yaparsanız, anında ldrlrsnz. Artık bunların hiçbirine müsamaha göstermeyeceğim. Ben sizin *kralınızım* ve Lira da benim kader eşim. Ne düşündüğün umurumda değil çünkü kader ikimiz için karar verdi. Ve size söylüyorum, Seelie ejderhalar döndüğünde bizi korumaya yardım etmek için burada - çünkü dönecekler."

Struan kalabalığın üzerinde uçarak her bir kişiyi not aldı.

Tuhaf kireç gözlü kadın birkaç adım geri çekildi ve bir şey arıyormuş gibi etrafı taradı.

Ben miydim?

Bunu ğrenmenin tek bir yolu vardı. *Tavish, beni serbest bırak. Yakın tehlike geçti ve korkmadığımı görmelerini istiyorum. Korkak olmadığımı bilmelerini istiyorum.*

Tekrar bir şey denemeyeceklerinden emin olmalıyım. Omzunun üzerinden bana bakmadı bile, ben burada yokmuşum gibi davrandı.

Ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarım avuç ilerini kesiyordu. *Bunu daha önce konuşmuştuk.*

Blighted Abyss, Sprite. Korkak değilsin ama yaralısın ve byn tükenmiş. Ayakta durmakta zorlanıyorsun. Seni sakladım çünkü seni korumak için yanında olamadım ve kendi başına savaşacak kadar güçlü değilsin. Ne zaman savaşıp ne zaman bilmen konusunda sana gvenemiyorsam, o zaman kararı senin yerine ben vermek zorundayım. Göğsü hızla inip kalktı.

Endişesi ve korkusu beni boğdu, utanç içinde başımı ne eğmeme neden oldu.

Haklısın. Çok yorgundum, sihrim yoktu ve babamla annemi korumak için gösterdiğim çabadan dolayı kanatlarım yanıyordu. *Ben saklanırken senin ve ailemin hayatlarınızı riske atmanızı izlemek çok zor.*

Karanlık... kelimenin tam anlamıyla. Senin yanında savaşmalıydım. Ve bu benim gururumun konuşmasıydı.

Seni açacağım ama mantıksız davranıp kendine zarar vermeyeceğini bilmem gerek. Karanlıkta geri çekildi, soğuk bedenimi terk etti ve bağımızdan çekildi.

Pyralis beni almak için döndüğünde bunu unutma, diye karşılık verdim, sözlerinin geri *dönüp* onu rahatsız edeceğini anlamasını istiyordum.

Ürkütücü gözlü kadının bakışları hemen bana döndü.

Bu farklı ve sen de bunu biliyorsun. Tavish çenesini kaldırdı ve boğazını temizledi. "Dışarıdaki herkes not edildi."

Babam, Tavish'in yanındaki kalabalığın önünde durmak için babamın etrafında dolanırken kanatlarını katladı.

"Ve her biriniz yaptıklarınızdan utanmalısınız çünkü kralınız Eldrin'in asla başaramayacağı bir şeyi başardı." Babam burnunu kırıştırdı ve tükürdü.

Tavish boynunu bükerek kıpırdanmamaya çalıştı ama başını hafifçe geriye eğdiğini görebiliyor ve içinde çalkalanan şüpheyi hissedebiliyordum.

Başım döndü ve desteğine ihtiyaç duyarak Nightbane'e yaslandım. Babamın kanatlarının altında ne sakladığından emin değildim.

"Yiyecek konusunda endişelenmenize gerek yok, çünkü yarın gerçek Unseelie topraklarına, Cuil Dorcha'ya geri döneceksiniz, orada bir kez daha yaşayabilirsiniz, ancak artık hepiniz bize karşı tekrar savaştığınız için bazı önlemler alacaksınız."

Unseelie'den toplu bir soluk koptu. Göğsümde bir umut yeşerdi ve bakışlarım Annem'e yöneldiğinde onu gülümserken buldum.

Bundan haberin var mıydı? Tavish bana doğru dönerek bağlandı. Karmaşık bir denklemi çözmeye çalışıyormuş gibi kaşları çatılmıştı.

Başımı salladım, telepatik olarak bile kelime üretemiyordum. Babamın fikrini neyin değiştirdiğinden emin değildim ama değiştirdiği için çok minnettardım.

Tavish'ten gelen harikulade hisle kalbim hızlandı. Eve dönme düşüncesi içimdeki sıkıntının bir kısmını hafifletmişti.

İçindeki kızgınlık, ama sonra rahatlaması sanki bir ışık sönmüş gibi kayboldu.

Kabus büyüsünü geri çekerek taşlaşmış adamların en kötü korkularından kurtulmalarını sağladı. "Döndüğümüzde bu adamlar zincirlenecek, böylece hâlâ Unseelie büyüsüne erişemeyecekler." Sesi neredeyse normal çıksa da, ses tonunda bir hırıltı duydum. Tavish'in babama inanıp inanmama konusundaki endişesini hissedebiliyordum.

"Mükemmel bir karar." Peder ellerini kavuşturdu. "Ama şimdilik herkes yarınki yarım günlük uçuş için gerekli gücü toplamak üzere yemek yesin."

Finnian ve Lorne'u düşündükçe dizlerimin bağı çözülüyordu. Yolculuğa çıkabilmeleri için onları iyileştirmem gerekiyordu, bu da iyileştirme sihrimi tam güce ulaştırmanın bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

İsyan eden insanların çoğu kollarını kavuşturup gözlerini kısıtı, ama bir kısmı hiç tereddütsüz heyecanlanmış görünüyordu.

"Seelie kralı ve benim görüşmemiz gereken birkaç konu var ve her şey karara bağlandıktan sonra kararlarımızdan haberdar edileceksiniz." Tavish kılıcını kınına soktu ve diğer tarafıma geçerek beni onunla Caelan'ın arasına yerleştirdi.

"O zamana kadar evlerinizde kalın. İzinsiz toprakları terk eden olursa, hapishanedeki diğerlerine katılacak." Tavish daha sonra isyana sebep olan adamlara el salladı. "Onları derhal hücrelere götürün ve Eldrin'den uzak tutun."

"Emredersiniz Majesteleri." Struan başını eğdi ve ardından muhafızlara emir verdi.

Tavish bir kolunu belime doladı ve beni bir kez daha kale girişine doğru yönlendirdi. Caelan ve babam da arkamızdan geldiler.

Doğru olmayan bir şeyler . Tavish çenesini sıktı. Babanın bunu neden yaptığını anlamıyorum. Dönüşümüzü benimle tartışmadı. Aslında, burada kalmamız konusunda kararlı görünüyordu. Onu geri almanın bir yolunu bulacak ve böylece daha fazla insanım bana düşman mı olacak? Yoksa Unseelie'nin benim daha da Seelie dostu olduğuma inanmasını mı istiyor, ki bu da aynı sonucu doğurur - daha fazla insanın bana karşı dönmesi?

Kendi belirsizliğimi çözmeye çalışarak yüzümü buruşturdum. Bunların hiçbirini bana mantıklı gelmiyordu. Babam sözünün eri bir adamdı, ama politik oyunun nasıl oynanacağını iyi biliyordu ve yalan söylemeden gerçeğin etrafında dans etmekte ustaydı.

Annem, babam ve annem girişte bize katılır katılmaz Struan kapıları kapattı.

"İnsanları esir aldıklarını sanıyordum?" Annem kaşlarını çattı. "."

Tavish annemle babamın yüzüne döndü, kolunu etrafımı sardı. "Mahkûmlar kalenin içinden geçmezler. Hapishane hücrelerine en yakın pencereden içeri alınırlar."

Tavish'in beni Dünya'dan alıp buraya getirdiği gece de beni aynı şekilde getirmişti.

"Unseelie kralının özel daveti olmadan kimse kaleye giremez," diye ekledi Caelan, sanki bir düşmanla karşı karşıyaymışız gibi diğer tarafımda kalarak. "Burası gerçek Dunscaith olmayabilir, ama çorak topraklarda bile fae geleneklerimizi sürdürüyoruz."

Midem bulandı. Şimdiye kadar bunu aşmış olmayı umuyordum ama iki tür arasındaki güvensizlik aramızdaki uçurumu kapatmayı zorlaştırıyordu. Rol yapmak yerine sadede gelmeyi tercih ettim. "Oradaki de neydi?"

Babam sırttı. "Her zaman doğrudan, benim küçük filizim. Belki de buzlu fae'lerle olan bağın seni küçük bir çocukken bile etkilemiştir."

Tavish'in çenesinde bir kas kıpırdandı ve korkusunu hafifletmek umuduyla ona doğru eğildim.

"Bu hiç yardımcı olmuyor. Tavish'e önceden bahsetmeden tüm Unseelie'lerin topraklarına döneceğini ilan ettiniz. Gerçek planınız nedir? Unseelie yeterince acı çekmedi mi?" Tavish'le aramızdaki kader arkadaşı bağından utanmamı istiyorsa, bunun işe yaramayacağını çok geçmeden anlayacaktı.

"Ah, Lira." Annesi elini onun göğsüne koydu. "O teklif samimiydi. Baban ve ben bu konuyu kısaca tartıştık ve seni Gleann Solas'a geri götürmek için bizimle savaşacağını ve Unseelie'nin yiyecek bir şey bulamayacağını anlayınca, eve dönmelerine izin vermeyi kabul ettik."

Tavish alay etti. "Duyuruyu bir strateji üzerinde konuştuktan sonra yapmalıydım. senin krallığın ya da senin halkın değil.

Açıkça görülüyor ki, on iki yıl önce başka türlü karar vermişsiniz."

Tavish'in ses tonundaki kızgınlık karşısında irkildim ama hissetmekte sonuna kadar haklıydı. Unseelie en başından beri sürgün edilmemeliydi. "Bu konuyu tartışmak diplomatik bir yol olurdu."

Babamın yüzü soluk bir sarıya boyandı. "Zaman yoktu ve niyetimin ya da meseleyi nasıl ele almaya karar verdiğimin sorgulanması hoşuma gitmiyor. Halkınız kontrolden çıkmıştı ve Sylphia ile ben isyandan birkaç dakika önce peçeyi indirmek için anlaşmıştık. Ben de krizi yatıştırmaya yardımcı oluyordum."

Demek isyan başlamadan önce yaptıkları endişeli tartışmalar ve bakışmalar bununla ilgiliydi. Duygusallığı takdir etsem de Tavish'in hissettiği öfkeyi anlıyordum.

"Halletmem gereken bir kriz." Tavish'in parmakları böğrüne saplandı. "Üstelik Lira hâlâ iyileşme sürecindeyken ve güvenli bir şekilde uçamazken ve adamlarımdan ikisi ağır yaralıyken yarın yola çıkmaya karar verdin. Üçü de yarın gidemez."

Tabii sihrimin geri gelmesini neyin engellediğini bulamazsam. Gauntlet sırasında iyileşmekte hiç sorun yaşamamıştım ve o zaman da bu kadar bitkin düşmüştüm.

"Yolculuklarında onlara yardımcı olacağız." Babam kılıcının kabzasına dokundu.

"Unseelie'ler kendilerini savunabilecek durumda değiller." Anne alt dudağını ısırды. "Açlıktan ölüyorlarsa ve birbirleriyle savaşıyorlarsa olmaz. Ve Lira senden uzun süre uzak kalmayacak. Erdan ve ben bunu başladık ve en iyisi senin geleneksel evine dönüp güçlenmen, böylece ejderhalarla birlikte savaşabiliriz. Bunu asla beklemeyecekler."

Boğazım düğümlendi. Gleann Solas'ta uyandığımda bu iki insana duyduğum öfke ve tiksintiye inanamıyordum, oysa şimdi beni güvende tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Yanlış yönlendirilmişlerdi ama belki de barış için bir umut vardı.

"Ayrıca Tavish, Sylphia ve ben tam güçte olursak kuzenini daha çabuk konuşturabiliriz, böylece Lira'yı bu alev alev yanan yeminden kurtarabiliriz." Babam göğsünün üzerinde, büyüsünün kalbinin altında kaldığı noktayı ovuşturdu. "O mağarayı onarmaya çalışmak sihrimi tüketti. I

neredeyse hiç kalmadığını hissediyorum." Yüz ifadesi buruştu. "Hiç bu kadar tükendiğini görmemiştim. Aslında, tüm Seelie'ler giderek zayıflıyor. Ve korkarım Eiric'i geri almak ve Lira'yı Pyralis'ten uzak tutmak için tüm gücümüze ihtiyacımız olacak."

Annem bana göz kırparak aslında *sana söylemiştim* dedi. Bana ailemin beni sevdiğini ve eninde sonunda aramızdaki her şeyin yoluna gireceğini söylemişti. Bizi bu noktaya getiren durumun bu kadar vahim olması çok kötüydü. Kesinlikle ejderhalara karşı kazanacak durumda değildik.

Eğer mağara çökmemiş olsaydı.

Çökmeye volkanik kaya neden olmuştu ve mantarları ezen taşlar koyu, pürüzsüz bir gri renkteydi. Kanatlarımı delip geçen ve onları çok kötü yaralayan okla aynı tür taştan yapılmıştı.

Üniversitedeki jeoloji derslerim aklıma geldi ve dünya durdu. "Sanırım neler olduğunu biliyorum."

LİRA

TAvish dehşete düştüğümü hissederek bana doğru döndü.

Yutkundum, kelimeleri yüksek sesle söylemek istemiyordum ama bu aptalcaydı. Onlara haber vermemek durumu ortadan kaldırmaz ya da değiştirmezdi.

Caelan başını eğerek, "Dikkatimizi çektin, Lira," dedi sert bir sesle.

Tavish burnunu kırıştırarak bakışlarını Caelan'a çevirdi ve onu sert bir şekilde uyardı.

"Fae krallıklarımızda patlayan taşlar yoktur." Grubumuz arasında daha fazla gerilim ve anlaşmazlık olmasını istemiyordum, bu yüzden bu konuşmayı ilerletmek en iyisiydi. "Kayalar ejderhalar tarafından yaratıldı - onların büyüüne bağlılar. Değil mi?"

"Evet. Onların büyüü Fae'lerinkiyle aynı değil." Peder ellerini kavuşturdu. "Topraklarına bağlı değil, içlerinden geliyor. Bu yüzden üzerinde yaşadıkları her toprağı eninde sonunda mahvediyorlar. Toprak onların büyüüne tahammül edemez."

Bu bilgi şüphelerimi doğruladı. "Unseelie'lerin fırlattığı patlayan kayalar mağaranın çökmesine neden oldu ve şimdi o kayaların parçaları mağaranın içine gömülmüş durumda. İnsanlar içeri girmek için enkazı yoldan kaldırdıklarında, o kayalardan çıkan toz mantarlara bulaşmış ve onları öldürmüş olmalı. Artık ejderha büyüü mağaranın her yerinde."

Anne ve baba titrek bir nefes alırken, anne sordu: "Yani ejderhalar yıllardır burada yaşamamalarına rağmen büyüleri hâlâ toprağı etkiliyor mu? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Dünya'da pek çok insan değerli taşların ve kayaların enerjiyi kullandığına ve farklı türde şeyleri desteklediğine inanır; örneğin ametistin dengeyi sağladığını, siyah oniksin olumsuzlukları engellediğini ve hematitin cesarete yardımcı olduğunu iddia etmek gibi, buradakiyle aynı olmasa da minerallerin kendilerinin bir tür büyü taşıdığı gibi." Derslerimin hiçbirisi teorileri doğrulamadı ama Eiric ve ben her zaman toprak ve suyla bir bağ hissetmiştik, bu da şimdi mantıklı geliyordu. Biz Fae'ydik ve elementlere karşı bir yakınlığımız vardı. "Ama mantık hala burada geçerli. Bu adada belli ki volkanik patlamalar olmuş ve bu da ejderha büyüğü kalıntılarını adanın her tarafına yaymış. Mantarların mağaranın dışında büyümekte zorlanmasının ve bunca zaman sonra bile burada daha fazla şeyin yetişmemesinin nedeni bu olabilir."

Tavish dondu kaldı, bir heykeli andırıyordu.

"Bu da burada yaşamının uzun vadede kimse için uygun bir seçenek olmadığı anlamına geliyor." Caelan başını salladı. "Yine de tüm bu durum boyunca acı çekmeye zorlandık." Her sözcüğün üzerinde ağır bir acılık vardı.

"Niyetimiz halkının yarısını kaybetmen değildi." Babam parmaklarını sakalında gezdirdi. "Ejderhalar gidince dünyanın kendini kolayca iyileştireceğini ve sizin de hayatta kalabileceğinizi düşündük. Ama şimdi daha da büyük bir sorunumuz var. Eğer ejderhalar toprakları yok ederlerse, sonunda yerleşecek başka bir yer bulmaları gerekecek ve ele geçirmek isteyecekleri bir sonraki yer Aetherglen olacak.

"Pyralis'in Lira'yla evlenmeye kararlı olmasının nedeni bu olmalı ve Eldrin'in onu yeminden kurtaracak bir şey bildiğinin farkındaysa beklemek istemeyecektir." Tavish'in yüz hatları buruştu. "Böylece tekrar yer değiştirmeleri gerektiğinde hazır olurlar" -bana döndü- "ve ejderhaların tek yapması gereken aileni öldürmek olur. O zaman adanın hükümdarı sen olursun ve o da-" Cümlesini bitirmedi.

Babamın burun delikleri alevlendi. "Ejderhalar ittifak konusunda bize yaklaştı. Nişan için bize baskı yaptılar, biz de karanlığın tehdidini daha çabuk bertaraf edebilmek için kabul ettik çünkü topraklarımız

çoktan ölmeye başlamıştı. Bu anlaşmayı geçersiz kılmak için yeterli değil, dolayısıyla daha fazlası olmalı."

"Her seferinde tek bir konuya odaklanmalıyız, yoksa bunalırız." Anne dudaklarını büzdü. "Şu anda bu lanetli adadan kurtulup Aetherglen'e dönmemiz gerekiyor. Yarın uçamayacaklarını tahmin ettiğimiz üç yaralı fae var, bu yüzden diğerlerini çok fazla zorlamadan onları topraklarımıza nasıl götüreceğimize dair bir çözüm bulmalıyız."

Bir parçam sırf baban bizim adımıza karar verdiği için Aetherglen'e dönmeye direnmek istiyor ama gururumun buna engel olmasına izin verirsem bu halkım için bir ölüm fermanı olur. Tavish gözlerini kapadı. *Eğer sen ve halkımın güvenliği olmasaydı, şu anda ona zarar verirdim.* Nefes verdi ve kendini hazırladı. "Günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağız."

Hâlâ babamı incitmek istediği için onu azarlamak istesem de ağzımı kapatmaya zorladım. Tavish'in neden hâlâ kin beslediğini anlıyordum ama babam işleri koymaya çalışıyordu. Ancak bunu dostumla daha sonra konuşmam gerekecekti, şimdi değil.

Kanatlarım çırpınarak sırtımın kasılmasına neden oldu. Babam ve babama uçtukten sonra, iyileştirici büyüme rağmen kanatlarım çünkü kadar kötü durumdaydı. "Korkarım uçamayacağım." Bunu orada bıraktım çünkü iyileştirme büyümünü sadece Caelan ve Tavish biliyordu. Her iki ebeveynime de güvenmeme rağmen, Tavish'in söylediğimiz insan sayısını sınırlamamız gerektiğini söylediğinde ona da güvenmiştim. Eğer bu haber Pyralis'e ulaşırsa, onun nasıl tepki vereceğini bilemezdim.

Büyünü kendin için kullanmak yerine Finnian ve Lorne'un iyileşmesini hızlandırmak için kullandın. Tavish başını benimkine yasladı. *Belki de bunu yapmamalı ve izin vermelisin.*

Dün gece dinlenmiş olmama rağmen büyüm hâlâ işe yaramıyordu. Neredeyse çeyrek güçteydim ve kendimi o kadar bile iyileştirmemiştim. Bir şeyler değişmişti ama ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bir yolunu bulacağız." Babam kendini dengelemek için kanatlarını kullanarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Merak etme. Seni de kaybetme riskini göze almayacağız. Aetherglen'e geri döndüğümüzde, seni güvende tutmaya ve Eiric'i geri almaya odaklanacak kaynaklara sahip olacağız."

Eiric.

Kalbim sıkışmıştı. Bir kez daha, benim için kendini feda etmişti... ve bu sefer, büyük ihtimalle Eiric'in hayatına mal olabilirdi.

"O yaşıyor." Tavish alnımdan öptü ve devam etti, "Onu riske atmayacak çünkü senin için ne kadar önemli olduğunu biliyor."

"Unseelie kralı ile aynı fikirdeyim, onu kurtarmak için henüz koşturmamamın tek nedeni de bu. Onu geri getireceğiz, sen iyileşeceksin ve ejderha prensi ile nasıl başa çıkacağımızı bulacağız." Annem gülümsedi. "Bize güven. Seni ne zaman yanlış yönlendirdik ki?"

Söylememişlerdi ama her şeyin bir ilki vardı. Yine de, bunu sadece benim iyiliğim için değil, kendi iyiliği için de söylediğini bildiğimden çenemi kapalı tuttum.

"Tek bildiğim, eğer bu kadar erken gidiyorsak Lira'nın dinlenmeye ihtiyacı olduğu." Tavish elini sırtımın ortasına koydu. "Ve açık olmak gerekirse, eğer Lira kendi başına uçamazsa, yarın onu taşıyan tek kişi ben olacağım. Lorne ve Finnian'ı kimin taşıyacağı umurumda değil ama Sprite'ım tamamen bana ait."

Başını geriye doğru sallayan babam kaşlarını çattı. "Ben de onu taşıyabilecek durumdayım. Ne de olsa onun korunmasından ben sorumluyum."

"Koruma, evet, ama o benim eşim." Tavish kaşlarını kaldırdı. "Ve Seelie olsun olmasın herkesin onun korunmasına yardımcı olmasını bekliyorum."

Kızgınlığını hafifletmek için yanına yaslandım. *Sen yorulunca beni taşımaya kalkarsa babamı öldürecek misin?*

Hayır, ama yine de benden başka birinin sana dokunması fikrinden hoşlanmıyorum. Kaşlarını kaldırdı.

Yeterince adil. Tavish'ten başka kimsenin beni taşımasını istemiyordum. Yine de uçabilmeyi ve kimseye ayak bağı olmamayı tercih ederdim.

"Muhafızlara haber verelim ki yarınki yolculuk için herkesin yeterince uyumasını sağlayabilelim." Baba kanatlarını çırparak planı uygulamaya hazırlandı. "Kral Tavish haklı. Lira biraz dinlenmeli ve eminim onun da ilgilenmesi gereken meseleler vardır."

"Madem gidiyoruz, akşam yemeği için bolca yiyeceğimiz olmalı, o zaman yeniden toplanınız." Tavish çenesini kaldırdı, sesinde otorite çınlıyordu. "Bu arada, bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen Caelan'a haber verin."

Kaşlarımı kaldırdım. *Caelan? Sen nerede olacaksın?* İnsanlar köye gelmeye can atarken onun köyde olması fikri hoşuma gitmemişti.

ona saldırdılar. Onu öldürmeyeceklerini anladım çünkü bu Unseelie'nin sihrini kaybetmesine neden olacaktı ama bu ona zarar vermeyecekleri anlamına gelmiyordu.

Seninle birlikte. Beni yatak odamıza giden koridora doğru yönlendirdi. *Sen yaralıyken ve seni almak için yanıp tutuşan sadist bir kül nefesiyle birlikte olmak istediğim başka bir yer yok.* Kıskançlığın halsiz hissi aramızdaki bağı kanattı.

Kıskanması için bir neden olmadığına dair onu rahatlatmak istedim ama kelimeler dilimin ucuna kadar geldi. Teknik olarak, ejderha prensi bana hiç evlenme teklif etmemiş olsa da benim nişanlımdı. Bu bir anlaşmadan daha fazlasıydı, önemli sonuçlar doğurmadan bozulamayacak bir yemindi.

Annem ve babam kaleden ayrıldılar ve Tavish sert bir sesle, "Caelan, bizimle gel," dedi.

"Bir sorun mu var?" Caelan diğer tarafımdaki yerini alarak sordu.

"Tüm krallığın mağaranın yok edildiğini nasıl öğrendiğini bilmek istiyorum."

İrkildim. Tüm bu kargaşa içinde, en soruna neden olan asıl meseleyi unutmuştum.

"Emin değilim. İki muhafız yemek dağıtım alanına benden birkaç dakika önce . Ben geldiğimde yanlış bir şey görünmüyordu ama birisi köyü sorundan haberdar etmiş. Siz altınız toprağı iyileştirmeye çalışırken mağaranın yanından uçarak geçen oldu mu?"

Geçmiş düşündüm. Babama ve odaklanmıştım. "Fark ettiğimden değil, ama yine de kanatlarımı yeniden yaralamıştım, bu yüzden pek uyanık değildim."

Tavish'in suçluluk duygusu aramızdaki bağdan süzüldü. "Emin olamayız ama başka birinin varlığını hiç hissetmedim."

İkimiz de orada başka kimsenin olmadığından emin olmadığımız için, iki muhafız olduğunu varsayamazdık. Tavish'in tarafında olabilirlerdi.

Unseelie topraklarına geri dönecekti ama her zamankinden daha fazla bölünmüş durumdaydılar. Evlerine dönmek ve güçlenmek, birleşmedikleri takdirde savaşın daha ölümcül olacağı anlamına geliyordu.

"Keşke Finnian ve Lorne'u iyileştirebilseydim. Aramızda güvendiğimiz iki kişinin daha olması, kimin sadık olduğunu belirlememize yardımcı olurdu."

"Bekle." Caelan durakladı.

Tavish ve ben onun durduğunu fark etmeden önce bir adım daha attık. Omzumun üzerinden ona baktım.

"Okun isabet ettiği kanatların iyileşmiyor, değil mi?" Caelan dikkatini kanatlarımdan birine çevirdi ve dokunacakmış gibi elini uzattı.

İçgüdüsel olarak kanatlarımı içeri katladım, acı beni yakıyordu.

"Ne patlaması?" Tavish öfkeyle Caelan ve benim aramda hızla ilerledi ve onu itti. "Ona dokunma."

"İyi." Caelan yüzündeki bir tutam saçı fırçaladı. "Ben sadece yaraya bakacaktım. Unutmayın, ok bir Seelie silahıydı, ama ucu biraz gözenekli ve pürüzlü geldi, geri kalanı ondan yapılmış olmasına rağmen evdeki ağaçlardan elde edilen odun gibi değildi."

Nefesim kesildi. "Patladıktan sonra lav kayası gibi." Eğer kayalar Seelie büyüsünün toprağı onarmasını engelleyebiliyorsa, bu maddenin benim iyileştirme de etkilemesi mantıklıydı. "Ama ben banyo yaptım."

Tavish alay etti. "Bu geride izlerinin kalmadığı anlamına gelmez. Kanatlarını incelemeliyim."

Bunu yapanın Caelan değil de o olacağını bildiğimden, acıyı bastırarak onları tekrar uzattım.

Tavish bir kanadımın kenarını okşadı ve vücudum bu samimi dokunuşla ısındı. Tam arkama geçti ve okun bir kanadı delip diğerine saplandığı yeri inceledi.

"Birkaç yerde küçük parçalar görüyorum." Tavish'in mutsuzluğu aramızdaki bağı sarmıştı. "O dikenli kuşu ben öldürecektim. Kendi kılıcımınla yavaş yavaş ölmemiş olmasından nefret ediyorum."

Birden beni vuran kadını öldürmenin amacını anladım. Eldrin okun neyden yapıldığını ve iyileşemeyeceğimi biliyor olmalıydı. Tavish'in benim için adaleti sağlamadığından emin olmak istiyordu, böylece kontrolün kendisinde olmadığını hissedecekti.

Oraya gidip Eldrin'i cezalandırmalıyım. Tavish'in öfkesi yeniden kabardı ama parmakları nazik kaldı.

Onun istediği de bu. Etrafımda döndüm ve ellerimle yüzünü kavradım. Eldrin Tavish'i kendi kâfir ellerine teslim etmeden önce ona ulaşmalıydım. *Bu onun planının bir parçası olmalı. Onu cezalandırmanın en iyi yolu beni iyileşmiş ve yeniden uçarken görmesi.*

Öfkesi yatışmadı ama başını öne eğdi. "Haklısın. Kan kaybından ölmesini izlemek için sabırsızlanıyorum ama şimdilik seni odamıza götürelim de kanatlarınla ilgilenelim."

"Bu arada ben de gideceğimizi haber verip Struan ve Finola ile bir plan yapacağım." Caelan kanatlarını açtı, harekete geçmeye hazırdı.

"Mükemmel. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi Tavish ve elimi tutarak beni tekrar yatak odamıza doğru götürdü.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüdük, kanatlarımdaki zonklama daha da kötüleşiyordu.

Odaya girer girmez Tavish eskiden satranç tahtasının durduğu masaya gitti ve tamir setini aldı. Yaralara kolayca erişebilmesi için ona sırtımı döndüm.

Arkama yerleştiğini hissettim ve nazikçe omzuma dokundu. *Özür dilerim. Bu acıtacak ama geldiğinde dikkatli olacağım.* Ve sonra çalışmaya başladı.

İğne küçük parçalara her battığında, neredeyse eldivendeki kadar kötü bir acı içime doldu. O çalışırken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı, her nokta bir öncekinden daha kötüydü, sanki derimi kemiklerimden ayırıyordu.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından acı sona ermişti. Dizlerimin bağı çözüldü ve yatağa düştüm. Tavish bilinçsizliğin çöktüğü anda yanıma uzandı.

Çalan bir korna beni uykumdan uyandırdı. Gözlerimi pencerelerden süzülen güneş ışığıyla açtım. Tavish'in göğsü kanatlarıma ve sırtıma bastırıyordu.

Birkaç saatlik uykunun ardından en son uyandığımda kanatlarım büyük ölçüde iyileşmiş, hem su hem de iyileştirme büyülerim yarı gücüne kadar düzelmişti. Tavish'in itirazlarına rağmen Finnian ve Lorne'u iyileştirebildiğim kadar iyileştirdim ve tekrar yorgun düşüp yatağa geri döndüm.

Bu sabah sihrim bir kez daha içimde döndü ve kanatlarım normale dönmüş gibi hissettirdi.

Nightbane inledi ve başını kaldırdı, yeşil gözleri bana odaklandı.

Kanım buza dönüştü ve Tavish sarsılarak doğruldu ve kılıcına uzandı.

Göğsü "Ejderhalar burada mı?" diye homurdandı.

"Hayır." Onu endişelendirdiğim için pişmanlık duyarak yüzümü buruşturdum ama henüz fark etmediğim farklı bir sorunumuz vardı. "Nightbane. Onu burada bırakamayız." Onu açlıktan ölmesi yalnız bırakma düşüncesi, canavarı kendim taşımaya hazır olmama neden oldu.

Tavish kıkırdadı. "Merak etme, aşkım." Eğildi ve beni öptü. "Onu Caelan'la çoktan konuştum. Bir çözüm bulacaktır. Onu geride bırakmayacağını biliyordum."

Kanat çırpma sesleri ve meşgul köylüler odamızın cam pencerelerinden bile yankılanıyordu. Herkes eve dönmenin heyecanı ile dolup taşıyordu, bu yüzden en azından bugün kavga çıkmamalıydı.

"Acele etmeliyiz." Tavish yorganı üzerinden attı, heyecanı aramızdaki bağı titretiyordu. "Tam gitmeye çalışırken ejderhaların ortaya çıkmasını istemiyorum."

İkimiz de giyindik ve aceleyle kapıya yöneldik. Etrafı incelemek için bir an durakladım. Ada asla Unseelie'lere ev sahipliği yapmamalıydı ama bu oda Tavish'le kader arkadaşlığı bağımızı tamamladığımızı yedi.

Kollarını belime doladı ve bağlandı, *Zaman zaman buraya geri gelebiliriz ve yeni yerimizde anılar biriktiririz.*

Doğru. Bugün ayrılmak bir daha ziyaret edemeyeceğimiz anlamına gelmiyordu. Ancak bağımızı asla unutmayacak olsam da, burası aynı zamanda tehdit ve saldırı anılarıyla doluydu. Umarım yeni evimizde daha iyi anılar olur.

Kapı açılmadan bir saniye önce çalındı ve Finnian içeri girdi.

Nefesim kesildi ve yüzüme bir gülümseme yayıldı. Cildi hâlâ hafif griydi ama önemli ölçüde iyileşmiş görünüyordu.

"Mahkûmlar koridorda, etrafları sarılmış ve gitmeye hazır durumdalar. Siz ikiniz ayrılana kadar onları hareket ettirmek istemiyoruz." Finnian beni kucakladı. "Hayatta olmanın acı vermemesini sağladığın için teşekkürler."

Tavish kaşlarını çattı ama Finnian herhangi bir tehditte bulunamadan gitmeme izin verdi.

Çenem düştü. "Az önce bana teşekkür mü ettin?"

"Yaptım çünkü sen benim için bu kadar fark yarattın." Kapıyı açık tuttu. "Ama yolda konuşabiliriz. Şu anda herkes sizi bekliyor."

Tavish elimi tuttu ve beni koridora götürdü. Tüm mahkûmlar en az elli Unseelie muhafızıyla birlikte sağımızda duruyordu.

Bakışlarım hemen kocaman bir sırtış takınmış olan Eldrin'e kaydı. Öfke Tavish'ten bana sıçradı.

Bizi üzdüğünü bilmesine izin verme, diye bağlandım, planımızın işe yaraması için onu önemsiz hissettirmeye ihtiyacım vardı. Onu yere sermek isteyerek kanatlarımı açtım ve iyileştiğimi gösterdim.

Eldrin'in yüzü soldu ve kaşlarını çattı.

"Sorun ne Eldy?" Finnian kucağında Nightbane ile odamızdan çıkarken sordu.

Gülümsedim. Cù-sìth neredeyse onunla aynı . "Bu benim adım değil." Eldrin yüzünü karartarak homurdandı.

Gülmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sonra Finnian kulağıma fısıldadı, "Oh, bekle. Her şey daha iyi olacak."

TAVISH

B Finnian'ın Lira'nın kulağına fısıldama şekli ve Eldrin'in yakınlığı arasında, içimde karanlık ve uğursuz bir şey çalkalanıyordu. kan dökmek için. Bir zamanlar, bu tür bir öfke sadece halkıma yapılan herhangi bir adaletsizlik için ayrılmıştı, ama şimdi Lira, ona cesaret eden herkesi öldürmek istememe neden olan ana tetikleyiciydi.

En iyi arkadaşlarım bile.

Caelan o kadar büyük bir tehdit değildi, ama Finnian Lira'ya tapıyordu, bu da onu benim rahatım için fazla dikkatli yapıyordu.

Öfkemi yuttum ve Finnian'ın büyük hayvanı kucağına alışını izleyerek Lira'nın sevincinin aramızdaki bağda parıldamasını sağladım.

Onun için kana susamışlığımı dizginleyebiliyordum çünkü bağımızı güçlendirdiğimizden beri hiç bu kadar neşeli hissetmemişti. Sevinci güneş gibi yayılıyor, gücümle serdiğim karları eritiyordu.

Eldrin eşime ters ters baktı. Lira'nın artık yaralı olmamasından duyduğu hoşnutsuzluk çok açıktı ve bu da Lira'ya ölümcül oku atan dikenli hayvanın onun kanatlarını mümkün olduğunca uzun süre devre dışı bırakmayı amaçladığını doğruluyordu.

Eldrin Pyralis'in onun için geleceğini biliyordu ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Ejderhalarla hiç iletişim kurmamıştık.

Finola kuzenimin yanında duruyordu, eli kılıcının kabzasındaydı. Onun her tepkisini izledi, tam olarak ne tür bir

O tehditti.

Hey, seni etkilemesine izin verme. Lira bana doğru döndü ama gözleri Finnian'ın sırtında kaldı. *Eldrin bizim mutsuz olmamızı istiyor. O yakınımızdayken öyle görünmediğimizden emin .*

Dokunduğumuzda aramızdaki titreşim arttı ve vücudum, koşullar göz önüne alındığında pek de ideal olmayan bir şekilde ısındı.

Pyralis'in geldiği geceden beri neredeyse hiç uyumamıştım, ejderhaların bize gizlice yaklaşmaya çalışmadığından emin olmak için pencereden dışarı bakmakla meşguldüm. Seelie'lerin prenseslerini tüm güçleriyle koruyacaklarından şüphem olmasa da, Lira'yı güvende tutmanın tek yolu buysa, onun için tüm diyarı yakıp yıkabilirdim.

Finnian doğruca Eldrin'e yöneldi ve yaklaştığında, "Eldy, Caelan ve ben konuştuk ve Nightbane'i Cuil Dorcha'ya senin taşımanın mantıklı olduğuna karar verdik," dedi.

Göğsümde kahkahalar yükseldi ama kendimi tutmayı başardım. Eldrin her zaman önemsiz görevleri reddederdi ve her zaman nefret ettiği hayvanı taşımak onu çileden çıkarırdı. Sanki onu önemli görmüyormuşuz gibi hissederd, Finnian da muhtemelen bunu biliyordu. İnsanları anlama konusunda Caelan ve benden daha iyiydi.

"Kesinlikle olmaz." Eldrin birkaç adım geri attı, zincirler kanatlarını kısıtlıyordu. Ayakları zincirlere dolanarak tökezlemesine neden oldu ama kendini tuttu. "Hiçbir şey taşımayacağım."

Tökezlemesi dışında her zamankinden daha kötü görünmüyordu, yüzündeki sıyrıklar hariç. Yetersiz beslenmiş gibi görünmüyordu ama sadece bir gündür aç olduğu için bu bir sürpriz değildi.

"Eğer Nightbane'i taşımazsan, burada canavarla birlikte kalacaksın." Kanatlarımı gerdim, vücuduma adrenalin pompalanırken bile ilgisiz görünmeye çalıştım.

Eldrin dişlerini gösterdi ve ters ters baktı. "Beni terk etme riskini almaya cesaret edemezsin."

Ölmesini ne kadar çok istediğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer onu burada bırakırsam, birkaç gün burada tek başına kaldıktan sonra geri gelip onu sorgulayabilirdim.

"Değerinizi abartıyorsunuz." Lira bir elini göğsüme koydu ve devam etti, "İhtiyacımız olan bilgiye sahip olduğumu iddia ediyorsun ama sana inanmak için hiçbir nedenimiz yok."

Eldrin acı acı güldü. "Hafızan ve büyüün geri gelmiş olsa da, böyle konuşman Seelie kraliyet ailesindeki konumunu geçersiz kılıyor."

Görüşümün kenarları karardı ama Lira yanağımı öptü ve sakinliğinin bir kısmını bana doğru itti.

Eğer o olmasaydı, Eldrin'in önemsiz olduğu oyununu bozmak için beni manipüle etmesine çoktan izin vermiş olurum.

"Bunu zincirlenmiş ve hapsedilmiş adam söylüyor." Lira hiç istifini bozmadı ve sinirlenmek yerine güldü. "Bildiklerinin önemli olmamasına hâlâ kızgıyım, özellikle de Tavish'ten bir tepki almaya çalıştığını düşünülürse."

Lira güçlü ve kendine güvenen bir kadını temsil etse de, Eldrin'in banyoda ona saldırdığında ruhunda yarattığı etkiyi hissedebiliyordum. Zamanda geriye gidip bunun olmasını engellemek için her şeyimi verirdim. Bu da bir başka pişmanlığım ve hayatımızın geri kalanında telafi etmem gereken bir şeydi.

"Bana naz yapma." Eldrin çenesini kaldırdı. "Ne yaptığınızı biliyorum. Hepiniz benim bildiklerimi öğrenmek için can atıyorsunuz. Aksi takdirde er ya da geç bir kül nefesliyle evlenmek zorunda kalırsınız."

Vücudum bir saldırı için kıvrıldı ama Lira elini göğsümde gezdirdi. Bağlandı, *Thorn, planı hatırla. Senden tepki almanın yolunun beni tehdit etmek olduğunu biliyor.*

Haksız da sayılmazdı. Yine de onun sahip olduğu bilgiyi istiyorsam, genel stratejiyi hatırlamam gerekiyordu. Şükürler olsun ki Lira buradaydı. "Bu senin son şansın." Omuzlarımı dikleştirdim, kanatlarımı genişçe açtım ve kenarlarını Lira'nın vücudunun etrafına sardım, herkesin bu samimi hareketi gördüğünden emin oldum. "Cù-sìth'i taşıyın ve ona zarar gelmemesini ya da geride kalmamasını sağlayın. Tek seçeneğiniz bunlar."

Eldrin'in çenesi sıkıştı ve gözleri öfkeyle parladı. Kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu hissediyordum ve bu da çok hoşuma gidiyordu.

"İyi ama buna pişman olacaksın," diye yemin etti.

Tehdidine rağmen, Nightbane'i taşımasının yararı, canavarın onu hizada tutacak olmasıydı. Ve o kadar yıpranmış olacaktı ki

Onu taşırken, büyü tükenirken, kanatlarını tekrar kilitlemeden önce sorun çıkaramayacaktı.

Arkamdan kanat çırpışlarının uğultusu ve Hestia'yı boşaltacağımız pencerenin yanında bulmak için döndüm.

"Gitmeye hazır mıyız?" Koridorda duran otuz kadar mahkûmu gözden geçirdi. "Köylüler bekliyor."

Yapmak istediğim son şey mahkûmların kanatlarındaki zincirleri çözmekti ama başka seçeneğim yoktu. Bizimle uçmak zorundaydılar. Bir sonraki söyleyeceğim şeyden nefret ederek nefes aldım. "Mahkûmlara göz kulak olmaları için yirmi Seelie muhafızının bana yardım etmesini istiyorum. Uçup gitmeye çalışmadıklarından ya da saçma sapan bir şey yapıp yaralanmalarına neden olmadıklarından emin olmalıyız."

"Ayarlamaları şimdi yapacağım ama kral ve kraliçe Lira'nın grubun ortasında, her taraftan korunabilecekleri bir yerde onlarla birlikte uçmasını istiyor. Elbette siz de ona katılabilirsiniz."

"Ben de onun en güvenli yerde olmasını istiyorum," diye kolayca kabul ettim. Şimdilik Seelie ve ben Lira'nın güvende ve ejderhalardan uzak olmasını isteme konusunda hemfikirdik.

Sadece benimle birlikte olursan, diye bağlanarak önümde ilerledi. Uzun, dalgalı sarı saçları açık gri elbisesinin üzerinden sarkıyordu. Canlı mavi gözleri bir yana, kolaylıkla bir Unseelie olabilirdi. *Unutma, yan yana duracağız.*

Planım Eldrin'e göz kulak olmaktı. Ancak, eşime bir söz vermiştim, elimden gelse bile asla bozmaya kalkışmak istemediğim bir söz. *Size katılacağım ama mahkûmları kontrol etmek için birkaç mola vermem gerekecek.*

Kaşlarını çattı ama ne demek istediğimi anlayarak başını salladı.

Omuzlarımdaki ve kanatlarımdaki gerginlik biraz azaldı. Uzun zaman sonra eve dönme vakti gelmişti. "Mahkûmların zincirlerini çıkarın ve içlerinden herhangi biri tehdit oluşturacak bir şey yaparsa, onları öldürmekte tereddüt etmeyin." Sözlerimin duvarlarda yankılanmasına yetecek kadar büyümü kullandım ve her gardiyan ve mahkûmun duyduğundan emin oldum.

Finola Eldrin'le ilgilenirken Unseelie muhafızları hemen harekete geçerek anahtarları çıkardılar ve zincirleri açtılar. Onun zincirlerini

sağ elinin serbest olduğundan emin olarak sol elini uzattı. Ve sonra Finnian Nightbane'i Eldrin'e uzattı.

Nightbane ofladı ve tüylerini silkti, salyaları Eldrin'in yüzüne çarptı.

Canavara her zaman tahammül etmiş, onu mahkûmları hizada tutacak kadar hırçın olması için eğittiğime emin olmuştum. Lira geldiğinden beri, cù-sìth'e karşı davranışlarımdan dolayı kendimi suçlu ve şu anda kendimi yaratığa ısınırken buldum. Onu rahatsız edebilecek her şey

Eldrin bu konudaki duruşumu yeniden gözden geçirmemi sağladı.

Endişe Lira'nın içine işledi. "Finola, Eldrin'i kalbinden bıçaklamayı istiyorum, eğer Nightbane'i bırakmayı düşünecek gibi olursa."

"Endişelenmeyin, Majesteleri." Finola başını hafifçe eğdi. "Herhangi bir sebepten ötürü onun hayatına son vermek benim için bir onurdur."

Lira'nın nefesi kesildi ve şaşkınlığı yüzünden . *Az önce bana Majesteleri dedi.*

Seninle evlenmeyi ve seni kraliçeleri yapmayı planladığımı açıkça belirttim ve sen Seelie kraliyetindensin. Halkım ona hak ettiği saygıyı gösterecekti, hoşuna gitsin ya da gitmesin. Şu andan itibaren ona hakaret eden herkesi öldürürüm.

"Nightbane'in Eldrin'den daha büyük olduğuna inanıyorum." Finnian topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak kuzenimin çırpınışını izledi. "Bahse girerim canavarın penisi de onunkinden büyüktür. Ne erkeklerin ne de kadınların onunla ilgilenmemesine şaşmamalı."

Eldrin ofladı ve Nightbane hırladı. Hayvan bakışlarını Lira'ya çevirdi, yeşil gözleri yalvarıyordu.

Bunu aklından bile geçirme. Kendini daha yeni iyileştirdin ve tamamen iyileşmediğini hissedebiliyorum. Lira'nın onu başka türlü taşımaya çalışacağına şüphe yok.

Beni uyarmak için gözlerini kaçırdı ama itiraz etmedi.

Struan bir adım öne çıktı, yanında bir dizi zincir tutuyordu. "Tüm mahkûmlar uçmaya hazır."

Mükemmel. Tüm bu adayı geride bırakma dürtüsü beni ele geçirdi.

Lira'nın elini tutarak onu gardiyanın ve bir gün önce bize saldıran on beş mahkûmun yanından . Pencereden dışarı uçtuk, havanın soğuğu tenimi okşuyordu. Aşağıda, Unseelie köylüleri kasabanın merkezinde toplanmıştı. Çoğu

eşyalarından oluşan küçük çantalar taşıyorlardı. Kendi adıma, buradan bir şey getirmek gibi bir arzum yoktu. Lira yanımdayken, kendi krallığımda yeniden başlamak istiyordum.

Seelie muhafızları köyün kenarına dizilirken, otuz kadar Unseelie muhafızı yerdeki köylülere talimat verdi.

Tepemizden uçar uçmaz, çocuklardan birkaçı yukarı doğru işaret etti ve Isla "Gitme zamanı!" diye bağırdı.

Lira'nın ailesiyle denizin kenarında buluştuk ve dikkatimi yeni ejderha krallığına yönelttim. Ejderhaların bize koştüğünü görmeyi bekliyordum.

Saatler gibi gelen ama sadece dakikalar süren bir yolculuktan sonra, altı bin fae'den oluşan devasa grubumuz okyanus üzerindeki yolculuğuna başladı. Hestia, kral, kraliçe, Lira, ben, Finnian, Caelan ve Brenin geride kalarak Seelie ve Unseelie muhafızlarının üçte birinin ve halkımızın yarısının önce yola çıkmasına izin verdik.

Çok geçmeden sekiz kişilik grubumuz grubun merkezinde ilerledi ve suyun karşısına geçmeye başladık.

Her kanat çırpışında heyecanım artıyordu ama endişelerim de artıyordu. Omzumun üzerinden arkamızda, etrafları muhafızlarla çevrili olan mahkûmlara baktım. Köylülerin geri kalanı onların arkasındaydı ve kalan askerler de arkadan geliyordu.

Eldrin'in beni Seelie kalesinden kurtarmasından sonraki bir gün içinde bu adaya nasıl sürüldüğümüzü hatırladım. Caelan ve Finnian'ın arasına saklanmak için büyü kullanmıştım. Ejderhalar etrafımızı sarmış, ateş etmeye hazır bekliyorlardı ve Seelie muhafızları çizginin bir santim dışına çıkarsak üzerimizde büyü ve silah kullanmaya hazırdılar.

Şimdiki mahkûmların aksine, kötü muameleyi hak etmemiştik.

Dikkatim mahkûmları izlemekle ufuk çizgisini gözlemek arasında gidip gelirken, içimde derinlerde bir şey huzursuz oldu.

Bir sorun mu var? Lira sordu, gözleri endişeyle kararıyordu.

Açık denizde uçmakla ilgili endişesini hissedebiliyordum, bu da benim korkumu artırıyor olmalıydı. *Neye geri emin değilim. Seelie topraklarımızı mahvetti mi, yoksa onlar da*

Genç bir adam olarak ayrıldığımda? Kaçıp yeraltı ininde saklandığımızda krallığın büyük bir kısmını göremedik. Büyümüz doğal olarak toprağı yükledi ve onları daha karanlık ve soğuk yaptı, ama yıllardır tek bir Unseelie bile oraya gitmemişti. Yıkık adada yaşarken tam gücümüzde olmadığımız gibi, doğal topraklarımızın da yokluğumuzla engelleneceğinden korkuyordum.

öğrenmenin tek bir yolu var. Lira sola baktı ve Ailesi. "Unseelie topraklarının durumu şu anda nedir? Geldiklerinde onları neler bekliyor?"

Kral boğazını temizlemeden önce kraliyet mensupları birbirlerine baktı. "Büyü gücümüzü onların topraklarına aşılama çalışıp çalışmadığımızı soruyorsanız, cevabım hayır. Evlerini de asla yıkmadık. Garip bir şey emin olmak için bazı muhafızlarımız aileleriyle birlikte oraya yerleştirildi. Aynı şey değil ama araziye eski haline getirmek zor olmasa gerek. Büyüyü bozma riskine girmedik."

Topraklarımızı kasıtlı olarak mahvetmediklerini duymak beni biraz rahatlattı ama içimdeki rahatsız edici hissi durdurmadı.

Biz Aetherglen'e doğru ilerlemeye devam ederken grup sessizliğe gömüldü. Finnian ve Caelan bile alışılmadık derecede sessizdi.

Lira bana yaklaştı ve elimi tutarak rahatsızlığımın bir kısmını hafifletti. *Döndüğümüzde insanları yerleştireceğiz ve arazi normale dönecek,* diye bana güvence verdi.

Rüzgâr ılıklaştı ve su altımızda hafifçe dalgalandı. Beklentim artmıştı. Krallığımız hatırladığımız gibi olacak mıydı ve hâlâ evimiz gibi hissettirecek miydi?

Her iki durumda da, Lira yanımda olduğu sürece her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

Aetherglen'in sınırı görüldüğünde kanatlarım biraz daha hızlı çarpmaya başladı. Burada sadece bir gece kaldığımızda büyümün gücü üzerindeki etkisini hatırladım ve hepimizin yeniden şarj olmaya ihtiyacı vardı.

Birden bir kargaşa oldu.

Altın zırhlı en az yüz kişi, kanatlarını sertçe çırparak adadan doğrudan üzerimize doğru uçtu.

Midem bulandı ve Lira'nın eli benimkini sıktı.

Seelie'nin bizi buraya sahte bahanelerle çektiğinden endişelenmişim ama Lira'nın iyiliği için bizi manipüle etmeyeceklerini ummuştum.

"Bunun anlamı nedir?" Lira'nın gözleri ailesine doğru kaydı. "Burada görevli muhafızlara burada olduğumuzu haber vermemizin hiçbir yolu yoktu.

Unseelie'yi eve getirmek. bir şey yok." Kral Hestia'ya baktı. "Onlara geri çekilmelerini emret ve Unseelie'nin geri döndüğünü bildir."

"Emredersiniz Majesteleri." Hestia gruptan ayrıldı ve yaklaşmakta olan Seelie muhafızlarına doğru ilerledi. Ancak Brenin'e dönüp baktığında tereddüt etti.

Bir vardı.

Bakışlarını takip ettiğimde tüm dünyam değişti. Dehşet kalbimi dondurdu ve Lira'yı arkamdan .

Beş figür gökyüzünde sürünerek süzülüyordu.

Ejderhalar Aetherglen'e geliyorlardı, bizim olacağımızı bilmemeleri gereken bir yere.

LIRA

M Tavish beni attığında vücudum sarsıldı. Kendimi benim göğüs sıvanmış karşı onun Geri, ve sarsıntı . bizim

Dehşeti pençelerken bağlantılar canlandı.

İçimde bir alarm çaldı. Sadece bir şey onu bu kadar .

Ejderhalar.

Neler olduğunu bilmek istediğimden, omzunun üzerinden görebilmek için bir santim daha yükseğe uçtum.

Dünya eğilmiş gibiydi. Elbette krallığa ulaşır ulaşmaz geleceklerdi. Bir sonraki tehdit ortaya çıkmadan önce yerleşmek için birkaç dakikamız bile olamazdı.

"Lira'yı saklamalıyız," dedi Finnian ve bize doğru döndü. "Partide kimlerin olduğunu ya da geldiklerinde ne talep edeceklerini bilemeyiz."

Grubumuz bir kez daha ilerledi, Tavish beni arkasında tutmak için bileğimi sıkıca kavradı.

"Saklanmıyorum." Gerekirse herkesten gizlice kaçardım. Eiric ejderhaların elindeydi ve onun nasıl olduğunu bilmem gerekiyordu. Beni koruyarak tüm bu karmaşanın içine girdiği için sırtımı dönüp kardeşimin acı çekmesine izin veremezdim.

Onlarla hiçbir yere gitmiyorsun, Lira. Tavish'in vücudu saldırı için hazırlandı. Seni tekrar kaybetmeyeceğim. Eğer öyle olacaksa hepsini öldürürüm.

Ne gerekiyorsa.

Ona inandım ama bu sözünü yerine getirebilse bile, bu tüm sorunu çözmeyecekti. kardeşim düşman tarafından alıkonuluyordu ve zaten birkaç gündür, hepimizin amaçladığından çok daha uzun süredir oradaydı.

Yine de kendimi teslim etmenin onu geri getirmeyeceğini anladım. Gitmesine izin vermek için hiçbir sebepleri yoktu. Ejderhalar biriktirmeyi severdi ve beni Dünya'ya gönderirken yaptıkları seçimler ve döndüğümde ejderhalara haber vermedikleri için ve Unseelie kralıyla kader arkadaşı bağına sahip olduğumu öğrendikleri için aileme kızgındılar.

İntikam istiyorlardı ve bunu almak için Eiric'i kullanacaklarından hiç şüphem yoktu.

Onu sağ salım geri alabilmemizin sadece iki yolu vardı; ya benimle onun aynı anda teslim edileceği bir takas yapmak ya da bir savaş başlatmak. Çünkü günün sonunda ejderhalar prensleriyle benim aramda bir birlik kurmaya kararlıydı.

Aldığımız yaralar ve Unseelie isyanının yarattığı kaos nedeniyle sorunu ele alma fırsatımız olmamıştı. Ve şimdi vermeye hazır olamayacağımız bir kararla karşı karşıyaydık.

Beş ejderha yaklaştı ve pullarının siyah olduğunu fark ettim, Yanardöner, avcı Yeşil, Kraliyet Mavi, ve Gümüş. Değil Prens kızılını, kralın altınını ya da kraliçenin yeşimini. "Kraliyet ailesinden olduklarından şüpheliyim.

Buraya bu kadar az Gardiyanlar," dedi annem ben daha herkese haber vermeden.

"Demek ki ejderhalar onlara meydan okumamızdan ya da Lira'nın burada kalmasını sağlamak için savaşmamızdan korkuyor." Grubumuz ilerlemeye devam ederken babam eliyle sakalını ovuşturdu.

Aelwen Nehri'nin Seelie ve Unseelie krallıklarının sınırı arasında aktığı adanın kenarına vardığımızda, babam kılıcını çekerek ailemi ve beni savunmaya hazırlandı. Bize doğru uçan muhafızların lideri sonunda babam ve annemin önünde durdu. Miğferinden fırlayan kumral saçlarını fark ettiğim anda kim olduğunu anladım.

Sorcha.

Tavish yakalandığında bana zor anlar yaşatan kadın muhafız. Aptalca bir şey yapmayacağıma güvenmemişti.

"Majesteleri," dedi başını eğerek ve ardından bana gece yarısı gökyüzünün altındaki alevleri hatırlatan gözlerini kısarak. "Bize doğru uçan büyük grubu ve ardından ejderhaları gördüğümüzde endişelendik. Saldırı altında olup olmadığınızı ya da tehdit edilip edilmediğinizi kontrol etmem gerekiyordu."

"Öyle bir şey yok. Unseelie' benim onayıyla buradalar ama ejderhalar değil. Yine de grubumuz yoluna devam etmeli." Babam kahverengi kanatlarını daha sert çırparak hızımızı artırdı. "Başta planladığımız gibi Dunscaith'e gidelim. Kraliyet ailesinden iletecekleri bir mesaj varsa bizi takip edebilirler."

Tavish'in üzerindeki stresin biraz azalmasını bekliyordum ama bunun yerine vücudu daha da sıkılaştı. Grubumuz ağaçların üzerinden, gerçek Cuil Dorcha'nın merkezine yakın bir yerde bulunan Unseelie kalesi yönünde uçtu. Bizi doğrudan oraya göbildiğimiz için nehir yatağını takip ettik.

Sorcha irkildi. "Onları Cuil Dorcha'ya geri götürüyorsun, Gleann Solas'a esir olarak değil, öyle mi?" Bana doğru ters ters baktı ve tüm bu sorunlara benim neden olduğumu düşündüğünden hiç şüphem yoktu.

Asıl sebep ben değildim... sadece her şeyin gerçekleşmesi için bir katalizördüm.

"Tavish'in burada Unseelie'yle kalması gerektiğine göre Finnian Lira'yı alıp başka bir yere mi gitmeli?" Caelan ejderhaların olduğu yöne bakmaya devam ederken çenesi sıkıştı.

Sorcha'dan boğuk bir soluk çıktı ve Caelan sonunda yeni gelene baktı. İkisi de birbirlerine bakakaldılar.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun bir önemi yoktu. Tavish'in arkasına saklanmayı reddederek onun yanına doğru ilerledim. Ejderhalar bizi geçecekti, bu yüzden eninde sonunda beni göreceklerdi. Saklanmaya çalışmak beni sadece bir korkak gibi gösterecekti. "Eldrin ejderhalar soru sorar sormaz bizi ispiyonlayacaktır, bu yüzden onu onlardan uzaklaştırmalıyız." Eldrin'in ejderhaların gözüne girmek için her şeyi yapacağından hiç şüphem yoktu çünkü iyi niyetimiz tükenmişti.

"Bizi mı?" Annemin alnı kırıştı. "Fare nedir?"

Babam bir an için dudaklarını birbirine bastırdı. "Eldrin'in Lira'ya ne olduğunu ejderhalara bildireceğini kastediyor. Bu bir Dünya deyişİ."

" daha." Finnian alnına vurdu. "Kilitli ve dolu." Silahları taklit ederek iki elini de kaldırdı. "Gördün mü! Öğreniyorum."

Eiric ve ben Finnian ve Tavish'le birlikte Caisteal Solais'ten kaçtığımızda, Eiric Finnian'a Dünya dili ve sembolleri hakkında hızlandırılmış bir kurs vermişti ve Finnian bunu çok iyi anlamıştı. Gülümsedim ama Tavish'teki hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

Tavish arkadaşına ters ters bakarak, "Bunun şu anda bir faydası yok," dedi. "Ama Lira haklı. Eldrin onu onlardan sakladığımızı ejderhalara bildirmekte tereddüt etmeyecektir."

"Dünya'da saklandığım için zaten üzgünler; yapmamız gereken son şey beni bu diyarda saklayarak onları daha da üzme." Tavish'in elini tutup sıktım, mantıklı düşünmesini istiyordum. "Yapabileceğimiz en iyi şey, her iki ebeveynimin de yanında benimle birlikte birleşik bir fae cephesi olarak onlarla yüzleşmek."

Acı, aramızdaki bağlantıyı kopardı ve Tavish'in burun delikleri alevlendi. "Ve ben," diye homurdandı, söylediklerimden memnun olmadığını açıkça belli ediyordu.

Finnian gözlerini devirdi. "Evet, çünkü Lira kader arkadaşının yanında duruyor - ona dokunan herkesi tehdit eden adamın ta kendisi -daha iyi olur. Pyralis'i birkaç günlüğüne sizinle kalması için davet edebiliriz, böylece birbirinizin üzerinde nasıl gezindiğinizi görebilir."

"O *benim* eşim." Tavish göğsünü yumrukladı.

"Hepimiz oldukça farkındayız." Caelan sonunda dikkatini Sorcha'dan ayırdı ve iç çekti. "Ama ejderhaları zaten olduklarından daha fazla kışkırtmamıza gerek yok."

Babam başını salladı. "Buradaki herkes böyle olması gerektiği konusunda hemfikir. Tavish'in yanında değil de annesiyle benim aramda durursa, ejderhaların onun Gleann Solas'ta kalması konusunda daha rahat hissetmelerine yardımcı olur ve bu da yemini geçersiz kılacak bilgilere sahip olduğunu iddia eden gece zebanisinden cevap almak için hepimize daha fazla zaman tanır. Yani yapacağımız şey bu."

Tavish'in içinde sıcak öfke ve soğuk korku birbirine karıştı ve kanatlarımızın birbirine değmesine izin vererek ona doğru uçtum.

Thorn, bunun seninle gurur duymamamla bir ilgisi yok. Sadece işleri daha da kötüleştirmedüğimizden emin gerekiyor, eğer E'den çıkarırlarsa diye. Ona böyle hissettirmekten nefret ediyordum ama aynı zamanda kız kardeşimi bildiğim en iyi korumam gerekiyordu.

O başladı. *Biliyorum. Bu ejderhaların ilişkimiz üzerinde bu kadar etkili olmasından nefret ediyorum. Ashbreath'i öldürmek istiyorum, böylece tüm bu hile bitebilir. Başka birinin senin üzerinde hak iddia etmesinden bıktım.*

Ben de aynı şekilde hissediyorum. Aşk, sana karşı hissettiklerimi anlatmak için yeterli değil. Aslında, neyin yaklaştığından emin değildim. Hiçbir şey yeterli görünmüyordu.

Cuil Dorcha'nın derinliklerine doğru ilerledikçe nehrin her iki tarafında da ağaçlar sıklaşıyordu. Kısa süre sonra bir virajı daha döndük ve uzakta Unseelie kalesinin tepesini görebiliyordum. Güneş toprağın üzerinde parlıyordu ve otlar, ağaçlar ve çiçekler sıklaşmıştı. Burası yıkık ejderha diyarının tam tersiydi.

Nehir kaleye doğru akıyor, gözden kaybolmadan önce bir kenarından kıvrılıyordu. Kale, yıkık arazideki kadar karanlık değildi ama uzaktan gri görünüyordu. Üstümüzdeki ve arkamızdaki Unseelie'lerden gelen mırıltılar giderek artıyordu, muhtemelen çoğu ejderhaların yaklaştığından habersizdi.

"Sorcha, Gleann Solas'a dön ve ejderhaların sorun çıkarma ihtimaline karşı daha fazla muhafız getir," diye emretti annem. Talimatın ondan geldiğinden şüpheleniyordum, böylece babam takviye çağırdığını inkâr edebilecekti.

Finnian'ın kaşları sanki annesinin sertliğine şaşırmış gibi kalktı. "Şimdi Lira'nın bunu nereden aldığını anlıyorum."

Sırıttım, bu kadar çok insanın onu hafife almasından keyif alıyordum. Annem de babam kadar güçlü bir şekilde hükmediyordu ama daha sessizdi ve daha çok perde arkasında çalışırdı. Gerektiğinde, sertliğini hiç tereddüt etmeden gösterirdi.

"Emredersiniz Majesteleri." Sorcha eğildi ve dönüp Seelie krallığına doğru uçmadan önce Caelan'a son bir kez baktı.

Ön taraftaki Seelie muhafızları insanları eskiden yaşadıkları köylere yönlendirirken, bir grup mahkûm, onları izleyen muhafızlar ve bizim grubumuz nehir ile Dunscaith arasındaki çimenlik alana yöneldi. Diğerleri dağıldı ve içeriye açılan çift ahşap kapıda bize yer açtılar.

Eldrin ve diğer tutsaklar önümüze inerken sekizimiz de arkamızı kaleye döndük. Eldrin, kürkü her zamankinden daha keçeleşmiş görünen Nightbane'i serbest bıraktı ve Tavish'le benim aramda sıkışarak doğruca yanıma koştu.

Muhafızlar iner inmez Seelie'ler mahkûmların etrafını sardı ve Unseelie muhafızlar mahkûmların kanatlarını tekrar kilitledi. Tüm bu süre boyunca Eldrin'in kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu. Ter gri tüniğini ıslatmış ve alnını kaplamıştı ama aşağılık adamın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Asit boğazımı yaktı. Bu adamın ölmesini bekleyemezdim ve bunun sadece benim ellerimde olmasını umabilirdim.

Ejderhalar konusunda çok heyecanlıydı çünkü onların Tavish'in ve benim mutluluğumu tehdit ettiğini biliyordu. Tam da beni nasıl kurtaracağını bildiğini iddia ettiği konu... bir bedel karşılığında. Onun sonsuz özgürlüğü potansiyel olarak ödenemeyecek kadar büyük bir bedeldi.

Ejderhaların seni almasına izin vermeyeceğim, Sprite, diye güvence verdi Tavish arkama uzanıp parmaklarını kanadımda gezdirirken.

Bu his içimde bir ürperti yarattı. *Endişelendiğim şey bu değil. Eldrin kına yakıyor. Sanki ejderhaların buraya gelmesi dualarına bir cevapmış gibi bakıyor.*

Muhtemelen, eğer ona özgürlüğünü vermek seni yanımda tutacaksa, bu fedakârlığı seve seve yaparım. Ruhuma bakarken gözleri karardı. *Çünkü senin benim eşim, karım ve yanımda olmaman asla olamaz.*

Beni ne kadar çok sevdiğini görünce kalbim küt küt atmaya başladı.

Kanat çırpma sesleri beni dosdoğru önüme baktırdı. Ejderhalar birazdan burada olurlardı.

Eldrin'in ejderhalarla olan konuşmamızı dinlemesine gerek yok. Tutsakların hiçbirinin yok. Tavish kalenin sağ tarafını işaret etti. "Biri önden uçup hapisane hücrelerini kontrol etsin.

Diğer muhafızlar da mahkûmları takip edip bir kez daha emniyete alınana kadar onları izlesinler."

Finola, Lorne ve Struan gerildiler ama Tavish, "Şimdi, bunu üçünüzün halletmesini istiyorum," dedi. nedenini söylemesine gerek yoktu; sadece onlara güvendiğini biliyorlardı.

Üçü de mecburen muhafızlara emir verdi ve mahkûmlar beş ejderha yere iner inmez hareket etmeye başladı.

Kül nefesliler benim en az sekiz katım büyüklüğündeydi ve suyun kenarına inmeye dikkat ediyorlardı ama sıvıya değecek kadar değil.

Su onların tek zayıf noktasıydı, bu yüzden beni bu kadar çaresizce istemelerine şaşırmıştım.

Kara ejderha bir adım öne çıktı, vücudu gözlerimin önünde küçüldü. Çenem düştü. Daha önce bir ejderhanın insan formuna geçtiğini hiç görmemiştim. Bacakları kısaldı ve inceldi, kanatları ortasına doğru kayboldu ve sonra insan dönüştü. Siyah pulları soldu ve başından uzun, koyu renkli saçlar çıktı. Vücut yavaşça, teni bana gece gökyüzünü hatırlatan ve gözleri yıldız renginde olan nefes kesici bir kadına dönüştü. Neyse ki canavar olmayan formunu aldığı anda çıplak değildi.

Kadın bizi tararken Finnian keskin bir nefes aldı; önce Finnian'ın, sonra Nightbane'in ve son olarak da benim üzerimde bir süre durakladıktan sonra babama doğru kaydı. "Kral Erdan," dedi başını hafifçe eğerek. Arkasındaki dört ejderha bizi izlerken canavar formunda kaldılar.

"Sizi selamlardım ama adınızdan ve rütbenizden emin değilim." Baba, kadından iki santim daha kısa olmasına rağmen göğsünü kabarttı.

"Zyndara." Altın rengi dökümlü elbisesinin içinde kendine güvenle doğruldu.

Annem ellerini göğsünün önünde kavuşturdu. "Güzel isim. Sizi karşılamaya gelemediğimiz için özür dileriz ama ziyaret edeceğinizden haberimiz yoktu."

"Tıpkı halklarımız onları birlikte sürgün etme kararı aldığı anda, Unseelie'lerin anavatanlarına dönmelerine izin verildiğinin farkında olmadığımız gibi."

O srtkten zaten nefret ediyordum. "Bu bir Fae meselesi, bu yüzden asillerinizin anlayış göstereceğinden eminim." Kelimelerle oynamayı reddederek bir elimi kalçama koydum. Meselenin özüne inmek istiyordum. "Ve burada olmanızın sebebinin onlar olduğundan şüpheliyim."

Sırıttı. "Haklısın. Onlar değil. Kral ve kraliçeye sizin eski Tır na Dràgon'da olduğunuzu bildirmeye geldik ama belli ki zaten biliyorlardı ve sadece sizi değil Unseelie'yi de geri getirmeye karar verdiler."

"Besin kaynakları mahvolmuştu. Onları buraya getirmemiş olsaydık, Unseelie'lerin soyu tkenecekti ve bu da bymz engelleyecekti." Babam kanatlarını açtı. "Tır na Dràgon'a gidip tartışacak zamanımız olmadı."

"Her zaman bir bahane, kralım ve kraliçem bundan ."

Tavish kaşlarını kaldırdı. "Prensiniz krallığıma geldi ve Lira'yı kaçırmaya çalıştı. Kral Ignathor ve Kraliçe Sintara'ya bu bilgiyi verdiğinden şüpheliyim."

"Seelie prensesi Pyralis ile nişanlı. Evlenmeden önce onunla vakit geçirmek onun hakkı. Pyralis bu hakkını, prensesle bir başkası arasında bir kader arkadaşı bağı kurulduğunu öğrendikten sonra kullanıyordu. Hepimizin bildiği gibi, diyar tarafından bağlanan yemin, kader arkadaşı bağlantıları da dahil olmak üzere her şeyden önce gelir. Ama ben buraya bu tartışmayı yapmak için gelmedim. Tamamen başka bir nedenle geldim."

Annem ve babam gerildi ve Nightbane bacaklarıma yaklaştı. Seelie muhafızları , her biri tetikte bekliyordu.

"şu anda müsait olmadığımız için bizi bağışlayın." Anne gülümseyerek Seelie tılsımını takındı. "Uzun bir yolculuk yaptık ve bir şey konuşmadan önce dinlenmek istiyoruz."

"Endişelenme. Bu bir konuşma değil. Basit bir istek." Zyndara bana doğru baktı. "Buraya prensesi alıp evime götürmek için geldim."

"Varlığım sona erse bile olmaz," diye hırladı Tavish, kılıcını kınından çıkarırken. "Lira sizinle ya da Pyralis'in yakınından bile geçmeyecek."

Başını geriye attı ve güldü. "Bunun bir parçası olduğuna inanacak kadar aptal olma." Tekrar aileme döndü.

"Hiçbirinizin vereceği bir karar yok. Pyralis'in nişanlısı hakkındaki son kararlarınızda ejderha asillerini dışladınız. Mantıksız bir şey talep etmiyorlar. Evlenecek yaşa geldi ama yine de benimle birlikte gitmesi şartıyla yirmi beş yaşına gelene kadar beklemek istiyorlar."

"Aynı fikirde değiliz." Baba iki elini de kaldırdı, parmak uçları kendi büyüsüyle kahverengileşmişti. "Bu yüzden gitmelisiniz."

"Böyle bir şey olmayacak," diye alay etti Zyndara. "Bizi güç kullanmak zorunda bırakmayın."

Dört ejderha bizi alevlere boğmaya hazırlanırken burunlarından dumanlar çıkıyordu.

Oh, hayır. Bunu kabul edemem.

Su büyümü çektim, onu serbest bırakmaya hazırdım.

LİRA

S Omurgamı doğrultarak ellerimi kaldırdım ve serinletici, soğuk su büyüümün avuçlarımdan akarak ejderhaların arkasındaki nehirde suyu yükseltmesine izin verdim. Gerekirse avuçlarımdan su da fırlatabilirdim ama ben direnmek istiyordum. Onlara saldırmak şüphesiz bu durumun daha da tırmanmasına neden olacaktı ki niyetim bu değildi. Bir parçam kül nefeslileri suya batırmak ve kıvranmalarını izlemekten zevk almak istese de, bu benim çıkarıma değildi. "Açık konuşayım; beşinizin beni almasına izin vermeyeceğim. Benim Büyü, gerektiğinde sizi suyla ıslatacak kadar güçlüdür."

Arkalarında dalgalanan su, Zyndara'nın omzunun üzerinden bakmasına ve büyük bir yudum almasına neden oldu.

Birkaç Seelie daha ellerini kaldırarak öne çıktı ve onların da suyu bükemediklerinden ve yarı bitkin olmadıkları için daha güçlü olacaklarından hiç şüphem yoktu.

Tavish başını geriye eğdi ve çenesini dışarı çıkardı. "Ve benim halkım suyu kontrol edemese de, Seelie'nin kullanabildiği suyu tamamlayan buz kullanabilirler."

Ejderha alay etti, gözleri parlayan bir yıldız gibi parlıyordu. "Barış için geldik, prensimizle nişanlı prensesin bizimle gelmesini istedik ve aldığımız yanıt bu mu?"

"Açık olalım." Annem kaşlarını kaldırdı. "Az önce kızımızın sizinle birlikte üç yıl önce ayrılacağını ilan ettiniz."

kararlaştırılan tarih. Asilzadeleriniz anlaşma şartlarımızı kendi ihtiyaçları doğrultusunda kötüye kullanıyorlar ki buna müsamaha gösterilmeyecektir."

İçimi çektim, tüm bunların bitmesine hazırdım. Pyralis ile yaptığım saçma anlaşmadan kurtulmak, Eldrin'i öldürmek ve Tavish ile sonsuza dek mutlu yaşamak istiyordum. Bunu istemek gerçekten çok mu fazlaydı? "Başka bir deyişle, hiçbir yere gitmiyorum."

"Pekâlâ." Zyndara ayaklarını omuz genişliğinde açtı. "Bu toplantının bu noktaya gelmesini istemezdim çünkü dostane bir şekilde sonuçlanacağını umuyorduk ama Prens Lira'nın bizimle dönmesini reddederseniz bir mesaj iletecektik."

Midem kasıldı ve Nightbane , boynundaki tüyler diken diken oldu.

"Prens Lira  gün içinde kendi zgr iradesiyle Tir na Drgon'a gelmelidir, aksi takdirde bunun korkunç sonuçları olacaktır."

Tavish'in yüzü kızarıırken nefesim kesildi ve sıcaklık bağımıza çarptı.

İkimiz de önüme ne koyacaklarını çok iyi biliyorduk.

Eiric.

"Peki bu sonuçlar tam olarak nedir?" Annem ve babam heykel gibi donup kalırken, babam sertçe sordu.

Zyndara parmaklarını dikleştirdi ve gözbebekleri büyüdü. "Arkadaşı yavaşça ve acımasızca ölüyor."

Kalbim sıkışmıştı. Annemin kanatları seğirdi, ileri doğru uçmaya hazırdı ama Caelan bileklerini yakaladı ve onu geride tuttu.

Benim için bu kadar önemli birini tehdit ettiklerine inanamıyordum ama istedikleri sonucu almalarının tek yolu buydu.

Tavish büyüsünü serbest bırakarak kar yağmasına ve gökyüzünün karanlıkla örtülmesine neden oldu. "Ashbreath eşime sahip çıkmaya devam etmekle kalmıyor, aynı zamanda sırf onun kendisine gelmesini sağlamak için değer verdiği birini öldürmeye mi razı oluyor? Ya cahil ya da intihara meyilli."

"Belli ki birincisi." Finnian alay etti ve burnunu kırıştırdı. "Ejderhaların penislerinin büyük olduğuna dair söylentiler duymuştum ama kurban edilen şey zek eksikliğiydi. Enerjinin çoğu penise ve testislere akıyor, geriye sadece beyin kalıyor."

Hem annemin hem de babamın gözleri irileşirken bir kahkaha attım. Finnian'ın bir özelliği de buydu; çoğu Unseelie fae gibi soğuk ve düşünceli davranmıyordu. Eğer daha iyi bilmeseydim, onun Seelie olduğuna inanırdım.

Kraliyet mavisini ejderha ofladı, ağzından bir damla alev çıktı. Suratına su fırlatmaya hazırlandım ama gerçekten saldırmadı. Tiksintiyle tepki vermiş olmalı.

"Bize istediğin kadar hakaret edebilirsin." Zyndara sırıttı. "Ama bunlar bizim taleplerimiz ve gerçekten mantıksız bir şey istemiyoruz. Prens Pyralis sadece müstakbel eşinin bir gece canavarıyla çiftleşmemesini istiyor. Karısının soyunun sadece kendisinden devam etmesini istiyor."

Tavish kılıcını kınından çıkardı ve ejderhalara doğru atıldı. Zyndara'nın derisi kalınlaştı, koyu renkli pulları geri döndü.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve eşimi korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırlandım.

Onu
kaybedemezdin.

Bu şekilde değil.

Amacı beni kurtarmakken değil.

Caelan, Finnian kanatlarının üzerindeyken Tavish'in peşinden uçarken, "Lanetli uçurum," diye homurdandı.

Ejderhaların burunlarından daha ağır dumanlar süzülüyordu ve kükürt kokusu alıyordum. Öğürmek istedim.

Hepsi dönüp Tavish'in Zyndara'ya saldırmasını bekledi ama onun yerine Tavish karanlığa büründü ve inci renkli ejderhayı boynundan bıçakladı. Başını savurup kükürerken kıpkırmızı kan püskürdü.

Diğer ejderhalar alevlerini Tavish'in üzerine salmak için ağızlarını açtıklarında Finnian ve Caelan yaklaşık on adım ötede durakladılar, ben de geri çekilmedim. Suyu yüzlerine çarpacak şekilde yönlendirdim, sıvıyı burunlarından yukarı ve boğazlarından aşağı ittim.

Yeryüzü ejderhaların ayakları altında sarsılırken hem Seelie hem de Unseelie muhafızlar öne fırladı. Bu ve savrulma şekilleri arasında, Tavish'in, daha çok Unseelie olmasa da, ejderhalar üzerinde illüzyon büyüsünü kullandığından şüpheleniyordum.

"Durun!" diye bağırdı Zyndara, yüzünde bir burun oluşmaya başlarken başının yanlarını tutarak. Hırladı, "Sana zarar vermek istemiyoruz. Gün sonuna kadar Tır na Dràgon'a geri dönmezsek, arkadaşın ölecek."

Suyu çağırmayı bıraktım ama ellerimi dik tuttum.

"Saldırıyı durdurun," diye bağırdı babam, sesi panikle doluydu.

İnci ejderha ölüme yenik düşerek yere yığılırken Tavish karanlığı iterek kendini Zyndara'nın tam önünde buldu. İnci ejderhanın kanı yüzüne sıçramıştı. Eğer isteseydi onu da öldürebilirdi.

"Pyralis'e ve diğer soylulara mesajlarının alındığını ve eşimi ya da arkadaşlarını tehdit etmek için buraya başka birini gönderirse, bir ölümle yetinmeyeceğimi bildirin. Hepsini öldüreceğim." Kanatlarını arkasına doğru açarak görüşümü engelledi. "Burası bir kez daha bizim toprağımız ve düşmanımın buraya kendi eviymiş gibi davranmasına müsamaha göstermeyeceğim. Yeterince açık olabildim mi?"

Zyndara'nın yüzü insan formuna dönüştü ve göğsü kabardı. "Kraliyet ailesini bilgilendireceğim. Eminim buradaki olaylarla çok ilgileneceklerdir."

"Mükemmel." Tavish kılıcını tekrar kınına soktu, diğer ejderhaların saldıracağından korkmuyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu yapmaları aptallık olurdu. Sayıca çok azdılar ve bizim büyüümüz burada daha güçlüydü.

"Üç gün, *Prences*." Zyndara bir kez daha bana odaklandı ve ağzının kenarını kıvırdı. "Umarım bu süreyi işlerinizi yoluna koymak için kullanır ve arkadaşınızın yaşayabilmesi için bize gelirsiniz."

"Onu gerçekten edeceklerini nereden bileceğim?" Asillerden hiçbiri yemin etmek için burada değildi ve krallığın kanunlarının etrafından dolaşmaya çalışmadıklarından emin gerekiyordu.

Hırladı, "Kızın ailesi sizinle gelebilir. Sınıra vardığınızda onu serbest bırakacağız. Kendinizi teslim etmeden önce kızın onlara dönüşünü izleyebilirsiniz." Sonra sinsî bir gülümsemeye izin verdi. "Ve eğer aptalca bir şey yapmaya kalkarsanız, savaş açarız. Bu kadar basit. Her iki durumda da Unseelie kralı Pyralis'in kuzenini öldürmenin bedelini ödeyecek."

Dizlerimin çökmek istemesinden nefret ediyordum. Tavish'in bir kraliyet ailesi üyesini öldürmesi durumu daha da kötüleştirmişti.

Hiçbir şeyi kaçırmadı. "Dört gözle bekliyorum." Tavish kanatlarını geriye doğru katladı ve kaleyi işaret etti. "Pyralis'i istediği zaman gelip bu konuyu benimle görüşmeye davet ediyorum. Aslında yarın mükemmel olur."

O ejderhanın Pyralis ile akraba olduğunu biliyor muydun? Ağzımı ekşi bir tat doldurdu çünkü içimi kemiren şüphenin yanlış olduğunu umuyordum.

Zyndara sıkılmış dişlerinin arasından, "Onu uyaracağım," diye homurdandı ve ona karşı hissettiği küçümsemeyi açıkça ortaya koydu. "Şimdi ölülerimizi alıp gideceğiz."

"Lütfen." Tavish kollarını lekeleyen kanı fırçaladı. "Ejderha kalıntılarının toprağımızı zehirlemesini istemem. Eğer yapmazsanız, onu suya atmak zorunda kalacağım."

Avcı yeşili ejderha ağır ağır nefes alıyordu, ama hâlâ su damladığı için burnundan zar zor bir duman damlası çıkabiliyordu. Büyümü onun üzerinde bir kez daha kullanacakmışım gibi bir adım öne çıktım ve ejderhanın gözlerinin biraz daha açılmasına neden oldum.

En azından yeteneklerim konusunda çekinceleri vardı. Ejderha diyarında ne kadar güçlü olacağımı kim bilebilirdi ama Gleann Solas'a bu kadar yakinken gücümün arttığını hissedebiliyordum.

Yeşil ve gümüş ejderhalar izlerken kraliyet mavisii ejderha inci ejderhayı pençeleriyle kaldırdı ve Zyndara ejderha formuna geçti.

Dördü de uçup giderken etrafımızdaki sessizlik sağır edici gibiydi.

Figürleri gittikçe küçülürken ellerimi birbirine kenetledim ve soruyu tekrarladım. Devam eden sessizliğinin düşüncelerimi doğruladığından şüpheleniyordum. *Tavish, biliyor muydun?*

İnci pullar daha yüksek sınıftan bir ejderhanın işaretidir. Kollarını kavuşturdu ve Nightbane'in yanına doğru geri adım attı. *Ama topraklarıma geldiler, eşimin kendisini teslim etmesini istediler, kız kardeşini tehdit ettiler ve sonra prensin seninle sahip olmak istediği tüm varisleri yüzüme karşı sergilediler. Sadece birini öldürmek bile*

Bu yüzden onlar için en anlamlı olanı elimine etmeye karar verdim. Bu sağduyu.

Bir elimi göğsüme koyarak daha fazla ağrımını engellemeye çalıştım. *Umarım öfkelerini E'den çıkarmazlar.*

Vermeyecekler, diye beni temin etti ve elimi tuttu. Eiric'i teslim etmez Seelie'nin savaş ilan edeceğini biliyorlar. Eiric'i burada istiyorlar, böylece her iki ailen de onu geri almak için senden vazgeçmek zorunda olduklarını kabul edecekler. Kontrolü ejderhalara kaptırdıklarını her gün hatırlatacak.

İşin bu noktaya geleceğini bilmeliydim.

Kontrol. Güç. Ejderhaların en çok değer verdiği iki şey. Pyralis talep eder etmez onunla birlikte eve gitmeyeceğimi söylediğimizde bu onları çıldırtmış olmalı.

Tüm geleceğim çalınmıştı çünkü önümdeki seçim son derece net bir şekilde yapılmıştı.

Babam küfretti. "Lanet olası uçurum. Zamanlamalarının nasıl bu kadar mükemmel olduğunu anlayamıyorum. Krallığımızı izleyip dönmemizi mi bekliyorlardı?"

"Mümkün değil, Majesteleri." Babam kılıcını elinde tutarak ufku taradı. "Arkamızda bıraktığımız muhafızlar nöbet tutuyordu. Ejderhalar pusuya yatmış olsaydı fark ederlerdi ve bizim krallığımızla onların arasında inip dinlenebilecekleri bir yer yok."

"Peki bu nasıl oldu?" Annem başını öne eğdi. "Çok tesadüfi görünüyor."

Finnian dudaklarını büzdü. "Birinin onları uyardığını söyleyebilirim ama ayrılmadan önce herkesin sayımını yaptık. Hepsi hesaba katılmıştı."

"Bu tartışmayı yapmamız gerekse de, şu anda önceliğimiz Unseelie'lerin evlerine dönmelerine yardım etmek olmalı." Caelan saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırdı. "Ve muhtemelen bunu sarayın içinde tartışmak istiyoruz."

Haklı olmasına rağmen aklımdan iki şey geçip duruyordu. Üç gün içinde kendimi ejderhalara teslim etmek zorundaydım, yoksa Eiric ölecekti. Eğer kendi isteğimle gitmezsem ejderhalarla bir savaş çok uzakta değildi.

Tavish sert bir sesle, "Siz ikiniz barınma işini halledin ve muhafızlarla vardiyalar oluşturun ki birileri her zaman çevreyi gözlesin," dedi ve beni yanına çekti.

Nightbane oflayıp pufladı ve aramızdan çekildi. Başka bir saldırı bekliyormuş gibi önümde durdu.

"Alan çok büyük olduğu için bazı Seelie muhafızlarını bölgeyi korumaya yardımcı olmaları için bırakacağım. Diğerleri eve dönüp kuvvetlerimizin geri kalanını olanlardan haberdar edecek." Babam bir grup muhafızın yanına uçtu ve beşimizi yalnız bıraktı.

Döndüğümde annemin onu gördüğümü hiç hatırlamadığım kadar solgun görüldüğünü gördüm. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve olmak istediğim tek yer Tavish'in yanı olsa da onu rahatlatmam gerekiyordu. Onun nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirdim. Ben bir kız kardeşimi kaybetme riskiyle karşı karşıyaydım ama o bir kızını kaybetme riskiyle karşı karşıyaydı.

Tavish'ten ayrıldım ve aceleyle annemin yanına gittim. Ona sarıldığımda vücudu titredi ve o da bana daha sıkı sarıldı.

Çiğerlerim çığlık atıyordu ama hareket etmeyi ya da şikâyet etmeyi reddediyordum.

"Merak etme. Her şey yoluna girecek." Göğsümde bir hıçkırık başladı ama onu tutmaya çalıştım. Şu anda kendimi bu kadar umutsuz hissetmekten nefret ediyordum. Bencilliğim yüzünden Eiric'in ölmesine izin veremezdim.

"Sprite," diye tehditkâr bir şekilde homurdandı Tavish. "Ne düşündüğünü hissedebiliyorum ve buna izin vermeyeceğim." Öfkesi dinmemişti ve şimdi kararlılığı onu körüklüyordu.

Eiric'in hayatı pahasına da olsa beni hiç niyeti yoktu.

"Bu kararı sen veremezsin, Tavish." Parmaklarımı annemin saçlarında gezdirdim, hiçbir bukleye takılmamaya çalıştım. "Eğer benim esir olmamla E'nin öldürülmesi arasında bir seçim yapacaksam, hangisini seçeceğimi biliyorum. Bunun herkese ne yaptığına bir bak."

Hestia sarsılarak doğruldu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Bu sadece Eiric'le ilgili değil. Bundan daha iyisini bilmen gerekirdi. Bu seninle de ilgili. Her iki durumda da bir kızımı kaybediyorum. Evet, Eiric ölebilir ama ejderhalarla birlikte yaşamak ölümden daha kötü bir kader olabilir."

"Ne yazık ki Lira'nın biyolojik ailesi sizinle aynı fikirde değil çünkü herkesi bu duruma sokan onlar." Tavish sert bakışlarını aileme çevirdi ve devam etti, "Söz verdiler

kızlarını babamdan daha aşağılık ve güce aç birine verdiler."

"Bu suçlamaya içerliyorum ve baban ekinlerimizi öldürerek geri kalanımızın ölmesine izin verecekti." Babam parmağını bir kılıç gibi salladı ve Tavish'e saplayarak devam etti, "Yani bu karmaşanın içinde olmamızın asıl sebebi Unseelie. Kral Dunach güç dengesine saygısızlık etti."

"Ki bu imkansız." Tavish eliyle havayı kesti. "O böyle bir güce sahip olamaz!"

Babam bize tekrar katıldı, gözleri bariz gerginlik karşısında büyüyordu.

Kendi aramızda kavga ederek hiçbir şey başaramayız. "Zamanımızı boşa harcıyoruz. Bu durumla başa çıkmamız gerek; daha önce olanlar önemsiz. Unseelie kralının gökyüzünü karanlığa boğması ve benim ejderha prensine vaat edilmem geçmişte kaldı. Bunların hiçbirini geri alamayız."

Annem başını salladı. "Tüm bu kargaşayı bir çözüm bulmaya kanalize etmemiz gerekiyor."

"Evet ve şu anda aklıma sadece bir tane geliyor." Yanağımın içini ısırdım, gerekeni yapacak gücüm olup olmadığını merak ediyordum. Kendimden bir parça kaybedecektim ve sadece sonunun bu fedakârlığa değeceğini umabilirdim.

"Kendini o kül nefesliye teslim etmeyeceksin." Tavish'in göğsü kabardı ve öfkesi kontrolü ele geçirirken karanlık vücudunu sardı. Yanıma yürüdü ve kolumu kavradı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Kız kardeşin bilerek senin yerini aldı ve sen onun fedakârlığına leke mi süreceksin? Bunun *bana* ne yapacağı hakkında bir fikrin var mı? Onunla birlikte olduğunu bilmek beni öldürür. Ve eğer yerlerimiz , gitmeme izin verir miydin? Ya bunu düzelteceğiz ya da kül nefesleriyle savaşa gireceğiz. Senin için savaşımaya değerim ve son nefesime kadar yolumuza çıkan herkesi yok edeceğime yemin ederim."

Bana ne yapacağımı söylemesinden hoşlanmıyordum ama öfkeme tutunmaya çalışsam da kader arkadaşlığımızın vızıltısı onu uzaklaştırıyordu.

"O haklı, Sprout." Babam, Tavish'le aynı fikirde olmak canını acıtmış gibi yüzünü buruşturdu. "Seni teslim etmeyi içermeyen bir çözüm bulmak için iki tam günümüz var."

Acı acı homurdandım. "Ya bu ya da savaş." Eğer Eiric'in yaşamasını istiyorsak, hiçbir şey yapmadan duramazdık. Yine de çenemi kaldırdım. "Bilgin olsun diye söylüyorum, kendimi etmekten bahsetmiyordum. Eldrin'le konuşmamız gerektiğini kastetmiştim, hem de hemen."

Tavish sıırttı ama şaşkınlığını hissedebiliyordum. "İşte *bu* iyi bir plan. Hadi gidelim." Hemen yola koyuldu ve bizi kalenin yan tarafına götürdü. Ancak kalenin pencerelerine doğru uçmak yerine, açık bırakılmış taş bir kapının önünde durdu.

"Hapishane bu tarafta," dedi, yıkık arazideki kaledeki hücrelere ya da Caisteal Solais'teki hapishaneye hiç benzemeyen bir yeraltı düzeneğine uçarak.

Lorne, Finola ve Struan, iki yanında beton odalar bulunan ve her birinde sağlam metal kapılar olan büyük ve karanlık bir alanın ortasında duruyordu.

"Majesteleri, diğer gardiyanlar biz mahkûmları hücrelerine yerleştirdikten birkaç dakika sonra ayrıldılar." Finola başını eğdi, arkamdaki iki ebeveyn grubunu da içine aldı.

"Eldrin nerede?" Tavish havladı.

Lorne bize en yakın olan soldaki kapıyı işaret etti.

"Aç şunu."

Lorne tereddüt etmeden Tavish'in emrettiğini yaptı.

Kapı açıldığında gördüklerim Eldrin'i öldürme isteğimi daha da artırdı.

TAVISH

Dişlerimi sıkarak elimden geldiğince tarafsız çalıştım ama Eldrin'in taş duvara yaslanıp sırtması içimdeki kâbus illüzyonu büyüsünün serbest kalmasını ve ona acı çektiriyor.

Düşüncesizce tepki veremezdim. Yıllar boyunca stratejik ve hesaplı davranmış, benim şimdi yapmam gerektiği gibi sonuca odaklanmıştı.

Yanımda Lira titriyordu, öfkesi bağımızdan taşıyor ve kana susamış içgüdülerimin canlanmasına neden oluyordu. Bunu daha iyi kontrol edebiliyordum ama Seelie'ler geldiğinden beri kana susamışlığıma görmezden gelmek daha da zorlaşmıştı.

Lira'nın kız kardeşini korumak için kendini Pyralis'e teslim etme tehdidinden kaynaklanan çaresizlik göğsümde keskin ağrılara neden olurken, akıl sağlığım sonsuza dek kaybolmaya çok yaklaşmıştı. Beni bir arada tutan tek şey, Eldrin'den Lira'nın kendisine dayatılan bu lanet yeminden nasıl kurtulabileceğine dair cevaplar almaktı.

Yüzüne bulaşmış kir, buruşuk giysileri ve yağdan sarkmış beyaz saçlarıyla bu kadar kendinden emin görünmemeliydi ama neden orada olduğumuzu biliyordu.

"Ah... beni görmezden geldin, aç bıraktın ve o hayvanı taşımaya zorladın ama ejderhalar gelir gelmez geri döndün." Başının üzerindeki fener titreyerek, gölgelerin onu örttüğü yanılsamasını yarattı.

Kanatlarının, büyü kullanmasını engelleyen zincirlerle bağılı olması çok kötü.

Seelie soyluları ve Lira'nın ikinci ailesi ve Seelie kralı bunu yapmadan önce kontrolü ele almam gerekiyordu. Eldrin'in, gerçekte hiçbir şey çözülmemiş olmasına rağmen aramızda hiçbir husumet kalmadığına inanmasına ihtiyacım vardı.

"Sen bizim önceliğimiz değilsin. Aslında burada hiç olmamanızı tercih ederdim ama görünen o ki kader size iyilik yapmaya devam ediyor." Elimi Lira'nınkinde sıkıca tuttum, yanımda olduğunu ve kaçmaya çalışmadığını bilmeye ihtiyacım vardı.

"Kader mi?" Eldrin güldü ve burnunu kırıştırdı. "Kaderin bununla hiçbir ilgisi yok. Her şeyi ben harekete geçirdim. Hepsi *benim eserimdi*. Ve şimdi buradan çıkıp hayatıma hiçbir engelle karşılaşmadan devam edebilecek durumdayım."

Lira benimle omuz omuza durmak için hareket ederek, "*Cehennem* gibi," diye tükürdü. "Burada kalacak ve olduğun gibi sefil bir bok parçası olacaksın."

Omuz silktili. "Benim için sorun değil. Git ejderhayla evlen. Umurumda değil. Sanırım her iki durumda da benim kazanacağımı anlamıyorsun. Sana söyledim ve istediğimi yapmakta özgürüm. Söylemem ve Tavish' elinden en önemli şey alınmış olur. O da benim hayatımın büyük bölümünde yaşadığım gibi sefalet içinde yaşayacak, kralın bana oğullarından biriymişim gibi davranmasına rağmen yedek olmaya bile layık görülmeyecek."

Son on iki yıldır beslediğim nefret alevlendi. Tüm bu nefreti ikinci bir baba olarak gördüğüm adama görüşümün kenarları bulanıklaştı. "Sen varis değildin. Onun yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sihrimiz böyle çalışmıyor. Bunu *biliyorsun*." Lira'nın elini bıraktım ve kendi elimi kılıcımın kabzasına koydum, şimdi onu öldürmeye hazırdım.

Nightbane hırlayarak Lira'ya yaklaştı ve önümüzdeki tehdidi sezdi. Eldrin'den her zaman benden bile daha çok nefret etmişti ve ben bunu hiç düşünmemiştim. Onun aptal bir canavar olduğuna inanarak büyümüştüm ama şimdi her şey daha anlamlıydı. Eldrin her zaman aşağılık biriydi. Kendinden başka kimseyi umursamayan, kurtarıcı nitelikleri olmayan biriydi. Unseelie'yi korumayı hiçbir zaman gerçekten umursamamıştı.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde hücrenin içine girdim. Yabanıl'ı öldürmek istiyordum ama bunu yaparsam Lira'yı kaybetme riskim vardı. Nefes alışım hızlandı ve duvarlar üzerime kapanıyor gibiydi.

Öldür onu, Lira bağlandı. Serbest kalıp tekrar kontrolü ele geçirmeye çalışması riskini alamayız. İkimize de yaşattığı işkenceyi tekrar yaşayamam. Onun endişesi bağlantımızı daralttı ve benimkine ekledi. *Pyralis'in pençelerini sana geçirebileceğini bile bile onu öldüremem.* İkimiz de birbirimiz için aynı şeyi istemekle çelişiyorduk. Ben onun güvende ve özgür olmasını isterken, o kuzenimin esir alıp dövmemesini istiyordu. *Senin Aetherglen'de güvende olduğunu bilerek tutsak olmayı tercih ederim. Benim için önemli olan bu. Eldrin ve Unseelie halkını yok et. Hepsini*

Güvende olduğun sürece yan.

Gözleri kısıldı ve az önce söylediğim her şeye anlayabiliyordum. Kral Erdan arkamızdaki yerinden yüksek sesle, "Açık konuşursan iyi olur, gece kuşu," dedi. "Bu seninle bizim aramızda bir satranç maçı değil. Bu kızımın hayatını etkiliyor ve suçlularla pazarlık yapmayı reddediyorum."

"Katılmıyorum. Her türlü siyasi manevra tam olarak bir strateji oyunudur." Eldrin bir elini Lira'ya doğru salladı ve ekledi, "Ve kızınız bu konuda oldukça iyi, Tavish ve Lorne'u manipüle etmeyi ve ölümcül eldivenden kurtulmayı başardığına göre. Asla yaşamamalıydı."

Kılıcımı kınından çıkardım ve Eldrin'in bacağına sapladım, kasları delip diğer tarafa geçecek şekilde bastırarak yaranın yavaşça iyileşmesini sağladım, özellikle de fae büyüsünün yardımı olmadan.

Siyah kan pantolonundan yere sızarken homurdandı, kamburunu çıkardı.

"Neden bahsediyor bu?" diye sordu kraliçe, sesi yükselerek. Bu soru üzerine Eldrin başını kaldırdı ve gülümsedi.

Lira hırıltılı bir nefes aldı ve başını salladı. "Bu işe yaramayacak Eldrin. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve geçmiş geçmişte kaldı. Orada kalacak. Ben dehşetten kurtuldum ve

Her birinin arkasında senin olduğunu biliyorum. Ama bu sefer oyununuz işe yaramayacak. Göreceksiniz."

Yanımdan geçip gitti ve ben uzanıp onu geri çekmek istedim. Ne ona güveniyordum ne de onun etrafta olmasını istiyordum ama Nightbane onun yanında kalarak bana güven verdi.

Eliyle çenesini kavrayarak derisini kesti. Tırnaklarının altından kan sızdı ama irkilmedi.

Eldrin'in alını, yüz ifadesini tekrar o kendini beğenmiş gülümsemesine dönüştürmeden önce yaşadığı şoku fark etmemi sağlayacak kadar kırıştı.

"Seni kıracağız," diye fısıldadı, normalde parlak olan kobalt gözleri laciverte dönmüştü.

Aletim seçirdi ve pantolonumun çok dar gelmesine neden oldu. Lira'nın bu yönünü nadiren görürdüm. Onu terörize eden adamı tehdit edişini izlerken, duvara çarpıp sahiplenmeye hazırdım.

"Ve bunu yaptığımızda, kalbine yavaşça bir bıçak saplayacak ve hayatının bedenini terk edişini izleyecek olan kişi ben olacağım. Bana yaptıklarından dolayı değil, Tavish'e yaptıklarından dolayı."

Boynunda bir damar şişkinleşti ama Eldrin karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Bunu göreceğiz. Sana şartlarımı söyledim. Kül nefesleriyle yaptığın bağlayıcı anlaşmadan nasıl kurtulacağını öğrenmek istiyorsan, bu odadaki her kraliyet mensubunun bana asla zarar gelmeyeceğine dair yemin etmesini istiyorum. Buna siz de dahilsiniz *Prences*."

Elini yanına bırakarak onu serbest bıraktı. Adamın kanı parmaklarından yere damladı ve kadın ona sırtını döndü. Doğrusu, yaralı bacağı ve zincirlenmiş kanatlarıyla bir tehdit değildi. Ama onu hafife almak da istemedim.

"Ondan sıkıldım." Lira esnedi. "Bence kaleye gidip biraz dinlenelim. Uzun bir yolculuk günü oldu."

Endişesini bağ aracılığıyla hissetmeseydim, uyuyabileceğine inanırdım.

Ondan *hiçbir şey elde edemeyeceğiz*, diye bağlandı, bakışları bana kilitlenmişti. *Ona zarar vermenin bir yolunu bulana kadar çaresiz değiliz gibi*.

Haklı olmasından nefret ediyordum ama kılıcımı kınına soktum.

Eldrin doğruldu, kendinden daha emin görünüyordu. Belki de vazgeçtiğimizi bildiği içindir?

Lira ve Nightbane hücreden çıktıklarında, kral, kraliçe, Brenin ve Hestia'nın kaşlarını çattığını görmek için arkamı döndüm. Dikkatlerinin Lira ve Eldrin arasında gidip gelmesi midemi dehşetle bulandırdı. "Onu tekrar kilitleyin. Onu beslemeyin ya da kimsenin yaralarını kontrol etmesine izin vermeyin. Onun sefil ve rahatsız olmasını istiyorum."

Lorne kapıyı kapattı ve bir kez daha kilitledi. "Elbette, Majesteleri. Benim için bir onurdur."

Hestia ve Brenin dışarı çıkarken önden kral ve kraliçe, arkadan da Lira, Nightbane ve ben gidiyorduk.

Eldrin'den uzaklaştığım her adım bir öncekinden daha zor geliyordu. Onu hayatımdan sonsuza dek çıkarmaya hazır olduğum halde hayatımın onun etkisi altında kalmaya devam etmesinden nefret ediyordum.

Bir yolunu buluruz, diye bağlandı Lira kolunu benimkine dolayarak.

Dokunuşunun yarattığı sarsıntı endişemin bir kısmını hafifletti ama dehşetin donmuş dalları kalbimi daha da derinden tırmaladı. Gauntlet'ten beri hiç bu kadar vahşi hissetmemiştim. Onu onca zaman ölüme bu kadar yaklaşıırken izlemek dayanılmazdı, beni çıldırma sınırına getirmişti ama hiçbir *bununla* kıyaslanamazdı. Üç gün içinde başka bir adamla birlikte olmak için ayrılacağı düşüncesi... onunla evlenmeye ve bebeklerini taşımaya zorlamaya kararlı bir kül nefesli....

Üç günümüz var. Bu süre içinde çok şey değişebilir, diye devam etti, beni rahatlatmaya çalışarak.

Ama üç gün Seelie zamanında bir göz kırpmasıydı. Bu benim 12 yılımı aldı. Eldrin'in bana karşı komplo kurduğunu öğrendim.

Dışarı çıktığımızda derin bir nefes aldım, karanlık gökyüzünün, bir kez daha yağan karın ve çocukluğumdan beri deneyimlemediğim sis ve vanilya kokusunun tadını çıkardım. Ama bu bile huzursuz kalbime huzur getirmedi.

Zindana açılan kapıları kapatır kapatmaz Kral Erdan boğazını temizledi. "Eldrin'in bahsettiği bu eldiven nedir?"

Lira başını omzuma , "Tartışmamız gereken bir şey yok," diye cevap verdi. "Şu anki sorunumuzda bize yardımcı olmuyor."

"Eğer Unseelie ile aramızdaki ilişkiyi düzeltmeye çalışıyorsak, birbirimize karşı dürüst olmalıyız." Kraliçe Sylphia

bir tutam saçını omzunun arkasına itti. "Belli ki bu dava bizim öğrenmemizi istediğiniz bir şey değil, bu da beni Unseelie ile çalışma konusunda tereddütte bırakıyor."

Ailesi ve benim aramda daha fazla soruna neden olacağından şüphelensem de anlıyordum. Onların yerinde olsaydım ben de aynı şeyi bilmek isterdim. Lira sorudan ne kadar kaçmaya çalışırsa, dördü de cevabı öğrenmeye o kadar kararlı olacaktı. "Bildiğiniz gibi, Lira'yı Dünya'dan kaçırdım. Niyetim onu Seelie perdesine götürmek ve büyüğü geri döndüğünde onu öldürerek Unseelie'nin topraklarımıza dönmesini sağlamaktır. Başta aramızdaki bağa karşı koymaya kararlıydım çünkü ailemi öldüren, beni tutsak eden ve sonra da bizi vatanlarımızdan ejderhaların harap ettiği bir krallığa yok olmamız için atan insanların kader eşini nasıl kabul edebilirdim ki?"

Kraliçe bir elini kalbinin üzerine koyarken kral kaşlarını çattı. Hestia ve Brenin'in yüzleri öfkeyle çarpılmıştı, muhtemelen nasıl ölmem gerektiğine karar verirken.

"Ama belli ki böyle bir şey olmamış." Lira bir adım daha yaklaştı. *Senden tekrar nefret etmelerini mi sağlamaya çalışıyorsun?*

Neredeyse tüm zaman boyunca bizden şüphelendiler ve niyetimden şüphe duydular. İlerlememizin tek yolu birbirimize karşı dürüst olmamız, özellikle de Eldrin bizi birbirimize düşürmeye devam edeceği için. Lira'yı yanımda tutmaya yardımcı olacak her şeyi yapmaya hazırdım. Seelie'lere karşı tamamen açık sözlü olmak bile.

"Unseelie kralının şu anda kanatlarının hâlâ takılı olmasının tek nedeni bu." Hestia'nın vücudu kaskatı kesilmişti. "Ama ben hâlâ eldiven hakkında bilgi edinmek istiyorum."

"Hestia," diye uyardı Brenin.

İki muhafız, Dünya'da geçirdikleri zamanı gizleme konusunda Lira ve Eiric'ten daha iyidiler ama Hestia'nın yersiz konuşması, bir süredir başka bir yerde yaşadığının kesin işaretlerinden biriydi.

Devam etmek için ağzımı açtım ama Lira araya girdi: "Bir gece kaçma fırsatım oldu ama köylülerden bazıları beni buldu. Beni gözaltına almaya çalıştılar ve ben de kaçmak için mücadele ettim. Teknik olarak bir mahkum ve olduğum için kaçmaya çalışmışım, ben de kaçtım."

Unseelie'leri hizada tutmak için yaratılmış bir şey, gauntlet. Her mahkûmun üç gün süren sınavlardan sağ çıkma şansına sahip olduğu bir yarışma."

"Halkımın bana karşı ayaklanmasını engellemek için başlattığım bir şeydi." Bunu sırf Lira yüzünden yarattığıma inanmalarını istemiyordum. "Lira'nın katılmasını istemedim ama kanatlarım bağlıydı."

"Seelie prensesini Unseelie tutsaklarla birlikte savaşa mı soktunuz?" Kral'ın gözleri kısıldı.

"O beni korudu." Lira ailesiyle benim arama girdi. "Eğer Tavish araya girip Eldrin'in daha fazla Unseelie'yi kendisinden uzaklaşmaya ikna etmesini sağlamasaydı ölebilirdim. O da beni bir kül nefesliyle nişanlayarak senin yaptığın gibi hata yaptı."

Kral Erdan'ın burun delikleri alevlendi. " anda doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık."

"O da öyle." Kanatlarını açarak beni ailesinden uzak tuttu. Lira bir kez daha beni korumak için savaşmaya hazırdı. Kalbim ona karşı da ısındı. Onu kaybedemezdim. Ben de geldim birçok kez yakınlaştı ve ben bunun tekrar olmasını reddettim.

Ejderha prensini öldürmem gerekiyordu.

"O haklı, Majesteleri." Brenin grubun her iki tarafını da görebilecek şekilde döndü. "Bunları tartışmamıza gerek yok; Eiric'i geri almanın ve Lira'nın Tîr na Dràgon'a gitmek zorunda kalmasını engellemenin bir yolunu bulmaya odaklanmalıyız."

Lira'nın kanatları hafifçe alçaldı ve Hestia gözlerini kapatırken kral ve kraliçenin bakıştıklarını görmemi sağladı.

"Eldrin'e zarar verecek bir şey bulmalıyız." Hestia cevap arıyormuş gibi gökyüzüne baktı.

İnledim. "Bu imkânsız olabilir. O sadece kendini önemsiyor."

"Geç oluyor ve ne dinlendik ne de yemek yedik." Lira tekrar Nightbane ve benim aramda ilerledi ve devam etti, "Kafamızı toplamak için biraz zaman ayırmalıyız, Tavish ve ben de buraya yerleşmeliyiz. Sabah ilk iş yeniden toplanmaya ne dersiniz?"

Ben de kabul ettim. Dinlenmek daha net düşünmemize yardımcı olacaktı ve kaleyi incelememiz gerekiyordu. Çok uzun süredir boştu.

"Bu iyi bir plan. Çalışma odasına dönüp elimizdeki ejderhalarla ilgili tüm bilgileri gözden geçirebilirim." Kral Erdan iç çekti. "Ve halkımızla arayı kapatırız. Sabah herkes için taze kahvaltıyla geri döneceğiz."

Evden yemek yemek kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu ama Lira'nın sonsuza kadar benimle olmasını garanti altına alacaksa her şeyden vazgeçebilirdim.

Anne ve babasına sarıldı ve kraliyet ailesi uçup giderken bana döndü.

Küçük bir çocukken hayal ettiğim gibi onun çocukluğumun geçtiği evde olması endişemi bir gülümsemenin dağıtmasına izin verdi. "Üzerime giyecek bir şeyler bulayım, sonra da Caelan ve Finnian'a haber veririm."

"Düşman kanıyla kaplı olman hoşuma gidiyor." Göz kırptı.

"Kül nefesleriyle işim bittiğinde, sırlıslık olacağım."

Yüzü biraz düştü, ben de tatlı tadının tadını çıkararak onu öptüm.

"Hadi," diye mırıldandım, elini tuttum. İkimiz birlikte kraliyet odalarına açılan pencereye doğru uçtuk.

Nightbane geride kaldığı için aşağıda sızlanıyordu ama cù-sìth bizi birkaç dakika içinde bulacaktı.

Seelie'nin yıllar önce saldırı gecesi kıldığı camsız pencereye ulaştığımızda anılar yeniden canlandı.

Ve aniden yere indim ama bacaklarım beni destekleyecek durumda değildi.

LIRA

Tavish'in arkasından yakın uçtum, kafamı toplamak için herkesten uzakta zamana ihtiyacım vardı. Eldrin'in kibirli tavırları, ailem ve Tavish arasındaki hassas ilişki ve ejderhaların ziyaretinin getirdiği her şey arasında, tüm diyarı yakmak istedim. Her arkamızı döndüğümüzde, başka bir şey bize karşı yığıldı.

Gerçek Cuil Dorcha'ya geri dönmek bile tam bir zafer sayılmazdı. Seelie muhafızları koruma sağlama bahanesiyle hâlâ etrafımızı sarıyorlardı ama ejderhaları izlemenin yanı sıra bizi de izlemek için emir aldıklarından hiç şüphem yoktu.

Tavish pencereden uçarken, öfkemden biraz olsun kurtulmaya odaklanmaya çalıştım. İkimiz de birbirimizden besleniyorduk ve birimizin sakinleşmesi gerekiyordu, böylece bir şekilde dinlenebilecektik.

Ama sonra aramızdaki bağ acıya dönüştü ve pürüzsüz kahverengi zeminin üzerinde duran krem rengi halının üzerine yığıldı.

Yanına indiğimde kalbim küt küt atmaya başladı ve midem bulandı. Elimi sırtındaki kanatlarının arasına koydum, aramızdaki bağdan kalp kırıklığını hissettim. *Thorn, sorun ne?*

Odayı taradım ama hiçbir cevap bulamadım. Gözüme çarpan tek şey, odanın az önce ayrıldığımız şatoya hiç benzememesiydi. Aslında, kolayca bir gece olabilirdi

Seelie şatosu Caisteal Solais'teki devasa alana ve köşedeki çiçek şeklindeki sandalyelere sahip oda.

Terk edilmiş olmasına rağmen, mumlar yanarken görünürde toz ya da kir yoktu. Ne zamandır oradaydık, yoksa kale hizmetkârları önce kraliyet odalarına mı odaklanmıştı?

Zemin bana ağaç kabuklarını hatırlatıyordu ve büyük boy yataktaki çarşaf lar bana Seelie ve Unseelie sınırı arasındaki ormanı hatırlatan bir yaprak dökmeyen yeşil tonundaydı.

Ben... Ben çocukluğumdan beri buraya gelmedim. Doğruldu ama dizlerinin üzerinde kaldı, yavaşça nefes alıyordu. *Seni endişelendirmek istememiştım ama bu duygular beni şaşırttı. Onların ölümünden babamın sorumlu olduğunu bilmek buraya dönmeyi düşündüğümden daha zor hale getirdi.*

Kendimi tekmelemek istedim. Tüm bu dram ve kargaşa içinde Tavish'e öğrendiği her şeyi kabullenecek zaman tanınmamıştı. Bu sorunu önceden tahmin etmeliydim ama kendimi Eiric'i ve kendimi özgürleştirmeye kaptırmıştım. *Sana yardım etmek için ne yapabilirim?* Kelimelerin onu rahatlatmayacağını biliyordum ve ona sahte hoşluklar sunmak istemedim. Günün sonunda, babası hem karısını hem de kendisini öldürmüştü ve hiçbir şey bunu daha iyi hale getiremeyecekti.

Kollarımı dostumun omuzlarına dolayarak onu göğsüme doğru çektim. Acısını dindirmek için her şeyi yapardım.

İhtiyacım olan tek şey senin burada olman, diye cevap verdi ve bana doğru dönerek alnını benimkine dayadı.

Aramızdaki bağ canlandı. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve sonra geri çekti. *Seni seviyorum, Sprite.*

Kalbim kabardı ve endişemin bir kısmı dağıldı çünkü o haklıydı. Bunu birlikte atlatabilirdik. Tek umudum ejderha meselesini çözebilmemizdi, böylece bir daha asla ayrı kalmak zorunda kalmazdık.

"Bana annenden bahsetmek ister misin?" Annesi hakkında konuşmanın daha kolay olacağını düşündüm. "Onun hakkında, birlikte vakit geçirdiğimizde seni izlediğini ve gülümsediğini görmek dışında pek bir şey hatırlamıyorum."

Gözleri parlıyordu. *O iyi bir anneydi ve sana onun hakkında her şeyi anlatmak istiyorum. Ama henüz değil. Henüz hazır değilim. Umarım bu seni üzmez.*

Tabii ki hayır. Ellerimle yüzünü kavradım. Gerçeği yeni öğrendin ve bunu kendi başına halletmen gerekiyorsa anlarım.

Dudaklarımı usulca öptü. *Seni hak etmiyorum ama gitmene asla izin vermeyeceğim.* Gözleri fırtınalı bulutların rengine büründü. *Asla. Anlıyor musun?*

Ben biliyorum. Bir çözüm bulamasak bile beni bırakmaya hiç niyeti yoktu. Ancak, kız kardeşimin ölmesine izin verirsem kendimle yaşayamazdım. Bu onun yükü değildi ve bana yakın olduğu için bedel ödemek zorunda .

Çenemi kapalı tuttum çünkü zaten bildiği bir şeyi doğrulamak istemedim. Bunu bana açıklıyordu çünkü niyetimi biliyordu.

"Güzel. Sadece bu konuda nerede durduğumu netleştirmek istiyorum." Önce kendi ayağa kalktı, sonra da benim ayağa kalkmama yardım etti.

Odayı son bir kez daha taradı ve acı bir kez daha bağı delip geçti.

Neye gireceğimizden emin değildim ama oda temizdi ve bir mücadele olduğunu asla bilemezdim.

Ellerimizi birleştirerek beni odalardan çıkardı ve fenerle aydınlatılmış uzun bir koridora . Bir sonraki ahşap çift kapıdan geçerek başka bir yatak odasına girdik. İçeri girer girmez buranın onun odası olduğunu anladım. Sağ tarafta, Tavish'in ada şatosundaki odasına benzeyen, buz mavisi çarşafli kalın bir ahşap yatak vardı. Yatağın kenarlarını lacivert perdeler kaplıyordu ve tam karşısında, üzerinde satranç tahtası olan kare şeklinde ahşap bir masa duruyordu. Taşlar stratejik bir şekilde yerleştirilmişti, bu da saldırı gerçekleştiğinde bir oyunun ortasında olduğunu gösteriyordu.

"O zamanlar da mı satranç oynuyordun?" Nedenini bilmiyordum ama harabe topraklara taşındıklarında başladığı bir şey olduğunu düşünmüştüm.

"Eldrin'le birlikte, Seelie saldırısından birkaç ay önce." Kınını çözüp kılıcını yatağın kenarındaki lacivert sandalyeye yerleştirirken başını salladı. "Sonunda beni tanımak istemesi gururumu okşamıştı, bu yüzden davetini hevesle kabul ettim. Bana satranç tahtasının büyükbabama ait olduğunu söyledi.

ona verdiğini ve bana devretme zamanının geldiğini düşündüğünü söyledi. Büyükbabamızın bunun yedek olduğum için bir hediye olduğunu söylediğini anlattı."

Nefesim kesildi çünkü bu hikâyede bir şeyler doğru gelmiyordu. Tavish gerçek varis olduğu halde Eldrin neden satranç takımını Tavish'e vermişti? Bu Eldrin'in olmaları ima etme şekli miydi? Sorular kafamın içinde yankılanıyordu ve dünya ayaklarımın altından kayıyor gibiydi.

"Sprite, ben iyiyim." Ellerini omuzlarıma koydu ve hüzünle gülümsedi. "Söz veriyorum. Tüm endişeni hissedebiliyorum ve ben iyiyim. Unseelie topraklarına geri döndük ve genç bir adamken hep hayal ettiğim gibi benim odamdasın. Bazı açılardan bu an bir rüyanın gerçekleşmesi gibi ve bunun için sana teşekkür etmeliyim."

Aramızdaki bağdan bir parça mutluluk yayıldı ve benim için karar verdi. Şimdilik ona endişelerimden bahsetmeyecektim çünkü endişelerim tamamen yersizdi.

"Şimdi eşimle banyo yapmak istiyorum, böylece bu kül soluyan kanı üzerimden atabilir ve önümüzde uzanan korkunç şeyleri bir süreliğine unutabilirim." Tuniği vücudundan çıkararak karın kaslarını ve yontulmuş göğsünü ortaya çıkardı. Yaptığı her harekette kaslarının kasılmasına bayıldım ve onun dışındaki her şey aklımdan çıktı.

Kanatları genişleyerek iri vurguluyordu.

Gözleri arzu ve şefkat karışımıyla dolu Tavish önümde dururken bakışlarımı onun büyüleyici formundan ayıramıyordum. yadsınamaz çekim her geçen an daha da güçleniyor, gerginlik artıyordu.

Kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Midemin derinliklerinde sıcaklık artarken titrek bir nefes verdim.

Elleri tüy gibi hafif bir dokunuşla kollarımda gezinirken sırttı ve tüylerim diken diken oldu.

Bir elini belime doladı ve beni odanın öbür ucundaki banyoya götürdü. İçeri girdiğimizde açık mavimsi yeşil duvarları görünce nefesim kesildi. Kolaylıkla donmuş su renginde olabilirlerdi ve kendimi hemen evimde hissetmemi sağladılar.

Karşımızdaki büyük, süslü küvete iki basamakla çıkılıyordu ve her yere asılı parlayan fenerler odaya Tavish'in harap diyardaki odasındaki loş banyodan daha sıcak bir hava veriyordu. Ne kadar farklı yaşamak zorunda kaldıklarını fark etmemiştim, Tavish'in karanlığa olan ilgisinden dolayı bunu tercih ettiğini düşünmüştüm.

Kolunu kaldırarak küvetin altın kolunu çevirdi ve küvet suyla dolmaya başladı.

Bana döndü ve pantolonunu çıkararak tüm çıplaklığını görmemi sağladı. Kaşlarını kaldırdı. "Birlikte banyo yapacağımızı sanıyordum."

"Evet, ama manzaranın tadını çıkarıyorum." Bacaklarım kendiliğinden ona doğru hareket etti ve önünde durduğumda elbisemin yakasını kavradı.

Tavish muzip bir sırıtişla kumaşı yırttı ve yere düşmesine izin verdi. *"Şimdi adil oldu. Ben de aynı manzaranın tadını çıkarıyorum."*

Elini uzattı, parmakları omurgamın kıvrımlarında gezinirken dokunuşu vücudumda bir elektrik kıvılcımı yarattı. Titredim; içimde bir ihtiyaç oluşuyordu.

Beni öptü, yavaşça basamakları tırmandı ve bizi ılık suya soktu. Suya daldığımızda vücudum karıncalandı ve dışarıdaki âlem yok olurken ikimiz de rahatladık.

Yerleştikten sonra nefesini tuttu ve suyun altına girdi. Ben de onu takip ettim, suyun beni çevrelemesine ve yolculuk ve hapisanede bulunmanın ardından üzerimdeki tüm pisliği temizlemesine izin verdim.

Ciğerlerim patlama tehlikesi geçirene kadar suyun altında kaldım ve suyla olan bağlantımın tadını çıkardım. Yüzeye çıktığımda Tavish'i küvetin arkasına yaslanmış, arzudan kararmış gözlerle beni izlerken buldum. "Çok güzelsin," diye mırıldandı ve ayağa kalktı, aleti çoktan sertleşmiş ve tam teşhir olmuştu. "Eğer işin bittiyse, seninle sevişmek istiyorum."

şimdi."

Sanki bu bir soruymuş gibi. Sırıttım, onun için çaresizdim. Tehditler üzerimize gelirken, ikimizin yeniden bağ kurmak için zamana ihtiyacı vardı... ruhlarımızın birleşmesi için.

Beni kollarına alıp yatak odasına götürdü, sonra yatağa fırlattı ve aceleyle kapıyı kilitlerken kıkırdamama neden oldu. Birlikte geçirdiğimiz böyle nadir zamanların tadını çıkarıyordum.

Saniyeler içinde uzandı, vücutlarımız çoktan kurumuştı, dudakları benimkilerin üzerindeydi. Dokunuşundan gelen uğultu beni bunalttı ve hevesle ağzımı açtım. Elini bacaklarımın arasına kaydırırken dillerimiz çarpıştı.

Aramızdaki aciliyet arttı ve hassas noktamı daire içine aldı ve iki parmağını içime kaydırıldı.

Ona da aynı çılgın arzuyu hissettirmek isteyerek uzandım ve sikini okşadım.

Vücudu titreyerek inledi ve ağzını benimkinden ayırdı.

"Hayır," diye inledim, ama sonra başını eğdi ve dilini kullanarak meme ucumu okşadı.

Elleri ve ağzı arasında nefesim kesildi ve bir zevk dalgası beni tüketirken elimin hızını artırdım. O hareket ettiğinde inleyerek arkamı döndüm, böylece ona daha fazla ulaşamadım.

Coşku azalırken, nefes nefese kaldım. *Neden uzaklaştın?*

Çünkü bitirmeye hazır değilim. Elini bacaklarımın arasından çekerek sırtıttı. *Senin içinde olmak istiyorum.*

Bacaklarımı açarak onu içeri davet ettim ama o bacaklarımı yerleştirmek yerine boynumdan kulağıma doğru öpücükler gönderdi, dudakları kulağımın memesini hafifçe okşadı. "Bana güveniyor musun, ufaklık?"

"Her zaman," diye nefes aldım.

Kalçalarımı kavradı ve beni yüzüstü yatırdı, sonra arka tarafımı havaya kaldırdı. Daha sonra arkama geçti.

Ucu girişime bastırduğunda nefesim kesildi ve öne doğru eğildi, kolunu kalçalarımın doladı ve parmaklarını bir kez daha kıvrımlarımın arasına yerleştirdi.

Bu iyi mi? diye sordu, kanatlarımı öperek daha önce hiç yaşamadığım acı verici bir ihtiyacın içimde zonklamasına neden oldu.

İyiden de öte. Geri ittim, içimde daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı, sesi tenimde titreşti ve içime girmeye başladı. Yavaşça, metodik olarak hareket etti ve tamamen içeri girdiğini düşündüğümde beni doldurmaya devam etti.

Kabzasına kadar oturduğunda, parmakları daha hızlı dolaştı ve bir iniltiyle içime girip çıkmaya başladı.

O anın yoğunluğu beni bunaltırken gözlerim kapandı. Kalçaları mükemmel bir ritimle doğru sallanıyor, ikimizi de sınıra yaklaştırıyordu.

Onunla birlikte hareket ettim, daha önce hiç hissetmediğim duygular üzerime çöktü. Ağzı kanatlarımı okşamaya devam etti ve parmakları biraz daha sert bastırarak sürtünmenin öncekinden daha da güçlü olmasına neden oldu. Kanatları arkamdan uzanıp tenime hafifçe sürtündüğünde, neredeyse patlayacaktım.

"Sen benimsin. Başka kimsenin değil. Sonsuza dek," diye homurdandı ve son bir hamleyle içimde serbest kaldı, birlikte uçuşumun kenarından yuvarlanırken kanatları ikimizi de çevreledi.

Bir orgazm beni yuttu ve bağımız birbirine bağlandı, böylece birbirimizin zevkini hissediyorduk. O kadar güçlü ve tarif edilemez bir şeydi ki bacaklarım tutmadı ve bir kez daha yatağa düştüm.

Tavish yanına çöktü ve beni kollarının arasına alarak göğsüne yasladı.

Çok mükemmelsin ve seni çok seviyorum, diye bağlanarak çıplak omzumu öptü. *Ve sana bir şey olmasına izin vermeyi reddediyorum.*

Ona bunun kendi seçimi olmadığını söylemek istedim ama enerjim yoktu. Yorgunluk, tamamen doymuş olmak ve onun kollarında güvende olduğumu bilmek arasında göz kapaklarım ağırlaştı. Ve daha ne olduğunu anlamadan derin bir uykuya daldım.

Burnuma çarpan kötü nefesi takip eden yüksek sesli bir huff, gözlerimin açılmasına ve Nightbane'in yatağın kenarında durduğunu görmeme neden oldu. Gözleri açık kireç renginde parlıyordu, bu da tam olarak mutlu olmadığını gösteriyordu.

Başımı salladım, yönümü bulmaya çalıştım ve sonra her şeyin neden bu kadar farklı göründüğünü hatırladım.

Gerçek Cuil Dorcha'da, Tavish'in çocukluk odasıındaydık. Tavish'in kucağından ayrılmak istemediğim için yatakta normalde Nightbane'in yattığı yeri okşadım ama canavar daha da yüksek sesle homurdandı.

Aşağı baktım ve tamamen çıplak olduğumu fark ettim. "Çıplak olduğum için mi yukarı çıkmak istemiyorsun?"

Keskin bir baş hareketiyle her zaman düşündüğüm şeyi doğruladı. Beni anlıyordu.

"Peki, tamam." Kıkırdadım, yavaşça hareket ettim ve Tavish'i uyandırmamaya çalıştım.

Ayaklarım soğuk zemine değdiğinde nefesimi içime çektim. Kahretsin. Tavish elbisemi mahvetmişti, bu da giyecek hiçbir şeyim olmadığı anlamına geliyordu.

Başka bir şey bulana kadar Tavish'in tuniklerinden birini giymek zorundaydım. Üzerimde elbise gibi dururdu.

Odanın diğer ucundaki gömme dolaba gittim ve daha önce onu hiç giyerken görmediğim zümrüt yeşili bir tunik buldum.

Tam başımdan geçirip tekrar odaya girmiştım ki kapı çalgınca çalındı.

"Tavish," diye bağırdı Finnian. "Anahtarım var ve içeri geliyorum."

"Ne?" Tavish gözlerini kırptırdı ve kilidin klik sesi duyulduğunda yerinden kıkırdandı.

Nabzım hızlandı. "Açma-" Ama ben daha bitiremeden kapı açıldı ve Finnian hızla içeri girdi.

Tavish tamamen çıplak bir halde doğruldu ve benim odanın diğer ucunda, Nightbane'in de yatağın kenarında durduğunu fark edince gözleri büyüdü.

"Çık dışarı," diye bağırdı.

Finnian dondu kaldı. Başını geriye eğdi ve sonra kahkahayı bastı. "İşte *bu* bir sürpriz. Nightbane izliyor ve Lira yok. Ne yapardı-" Tavish'in bakışlarını takip etti ve beni dolabın önünde dururken gördü.

Her yerim kapalı olmasına rağmen tunik kalçalarımın ortasına kadar geliyordu.

Finnian başını kaşıdı. "Tamam, Nightbane ve Lira izlerken. Anlamıyorum."

Yüzü kızaran Tavish yataktan yuvarlandı ve ayaklarının üzerine düştü. Burun delikleri alevlendi. "Seni öldürmeden önce şu patlamayı buradan çıkar."

"Yani, bu sorular listesini bitirmeyecek." Finnian sırtarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Aslında, bu bana daha da fazlasını verebilir. Mesela, burada başka ne saklamaya çalışıyorsun?"

Tavish'in öfkesi bağa çarptığında bir şeyler yapmam gerekiyordu. Finnian'a doğru koştum, bu da Tavish'in kılıcını yerden alıp Finnian'ın boynuna doğrultmasına neden oldu. "Git buradan, yoksa seni öldürürüm. Lira tam olarak giyinmemiş. İyi ki örtünmüş, yoksa çoktan ölmüş olurdun."

"Whoa." Finnian iki elini de kaldırdı. "Burada sert olmaya gerek yok." Sanki gerçekten ölmek istiyormuş gibi sırttı.

Kanatlar çırpıldı ve ben kapıya ulaşmadan Caelan içeri daldı. "Finnian, ne oluyor-" Sözleri kesildi, durumu kavradı, şimdi daha da kötüydü, çıplak bir Tavish Finnian'ın boğazına bir kılıç dayamıştı.

Tavish, "Çıkın buradan ve şu lanet kapıyı kapatın," diye bağırdı.

Caelan Finnian'ın kolunu tutarak onu koridora sürükledi. Tavish kapıyı çarptı. Aceleyle yanına gittim, onu sakinleştirmem gerekiyordu. Giyinip Finnian'ı öldürmeyi bitirmeye çalışırsa hiç şaşırmazdım.

"Tavish, Finnian'ın seni almaya gelmesi gerekiyordu. Bir sorunumuz var," diye seslendi Caelan kapının diğer tarafından. "İkinizin de acilen ilgilenmesi gereken bir sorun."

Kalbim sıkıştı. *Hayır. Başka bir şey değil. Tekrar olmaz.*

LIRA

Tavish'in çenesi sıkıştı ve hayal kırıklığının ortaya çıktığını hissedebiliyordum. "Ejderhalar yüzünden mi?"

Caelan, "Hayır," diye karşılık verdi.

"O zaman bekleyebilir." Tavish kılıcını yeniden kınına soktu. "Saat daha erken ve gün resmen başlamadan önce Lira'yla daha fazla zamana ihtiyacım var." Bakışları üzerimdeydi ve şöyle bir bağlantı kurdu: *"Gömleğimi giyince çok seksi görünüyorsun. Bence kıyafetlerle uyuduğumuzda gecelik değil bunu giymelisin."*

İhtiyaç midemde düğümlendi ve aradaki mesafeyi kapattım.

Biz.

", Tav," diye yanıtladı Finnian. "Biz daha yeni öğrendik ejderhalar burada olacağımızı biliyordu."

Ayaklarım hareketsiz kaldı ve zemin eğiliyor gibiydi. "Ne demek istiyorsun?"

"En azından Lira'nın dikkatini çekebildim," diye Finnian. "Tavish onun kölesi oldu-"

"Ölmek mi istiyorsun?" Tavish başını kapıya doğru sallayarak ısırdı. "Çünkü bu cümleyi bitirirsen, dostluğumuz bile seni kurtaramaz. Lira'ya bu şekilde saygısızlık edemezsin."

Kapının diğer tarafından tokat sesine benzer bir ses geldi ve ardından Caelan homurdandı, "Seni o öldürmezse ben . Şimdi ağzını açmanın sırası değil. Sessiz ol." Onun

Sonra sesi daha da yükseldi. "Cuil Dorcha tarafında Aetherglen'e gizlice girmeye çalışan birini bulduk. Onu hapse atmadan önce ikinizin onu sorgulamak isteyeceğinizi düşündük."

Satır aralarını okuyabiliyordum. Onu Eldrin'le aynı yere koymadan önce, bu kişinin sadık olması gerektiğini .

Her şey baş başa geçirdiğimiz zamanı bozmak zorunda mı?

Tavish alnını ovuşturdu ve omuzlarını yuvarladı. "Finnian, bir işe yara ve gidip Lira'ya annemin dolabından giymesi için bir elbise bul. Acele et ve döndüğünde kapıyı çal, *ben* de onu alabilecek kadar geniş açayım."

Bir hainin topraklarımıza döndüğünü öğrenmemiş olsaydık, bu anı komik bulurdum ama şimdi değil. Eldrin onun zihnini daha fazla propagandayla doldurmadan ya da onu öldürtmeden önce bu kişinin Pyralis'e ne söylediğini ve bildiği diğer her şeyi öğrenmemiz gerekiyordu.

Tavish yanımdan geçip dolaba doğru uçtu ve ben onun çıplak halini takdir etmek için zaman ayırdım. Onu daha uzun süre izleyebilmek için ayaklarımı sürüyerek pozisyon aldım ama Nightbane oflayarak kesti. Cù- sìth surat asar gibi başını eğdi.

Ona normalde olduğu kadar ilgi göstermediğimi fark ederek kulaklarının arkasını kaşıdım ve alnından öptüm. İnleyerek bana doğru eğildi ve Tavish bize katıldığında kollarımı boynuna doladım.

Tipik siyah tuniğini ve pantolonunu giymişti, bazı şeylerin değişmemiş olması beni rahatlatıyordu.

Şefkatle gülümsedi. *Canavarın sana sadık olmasına sevindim. Birçok fae cù-sìth'ten korkar çünkü bazıları onların ölüm alameti olduğuna inanır.*

"Vücudunda kötü niyetli bir kemik bile yok," diye ve tam kapı çalınırken onu bir kez daha güzelce tırmaladım.

Tavish hızla kapıya yöneldi ve kapıyı kırarak açtı. Küçük aralıktan uzanıp elbiseyi kaptı ve kapıyı çarptı.

"Ah," diye sızlandı Finnian. "Vurduğun benim burnumdu." "O zaman çok yaklaştın."

Sırıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırarak tuniği çıkardım ve gümüş elbiseyi aldım. Diğer ödünç aldıklarım gibi bu elbise de kıvrımlarımı biraz fazla sıkı sarıyordu. Umarım ailem

döndüklerinde bana kendi elbiselerimden getireceklerdi ama şimdilik bu yeterliydi.

Yeterince örtündükten sonra Tavish kapıyı açtı ve ikimiz koridorda Finnian ve Caelan'a katıldık.

Finnian'ın burun deliklerinden birinden siyah kan damladı ama onu sildi ve koridordan aşağı, şatonun derinliklerine doğru uçtu. Tavish ve ben de onu takip ettik ve duvardaki Tavish'in ailesiyle birlikte çekilmiş fotoğraflarına bakıp dikkatimi dağıtmamaya çalıştım.

Her birkaç adımda bir yanan fenerler, burada bir şeyleri görmeyi harap ejderha diyarındakinden daha kolay hale getiriyordu. Koridor uzun ve aydınlıktı ve çok geçmeden birinci kata kadar kıvrıla kıvrıla inen spiral bir merdivene geldik.

Üçümüz parmaklıkların üzerinden uçarak Lorne ve Finola'nın, Tavish'e mantarların yok edildiğini haber veren Buidhean'la birlikte durduğu yere gittik.

Ağzım kurudu ve Tavish'in öfkesi bir kez daha yükseldi. Esirin kanatları çoktan zincirlenmişti ve Lorne ile Finola her biri bir kolunu tutarak onun yanında duruyordu.

Tavish homurdandı. "Demek yiyecek kaynağımızın yok edildiğini köye haber veren sendin." Önce Lorne'a sonra da Finola'ya baktı. "Onun gittiğini nasıl fark etmedik?"

"Herkesi şahsen sayacak zamanımız ya da kapasitemiz olmadığı için çeşitli muhafızlar sayıları bildirdi." Lorne yüzünü buruşturdu. Cildinin normal ten rengine döndüğünü fark ettim, artık ejderha ateşi yüzünden siyaha boyanmamıştı. "Açıkçası, bu bir hataydı ama tüm insanlarımızı aynı anda yeniden yerleştirmeye çalışıyorduk."

Tavish'in hâlâ en güvendiğimiz iki kişiden yoksun olduğumuzu hatırlamasını sağlamak için, *Finnian'la birlikte tam sağlığa kavuşmadıklarını* da ekledim. Bunların hiçbirisi müttefiklerimizin suçu değildi.

Lorne'un önüne indim, tutsakla konuşacak kişinin Tavish olması gerektiğini biliyordum.

"Majesteleri, eğer şüphelenmiş olsaydık-" diye başladı Finola.

Tavish ayakları yere değerken bir elini kaldırdı. "Bu muhafız, Eldrin ve onlarla komplo kuran her kimse onun dışında kimsenin suçu değil. Suçu üstlenecek ve ölecek olanlar onlar olacak." O

Kılıcını kınından çıkardı, sözlerini yerine getirmeye hazırdı... ya da en azından bu niyetle olduğu izlenimini vermeye.

"Doğru." Esirin sesi nefretle derinleşti. "Halkımız için en iyi olanı yaptığım için öleceğim. Yapılması gerekeni yaptığım için neden cezalandırılalım?"

Caelan başını sallayarak Lorne ve bana yaklaştı ve "Ejderhalar halkımızı umursamıyor," dedi.

"Ejderhalara gittiğimi kim söyledi?" Buidhean çenesini kaldırarak meydan okudu.

"Adil." Finnian ellerini kavuşturdu. "Peki bundan önce üzerinden uçtuğunuz son kara parçası neydi?"

Finnian'ın sorusunu ne kadar açık bir şekilde ifade ettiğini fark ederek sııttım. Eğer bu adam ejderhalara gittiyse, bu soruyu hesaba katmadan gerçek Cuil Dorcha'yı söyleyemezdi.

"Cuil Dorcha." Tutsak bu raundu kazandığını bilerek sııttı. "O zaman eski Cuil Dorcha'dan buraya doğrudan seyahat etmekten mi vazgeçtiniz?" Bana hitap etmesini isteyerek sırtımı dikleştirdim.

olarak iyi olarak veDiğerleri. I yapmadı
Biliyorum Neden? ama o görünüyordu

Önemli.

Burnunu kırıştırdı. "Bir Seelie'ye cevap vermek zorunda değilim."

Tavish bir anda kılıcının ucunu mahkûmun boğazına dayadı. "Evet, biliyorsun. O benim kader eşim ve Unseelie'nin gelecekteki kraliçesi."

Buidhean başını geriye atıp kahkaha attı ve hem Lorne hem de Finnian'ın beklenmedik hareket karşısında sarsılmasına neden oldu. Yine de tutuşlarını sıkılaştırarak esiri yerinde tuttular.

"Bu kadar komik olan ne?" Tavish beyaz kılıcın ucunu adamın boğazına saplayarak hışırdadı. Kan adamın boynundan aşağı süzüldü ve koyu renkli zırhının kenarına çarptı. "Seni öldüreceğimi düşünmüyorsun değil mi?"

"Eldrin bizi hakkımız olan topraklara geri götürmüşken sizin hüküm sürmeye devam edeceğinizi düşünmeniz çok komik."

İrkildim ama ne demek istediğini sorgulayamadan devam etti: "Güneşle kavrulan asla senin evliliğin olmayacak. Pyralis'in gelini olacak ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Bir tutsak olarak izlemek zorunda kalacaksın-"

Tavish kılıcı adamın boğazına sapladı ve sözlerini kesti. Buidhean'ın gözleri irileşti ve Tavish kılıcı daha da derine sapladı ama buna gerek yoktu. Tavish dizginlenemez bir öfkeyle titreyerek hırladı, "O *benim*. Başka kimsenin değil. Aramıza girmeye çalışan herkesi öldüreceğim, kül nefesliler de dahil."

Duyguları daha önce hiç deneyimlemediğim bir yoğunlukla aramızdaki bağın içinde dönüyor, zihnimin yarışmasına neden oluyordu. Tavish kendini kontrol etme yetisini kaybetmeye çok yakındı, çünkü mahkûm az önce onun en büyük korkusuyla oynamıştı. Dünyamız yıkılmadan önce bir cevap bulmak için iki günümüz vardı.

Elimi omzuna koyarak aramızdaki bağın canlanmasını sağladım. Çılgınlığı biraz azaldı ama yeterli değildi. Bir şeyler olmalıydı ve eğer bir çözüm bulamazsak bunun ne olabileceğinden korkuyordum. Tavish'i seviyordum ama kız kardeşimin benim adıma ölmesine izin verirsem kendimle yaşayamazdım.

Adam ölürken Tavish gözlerini tutsaktan ayırmadı. Finnian ve Caelan birbirlerine baktılar. Kader arkadaşı bağı olmasa bile, yüzlerindeki gerginlik bana benimle aynı şeyi fark ettiklerini söylüyordu.

Kralları, eşim, tamamen dengesizdi.

Finnian, Tavish'in önüne eğilip esirin göğsünü dürterek, "Tav, öldüğünden oldukça eminim," dedi.

Adam homurdanmadı, irkilmedi ya da yumruğun momentumu dışında herhangi bir şekilde hareket etmedi.

"Keşke onu hayata döndürebilseydim de dikenliyi tekrar öldürebilseydim." Tavish dişlerini gösterdi ve ayağını Buidhean'ın göğsüne koydu. "Bırak onu," diye emretti.

Lorne ve Finola itaat edip kenara çekilir çekilmez Tavish adamı kılıcından iterek yere yığılmasını sağladı. Adamın kanı kılıcı kaplamıştı ama Tavish kılıcı kınına geri koymakta tereddüt etmedi.

Bana beni kaçırdığı zamanki halini hatırlatıyordu ama daha da karanlık bir tarafı vardı.

Ölü adamın cesedinin üzerinden bana elini uzattı ve "Hadi gidip yiyecek bir şeyler bulalım. Açlıktan ölüyor olmalısın." Onun

Bana odaklandıklarında gözleri parladı ve hâlâ orada ikamet eden iyi kalpli adamı ortaya çıkardı.

Az önce gördüklerimden sonra yemek aklıma gelen son şeydi. Yine de başımı salladım, ikimizi de cesetten uzaklaştırmak istiyordum.

"Burada kalıp bu pisliği temizleyeceğiz ve sen sakinleştikten sonra seninle buluşacağız." Finnian kanatlarını arkasında sıkıca kavuşturdu ama yine de küçük bir gülümsemeye zorladı.

"Bu akıllıca olur." Tavish başını salladı, ellerimizi birbirine geçirdi ve beni birinci katın derinliklerine götürdü. Solumuzda, mumlarla parlayan asma avizelerin aydınlattığı bir odada devasa, dikdörtgen bir masa duruyordu. Masa, Unseelie topraklarında yetişen koyu renkli ahşaptan yapılmıştı ve her yerinde yapraklardan yapılmış büyük sandalyeler vardı. Masanın arkasındaki ve yan tarafındaki tabandan tavana pencereler, Gleann Solas'taki kalenin yemek salonuna benzer şekilde açık havadaydı ve bize kalenin eteklerindeki köyün manzarasını sunuyordu.

Masanın üzerinde içi su dolu büyük bir kâse vardı ve Tavish bu kâseye yönelip kanı temizlemek için iki elini de içine soktu.

Biz oturur oturmaz, Sine elinde limon, bal ve ekmekle aceleyle içeri girdi. Tavish ve benim önüme tabakları koydu ve birkaç saniye sonra su bardaklarıyla geri döndü.

Ekmek ve baldan bir ısırık aldım ve pencereden dışarı baktım, köylülerin çoktan evlerini terk ettiklerini, köyü yeniden bir araya getirmek için çalıştıklarını fark ettim. Kulübeler evdekilere benziyordu ama daha koyu renkli ahşaptan ve Unseelie topraklarının yaprak dökmeyen kollarından yapılmıştı.

Tavish'ten gerginlik yayılmaya devam ederken sessizce oturduk, ben de uzanıp koluna dokundum. *Onu sen öldürdün. Eylem tamamlandı. Artık sakinleşebilirsiniz.*

Ama yapamam. Yüzü acıyla buruştu. Çünkü iki günümüz var ve seni bu lanet yeminden kurtarmaya hiç yaklaşamadık. Gidip kız kardeşini kurtarmak isteyeceğini biliyorum ama Lira, buna dayanamayacağımı söylerken şaka yapmıyorum. Onunla birlikte olduğunu, onunla evlendiğini ve ona sahip olduğunu bilmek... Gözlerini kapattı ve aramızda keskin bir acı belirdi.

Kalbimin etrafında bir mengene sıkıştı ve nefes almamı zorlaştırdı.

Thorn, ben... Ne diyeceğimi bilemedim. Ona söz veremezdim.

Çünkü yalan söyleyemezdim. *Ben de teslim olmak istemiyorum ama Eiric onların tutsağıyken savaşı riske atamayız. Onu kurtarmak için kendimi teslim etmek zorundayım ama bu kalacağım anlamına gelmiyor. Bununla birlikte, yemin çözülmezse, o zaman-*

Pyralis ile kalmaya zorlanma ihtimalim vardı. Bu sözleri ama zorunda da değildim. Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu.

Babamın diğer odadan, "Ne oldu böyle?" diye sorduğunu duyduğumda, delirmiş hissi bir kez daha artmış, duyguları nefesimi kesmişti. Dışarıdaki ölü adam muhafızımın bizi uyardığı esir mi?"

Midem kasıldı ve birkaç lokma ekmeği eskisinden daha ağır hale getirdi.

Caelan basitçe, "Öyle," diye cevap verdi.

"Neden öldü?" Annem bastırdı. "Sorgulanması gerekiyordu."

"Şey, kraliyet Seelieness'iniz, sizi temin ederim ki kendini boynundan bıçaklamadı. Bunu korkusuz kralımızın kendisi yaptı," diye kestirip attı Finnian.

Bir süre durakladıktan sonra annem sessizliği bozdu. "Onu kendimiz sorgulamamıza izin vermeden mi? En azından değerli bilgiler verdi mi?"

Daha garip bir sessizlik.

Tavish oturduğu yerden fuayeye doğru uçtu.

Geride kalmak istemediğim için onu takip ettim ve diğerleriyle birlikte odaya girer girmez, "O benim sorumluluğumdaydı ve ona ben baktım" dedi.

"Bunu söylemenin bir yolu da bu." Finnian gözlerini devirdi. "Ama onu ilk beş dakika içinde öldürmemek daha faydalı olabilirdi."

Tavish'in kanatları genişledi. "Benim kararımı mı sorguluyorsun?"

Geri çekilip Tavish'in korkusunun onu bir kez daha kontrol etmesine izin veremezdim.

Diğerlerinin beni görebilmesi için kanatlarını ittim. "O öldü. Tartışmak onu hayata döndürmez. Odağımızı ileriye çevirmeli ve değiştirilemeyecek bir şey için tartışmamalıyız."

Babam iki elini de kaldırarak bana doğru döndü. "Lira, demek istediğini anlıyorum ama onun hakkında kaç kez aynı şeyi söylemek zorunda kaldığını fark ettin mi?"

Şimdi içimde öfke kabarıyor, kanımı kaynatıyordu. "Ve sizin hakkınızda da. Unutmayın, bu olayda siz de masum değilsiniz. Belki Tavish'in ailesini siz öldürmediniz ama bunların hiçbiri Tavish'in ya da benim suçum değil. Tüm bunlar olduğunda biz çocuktuk ve her durumla elimizden geldiğince başa çıkmaya çalışıyoruz. Yargılamak kolaydır, ancak kendi eylemlerinizin sorumluluğunu almak güçlü bir insan olmayı gerektirir ki şu anda Tavish *dışında* hiçbiriniz bunu yapmıyor gibi görünüyorsunuz. O haini öldürttüğü için başkasını suçlamıyor, o yüzden belki de hepiniz kendinize bir bakmalısınız!"

Dördü de geri çekildi ve Tavish'ten gelen sevginin rahatlatıcı sıcaklığı bağlantımız boyunca süzüldü. Öfke duygusu kayboldu ve stresin bir kısmı bedenimi terk etti.

Caelan kıkırdarak başını eğdi. "Lira haklı. Stratejiyi tartışmamız gerekiyor. Dördümüz bütün gece Eldrin'e karşı işe yarayacak bir plan yapmaya çalıştık. Hiçbir şey düşünemedik. Eldrin'in umursadığı tek şey kendisi. Başkasına zarar vermek onu yıkmaz ve eğer onu yaralarsak, bunu bilgiye ihtiyacımız olduğu için yaptığımızı bildiği için bundan zevk alacaktır."

Babam sakalını sıvazladı. "Hiç çocuğu var mı? Sevgilisi?"

"Şimdiye kadar sahip olduğu tek aşık kendisi." Finnian homurdandı. "Yani, erkeklerle ve kadınlarla zina yaptı ama kimseyi umursamıyor. Onları öldürsen bile gözünü kırpmaz."

"Bu sabah yemek yemedik ve bizimkiler dün gece kaleye yemek getirdiler." Annem reverans yaptı. "Neden hepimiz yemek salonuna geçip orada kahvaltı edip strateji geliştirmiyoruz? Yerdeki kandan uzak durmayı tercih ederim."

Tavish'e buranın yöneticisi olarak hak ettiği saygıyı gösterdiği için anneme sarılabılırdim ama onu olduğundan daha fazla rahatsız etmek istemedim.

Tavish elini omzuma koydu, aramızda bir vızıltı yayıldı. "Evet, onu oraya taşıyabilir ve bu konuşmaya devam edebiliriz."

"Mükemmel," dedi babam ve omzumu sıvazladı.

Finnian boğazını temizledi ve ben ona doğru baktığımda, "*Seninle yalnız konuşmam gerek*" diye mırıldandı.

Tavish bileğimden tutarak çekiştirdi ve yemek alanına kadar onunla birlikte yürümemi istedi.

Nightbane'i kontrol etmem ve tuvalete gitmem gerekiyor. O anda bir mola vermem gerektiğini fark ettim, yani yalan söylemiyordum. Sen , ben de bir dakika içinde sana katılırım.

Bana ihtiyacınız olursa haber verin, diyerek beni serbest bıraktı ve ailemi yemek salonuna götürdü.

Merdiven boşluğuna yöneldim ve sözümü tutmak için yukarı çıktım.

Caelan ve Finnian beni takip etti ve ben de duyulma riskini azaltmak için yatak odamıza uçtum. Kapıyı açtığımda Nightbane'i yatakta uzanmış horlarken buldum ve Tavish'in en iyi arkadaşlarına döndüm.

"Neler oluyor? Neden Tavish olmadan benimle konuşmak istiyorsun?" Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım ve kollarımı kavuşturdum.

"Onun için endişeleniyoruz." Finnian alt dudağını ısırıldı. "Bu sabah senden ve ejderha prensinden bahsedildiğinde sergilediği tavır - Eldrin'den o yemini nasıl bozacağımıza dair cevap alamazsak daha da kötüleşecek."

"Onu sakinleştirdin ama son teslim tarihine yaklaştıkça bu daha da zorlaşacak." Caelan ellerini birbirine sürttü. "Bir an önce bir plan yapmalıyız çünkü onu sakinleştiren tek şey sensin."

Baskı yok. "Ve sen de ailem öğrenirse nasıl tepki verecekleri konusunda endişelisin." Son akli dengesi yerinde olmayan Unseelie kralı kendini ve karısını öldürmüştü. Hay sikeyim.

Ama sonra cevap aklıma geldi. Eldrin'in itiraf etmesini sağlamak için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Buidhean'ın daha önce söylediği bir şey bana cevabı vermişti.

Finnian'ın kılıcını savurarak ileri atıldım ve başlarının üzerinden uçarak en yakın pencereden dışarı çıktım.

Daha önce hiç hissetmediğim bir kararlılıkla zindana uçtum ve kapıyı yumrukladım. Kapı kırılarak açıldı ve Struan başını geriye doğru eğdi. "Lira?"

"Beni içeri al," diye emrettim, sorgulanmak istemiyordum. Gözlerini kıstı ve sonra omuz silkerek içeri girmeme izin verdi. Sonra Eldrin'in hücrelerini işaret ettim. "Oraya girmem gerekiyor."

"Yalnız mı?" Omzumun üzerinden baktı, belli ki Tavish'in benimle olmasını bekliyordu.

Kanatlarımı açtım ve kılıcı kaldırdım. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Kader, hayır." Tökezleyerek birkaç adım geri gitti ve hücrenin kilidini açtı. "Sadece senin ya da Tavish'in beni öldürmesini istemiyorum."

Onu iterek geçtim ve hücreye girdim. Eldrin sırtıttı, ben de karanlık bir şekilde kıkırdadım ve ona doğru hamle yaptım.

LIRA

I tereddüt etmedi, omzundan bıçaklamayı seçti. Bıçak o kadar keskindi ki yüzüne saplanana kadar fark etmedim bile.

Acı içinde kıvranıyordu.

Sıkılmış dişlerinin arasından tısladı ve midem isyan etmedi. Vahşet eylemi irkilmeme bile neden olmadı. Bu piç kurusu çektiği acının her zerresini hak ediyordu.

"Senin cesur yüzüne kanmayacağım." Eldrin'in göğsü kabardı. "Bana bir şey yapabilecek kadar güçlü değilsin."

Koyu kahkahalar boğazıma takıldı, sanki başka biriymiş gibi geliyordu. Ağzıma acı bir tat doldu ve tükürme isteğimle savaştım. Beni ne kadar etkilediğini bilmesini .

Sözlerine tepki vermeyi ve ona herhangi bir güç vermeyi reddederek çenemi kaldırdım, böylece burnumun ucuyla ona bakabiliyordum. "Bana bilmek istediğim her şeyi anlatacaksın."

Güldü. "Ben ." Sırıttı. "Yine de Tavish'i beklediğimden farklı bir taktik düşündüğün için alkışlıyorum."

Elbette beni buraya Tavish'in gönderdiğine inanacaktı. Seelie olduğum için kendi başıma orijinal bir şey düşünemiyordum. Bıçağı daha derine soktum, ta ki bir şeyin ucun devam etmesini engellediğini hissedene kadar

-Kemiğe vururdum. "Tavish burada olduğumu bile bilmiyor." Kılıcı çekip çıkardım, derinin kolayca iyileşmemesi için kabaca çıktığından emin oldum.

İnledi, kanı kolundan akıp yere düşerken yüzü kızardı.

"Bunu sadece bir kez daha söyleyeceğim. Bana bildiğin her şeyi anlatacaksın, yoksa geleceğin korktuğun gibi olacak." En çok önemsendiği şeye tutunmak zorundaydım. Unseelie halkı ve onların emirlerine itaat etmelerine duyduğu ihtiyaç.

"Ölümden korkmuyorum. Bu kaderi bana teslim edebileceğinden değil." Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak omuzlarını dikleştirdi ama yüzünü buruşturdu.

"Senin için sakladığım şey ölüm değil." Adrenalin kalbimin beklentiyle çarpmasına neden olsa da tatlı bir şekilde gülümsedim. "Bunu çok düşündüm ve senin bir zayıflığın var. Kullanacağım bir zayıflık çünkü açıkçası seninle ilgili hiçbir şey umurumda değil."

Sprite, bir sorun mu var? Tavish bağlandı.

Eldrin dişlerini gösterdi ama beyaz gözleri büyüdü. "Benim bir zayıflığım yok. Bu yüzden kazanacağım, ya öleceğim ve sen Pyralis'in karısı olacaksın ya da kendi hayatımı garanti altına alıp istediğimi yapacağım. Her iki da, huzurlu olmak benim için yeterli."

Ben iyiyim. Duygularımı kontrol altında tutamadığım için nefret ediyordum. Tavish'in ani yükselişi fark edeceğini bilmeliydim.

Dikkatimi tekrar Eldrin'e çevirerek, "Seni öldürmek gibi bir niyetim yok," dedim. Bıçağın düz kısmını omzuma yerleştirdim ve kanın uçtan aşağı akıp üzerime sıçramasına izin verdim. "Sana dokunulmazlık vermek gibi bir niyetim de yok. Sadece *bir* kanadını çıkarmayı planlıyorum... ya da her iki kanadını. Bu ne kadar zor olmak istediğine bağlı."

"Sen yapmazdın." Güldü ama yutkunurken adam elması sallanıyordu.

"İşte burada yanılıyorsun." Göğsümde umut alevlendi ama bu duyguyu kendimden uzaklaştırdım. Bunun işe yarayacağından emin olana kadar fazla heyecanlanmama gerek yoktu. Eğer işe yaramazsa, içgüdülerim tamamen yanıltı. Eiric bana tepki vermek yerine etraflıca düşünmemi söylerdi ama ben zaten buradaydım ve artık çok geçti. "Sana zarar vermek Tavish'e ve bana yaptıklarının cezası olacak. Kılıcını sağ elinde tuttuğunu fark ettim, yüzden sol kanadın ilk sırada olması gerektiğini düşünüyorum. Bu şekilde, sen şarkı söylemeden önce sadece birini kesebilirim, bu senin savaşmanı en çok engelleyecek olan olur."

Yüz ifadesi kayıtsızlığa dönüştü ama boynu gerildi.

Neredesin sen? Tavish sordu. Az önce seni kontrol etmek için yatak odamıza gittim ve Finnian orada olmadığını söyledi.

Blighted Abyss. Finnian'ın koca bir ağzı vardı. Tavish'e nerede olduğumu söylemezsem, çılgına dönecekti. Daha da kötüsü, bunu gerçek anlamda mı yoksa mecazi anlamda mı söylediğimden emin değildim. İkisi de olabilirdi. *Eldrin'e katılıyorum.*

Eldrin'i sinirlendirdiğimi bildiğimden, hızla atan nabzıma aldırmadan bir an daha durdum ve boştaki elimin işaret parmağını çeneme vurdum. "O zaman Unseelie'nin senin hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Sence bir Seelie tarafından kanadı alınmış birini takip etmek isterler mi?"

Gözleri seğiren Eldrin güldü. "Beni öldürsen ne olur?"

Başımı arkaya attım ve güldüm, neredeyse delirmiş gibi davranmama bile gerek yoktu. Bu adama karşı duyduğum saf nefret, onu öldürmek için ellerimin kaşınmasına neden oldu. Ama bu onun için katlanılabilir bir kaderdi, bu da benim yapamayacağım anlamına geliyordu. "Mesele de bu *Eldrin*. Kanatlarını çıkarmayı ve sonra da gitmene izin vermeyi planlıyorum. Evet, Pyralis'le evlenmek zorunda kalabilirim." Bu sözler kalbimi delip geçen derin bir acıya neden oldu. "Ama uçamayan *insanların* arasında yaşamak zorunda kalacaksın. Tavish'le kalamazsam senin kaderinin de benimkiyle aynı olacağını düşünüyorum." Ki bu üzücüydü. Tavish'in yanında kalabileceğim anlamına gelse bir kanadımdan ya da her ikisinden de vazgeçerdim. Ailemin bana zorla ettirdiği yemini bozmak istemememin tek nedeni sonuçlarından kaynaklanıyordu; Seelie büyüsünü kaybedecekti. Bu da Fae büyüsünü dengesiz hale getirecek ve Tavish'e zarar verecekti.

Başını sertçe salladı. "Sen-"

Zaman değerliydi ve ona gereğinden yakın olmak istemiyordum. Başka çarem kalmayınca kılıcı döndürdüm, kanadının üst kısmına yerleştirdim ve baskıyı santim santim artırarak aşağı doğru . Kanadının çıkarılmasının yavaş ve acı verici olmasını istiyordum.

Sarsılarak geri çekilmeye çalıştı ama bunun tek yaptığı bıçağın biraz daha derine kaymasını sağlamak oldu.

Kan su gibi akıyordu, koyu rengi siyah kanatlarına karşı zar zor fark ediliyordu. Sol kanadını sırtına bağlayan temel kasın yarısına kadar gelmiştim.

"Dur!" Eldrin'in alt dudağı titredi. "Sana bir şey söyleyeceğim. Sadece dur."

En iyi kararına rağmen kılıcı kaldırdım ve kanadın sırtının üstünden nasıl gelişigüzel sarktığını hayranlıkla izledim. "Evet?"

Gözleri akmayan yaşlarla parlarken yüzü gergindi. "Bunu size söylersem, kendi güvenliğimi riske atmış olurum. Ne garanti eder-"

Hiç eğlenmeden kılıcı kaldırdım ve tekrar yerine oturması için hareket ettirdim. "Kanadınızı kaybetmemek dışında hiçbir güvence alamazsınız. Durmayacağım."

"Pekâlâ," diye bağırdı. "Sana ejderha prensiyle yaptığın anlaşmadan nasıl kurtulabileceğini anlatacağım."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama duygularımı sabit tutmaya çalıştım. Ancak bodrum kapısının çarparak açıldığını ve içeride uçan kanatların sesini duydum.

Şüphesiz Tavish ve diğerleri.

Sırtıma çarpan statik elektrik, Tavish'in şimdi arkamda durduğunu gösteriyordu.

Eldrin'in yüzünden bir damla gözyaşı süzülürken başı geriye eğildi.

"Neler oluyor burada?" Babam normalden bir oktav daha yüksek bir sesle sordu.

Ağzının açık olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Vücudumda hiç kötü niyetli bir kemik olmamıştı. Dövüşmeye zorlandığıma hiç şahit olmamıştı.

"Pyrallis'le olan yeminimden nasıl kurtulabileceğimi öğrenmek üzereyiz." Başımı eğdim ve kılıcımı Eldrin'in kanadını bir kez daha kesmeye hazır tuttum.

Böyle seksi bir şekilde patlıyorsun, Tavish bağlandı, uyarılmışlığı bağın içinden süzülüp içime girdi.

Burada işim bitince hallederiz. Ayrıca, bize gerçekten bir şey söylerse bunu kutlamamız gerekecek. İçime dolan sıcaklığı uzaklaştırmaya çalıştım. Cevaplara bu kadar yaklaşmışken dikkatimi dağıtacak bir şeyle uğraşamazdım.

Eldrin gözlerini kapattı ve ben de başladığım işi bitirmek için harekete geçtim. "Zaman doldu." Kılıcı tekrar bölümün içine kaydırđım.

Derin bir nefes aldı ve hızla, "Her şeyi ejderhalar ayarladı," dedi.

Donup kaldım. Bu hiç mantıklı değildi. "Ne demek istiyorsun?" Eldrin titrek bir el kaldırdı. "Kılıcı çıkar, ben de sana söyleyeyim." "Bir dahaki sefere durmayacağım." Kaşlarımı kaldırdım. "Anlıyor musun?" "Evet." Gözleri kısılırken yüzünü buruşturdu. Daha önce benden nefret ettiğini düşünmüş olsaydım, çok olurdu. Karşımda duran adamın yüzünün bir tarafı şimdi nihai bir tiksintiyle kıvrılmıştı.

Yine de, cevapları merakla bekleyerek kılıcı çıkardım. Babam arkamdan, "Çıkarın şunu," diye emredince gözlerimi devirmek istedim.

"Ejderhalar Lira'nın Pyralis'in karısı olmasını istiyor, bu yüzden bunu gerçekleştirmenin bir yolunu buldular." Eldrin kanıyla göllenmiş kirli zemine baktı. "Eğer onlar olmasaydı, amcam asla delirmez ve diyarı karanlığa gömmeye çalışmazdı."

Tavish'in bağında öfke parladı.

Hâlâ söylediklerine anlam vermekte zorlanıyordum. "Bunların hepsi *benim yüzümden* mi oldu?"

"Eminim Pyralis'in eşi olarak uygun olabilecek bir sürü ejderha vardır." Annem alay etti. "Hikâyesini karıştırmış olmalı."

Elim kılıcın kabzasında sıkılaştı ve Eldrin iki elini de kaldırdı, omzunu kestiğim için sağ elini sol eli kadar yukarıda tutamıyordu. "Evet, prensin bir sürü seçeneği var ama suyu kontrol eden bir fae ile çiftleşmek varken neden başka bir ejderhayla evlensin ki?"

"Ama bu neden-" Finnian başladı ama Caelan onun kesti.

"Çünkü birlikte doğuracakları çocuklar suyun etkilerine karşı olabilir. Bu, hiçbir zayıflığı olmayan, *asil* bir ejderha cinsi olacaktır."

Boğazıma bir safra kaçtı ve bıçağı Eldrin'in sırtından çıkardım. Pyralis'ten çocuk sahibi olma düşüncesi yeterince korkunçtu ama nedenini anlamak- "Diyarı kontrol etmek istiyorlar, bu da mümkün olabilir eğer-" Cümlemi durdum.

"Tüm bunların arkasında onlar var. Önlemek için onlarla güçlerimizi birleştirdiğimiz kadere neden olmak için bizi yemin etmeye mi yönlendiriyorlar? Ardanos tek bir tür tarafından yönetilmemeli. Bu bir dengesizliğe neden olur.

"Baba o kadar derinden homurdandı ki, toprak büyüğü kanarken yer titredi.

"Bekle." Annem boğazını temizledi. "Unseelie kralının diyarı karanlığa gömmesini ve kendini öldürmesini nasıl sağladılar?"

Eldrin başını salladı. "Sana ejderhaların seni kandırdığını söyledim, bu da anlaşımayı geçersiz kılar. Bizim alanımızda, manipölasyon bilgisi varsa hiçbir anlaşma geçerli değildir. Gerisi-"

"Şimdi bize anlatacaksın," diye emretti Tavish, elinde kılıcıyla yanıma geldi ve kılıcını savurarak tam da kasımı kesmeye başladığım yere sapladı. Bir santim daha derine indi, kan daha da hızlı akıyordu.

"Ona vermem için bana bir kılıç verdiler." Eldrin'in sesi çatallaştı. Sanki kanadını yeniden bağlayacakmış gibi kanadına doğru eğildi. "Ejderha malzemelerinden yapılmış bir kılıç ve ejderhanın gücünü hissetmemesi için kılıcı Unseelie büyüğüyle büyüledim." Bakışları Tavish'in kılıcına takıldı.

"Tavish'in şu an sahip olduğu kılıç mı?" Onun bu sözleri söylediğini duymam gerekiyordu.

Durakladı ve nefes verdi. "Evet. Ejderha büyüğü barındırdığı için, Unseelie topraklarında en güçlü olduğumuz anlarda onların büyüğünü güçlendiriyor."

Tavish bir adım geri çekildi. "Babam bu yüzden mi garip davranmaya başladı?"

"Ejderha kralı bunun onu dengesiz yapacağını ve liderlik etmeye uygun olmayacağını söyledi." Eldrin'in alnında boncuk boncuk ter vardı. "Bunun onu kraliçeyi ve kendisini öldürmeye iteceğini bilmiyordum."

Babamın yeri sallamayı bıraktığından emin olmama rağmen, yer hâlâ ayaklarımın altında hareket ediyor gibiydi. "Aldığın tazminat bu muydu? Kralı halkına liderlik edemez hale getirdin ve böylece yönetimi ele ?"

"Evet! Kral ben olmalıydım ama babam iktidar devrinden önce vefat etti, bu da Kral Dunach'ı tacın bir sonraki varisi yaptı." Göğsünü yumrukladı, gözleri karardı. "Eğer babam on yıl daha hayatta kalsaydı, taç benim olacaktı. Şimdi iktidarda olan ve halkımızla ilgilenen ben olmam gerekirken Tavish'in oldu."

"Seni dikenli. Babam seni kalemize getirdi ve sana oğullarından biri gibi davrandı. Seni korudu, giydirdi ve eğitti. İstedğin ya da arzuladığın her şeyi sağladı," diye hırladı Tavish, Eldrin'in sol kanadının geri kalanını keserek.

Karanlık kanat düştü ve Eldrin çığlık attı. Kasından fışkıran kan arkasındaki duvara çarptı ve zemini kapladı. Çığlıkları arasında bağırdı: "Ona bakması gereken kişi ben olmalıydım. Bu şekilde olmaması gerekiyordu!"

Tavish'in öfkesi içinde alevlendi ve diğer kanadı kesmek için kılıcını kaldırdı. Ancak kolunu yakaladım. Hâlâ cevaplanmasını istediğim bir soru vardı ve diğer kanadı kesmek bize başka bir şey söylemesini engelleyecekti.

Fırtınalı gözlerini bana çevirdi ve ben de "*Bana bir saniye ver*" dedim.

Cevabı beklemeden Eldrin'e bir kez daha baktım. Yüzündeki ıstırap empati duygumu harekete geçirmede. Ölseydi bile tek damla gözyaşı dökmezdim. "Eğer kılıç Kral Dunach'ın kendini öldürmesine neden olduysa, neden onu Tavish'e verdin? Bu hiç mantıklı değil. Tavish ölürse, büyü de onunla birlikte gidecek."

"Babasıyla aynı belirtileri göstermediğinden emin olmak için onu yakından izledim." Eldrin'in bedeni titredi. "Tavish hiçbir zaman aynı şekilde aklını kaybetme belirtileri göstermedi. Aslında kılıç onun ihtiyacımız olan türden bir lider olmasına yardımcı oluyor gibiydi. Ta ki sen ortaya çıkana kadar."

İhtiyacım olan son bilgi de buydu. Tavish'in eninde sonunda peşini bırakmayacağından emin olduğum akrabasının canını almasına izin vermek yerine ileri atıldım ve Eldrin'i kalbinden bıçakladım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama sen dedin ki-"

"Ben asla dokunulmazlık yemini etmedim. Pyralis'in olmayacağını ve Tavish'le birlikte onun yanında kraliçe olarak hüküm süreceğimizi bilerek ölmeni istiyorum." Gözlerinin içine baktım, gördüğü son şey olmak istiyordum. Sahip olduğumu hiç bilmediğim bir acımasızlık içimde kabardı.

Çok seksisin, Tavish kolunu bana dolayarak bağlandı. İkimiz de Eldrin'in son nefesini verişini izledik.

An uzuyor gibiydi ama Eldrin'in gözlerinden hayat akıyordu. Kalbi durduğunda kılıcı çıkarma zahmetine bile girmedim. Bunun yerine elimi bıraktım ve Eldrin'in öne doğru düşmesine izin verdim, kabzası yerdeki kanına karıştı. Sonra bir tarafa düştü, tuniği kana bulandı.

Tavish ve ben çıkmak için döndüğümüzde Finnian, Caelan, Lorne ve annemle babamın her ikisinin de bana baktığını gördüm.

Tavish elimi tuttu ve beni kapıdan dışarı çıkardı.

"Görünüşe göre küçük Seelie prensesimiz daha eğlenceli biri olmuş." Finnian gülümsedi. "Mümkün olduğunu düşünmediğim bir şey."

Eldrin'in ölümü beni rahatsız etmese de, bundan zevk almamıştım. "Ben sadece gerekli olanı yaptım. Ona güvenilemezdi ve Tavish'e ve bana zarar verme niyeti varken nefes almasına izin vermeyi reddettim."

"Doğru olanı yaptın, Lira." Babam gururla gülümsedi. "Ne kadar insani davrandığını düşünürsek, bunu beklemiyordum."

"Dünya'da yetişmemin üzerimde her zaman bir etkisi olacak ama ben bir Fae'yim." Bu sözleri söylerken bile son bir ay içinde ne kadar değiştiğimi fark ettim. Yine de eldivenin içinde farklı bir şey yapmazdım çünkü mahkûmlar kendilerinden bekleneni yapıyorlardı. Eldrin en sevdiğim insana zarar vermek istemişti. "Kimse eşime saldıramaz. Herkes bunun farkında olmalı."

"Sprout, sen iki mahkûmumuzla birlikte kaçtığında hepimiz bunun farkına vardık." Babam dudaklarını birbirine bastırdı ama ses tonunda olması gereken öfke yoktu. "Ve diyarın karanlığa gömülmesinin ardında ejderhaların olduğunu duymak, seni en başından dinlemem gerektiğini kanıtlıyor."

Sadece bu sözlerle bile biyolojik ebeveynlerim hakkındaki tüm çekincelerim ortadan kalktı. Onlar da halkımızı korumak zorundaydılar ama beni gerçekten önemsiyorlardı. Bu iki şey zaman zaman çatışabilirdi ama Tavish'le kader arkadaşı olmak artık anladığım bir şeydi. "Artık burada birbirimizle birlikteyiz, bu da bu karmaşadan birlikte çıkmanın bir yolunu bulmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Ne öneriyorsun?" Finnian kaşlarını çatdı. "Eiric Pyralis'in elinde. Sırf biz gerçeği biliyoruz diye onun gitmesine izin vermeyecektir. Eğer Lira'nın karısı olması için bu kadar çaresizlerse, o zaman takas konusunda yine de ısrar edecektir."

O haklıydı. Bu hâlâ onların planı ama en azından artık sırrı bildiğimiz için buna mecbur değildim.

"Lira'nın kendini teslim etmesine gerek yok." Tavish kolunu belime doladı. "Seelie'ler artık büyülerini kaybetmeyecek."

"Ama Eiric hayatını kaybedecek." Annemin sesi çatallaştı.

Ben daha çok Tavish'in sözleriyle ilgiliydim. Eiric'in ölümüne tahammül edemezdim, bu yüzden onların fikrini değiştirmeliydim. Ve bu konuda yardımcı olabilecek bir şey .

Yapılması gerekeni yapmaya hazır bir şekilde etrafımda döndüm.

TAVISH

TLira'nın gözlerindeki vahşi parıltı, aramızdaki bağa güç veren kararlılığa rağmen beni ürküttü. Eli benim elime doğru gitti. ve kılıcımı kınından çıkardım. Kılıcı arkasında salladı ve kaşlarını kaldırdı. "Bunu ben alıyorum."

Kaşlarım çatıldı ve omuz silktim. "Bana ait olan her şey senindir. Bunu biliyorsun."

"Hayır. Kalıcı olarak demek istedim." Kılıcı kaldırdı, silah onun küçük boyuna göre çok büyüktü. Kılıcı tutarken biraz titredi. "Büyüyü şimdi hissedebiliyorum ama o kadar zayıf ki aramasaydım asla fark edemezdim. Buz ve karanlık büyüsünün ürpertisine sahip."

"Bu babamın kılıcı... kullandığı son şey." Sonra kemiklerim ağırlaştı ve başım Hestia'ya doğru sallandı. "Babamın annemi ve kendisini öldürmek için kullandığı silah bu mu?" diye homurdandım. Her kelime boğazımı bir öncekinden daha çok acıtıyordu.

Hestia başını salladı. Duvarlar üzerime kapanıyor gibiydi.

Eldrin'in kanının pis kokusu mideme iyice yerleşen bulantıyı daha da arttırdı. Son on iki yıldır o ejderha doğumlu kılıcı bir ödül gibi yanımda taşıyordum. Ve şimdi bile, silahı başka bir kılıçla değiştirme düşüncesi içimde öfke kabarcıklarına neden oluyordu.

"Bu da onu artık taşımaman için daha iyi bir neden." Lira'nın ifadesi yumuşadı. "Eğer bu seni delirtecekse-" Geri kalanını kesti.

Onun endişesi göğsümde dönüp durdu, acımı ve mantıksız öfkemi hafifletmeye yardımcı oldu. Eğer kılıcı almak onu güvende tutacaksa, vazgeçerdim. Benim için hiçbir şey Lira'dan daha önemli değildi... halkım bile. "Anlıyorum ve kabul ediyorum ama son bir kez tutabilir miyim? Ejderha büyüğü içerdığını öğrendikten sonra, en azından bir kez daha hissetmem gerekiyor."

Gözleri karardı, içimde derinlerde bir şey arıyordu. Bir saniye sonra başıyla onayladı ve bana geri verdi.

"Çok silik, bu yüzden ejderha büyüğünü nasıl tuttuğundan tam olarak emin değilim." Beni izlerken alt dudağını ısırıldı.

Kılıç elimde bir şekilde farklı hissettiriyordu. Daha çok bir tehdit gibiydi ve babamın kılıcı olmasının verdiği teselli artık beni rahatlatmıyordu. Eskisinden daha ağırdı ama ağırlığı artmamıştı. Şimdi temsil ettiği yükü.

Silahın kabzasına konsantre olarak Eldrin'in sözlerini doğrulayacak herhangi bir büyü belirtisi aradım. Silah bir kez daha üzerimdeyken Eldrin'i hayata döndürmek istedim, böylece yabaniyi kendim öldürebilecektim. Kana susamış arzu içime çarptı ve nefesimi çaldı.

Eğer kılıç bu kadar yoğun duygulara neden olduysa, Hestia'nın onu bana vermek istememesine şaşmamalı.

İçimden gelen dürtüyü bastırarak nefes aldım ve silahtan yayılan büyüye odaklandım.

İlk başta hissedebildiğim tek şey Unseelie büyüğünün güçlü özüydü. Ayazın soğukluğu, gölgelerin ürpertisi ve topraklarımıza nüfuz eden illüzyon büyüğünün halsiz hissi. Büyü etrafımda dolanarak odağımı dağıttı, ta ki harap adanın volkanı gibi uçuculukla dolu zayıf bir büyü nü nabza odaklanana kadar.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Gözlerimi kısarak fısıldadım. Eski ejderha topraklarında bulduğumuz gözenekli taşların hiçbirisi bu kabzaya benzemiyordu.

Lira başını eğerek taşı inceledi. "Kılıcın Unseelie malzemelerinden yapıldığını düşündüğüm için şimdiye kadar hiç dikkat etmemiştim ama bu Dünya'daki obsidyen taşına benziyor. Bu

lavın hızla soğutulmasıyla yapılmış, ki bu da bir su kaynağı olabilir. Hızlı soğuma, kalıntı ejderha büyüsunü kayanın içinde tutan ve böyle bir silah olarak kullanılmasına izin veren şey olmalı. Lav kayalarını ve mağaradaki mantarları nasıl öldürdüklerini düşünün. Kayalar ejderhanın büyüsunüyle oluşmuştu."

"Ardanos'ta bunu nereden biliyorsun?" Kraliçenin gözleri büyüdü. "Bizim topraklarımızda hiç yanardağ yok."

Brenin gülümsedi. "Dünya'dayken Lira üniversitede son sınıftaydı ve jeoloji bölümünde okuyordu. Dünya kayaları hakkında normal bir insandan daha fazla şey biliyor."

"Daha önce de belirttiğim gibi, birçok insan taşların ve değerli taşların farklı enerjiler barındırabileceğine inanıyor... bizim burada büyü dediğimiz şeyler. Dünya'da buradakiyle neredeyse aynı ölçekte değil, ama bu insanların bazı fae'lerin inanmak istediği kadar aptal olmadığının bir başka kanıtı. Her neyse, bu fikrin burada bir değeri var. Obsidyen lavdan yapılmıştır... Unseelie'nin yaşadığı yer gibi toprağı mahvedecek olan şey. Ve eğer lav onların güç kaynağının bir ürünüyse, o zaman ejderha alevlerinin bu kadar güçlü olması mantıklı." Lira'nın dikkati tekrar bana yöneldi. "Bunun sana ne yaptığını bilemezsin. Onu yok etmeliyiz."

Öfke bir kez daha içimde dalgalandı ama dişlerimi sıktım. Bu duygunun bir anlamı yoktu, özellikle de artık bu silahı taşımak istemediğim için. "Katılıyorum. Ve ekstra güç artışı, Babamın diyarı karanlıkta gizlemeyi nasıl başardığıydı. Şimdi bu başarı daha mantıklı geliyor. Gücü Fae büyüsunüyle bu kadar güçlenmiş olamaz."

"Belki de bu kadar aceleci olmamalıyız." Caelan bir elini kaldırdı. "Eğer bu kılıç ejderha büyüsunü içeriyorsa, Eiric'i geri almak için ejderhalara saldırdığımızda işimize yarayabilir."

Ejderhalara yaklaşma düşüncesi, Lira'yı Pyralis'le çiftleştirmek için ne kadar çaresiz olduklarını bilmek, boştaki elimi sıkmama neden oldu. Göğsüm gümbürdedi. "Ama o zaman Lira'yı riske atmış oluruz."

Lira çenesini kaldırdı, gözlerinin etrafındaki deri gerildi. "Seni seviyorum ama açık konuşmam gerek. Kız kardeşimin ölmesine izin vermeyi reddediyorum. Beni *korumak* için kendini bu duruma soktu ve onun ölmesine izin verirsem kendimle yaşayamam."

Dişlerimi sıktım, içimi kaplayan çılgınca duyguları dizginlemeye çalıştım. "Senin tehlikede olduğun düşüncesi beni rahatsız ediyor. Seni riske atamam. Sen çok önemlisin."

"Eiric de öyle." Annesini ve babasını işaret etti. "O *benim* için önemli ve beni sevdiği için ölmesine izin vermeyi reddediyorum."

Lira'nın anne ve babası yüzlerini buruşturarak birbirlerine baktılar ve Hestia ile Brenin'in yüz ifadeleri gerginleşti.

Omuzlarım gevşedi. Seelie kraliyet ailesi de benimle aynı fikirdeydi. "Sprout, Eiric hepimiz için önemli ama-" diye başladı kral.

"Saygısızlık etmek istemem," diye araya girdi Finnian, hafifçe eğilerek dostuma göz kırptı.

Açık bıraktığı göz, birazdan çıkaracağım göz . Onu Eldrin'in cesediyle birlikte geride bırakabilirdim, böylece muhafızlar kuzenimin kalıntılarıyla birlikte temizleyebilirdi.

"Eiric'i geri almamak arzuladığımız şeyi gerçekleştirmeyecektir." Finnian ellerini büyük bir jestle birleştirdi. "Eğer ejderhalar Lira için bu kadar çaresizse, Lira'nın kendini teslim etmeyeceğini anlar anlamaz bizimle savaşmak için doğruca buraya geleceklerdir."

Onu koruma telaşıyla son teslim tarihinin ötesini düşünmemiştim. yazık ki Finnian haklıydı, belki de gözü tamamen çıkarmayacaktım. Sadece hayatının geri kalanını bir çeşit yamayla geçirmesine yetecek kadar zarar verirdim.

Lira elini omzuma koydu ve aramızdaki bağlantının sarsıntısı rahatsızlığımı biraz daha hafifletti. "Hem Seelie hem de Unseelie topraklarında savaşıyor olacağız, ki onları yok etmekte tereddüt etmeyeceklerdir. En iyisi savaşımızı onlara götürmek, özellikle de onları hazırlıksız yakalayabilirsek."

Bu hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç.

Duygularımı yatıştırmazsam, kanatlarımın sıkışmasından ve Lira'yı daha kararlı hale getirmekten korkuyordum. ne kadar kendi adına düşünmesini sevsem de, böyle zamanlarda benim düşünce tarzıma karşı daha esnek olmasını isterdim.

Aramızda hâlâ bir hain olabilirdi ve ben Lira'yı gereğinden fazla riske atmayı reddediyordum. "Neden bunu hapishane hücresinde konuşmak yerine kalenin içinde tartışmıyoruz?"

"Anlaştık." Kral Erdan birkaç adım geri çekilerek bize bir fırsat verdi. "Bu konuları özel olarak, meraklı kulaklardan uzakta tartışmamız en iyisi. Bir duruş sergilememek düşünmemiz gereken bir şey olabilir." Utangaç bir tavırla odayı taradı ve bizim de onun oyununa katılmamız gerektiğini işaret etti.

Kanatlarım gerildi. Eldrin'in ejderhalarla bu tür şeyleri tartışan tek kişi olduğunu sanıyordum ama Eldrin'e sadık olan ve onun yerini almak isteyebilecek kişileri bilmiyorduk. Ejderhalara değerlerini kanıtlamak isteyeceklerdir. "Açıkçası, ben de bunu yapmayı tercih ederdim. Ve eğer tüm soylular bunu istiyorsa, ejderhaların topraklarımıza gelmesine bile izin verirsek önlemler almalıyız. Katılıyorum; bu konuşmayı başka bir yerde yapalım."

Lira'nın burun delikleri alevlendi ama başını salladı. *Sessiz kalıyorum ama anlaştığım için değil. Sadece fikirlerimi ve planlarımı duymaması gereken birinin duymasını istemiyorum.*

Gözlerimi kapattım. *Sprite, tavrını açıkça ortaya koydun. hâlâ bir hain varsa diye tüm bunlar bir gösteri.*

"Eldrin'in ölümünün hiçbir şeyi harekete geçirmedikten emin olmak için önce ben yola çıkacağım." Brenin, Kral Erdan ve Kraliçe Sylphia'nın da peşinden gelmesiyle birlikte uçarak ona bölgeyi keşfetmesi için zaman kazandırdı.

Lira vücuduma doğru uzandı ve elini benimkinin tam üstüne, kılıcın kabzasına koydu. Sesi aklıma geldi. *Babana ne yaptığını öğrendikten sonra onu her zaman üzerinde taşımandan endişe . Ancak, ihtiyacımız olursa diye kılıcı bir kenara koymamız gerekiyor.* Kılıcı çekiştirmiyordu; sadece bulunuyordu.

Hestia elini kendi silahının üzerine koymuş, değiş tokuşu izliyordu. Lira'yı koruma ve sevmeye şekliyle benim beğenimi kazanan bir diğeri idi.

Lira'nın bana bir seçenek sunması, elimi çekmemi ve kılıcı taşımasına izin vermemi kolaylaştırdı.

Aramızdaki bağ genişledi, bu da onun endişelendiğini gösteriyordu ve onu gereksiz yere strese soktuğum için nefret ediyordum. Ona yeterince keder vermiştim.

Elini silahtan çeken Hestia, Lira kılıcı yanında tutarken omuzlarını yuvarladı, Eldrin'in kanı elbisesine sıçramış, yüzü hala içinden geçen adrenalinden dolayı kızarmış ve kılıç kalçasındayken sersemletici bir patlama yaptı,

Asaletin, kılıç ustalığının ve mükemmelliğin timsaliydi. Kendisine yakın olanları sevme şekli, başkaları için endişe ve sert kişiliği de eklendiğinde, Ardanos'taki en mükemmel varlık olmalıydı.

Öfkesinin bir kısmı azaldı ve elini tutup onu dışarı çıkardım. "Lorne, burayı temizlemesi için birini bul ve seni burada rahat bıraksın. Eldrin ortadan kaldırıldığına göre, birinin aptalca bir şey yapmasından o kadar da endişelenmiyorum." Endişelenecek başka bir şeyimiz yokmuş gibi davranmam gerekiyordu. Olmamasını umuyordum ama yaşanan onca şeyden sonra emin olmanın bir yolu yoktu.

Tekrar dışarı çıktığımızda, havada asılı kalmasına izin verdiğim kara bulutların arasından güneş belli belirsiz parlıyordu. Unseelie'ler karanlığı tercih ederdi ama artık eve döndüğümüze göre biraz ışık doğanın büyümesine yardımcı oluyordu ve en önemlisi Lira'nın buna ihtiyacı vardı. Seelie fae'ler ışıksız olmak için yaratılmamışlardı.

Pencereden içeri girmek için kalenin önüne doğru uçarken Lira'ya baktım ve sordum, *Jeolog mu? Bunu öğrenmek için bir yere mi gittin?*

Hüzünle gülümseyerek nefesimin kesilmesine ve aramızdaki bağın hafifçe daralmasına neden oldu. *Dünya'da çocuklar okula öğrenmek için giderler ve temel bilgileri öğrendikten sonra bazıları ilgilerini çeken bir konuda eğitimlerine devam ederler. Su ve toprak benimle her zaman insanlar için anlam ifade etmeyen bir şekilde konuştu. Elementlerin bana neden bu kadar huzur verdiğini anlayabilmek için gezegen hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim. Buraya dönüp mirasımı ve asil kanımı hatırlayınca kadar bunun nedenini nihayet anlayabildim.*

Fae yaşamını hiç hatırlamayan bir insan olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim. Kafa karıştırıcı olmalı, hiç düşünmediğim bir şeydi... ta ki ejderha lavından yapılmış kayaların onlar gittikten sonra bile toprağı nasıl etkilediğine dair bir açıklama yapana kadar. Gerçi patlayıcı lav kayaları ejderha büyüğü değil, toprağı etkileyen zehir içeriyordu.

Kısa süre sonra sekizimiz yemek alanına geri döndük; Lira'nın tehlikede olmasından korkarak aceleyle dışarı çıktığımızda yemeklerimiz olduğu gibi duruyordu. Lira kılıcı salonun köşesindeki duvara dayadı.

Seelie kralı bir kez daha karşımdaki koltuğa otururken, kraliçe onun yanında ve Lira'nın karşısında oturuyordu.

"Hapishanede söylenenlere rağmen, Eiric'i kül nefesinden geri aldığımızı varsayıyorum?" Finnian Lira'nın yanına oturarak sordu.

Savaşa girmeyi düşünmekten nefret ediyordum ama ejderhaların Lira'ya bir daha asla dokunmamasını sağlamak için her şeyi yapardım. "Haklısın. Buraya Lira için savaşılmaya gelirler ki bu kabul edilemez. Ancak bunu mükemmel bir şekilde planlamalıyız."

"Buraya gelirlerse bizi zayıflatmak isteyeceklerdir, bu da topraklarımızı olabildiğince tahrip etmeyi gerektirir." Kral ekmeğinden ve balından bir ısırık aldı. "Onlara karşı savaşmalıyız."

"Majesteleri, savaşın bizim topraklarımızda olmaması fikri hoşuma gidiyor." Hestia masanın ucunda durmuş, pencerenin önünde atıyordu. "Ama oradaki topraklar ya da nasıl organize oldukları hakkında *hiçbir* şey bilmiyoruz."

Lira yanıma doğru eğildi ve "Peki büyülerini kendi topraklarında en güçlü olmayacak mı?" dedi.

"Ejderhaların büyüleri içseldir ve etraflarındaki havayı ve toprağı etkileyen, onu sert ve çorak hale getiren ve döküldüğü yerde volkanlar üreten lavları yaratan alevleri aracılığıyla ortaya çıkar." Kraliçe suyundan bir yudum aldı. "İşte bu yüzden yer değiştirebiliyorlar; bizimkinin aksine büyülerini onlarla birlikte hareket ediyor ve yaşadığımız topraklarda akıp gidiyor."

Ejderhaların bu kadar güvenilmez olmasının bir başka nedeni de buydu. Büyülerini doğayı öldürüyordu, fae'lerin saygı duyduğu ve tutunduğu şeyi. Harap olmuş toprakların ve halkımın katlanmak zorunda kaldığı acıların görüntüsü bir kez daha üzerime çöktü. Bu şekilde yaşamak korkunçtu.

"Fae'ler ejderhaların taşındığı adayı ziyaret edip bölgeyi belgelemediler mi?" Caelan pencerelerden birinin koltuğuna yaslanıp bacağını uzattı. "Bu bilgilerin Seelie kütüphanesinde bir yerlerde olması gerekmez mi?"

Brenin iç çekerek kanatlarını gerdi. "Evet, dördümüz geç saatlere kadar ayakta kalıp ejderhaları araştırdık ve

Ama elli yılı aşkın bir süredir orada yaşıyorlar ve ada çoktan onların büyüüne tepki vermeye başlamıştır."

"Ve ejderhaların burayı nasıl doldurduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Kalelerini nereye yerleştirdikleri, köylerinin nerede olduğu, hiçbir şey," diye ekledi Hestia.

Konuştukça, hâlâ büyük bir dezavantaj içinde olduğumuzu fark ettim. Evet, ejderhaların bizi anlaştırmaya yönlendirdiğini öğrenmiştik, bu da anlaştırmayı geçersiz kılıyordu ama bu gerçek tehdidi ortadan kaldırmıyordu. Ejderhalar Lira'yı istiyordu ve onu benden almak için ne gerekiyorsa yapacaklardı. Onu kaybetme fikri aklımı kurcalıyor ve çaresizlik pençelerini göğsüme batırıyordu.

Lira kıpırdandı. "Ejderha prensine elimi vereceğine söz verdiğinde hiç bilgi almadın mı? En azından o soruların bazılarına cevap bulman gerekmez miydi?"

Kral Erdan başını öne eğdi. "Topraklarımız ölüyordu ve hızlıca kontrol altına alınması gereken ortak bir düşmanımız olduğunu düşündük. Ejderhalar bize yardım etmeden önce anlaşma için bastırdılar, bu yüzden hayır. O sırada herhangi bir bilgi edinmedik ya da çok fazla soru sormayı düşünmedik bile. Zamanı geldiğinde öğreneceğimize inandık."

Acı acı güldü. "Bu bizim için iyi oldu, değil mi? Bu mu?"

Elimi kalçasına koyarak onu rahatlatmaya çalıştım. "Biz gelenin en iyisini yapacağız."

"Bundan daha iyisini yapabiliriz." Lira meydan okurcasına çenesini kaldırdı, söylediği her şeyin birilerini üzeceğini bildiği zaman yaptığı tek şey buydu. "Kendimi teslim edeceğim, ejderha diyarını göreceğim ve tüm bu bilgileri Tavish'e ileteceğim. Eiric güvende olacak ve sen de benim tam olarak nerede olduğumu bileceksin."

Görüşüm karardı ve ayağa fırlayıp kanatlarımı açtım. "Patlatacaksın!"

LIRA

E Evet, fırtına bulutlarının renginde, Tavish'in kararlılığı ve korkusu bir gelgit dalgası gibi içime işlerken benimkiyle kilitlendi.

İlk önceliğinin beni güvende tutmak olduğunu anlamış olsam da, bu onun iradesine boyun eğeceğim anlamına gelmiyordu. Eiric beni tüm hayatı boyunca korumuştı, fae kanımızı hatırlamadığımız zamanlarda bile ve şimdi de onu terk edemezdim. Elim aramızdaki havayı kesti. "Mantıklı olan tek plan bu Tavish ve sen de bunu *biliyorsun*. Eiric'i serbest bırakacak ve ben geri kalan detayları tamamlamaya çalışırken o da bildiği her şeyi sana anlatacak." Bunca zamandır tutsak olduğu için bize fazla bir şey anlatamayacağından korkuyordum ama bunu kendime sakladım.

"Ne dediğini duyuyor musun?" Bir elini masaya vurdu ve parmak uçlarından ahşabın üzerine buz parçaları süzülürken, karanlığın kenarları kollarını çevreledi. "*Geceyi onunla geçirmen* için seni teslim etmemizi mi istiyorsun?"

"Tavish ile aynı fikirdeyim." Babam söylediklerine inanamıyormuş gibi başını salladı. "Kendini teslim etmen çok riskli. Eğer seni ellerinde tutmanın bir yolunu bulurlarsa, seninle üremenin-"

", eğer *bir* gece kalacak olsaydım, bu onunla olmazdı." Gözlerimi devirdim. Tavish planımı beğenmemiş olsa da, bu kadar dramatik olmak değildi. Daha da kötüsü, babamı . Yapmam gerek-

durumu tırmandırır. "Böylece *üreme* şansımız olmazdı. Kendi odamı talep ediyorum."

"Bunu benim tarafımdan esir tutulduğunda yapsaydın nasıl olurdu? Ve ejderhalar acımasızdır. Gönüllü olman gerektiğini kim söyledi?" Tavish'in çenesi sıkılaştı ve gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi.

Tüm bunlar benim sırtımı dikleştirmemi ve geri adım atmayı reddetmemi sağladı. Evet, planımın riskleri vardı ama en büyük olumlu yanı Eiric'in güvenli bir şekilde teslim edilecek olmasıydı.

"Doğrusu, Lira'ya hiçbir zaman gerçek bir mahkum gibi davranmadınız. O hapishanede daha az zaman geçirdi." Finnian öne eğildi ve dirseklerini masanın üzerine koydu. "Aslında, senin elinde ölüme ondan daha çok ."

Tavish Finnian'a baktı ve hırladı, "Tıpkı şu anda olduğu gibi." "Şu anda herkes kanatları kırılmış halde uçuyor." Caelan Sırtını açık pencereye dönmüştü ve iki ayağı da yere sağlam basıyordu. "Hem Tavish'in hem de Lira'nın geçerli noktaları var, ancak her iki fikri de kullanmanın bir yolu olduğundan şüpheleniyorum."

"Ne öneriyorsun?" Annem parmağını bardağının üst kısmında gezdirdi.

"Eğer Tavish meydan okumaya hazırsa ve tüm gücüyle çalışıyorsa, bir grup Tır na Dràgon'a gideriz ve o da bizi kimsenin görmemesi için karanlıkta gizler. Eğer şimdi yola çıkarsak, güneş batmadan bir saat kadar önce oraya varmış oluruz. Tavish güneşi örtebilir, böylece gruptan kimse fark edilmez ve bölgeyi keşfetmek için zamanımız olur. Lira gece kalmak zorunda kalmaz ve Eiric'i kurtarmak için güvenli bir şekilde takas yapabilir."

Tavish'in bu işe karışması fikri hoşuma gitmese de, geride kalmasının bir seçenek olmadığını anlamıştım, özellikle de olmayı planlıyorsam.

"Bu hâlâ Lira'nın kendini teslim ettiği anlamına geliyor." Tavish kollarını kavuşturdu. "Bunu riske atmaya niyetim yok."

Ayağa kalktım, koltuğumu geriye ittim ve ona döndüm. Hayal kırıklığı ve kızgınlık göğsümü yakıyordu. "Bu kararı sen veremezsin Tavish. Gidiyorum çünkü benim planın bir parçası olmamam, sizin planın dışında kalmanız kadar saçma. İnsanları saklayabilirsin,

ve onların zayıf noktası olan su büyüümü kullanabilirim. Sadece bu da değil, Eiric'i oradan çıkarabilirim. Buna mecburum çünkü ejderhalar Pyralis'le kalmaya ya da evlenmeye niyetim olmadığını anladıklarında onu öldürmekte tereddüt etmeyecekler. Önüme çıkan her savaşın üstesinden gelebileceğimi kanıtladım ve sanki kendimi koruyamayacakmışım gibi davranmanızı aşağılayıcı buluyorum."

"Bir kraliyet mensubu olmadığının farkındayım ama Hestia ve ben Lira'yı buradaki herkesten daha uzun süredir tanıyoruz." Babam masanın sonunda Tavish ve babamın arasında durdu ve devam etti, "Ve Lira kendini idare edebilecek kapasiteden çok daha fazlası. Hayatı boyunca eğitim aldı. İnanın bana, en ufak bir şüphem olsa onu riske atmazdım. O benim kızım gibi ve iki çocuğumu birden kaybetmeyi kaldıramam, özellikle de kül nefeslilere karşı."

Onun gururu göğsümü ısıttı, ta ki annemin kaşlarını çatışını fark edene kadar... sanki onunla aynı fikirde değilmiş gibi.

"Lira'nın kendi başının çaresine bakabileceğine şüphe yok." Tavish'in ifadesi yumuşadı ve koluma dokundu.

Eğer dokunuşunun rahatlatıcı vızıltısı ve aramızdaki bağa dokunan sevgi ve endişe olmasaydı, kendimi geri çekerdim. Bunun yerine, kendimi onun desteğine ihtiyaç duyarken buldum.

"Bunu kanıtladı, beni çok üzdü." Bana yaklaştı, kollarımız birbirine değiyordu ve devam etti: "Artık bunu yapmak zorunda kalmasını istemiyorum. Onu duygusal ya da fiziksel olarak sağlığını riske atacak her şeyden korumak istiyorum."

O zaman gitmeme izin vermelisin çünkü gitmemem aramızda sorunlara yol açacak ve kız kardeşimin yanında olmalıyım. Caelan ya da Finnian olduğunu düşünsene. Kendini benim yerime koyması gerekiyordu ve son on iki yılda gerçekten aileden biri haline gelen iki kişiden birinin alındığını hayal edin. *Ben onları aramaya çıkarken geride kalmaya razı olur muydun?*

Güzel, ama başka bir kadın onunla evlenmemi ve onu hamile bırakmamı isteseydi seninle gelmem için bu kadar istekli olur muydun? Kaşlarını kaldırdı. *Değiş tokuş sırasında ona çarpma ihtimalim seni heyecanlandırır mıydı?*

Bunu ima etmek bile gözlerini oymak istememe neden oluyordu. Bunu ima ettiği için bile birini öldürebilirdim. O sıritana kadar tırnaklarımı avuçlarıma geçirdiğimi fark etmemiştim. *Gördün mü? Öfkелisin ve bu sadece doğru olmayan bir fikir, senin onun olduğun konusunda kararlı olan Ashbreath'in aksine.*

Babam boğazını temizledi ve dikkatimizi birbirimizden ona çekti. "Hâlâ tek varisimizi tehlikeye atmakta zorlanıyorum, özellikle de onu daha yeni geri aldıktan sonra." dedi.

Tartışarak enerjimizi ve zamanımızı boşa harcıyorduk. Hepsinin benim katılımımı dikkate almasını istiyorsam, üzölmeye devam edemezdim. Nedenlerimi sıralamalı ve tepkisel ve fevri davranmayı bırakmalıydım. Tüm bunlar durumu daha da içinden çıkılmaz hale getiriyordu. Yolumuza devam etmemiz gerekiyordu. "Sadece dinle, lütfen. Ve eğer hâlâ aynı fikirde değilsen, meseleyi çözmenin bir yolunu bulana kadar sana aynı saygıyı göstereceğime söz veriyorum." Günün sonunda Seelie lideri değildim, Tavish'le de evlenmemiştik. Teknik olarak, kararı üçü verecekti - benim itaat edeceğimden değil. Yine de hepimiz aynı fikirde olsaydık daha kolay olurdu.

"Aynı fikirdeyim." Annem sandalyesinde öne doğru eğilerek başını salladı. Bakışlarımı Tavish'e çevirdim.

İç çekti. "Bu konuda gerçekten fazla seçeneğim yok, o yüzden kabul ediyorum."

"Akıllı adam," diye öksürdü Finnian.

Tavish alay etti. "Neden hâlâ hayattasın? Böyle zamanlarda hatırlamakta zorlanıyorum."

"Çünkü bana ihtiyacın var. Caelan ve senin istemediğın şeyleri . Lira'nın kılıçla nasıl dövüşüleceğini hatırlamasına yardım eden kimdi?" Ellerini başının arkasına koyarak kanatlarının açılmasına izin verdi. "Bunun için bana sonsuza dek borçlu kalacaksın."

"Lira'yı yatağı yatırdığın o gece içeri girdiğimde ne yaptığımı unutma," diye tısladı Tavish. "Bu, beni yanlış dair tüm şüpheleri ortadan kaldırır."

Bu çekişme artık sona erdi. Hiçbirimizin buna ayıracak zamanı yoktu. "Baba?"

"Lütfen devam edin." Başını sallayarak sakalını sıvazladı.

"Caelan'a katılıyorum." Ona hak vermek istiyordum çünkü Tavish'i fikrime ikna etmek için onun desteğine ihtiyacım olabilirdi. "Tavish ve bir grup insan bölgeyi izlemek ve krallık hakkında öğrenebildikleri kadar çok şey öğrenmek için şimdi yola çıkıyorlar. Sonra geri dönüp bilgileri aktaracaklar. Sonra dinlenecekler, böylece yarın akşam kendimi ejderhalara teslim edeceğim zamana hazırlanabileceğiz. Eiric serbest bırakıldığında saldıracağız. Ada içinde fazla uzağa götürülmeyeceğim ve gece kalmam gerekmeyecek." Bunun bulabileceğimiz en olası ortak zemin olduğuna inanıyordum.

"Yarın mı?" Babam elini bıraktı. "Bir şey yapmadan önce iki günümüz var."

Annem masanın diğer ucunda volta atmaya ara verdi. "Eğer Lira erkenden teslim olursa, Eiric'i kurtarmak için gerçekten çaresiz olduğuna inanırlar. *Erken* geldiği için o zaman saldıracağımızdan şüphelenmezler. Eğer tam teslim tarihinde teslim olursa, bir plan bekleyeceklerdir."

Nabzım güm güm attı. "Aynen öyle." Eğer annem düşünce tarzımı takip ettiyse, o zaman bu sağlam bir fikir olmalıydı.

"Lira'nın teslim olmasına kadar her şey benim için sorun değil." Tavish sertçe nefes verdi. "Ama ne yazık ki planın esasını anlıyorum. Eğer o teslim olur ve ben de orduyu gizlersem ejderhaların bundan haberi olmaz."

Bu sözleri söylemenin onun için ne kadar zor kanıtlayan acı, aramızdaki bağı parçaladı. "Amaç da bu zaten. Eiric'i kurtarmak ve ejderha tehdidini ortadan kaldırmak için mümkün olduğunca fazla avantaja sahip olmak. Topraklarımızda olmayacağız, bu yüzden yok edilmeyecek ama büyümüz daha zayıf olacak. Eğer sıkı ve hızlı savaşabilirsek, o zaman belki hala avantajlı olabiliriz."

"Olmaz ve Ejderhalar duyu Tavish kullanarak onun büyü?" Finnian dudaklarını büzdü. "Nezarethaneden kaçtıktan sonra bizi sakladığın sırada Seelie muhafızlarının bizi nasıl izleyebildiğini hatırlıyor musun?" Babam yüzünü buruşturdu ama sonra ifadesini düzeltti. "Fae'ler fae büyüsüne daha yatkındır, ama teorik olarak ejderhalar aktif olarak arıyor olsalardı bunu hissedebilirlerdi."

"Yakınlarda görünmez olmamak için karanın üzerinde yüksekten uçarsak, bu riski ortadan kaldırabiliriz." Tavish sırtını ovuşturdu

boynunu. "Ayrıntıları bilmiyor olabiliriz ama her şeyin nasıl düzenlendiğine dair bir fikir edinebilecek kadar görebiliyoruz ve Eiric muhtemelen bize hapisane bölgesiyle ilgili ayrıntılar verebilir. Orada geçirdiği zamandan bir şeyler öğrenmiş olmalı. Ayrıca Lira onu geri getirmenin sorun olacağı kadar uzağa gitmeyecektir."

"O halde Tavish'in grubunu seçip gitme zamanı geldi." Babam alt dudağını çiğnedi. "Ve hangi bilgilerin not edilebileceğine bakın. Neler öğrenildiğini görmek ve ilerlemenin en iyi yoluna karar vermek için sabah buluşabiliriz."

Doğru. Burada oturup bütün gün genellemelerden bahsedebiliriz. Ancak, riske girmeden ne kadar çok bilgi öğrenebilirsek, her şeye o kadar ince ayar yapabiliriz.

"Birkaç Seelie'nin de grubun bir parçası olmasını istiyorum." Baba kanatlarını gerdi. "Cuil Dorcha'da kime güvenebileceğinden emin göre, elimizdeki güvenilir muhafızların sayısı daha da azalacağından ve Tavish yanında olmayacağından Lira bu gece bizimle Caisteal Solais'e dönmeli."

Nefesim kesildi. Ayrılmayı hiç düşünmemiştim. "Nightbane elimde. Onu burada yalnız bırakamam. Bir daha olmaz." Ona bu kadar az ilgi gösterdiğim için zaten üzgündü. Bu bağ kurmamız için mükemmel bir fırsat olabilirdi.

"Cù-sìth mi?" Annemin burnu kırıştı.

"O ve canavar arasında eşsiz bir bağ var." Caelan omuz silkti. "Hiçbirimizin bunu anladığını sanmıyorum."

"O zaman onu bizimle birlikte geri getir." Anne omuz silkti. "Fazladan korumaya sahip olmak asla kötü bir şey değildir, özellikle de Hestia ve Brenin'in ejderha diyarını incelemek için grubun bir parçası olmak isteyeceklerini bildiğim için."

", ama eğer-" Annem başladı.

Babam elini salladı. "Tabii ki siz de bunun bir parçası olacaksınız." Omuzları gevşedi.

"Eğer bunu yapacaksak, uzaktan izlemek için daha fazla zamanımız olması için şimdi ayrılmamız en iyisi." Tavish bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti ve devam etti, "Caelan, sen burada kalıp göz kulak olabilirsin. Finnian, Finola ve Struan da

Bana katıl ve Lorne'u geceyi hapisane hücrelerini gözetleyerek geçirdikten sonra dinlenmesi için burada bırak. Eğer bir şey olursa o güvenilirirdir."

"Bana uyar." Caelan başını salladı. "Diğer muhafızları köyü temizlemekle meşgul edebilirim, böylece kimse gittiğinizi fark etmez. Kılıcı bile saklayacağım, böylece burada kimse fark etmez."

Finnian oturduğu yerden fırladı. "Ben diğerlerini ve Nightbane'i alacağım."

Çocukluk odama dönmeyi beklemesem de bir yanımda heyecanlıydı. Eski kraliçenin elbiseleri yerine kendi kıyafetlerimi giyebilecektim.

Birkaç dakika içinde herkes fuayede toplandı. Nightbane yanımda durmuş, aileme bakıyordu. Tavish ve benim birkaç saatliğine de olsa ayrı kalacağımızı fark ettiğimde kalbim sızladı. Ama bu gece onlarla gitmeyi zorlamak istemedim. Yarın onun için yeterince zor olacaktı. Sadece bu da değil, kaçınılmaz dövüş için sihrimi yeniden şarj etmek üzere Gleann Solas'a dönmem en iyisi olacaktı.

Tavish beni öptü, dili ağzımın içine kaydı.

Seni özleyeceğim, Sprite.

Kollarımı boynuna doladım, hevesle karşılık verdim. *Çok uzun kalmayın. Dövüşten önce sizinle biraz yalnız kalmak istiyorum.*

İşte bu konuda sizinle aynı fikirde değilim. Gümüş gözleri ıslık ıslık parlayarak geri çekildi. Dikkatli ol ve çocukluk odandaki son gecenin tadını çıkar. Bu iş bittiğinde her yönden benim olacaksın ve daimi olarak Dunscaith'te benimle yaşayacaksın. Bir daha asla böyle ayrılmayacağız.

Kulağa mükemmelden de öte geldi. *Anlaştık.*

"Eğer insanların seni giderken görmesini istemiyorsak, şimdi gitmelisin." Caelan koridoru işaret etti. "Belki de Aetherglen'den uzaklaşana kadar kendinizi, Finola'yı, Struan'ı, Finnian'ı, Nightbane'i ve Lira'yı gizleyin ki kimse Unseelie'ye bir şey söylemesin."

"İyi fikir." Tavish'in büyüü aramızdaki bağı her zamankinden daha güçlü bir şekilde sarmıştı.

Karanlığın soğuğu tenimi kapladı, bu his artık kendi büyüm kadar rahatlatıcıydı. Tavish elimi tutup yukarı doğru uçarken Struan homurdanarak Nightbane'i aldı ve Finola arkamızdan uçtu.

Ailem de peşimden geldi ve Gleann Solas'a doğru yola çıktık.

Arazimizi bölen ormanın üzerinden uçtuk, ağaçlar herdem yeşilden kiraz çiçeklerini andıran Silathair ağaçlarına dönüşüyordu. Kısa süre sonra, gümüşü kabuklar ve yapraklar aşağıda parıltıyor, bana yıldız ışığını hatırlatıyordu. Gümüş rengi, gövdeleri ve yaprakları metal gibi paslı olan Ironbark ağaçlarıyla tezat oluşturunuyordu.

Şelaleyi geçtiğimizde, yüksek Seelie kalesi görüldü.

Babam ve annem önden uçarken babam "Lira'yı odasına götürün, biz de döndüğümüzde ejderhaların bize yaklaştığı yerde sizi bekleyeceğiz" dedi.

Diğer insanlardan saklanmak benim için çok daha iyiydi.

Kalenin yanından uçtuk, duvarlardaki gizli geçitten kaçtığımız yeri geçtik ve çocukluk odamın büyük, açık penceresine geldik. Tavish yanıma, duvar büyüklüğündeki pencerenin tam açıklığına, bir Silathair'in altına indi ve Struan Nightbane'i yanımda yere koydu.

Uzun süre kalamam. Bir Seelie büyümü hissedebilir. Tavish kaşlarını çattı ama hemen beni son bir kez öptü. *Eğer bir şeye ihtiyacın olursa-*

Sana haber veririm. Onu bir kez daha rahatlatmak için yanaklarını okşadım. *Ejderha diyarına giden sensin. Dikkatli ol. Orada olduğunu bilmelerine izin verme.*

Yapmayacağız. Beni bıraktı ve kaşlarını çattı. *Önümüzdeki iki günün bitmesini istiyorum ki sonunda sürekli bir tehdit olmadan baş başa vakit geçirebilelim.*

Ben de öyle. Eiric'in güvende ve evinde olduğunu öğrendiğimde rahatlayacağım. Seni seviyorum, Thorn.

Seni seviyorum, Sprite. Bana sırtını dönerken yüzü gerildi.

Tavish büyüünü benden çekmeden önce Finola ve Struan'a baktım. "Onu ve kendinizi güvende tutun." Üçünü de çok önemsiyordum.

Struan gülümsedi. "Yapacağız. Söz veriyorum."

"Lütfen, dördümüzü de güvende tutan kişi ben olmalıyım." Finnian beni güldürmeye çalışarak göz kırptı. "Merak etmeyin Prenses." Başıyla selam verdi ve gitti.

Orada öylece durdum, dördünün uçup gittiğini göremedim ama karanlığın ürpertisi üzerimden kaybolurken uçtuklarını biliyordum. Birinin uçup gitmesi ihtimaline karşı odada olmam gerektiğini bilerek, yanımda Nightbane ile içeri adım attım.

Dolabımda bir şey yerinden oynadı ve Nightbane'in hırlamasına neden oldu. Ağzım kurudu. "Kim var orada?"

Ve sonra büyük bir oldu.

LIRA

M Kalbim göğsüme çarpıyordu. Odamda kim olabilirdi, özellikle de kimse şatoya dönmemi beklemiyorken?

Açık pencereden uzanan ve Silathair'in pembe çiçeklerinden birkaçının yere düşmesine neden olan ağacın yanından geçtik. Normalde bu koku ve manzara hoşuma giderdi ama şu anda içeriği net bir şekilde görmemi engelliyordu.

Nightbane odamın derinliklerine, dolabın olduğu yöne doğru hızla ilerledi. Bir inilti ve ben de kanatlarımı çırparak onunla aynı anda o kişiye ulaşmaya çalıştım.

Dolaba girdiğimizde, canavara bakan geniş akuamarin gözlerle karşılaştım. Lüks kale hizmetçisi olarak görevlendirilen yüksek fae Gaelle, kollarında topladığı elbiseleri bıraktı ve Nightbane çömelirken ellerini kaldırdı.

Dişlerimi sıktım. Rüzgâr büyüsünü Nightbane üzerinde kullanmasına izin vermeyecektim. "Ellerini indir, Gaelle." Durumun tırmanmasını istemediğim için onunla cù-sìth'in arasına girdim.

Koyu sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ben mi? Canavar beni öldürmeye çalışıyor! Beni o kadar mı hor görüyorsun ki burada durup ölmemi emrediyorsun?"

Nightbane hırladı ve onun ses tonundan yükselen telaşını hissedebiliyordum. Saldırmadan önce onu sakinleştirmem gerektiğini bildiğimden, sırtımı ona döndüm ve Nightbane'in saldırısını engellemek için kanatlarımı açtım.

manzara. Dolabım oldukça büyüktü, giysilerim iki yanda asılıydı ama kanatlarımın uçları hâlâ giysilere değiyordu. "Sorun yok oğlum." Parmaklarımı başının üstündeki kürke doladım. "Bize zarar vermek istemiyor."

Benim dokunuşumla sakinleşti ve kısa süre sonra hırlamayı kesti, yine de tüyleri diken diken oldu.

Sağ tarafım elbiselerin üzerine gelecek şekilde hareket , diğer tarafım da ona yaslanacak şekilde pozisyon aldım. İşte o zaman dolabımın buraya son gelişimdeki kadar dolu görünmediğini fark ettim ve bakışlarım Gaelle'in yere bıraktığı gök mavisi, orman yeşili ve güneş sarısı rengindeki muhteşem elbiselere odaklandı.

Aceleyle eğilip elbiseleri aldı ve duvardan yükselen ağaç dallarına geri yerleştirdi. Bakışlarımdan kaçındı.

"Burada ne yapıyorsun?" Bir şeyler ters gitti ve uyarı hissi geri geldi.

"Ben... Ben..." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve sonra bana doğru döndü, ellerini kalçalarının üzerine koyarak "Bekle. *Sen* neden buradasın?"

Konuyu saptırıyordu. Yine de şimdilik onun oyununu oynayacaktım. "Eve dönmeye karar verdim. Ayrıca, tüm eşyalarım burada. Bunda bir sorun var mı?"

"Kader, hayır." Güldü, biraz tiz bir sesle. "Eminim ailen dönüşün için çok heyecanlıdır. Sadece bu planlarından hiçbirimizi haberdar etmediler. Hepsi bu."

"Bu çok son dakika kararıydı." Gülümsedim, aramızdaki gerginliği azaltmak istiyordum.

Beklendiği gibi, nefes verdi ve kanatları gevşedi.

"Eminim yeterince haberdar olsalardı sizi uyarırlardı. Bu da beni ilk soruma geri getiriyor. Madem döndüğümünden haberin yoktu, o zaman neden dolabımdasın?"

Bir kez daha vücudu kaskatı kesildi ama bu sefer Nightbane'den değil benim sorumdan dolayı kaskatı kesilmişti. "Ah... şey... sadece bazı şeyleri kontrol etmek istedim."

"Elinizde üç elbisem olduğunu fark ettim ve birkaç tanesi daha kayıp görünüyor." Dürüst olmak gerekirse, ben de

Çünkü hâlâ kot pantolon ve tişört giymeyi özlüyordum ve sadece bana verilen kıyafetler bunlar olduğu için önlük giyiyordum. Ama bunu bilmiyordu, bu da onu kandırabileceğim anlamına geliyordu. "Sizinkine benzeyen bir elbisemi bulmanızı çok isterim. Buralarda bir yerde olmalı."

Nefes alış verişi düzensizleşti.

Bu da şüphelerimi doğruladı. "Seninkine benzer bir elbise giymem sorun olur mu?"

Kollarını indirerek bana doğru döndü. Yutkundü. "Belli ki bunun senin elbisen olduğunun farkındasın, yoksa böyle yorumlar yapmazdın."

"Demek kıyafetlerimi alıyordun?" Kollarımı kavuşturdum. "Buraya gardırobumu kontrol etmek için değil de kendine daha fazla parça almak için mi geldin?"

"Ve neden olmasın?" Öfkelendi, artık rol yapma zahmetine bile girmiyordu. "Birisi de olabilirdi. Ailenizi ve halkınızı geride bırakarak bir gece canavarıyla kaçtınız. Geri dönmene izin verilmemeliydi ama sen yine de aileni sadece buraya dönmene izin vermeleri için değil, aynı zamanda karabüyücülerin dünyalarında yeniden izin vermeleri için de ikna ettin. Gökyüzü bir kez daha karanlıkla dolduğunda, Seelie'nin tek suçlusu *sen* olacaksın."

Kıyafetlerimi çalma cüretini göstermekle kalmadı, benimle bu kadar kaba konuşabileceğine inandı. Gözlerimi kısarak onun alanına girdim. "Ve iki türümüz arasında gerçekten barış sağlandığında ve Tavish ile ben bir bütün olduğumuzda, yüksek fae unvanının elinden alınmasını sağlayacağım ve bahçelerde çalışan sıradan Seelie'lerle birlikte yaşayabilirsin."

Yüzü kızardı ve hamleme karşı koymaya çalışarak bir adım geri çekildi. Ancak Nightbane içeri girip onu kovaladığında neredeyse duvara kadar geri çekilmişti bile.

"Bu akşama kadar, giysilerimin her parçasının iade edilmesini bekliyorum. Eğer getirilmezse, ailemi yaptıklarınızdan haberdar edeceğim." İkimizin yaşı birbirine yakındı ama birbirimizden hiç hoşlanmamıştık. Bunun başlıca nedeni ona güvenmemem ve statüsünü yükseltmeye izlememdi. Bu an, çocukken inandığım her şeyi kanıtlıyordu. "Ve eğer benimle bir daha bu şekilde konuşursan

sonuçları. Ailemin senin cezalandırılmana engel olacağından şüpheliyim."

Yüksek sesle yutkundu ve sonra ofladı. "Peki. Her şeyi iade edeceğim."

"Neyi iade edeceksin?" Kaşlarımı kaldırdım ve sııttım.

"*Prenses*," diye tısladı.

Benden nefret edip etmemesi umurumda değildi ama bana saygılı davranıp davranmaması umurumdaydı. "O zaman gidebilir ve dikkatini başka neye vermen gerekiyorsa ona odaklanabilirsin."

Bana doğru bir adım atarak, "Benim için bir zevk," dedi.

Nightbane ona yaklaştığında bir kez daha hırladı, ağzı sonuna kadar açıldı ve dişlerinden salyalar damlıyordu. Karanlığa gömülmemiş olmamıza rağmen kireç gözleri parlıyordu.

Alt dudağı titredi ve bana baktı.

Nightbane'in boynuna dokunmadan önce durakladım, bir an daha terlemesini istedim. O sustu ve kız onun üzerinden uçararak kapıdan dışarı fırladı.

Nightbane'i yatak odasına geri götürdükten sonra tekrar ana odaya girdik, tam da koridor kapısı kapanıp bir kez daha yalnız kaldığımızı gösterirken.

Başımı salladım, az önce olanları kabullenmeye çalışıyordum. Şok olmamalıydım; Gaelle kendi lehine olacak her durumdan faydalanırdı.

Son birkaç günün yorgunluğu kemiklerime iyice yerleşmişti ve yatağım davetkâr görünüyordu. Zümrüt rengi çarşafı bana Eiric'in gözlerini hatırlatıyordu ve kabarık yastıklar beni çağırıyordu.

Kapıyı kilitledim ve aceleyle yatağıma gittim, sonra uzandım ve normalde Tavish'in olması gereken yan tarafımı okşadım. Nightbane tereddüt etmeden yatağın üzerine atladı ve ben de sırt üstü döndüm, yanlarımız birbirine değiyordu. Çok ihtiyacım olan dinlenmeyi memnuniyetle karşılayarak uykuya daldım.

Karnıma vuran açlık sancıları beni uyandırdı. Sersemlemiş bir şekilde gözlerimi açtım ve güneşin batmaya yaklaştığını gördüm. İstedğimden daha uzun uyumuştum, bu da Tavish'in Tır na Dràgon'a yakın olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bağ kasılsa da göğsümdeki sıcaklık beni rahatlattı.

vardın mı? Kontrol etmem gerektiği için sordum.

Evet, Sprite. Biz iyiyiz. Uzaktan izliyoruz, karanlığın çökmesini bekliyoruz Tamamen sıra dışı görünmesin diye güneşi yavaşça örtüyorum. Şu anda krallığın sınırlarını gözetleyen muhafızlar dışında pek bir hareketlilik yok.

Onlar oradaydı ve öfkesinin onu geçirmesine izin vermemişti. Eğer ben de orada olsaydım, o kadar soğukkanlı olamayacağından korkuyordum; bu gece onlarla gitmek istemememin bir başka nedeni de buydu. *Eiric'ten bir iz var mı?*

Cevap vermeden önce durakladı. *Hayır. Ama hiçbirimiz onu görmeyi beklemiyorduk. Bir hapisane hücresinde kilitli olacak.*

Kalbim acıyordu, açlığım unutulmuştu. Bir kez daha, ejderhalar beni asla kabul etmek istemeyeceğim şekillerde etkiliyordu. *Ejderhalar Seelie'lerden, Unseelie'lerin benden nefret ettiği gibi nefret ediyor muydu?* Tavish'in beni Dünya'dan harap ejderha diyarına geri götürdüğü gece, Unseelie muhafızlarından Malikor, halkımın onun yüzüne yaptığı gibi benim yüzümü de yaralamaya çalışmıştı. O bunu , kader arkadaşı bağımız sayesinde Tavish araya .

Eiric'in böyle bir lüksü yoktu.

Onu koruyacak kimse yoktu.

Hayır, Seelie'lerden aynı şekilde nefret etmiyorlar, diye beni rahatlattı. Kendi türlerine sadık kalma eğiliminde oldukları için onları tercih etmeyebilirler, ancak Unseelie'nin Cuil Dorcha'dan eski topraklarına taşınmasına karışan ejderhalar - onların nefreti bize odaklanmıştı.

Bu en iyi cevap olmasa da Eiric konusunda içimi biraz olsun rahatlattı. Daha da iyisi, eğer doğru olmasaydı bunu söyleyemezdi. *Onun eve dönmesine ihtiyacım var, Thorn.* Göğsümde bir hıçkırık yükseldi ve Nightbane'i telaşlandırmak istemediğim için hıçkırığımı bastırdım.

Yine de canavar kocaman başını kaldırdı ve inleyerek yanıma daha sıkı kıvrıldı. Döndüm, kolumu ona doladım ve sağladığı sıcaklığın tadını çıkardım. O burada olmasaydı, özellikle de Tavish'in yokluğunda ne yapacağımı hayal bile edemiyordum.

Tavish'in tarafındaki bağdan sevgi yayıldı. *Onu geri alacağız. Yarın bundan emin olacağız.*

Sözleri midemdeki endişenin bir kısmını serbest bıraktı. Yarın yine beni plandan vazgeçirmeye çalışacağından korkuyordum ama sözlerinin ardındaki niyetini hissedebiliyordum. Beni durdurmayacaktı.

Seni seviyorum. Bu sözleri o gitmeden hemen önce söylemiştim ama duygularımın büyüklüğünü ve onu ne kadar takdir ettiğimi bilmesine ihtiyacım vardı.

Bu doğru olabilir, ama ben seni daha çok seviyorum. Güneş batıyor, konsantre olmam lazım. Bir şeyler yediğinden emin ol. Bu sabah yemek yemediğini fark etmediğimi sanma. Kendini Pyralis'e teslim edeceksen tam gücünde olmalısın çünkü savaş çıkacak. Ye ve dinlen, döndüğümüzde sana haber veririm.

Evet baba diyecektim ama şakayı anlayacağından şüpheliydim. İğneleme Ardanos'ta Dünya'da olduğu kadar iyi sonuç vermiyordu. Babam, annem ve Eiric dışında bunu biraz olsun anlayan tek kişi Finnian'dı.

Tam kapımın çalındığını duyduğumda midem guruldadı.

"Prenses Lira, aileniz sizi Akşam yemeği," diye Sorcha.

Tabii ki o olacaktı, özellikle de annem ve babam Tavish'le birlikte gittiğinden beri. "Bir dakika içinde orada olacağım." Hâlâ üzerimde olan Tavish'in annesinin elbisesine baktım, üzerime daha iyi oturan bir şey giymek istediğimi biliyordum.

"Seni burada bekleyeceğim," diye cevap verdi, sesi sıkılmış gibiydi.

Gözlerimi devirdim. Her zaman zor olmak zorundaydı. "Yemek odasına yalnız gidebilirim."

"Sanırım size eşlik etmem daha iyi olur."

Tartışmak istemediğimden, rahatsız etmeden kıvrımlarımı saran açık pembe bir elbiseyi hızla giydim. Doğal makyaj yapmışım gibi görünmesi için yüzümü güzelleştirdim ve

Kader arkadaşı işaretlerimi tam teşhirde bıraktı. Nightbane'i okşayarak kalmasını istedim ve kapıya yöneldim.

Sorcha beni gördüğünde dikkati hemen işaretlerime yöneldi ve yüzü tiksintiyle buruştu. Tavish'le aramdaki bağdan hoşlanmamıştı.

"Biliyor musun, bunları büyülemelisin." Yemek salonuna giden koridora dönmeden önce onları işaret etti.

Hiçbir şeyi saklamaya niyetim yoktu, özellikle de Tavish'le kutsal bağı. "Not edildi."

Omuz silkti. "İyi. Denemediğimi söyleyemezsin."

Yolun geri kalanını sessizlik içinde uçtuk, ancak yanından geçtiğim her fae ya bakışlarımı kaçırıyor ya da bana nefretle bakıyordu. Tavish'in tutsağı olarak geçirdiğim süre boyunca oldukça iyi tanıdığım iki tepki. Blast, bazı Unseelie'ler bile hala benden uzak durmaya çalışıyordu ama çoğu varlığımın kalıcı olduğunu kabullenmeye başlamıştı.

Dönüşleri yaptıktan sonra yemek odasının girişini buldum ve aceleci görünmek istemediğim için yavaşladım.

Eşikten içeri girdiğimde babamı masanın bir ucunda otururken buldum, köklerden yapılmış sandalyeye ve üzerine tündüğü yaprağa göre çok büyük görünüyordu. Annem solunda oturuyordu, üzerinde pırl pırl mavi bir elbise vardı, bacak bacak üstüne atmıştı.

Hizmetçiler odanın bir köşesinde duruyordu. Onların bana baktığını görünce dizlerimin bağı çözüldü. Takılıp düşme riskini almak istemediğimden, Annemin karşısında üçüncü bir yerin ayarlandığı noktaya uçtum. Bu konumdan, devasa balkondan aşağıdaki köyün kesinlikle muhteşem manzarasına bakabiliyordum.

Üçümüz birbirimizle yeniden tanışma fırsatını yakaladık. Onlar benim Dünya'da geçirdiğim zamanı sordular, ben de Gleann Solas'ta geçen on iki yılda neler olduğunu sordum. Birbirimizin arkadaşlığından keyif aldık, hepimizin bir kez aile gibi hissetmesi için gereken bir şeydi bu. Şu andakinden daha fazla çaba gerektirecek olsa da, bu bir başlangıçtı.

İşimiz bittiğinde ay gökyüzünde yükselmişti ve bu da dinlenmek için odama dönme zamanımın geldiğini gösteriyordu. Yarın savaşmamız gereken bir savaş vardı.

Aileme kocaman sarıldım ve Nightbane için biraz yiyecek aldım. Sorcha bana odama kadar eşlik etti ve tüm kalenin ne kadar sessiz olduğunu fark ettim.

Bir kez daha yatak odamın kapısına vardığımızda, Sorcha kapıyı açtı ve içeri girmeye hazırlandı.

"Nightbane içerde. Kimsenin girmesine izin vermeyecektir." Cûsîth beni hayatı pahasına korurdu.

"Prenses-" diye başladı ama ben elimi kaldırdım.

"Her şey ." Bu sözlere inanmış olsam da, hikâyemde daha fazlası vardı. "Eğer oraya girersen, kendini tehdit altında hissedecek ve seni koruyamayacağım. En iyisi yalnız girmem."

Kaşlarını çattı ama başını sallayarak yoldan çekildi.

gardiyardan uzaklaşmak isteyerek odaya ve kapıyı arkamdan kapattım. İyi bir önlem için kilitledim, en azından biri içeri girmeye çalışırsa bir uyarı olmasını sağladım.

O sırada Nightbane'in horladığını duydum.

Güldüm. Tüm o karmaşanın içinde hepimizin fark ettiğinden daha yorgun olmalıydı. Yemeği duvar kenarındaki pembe gül yapraklı minderlerden birinin üzerine koydum. Daha sonra yiyebilirdi.

Esneyerek dolaba geri döndüm ve turuncu yapraklı bir gecelik giydim. Çok yorulmuştum.

Odaya geri adım attığımda, banyomun olduğu yönden gelen bir gölge üzerime düştü.

Boğazıma bir çığlık düğümlendi ve dönüp adamın karnına bir tekme attım. Kılıcı beni ıskaladı ve karnını korumak için çömeldiğinde tanıdık kırmızı gözleri genişledi. Bu fırsatı değerlendirerek dirseğimi kafasının arkasına geçirdim. Kılıcı tıngırdarak yere düştü ve arkasından yığıldı.

Kafasına bir tekme attım ve tamamen emin oldum. Kılıcı almak için eğildiğimde, kapının kilidine bir anahtar girdi.

Kahretsin.

LIRA

Kılıcın kabzasını kavradı ve inleyerek başını kaldıran yere yığılmış adamın üzerine uçtu. İnce dudakları birbirine yapışmıştı. burnunu kırıştırdı.

Sprite, oluyor? Tavish sordu, ama cevap verecek zamanım yoktu.

Tokmak döndü ve kapı açılmaya başladı. Kaç tanesinin benim için geldiğini bilemezdim. Tek bildiğim savaşmak zorunda olduğumdu.

Odamda biri var. Nightbane'yanına inerek vücudunu sarstım. Hiç bu kadar zor uyuduğunu görmemiştim ama daha sonra dinlenmesi gerekecekti. Hayatta kalmak için gitmemiz gerekiyordu ama onu sarsmak bile kıpırdamasını sağlamadı.

Boğazımda bir yumru oluştu. *Ve Nightbane'de bir sorun var.*

Sorcha kılıcını kaldırmış bir halde odaya dalarken başımı kaldırdım.

Tabii ki, hayatıma kasteden kişinin arkasında o vardı. Muhtemelen bu yüzden ilk o girmek istemişti.

Tehlikede misin? Tavish'in korkusu bağımızı boğdu. *Seni bırakmamam gerektiğini biliyordum!*

Sorcha kılıcı ensesinde olan saldırganın tam karşısında durdu. "Neden buradasın, Greason? Biliyorsun ki

kaleden sürgün edildi."

Nefes vererek Nightbane'in üzerine eğildim ve nefes alıp almadığını kontrol ettim. Hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım ama zorlandım. Greason'ı en son gördüğümde, Tavish ve Finnian'ı zincirlerinden kurtarmamı sağlayacak anahtarı çalabilmek için dikkatini dağıtarak ona böğürtlenli tart vermiştim. Yaptıklarım bu adamın işine mal olmuştu, yani belli ki bir kızgınlık vardı. *Artık tehlikede değilim. Müttefik bir muhafız burada ama Tavish, bana saldıran adam, kaçışınızdan sorumlu tutulması gereken muhafız.*

En azından neye benzediğini biliyorum, böylece döndüğümde onu öldürebilirim. Nefreti aramızdaki bağa işledi. *Sana ne yaptı?*

Hiçbir şey. Pek çok nedenden dolayı buna cevap vermek istemedim. Bana elini bile süremeden onu durdurdum. Yerde .

Nightbane'in kürkünü ovaladım ve elim bir tür dar nesneye çarptı. Onu derisinden çektim ve bir ok olduğunu gördüm. Tavish'le kader arkadaşı bağımızı tamamladıktan hemen sonra beni Gleann Solas'a geri götürdüklerinde Seelie muhafızlarının üzerimde kullandıklarına benzer bir şeyle uyuşturulmuş olmalıydı.

Sorcha kılıcının ucunu Greason'ın çenesinin altına götürerek onu başını kaldırmaya zorladı.

Muhafız olarak giydiği altın zırhla keskin bir tezat oluşturan yırtık pırtık koyu renk bir tunik ve delikli bir pantolon giymişti.

"Cevap ver bana," diye hırladı. "Onun burada olduğunu nereden biliyordun?"

Asıl soru buydu ama cevabın açık olduğundan şüpheleniyordum. "Nightbane ve ben ilk geldiğimizde Gaelle benim odamdaydı. Diğerlerine haber vermiş olabilir." Buradaki varlığımı bilerek gizli tutmaya çalışmıyorduk ama ne kadar az kişi haberdar olursa Tavish ve diğerleri yokken o kadar az histeriye neden olurdu. Her ne kadar burada kimsenin bize ihanet etmeyeceğini umsamış olsam da, bazı Seelie'ler ejderhalara karşı sadakat hissedebilirdi çünkü gerçekte ne olduğuna dair detaylar henüz yayılmamıştı. Eiric buraya sağ salim dönene kadar dikkatli olmalı ve planlarımızı saklamalıydık.

Düşmana yeniden odaklanmadan önce omzunun üzerinden bana baktı. Kılıcı daha yukarı kaldırdı ve derisinin kesilmiş olması gereken yerden bal rengi kanın aktığını fark ettim.

"Zaten başın yeterince belada; daha da kötüleştirme. Burada ne işin vardı?"

"Prensesin bana yaptıklarının intikamını alıyorum," diye cevap verdi ve sanki onunla aynı havayı solumayı hak etmiyormuşum gibi bana dudak büktü. "Eğer o olmasaydı, utanç duymaz ve tarlalarda çalışmaya zorlanmazdım."

"Nightbane sana hiçbir şey yapmamıştı ama sen ona zarar verdin." Dartı hem onun hem de Sorcha'nın görebileceği şekilde kaldırdım. "Tavish ve Finnian'ın hapsedilmesi de aptalcaydı. Özgür olmayı hak ediyorlardı ve biz de size zarar vermedik."

"Bana *zarar vermedin* mi?" Alay etti ve tökezleyerek ayağa kalktı. "Yüksek Fae'likten indirildim. Nesiller boyu süren mirasım ve krala olan sadakatim, *senin* en kötü olan göz kamaştırıcı sadakatin yüzünden yok oldu. Seni ne kadar kolay manipüle edebildiğini görünce, en iyisi diyarı *senin* varlığından kurtarmak. Sen kralım ve kraliçem için bir tehditsin. Seni ortadan kaldırmak onlara değerimi bir kez daha kanıtlayacaktır."

Başım geriye gitti ve bir kahkaha attım. Söylediği her kelimeye inanıyordu ve hiçbirinin mantıklı olmadığını fark etmemişti.

Sorcha başını salladı ve bağırdı, "Biri kral ve kraliçeyi arasın ve onları prensesin odasına getirsin. Çabuk olun!"

Her ne kadar fae'lerin çoğu gece için emekliye ayrılmış olsa da, muhafızlar kalenin dört bir yanına yerleştirilmişti ve birileri Sorcha'nın mesajını duyacaktı.

Greason başını salladı. "Sorcha, bunu yapma. Bırak beni gideyim. Onun krallığımız ve hayatta kalmamız için bir tehdit olduğunu kabul etmelisin. Kendi halkı yerine Unseelie Nightfiend'i seçmeye devam ederse ejderhalar bize saldırır ve büyüümüzü kaybedebiliriz!"

Bu daha mantıklı. Birinin büyüünü kaybetmesi aslında kanatlarını kaybetmesiyle aynıydı. Bu iki şey de kim olduğumuzu, ne kadar güçlü olduğumuzu ve halkımız arasındaki konumumuzun ne tanımlıyordu. "Sihrini kaybetme riski altında değilsin." Ona nasıl ya da neden olduğunu söyleyemeyeceğimi anlıyordum ama bunu hak ediyordu. Ne de olsa onun gözetimi altındaki iki mahkûmu kurtarmak için onu kandırmıştım.

Kaşları çatıldı. "Yani ejderha prensiyle mi evleniyorsun?" Kırmızı gözleri parladı, bana alevleri hatırlattı. Şüphesiz ateş büyüğü vardı.

Sorcha, "O bir muhafız ya da kraliyet ailesinin yakın çevresinden biri değil," diye uyardı ve botunun topuğunu adamın göğsüne dayayıp itti. "Hiçbir şey bilmesine izin yok."

Greason duvara çarptı. Başının arkası taş yüzeye çarptı ve kan boynundan aşağı, tuniğinin yakasına doğru yuvarlandı.

Annemle babamın odasının bulunduğu yönden birkaç kanat çırpıldı. Odaları benimkinden çok uzakta değildi ve beklendiği gibi bir muhafız hızla onlara ulaşmayı başarmıştı.

Nightbane inledi ve ben de dikkatimi tekrar ona yönelttim. Dizlerimin bağı çözüldü. Zaten Nightbane'e dokunmuyor olsaydım düşerdim, ama bunun yerine onu daha sıkı kavradım.

İyileştirme büyüm belli belirsiz titreşiyordu ama çoğunlukla boşunaydı. Nightbane yaralanmamıştı ama ilaçla tedavi edilmişti, bu da büyümün tutunup iyileştirebileceği bir şey olmadığı anlamına geliyordu.

Babam odaya daldı, bakışları önce benim üzerimdeydi. Yaralı olmadığımı anlayınca kafasını Greason'a çevirdi. "Burada ne işin var?" diye tükürdü.

Bu konuşmayı birden fazla kez yapmak istemediğimden, annem bize katıldığında bilgiyi tekrarlardım. Onları alan muhafız koridorda nöbet tutmaya devam ediyordu ve devasa, camsız penceremin dışından daha fazla muhafızın çırpınma sesi geliyordu.

"Buraya kızımızı öldürmeye mi geldin?" Annemin eli göğsüne koyarken titriyordu. "Ve bunu takdir edeceğimize inandınız. Halkımız bizim hakkımızda böyle mi düşünüyor?"

"Bir Thornling'e kendimizi açıklamak zorunda değiliz." Babam kanatlarını açarken topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, oldukça korkutucu bir görüntüydü. "Sadece şatomuza değil, kızımızın odasına da izinsiz girdi ki bu affedilemez. Eğer Sorcha müdahale etmeseydi kızımıza ne yapmayı planladığını düşünmek bile beni ürpertiyor."

Ağzım açık kaldı. Kendimi korumayı başarabileceğim ihtimalini aklına bile getirmemişti. Ancak ben onu düzeltemeden Sorcha boğazını temizledi.

"Majesteleri, onu koruyan ben değildim." Kanatlarını arkasına katladı. "Ben içeri girdiğimde Greason çoktan halledilmişti."

Annem sırtırken babamın kaşları çatıldı.

"Sanırım Hestia, Brenin ve Tavish'in daha önce söyledikleri doğru." Anne gülümsedi ve elini tekrar yanına bıraktı. "Sen de değerli bir savaşıya benziyorsun."

"Tavish?" Greason tükürdü. "Sen de mi Nightfiend ile vakit geçiriyordun? Fısıltılar vardı ama Gleann Solas'ta hiçbirimiz buna inanmadık."

Bu içimde derin bir öfke uyandırdı. Sadakatimi sorgulamak bir şeydi -Tavish benim kader arkadaşımı, yüzden endişeyi anlayabiliyordum- ama halkı için bu kadar çok fedakârlık yapan ailemi sorgulamak hakaretti. "Onlarla bir daha böyle konuşursan, dilini kopardığımda fısıldayamayacaksın bile. Döndüğümde bir yanlış anlaşılma yaşamış olabiliriz ama bil ki onlar benim ailem ve onlara saygısızlık edilmesine müsamaha göstermeyeceğim."

Nightbane acınası bir şekilde gürlledi, başını kaldırdı ve tehditle yüzleşmeye çalıştı. Başı dönüyormuş gibi sallanıyordu, bu da öfkemi daha da körükledi.

Lira, ben geri dönüyorum. Neler olduğunu bilmeden tüm duygularını hissetmeyi kaldıramam. I-

Biz iyiyiz. Söz veriyorum. Kal ki ejderha tehdidiyle başa çıkabilelim ve yarın gece yeni hayatımıza özgür ve birlikte başlayabilelim. Ailem burada ve sorun halledildi. Sadece ailemi potansiyel ihanetle suçluyor.

"Lira, hevesini takdir ediyorum ama cezayı kendi başıma halledebilirim." sırtıttı, sözlerine rağmen gözlerinde gurur parlıyordu. Greason'a geri döndü. "Ama başka bir şey olmadan önce, Lira'nın burada olduğunu sana kimin haber verdiğini bilmek istiyorum, böylece döndüğünde odasında saklanabileceğini bilecektin."

"Ve Nightbane'in benimle olduğunu nasıl bildiğini." Sızlanarak şiltenin üzerine yığılan canavarı işaret ettim.

Cevabı bilsem de, babamın cevabı sadece ondan duymak isteyeceğini bildiğim için çenemi kapalı tuttum.

Greason sessiz kaldı.

Peder elini uzatarak, "Sorcha, onu işkenceye hazırlayabilmemiz için nezarethaneye götür. Ona kimin bilgi verdiğini, bizim hakkımızda kimin fısıldadığını ve faydalı olabilecek diğer her şeyi bilmek istiyorum."

Greason'ın yüzü kızardı ve boynundan aşağı süzülen kan, yaranın pıhtılaşmasıyla birleşti. "Size hiçbir şey bildirmeyeceğim. Hayatımı size adadım ve hepiniz beni terk ettiniz."

"Mahkumların kaçmamasını sağlamak için hücrede görevliydim. Lira senden sadece bir anahtar çalmakla kalmadı, aynı zamanda bu süreçte iki Unseelie fae'yi de serbest bırakmayı başardı. Tehditleri değerlendirmek üzere eğitilmiştin ve kızımın Unseelie kralı ile olan bağlantısının farkındaydın. İşinizde başarısız oldunuz ve böyle bir şeyin tekrar yaşanması riskini almayacağım, kendi kızım için içinde olsa bile."

Bu birkaç kelime karnıma bir yumruğa eşdeğerdi ama neden bunları söylemek zorunda olduğunu anladım. Duygularımı denklemden çıkarmam ve bir kraliyet mensubu gibi düşünmem gerekiyordu. Eğer halkı endişeliyse, Sorcha da dahil olmak üzere herkese sihrimizin her şeyden önce geldiğini açıkça belirtmesi gerekiyordu. Doğrusu ben de büyüün benden önce gelmesi gerektiğine katılıyordum. Ama bu, bunu duymayı daha kolay hale getirmiyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim, Majesteleri." Sorcha başını eğdi. "Ve tabii ki onu nezarethaneye götürmekten onur duyarım. Hazırlamam gereken bir şey var mı?"

Baba başıyla onayladı. "Dikenli kırbaçlar, fazla derine inmeyen kısa kılıçlar ve sis perdesi çiçeklerini unutma çünkü ölmeden önce bildiği her şeyi bize anlatacak."

Tavish'in Cuil Dorcha'da standart haline getirdiğinin aksine, Gleann Solas'ta norm olmasa da, kraliyet ailesine yapılan bir saldırı ölüm anlamına geliyordu.

Sorcha Greason'ın kolunu tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Koridorda duran erkek muhafız aceleyle odaya girdi ve diğer tarafa geçti.

Babam kılıcını geri verdi ve ince gece tuniğini ve salon pantolonunu giymesine rağmen uzun ve asil durdu. "Ben orada olacağım."

hemen."

"Hayır," diye bağırdı Greason, ileri doğru hareketi durdurmak için ayaklarını yere vurmaya çalışarak.

Yine de muhafızlar uçu, onu götürürken çıkardıkları ses kalbime ağır geldi. Babamdan onu bağışlamasını istemenin aptallık olacağını biliyordum. Kurallar böyleydi ve en önemlisi, eğer istisnalar yapmaya başlarsa, daha fazla insan bunu isteyecekti.

Muhafızlar ve saldırganım gittikten sonra Nightbane'e sarıldım, çapraz ateşte kalmış olmasından nefret ediyordum.

"İyi misin, Filiz?" Annem sessizce sordu, sanki bir fare gibi korkup kaçmamdan korkuyormuş gibi.

Eğer fareler Ardanos'ta yaşıyorsa.

"Ben iyiyim." Nightbane'i istemeyerek de olsa bırakarak doğruldum. "Sadece beni hazırlıksız yakaladı."

"İnsanları kimin bilgilendirmiş olabileceğine dair herhangi bir tahmininiz var mı?" Baba dudaklarını büzdü. "Tavish'in Cuil Dorcha'da uğraşmak zorunda kaldığı türden hainlere burada da sahip olduğumuzu düşünmekten nefret ediyorum."

Bir Unseelie hakareti yerine Tavish'e ismiyle hitap etmesi beni gülümsemeye zorladı. Babamın fark etmesini ve rahatsız olmasını istemiyordum. Herkesin iyi geçinmesini istiyordum çünkü Tavish'ten vazgeçmeye hiç niyetim yoktu.

"Bir fikrim var." Gaelle'in giysilerimi iade edip etmediğini henüz kontrol etmemiştim.

Yatağımın üzerinden atlayıp dolabıma girdiğimde, hem babamın hem de annemin kaşları komik bir şekilde kalktı. Ama bu anın komik bir yanı yoktu.

Söylendiği gibi kıyafetlerimin hiçbiri geri getirilmemişti. Gaelle bu gece öleceğimi düşünmüştü.

Annemin hafif ayak sesleri arkamdaki dolaba girerken, "Tatlım, ne var-" dedi, "Kıyafetlerin nerede?" diye haykırmadan önce sesi kesildi.

"Onları Gaelle aldı. Buraya erken geldiğimde daha fazlasını alırken yakaladım. Bu gece geri getirmesini söyledim ama gördüğünüz gibi zahmet edip getirmedi."

Kanatlarını sıkıca arkasına katlayarak kaşlarını çattı. "Greason yüksek fae köyünde onun bitişiğinde yaşıyor. Bazen onun yanına

Birlikte çalışıyorlar ve sevgili olduklarından şüpheleniyorum, bu yüzden onun da işin içinde olması mantıklı."

"Halkımıza ne oldu böyle?" Baba, kanatları iki yanında sallanırken kapı aralığından içeri adım attı.

Bu kolaydı. "Korku ve kişisel çıkar. On iki yıl önce, Tavish'in babasının yaptıkları yüzünden, Unseelie'nin girememesi için bir perde yarattınız. Sonra, ejderha prensle nişanlandım. Tavish'in kaderinde olmam, döndüğümde işleri daha da kötüleştirdi. Sihirlerini ve kanatlarını kaybedeceklerinden korkuyorlar. Greason sen gelmeden önce bunu bana hemen hemen anlattı."

"Korkunun kontrol altına alınması gerekiyor." Baba omuzlarını silkti. "Ejderhalardan kurtulduğumuzda ve Eiric'i geri aldığımızda, ülkeyi yeniden birleştirmemiz ve herkesi olanlardan haberdar etmemiz gerekecek. Unseelie'lerin neden geri döndüğüne dair anlayış eksikliği halkımızı tahmin ettiğimden daha fazla etkilemiş olmalı. Yöneticileri olarak annene ve bana gveneceklerini ummuştum ama belki de bu bilgiyi onlardan saklayarak onlara haksızlık ettik."

"Kendine bu kadar yüklenme canım." Annesi onun kolunu okşadı. "Bir gün önce dndğmzden beri iyi uyuyacak zamanımız bile olmadı. Zor bir dönemden geçiyoruz ama seni temin ederim ki biz ve halkımız bunun üstesinden geleceğiz."

Olmak istediğim lider tipini görerek gülümsedim. Tavish'in babam kadar anlayışlı olmayacağını biliyordum. Son on iki yıldır olması gerekenden farklı bir hayat sürmüştü. Ama bu, aileme nasıl daha çok benzeyeceğimizi ve bu süreçte kendimizden bir parça kaybetmeyeceğimizi bulamayacağımız anlamına gelmiyordu.

"Her iki durumda da Gaelle ve Greason bir kraliyet mensubuna karşı hareket ettikleri için cezalandırılacaklar." Peder sanki bundan sonra olacıklara hazırlanıyormuş gibi gözlerini kapattı. "şu anda kapının önünde dört muhafız var ve pencerenin önüne iki tane daha atayacağım. Onların gözetimi altındayken sana bir şey olursa, kaderlerinin saldırganlarla aynı olacağının farkındalar. Biraz dinlenin; yarın için buna ihtiyacınız olacak." Annemin elini tuttu ve sonra başımın üstünü öptü. "Annen ve benim nezarethaneye gitmemiz gerekiyor."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Onlarla gitmek istedim ama Nightbane'i bu şekilde bırakamazdım.

Annem yanağımı okşadı ve sonra gittiler. Kapım kapandığında aceleyle, koyu yeşil gözleri açık ve bana odaklanmış olan Nightbane'e geri döndüm.

Daha önce olduğu gibi, yatağa sürünerek girdim ve ona sarılabilmek için döndüm. "Özür dilerim, Nightbane. Bu asla ."

İç çekti, buğulu nefesi yüzüme çarptı ama sonra tekrar uykuya dalarken gözleri kapandı.

Tavish'e neler olduğunu anlatmam gerektiğini bildiğim için bağlantımıza uzandım. Ama ben onu çekemedim, büyüsü saldırı altındayken olduğu gibi içimde dönmeye başladı ve ikimizin de gücünün tamamına ihtiyacı vardı.

Kalbim korkudan çığlık attı.

TAVISH

M Tüylerim diken diken oldu, geri dönüp Gleann Solas'a uçuşma dürtüsü o kadar güçlüydü ki temiz havaya rağmen nefes almakta zorlandım

. Bir kez daha, Lira'nın saldırıya uğradığını ve onu koruyamadığımı öğrendiğimde çaresizlik her zerreme yapıştı.

Yerimde kaldım çünkü tehdit çoktan bertaraf edilmişti. Ancak, *benim* tarafımdan engellenmeliydi.

İçimin derinliklerinden başlayan karanlığım tenime daha da yaklaştı. Geri uçmak ve eşimi tehdit etmeye cüret eden thornlingi öldüren kişi olmak istedim, ama şu anda, planladığımız gibi burada kalmam en iyisiydi. Ne de olsa Lira yarın gece kendini ejderhalara teslim etmeye kararlıydı ve kız kardeşi için takas gerçekleşmeden önce onlar hakkında mümkün olduğunca çok bilgiye ihtiyacımız vardı.

Planladığı şeyi yapmasına izin verme düşüncesi bedenime soğuk bir korku saldı. Ancak Lira'yı tanıyordum. Eiric'i geri almak için *her şeyi* yapardı ve ben bile onu durduramazdım. Bu korkunç plana boyun eğmemin tek nedeni, aksi takdirde sonsuza kadar bana kızacağını bilmemdi. Ve onun sıcaklığını benden uzaklaştırmayı aklım almıyordu... değer verdiğim ve arzuladığım sıcaklığını.

Sol tarafımda Struan başını bana doğru çevirdi ve kanatlarım sertleşti. Kargaşa anımda, dikkatimi ona vermemiştim.

Tir na Dràgon'a.

"Kralım, bir şey görüyor musunuz?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı ve gözlerimi kısıarak ejderhaların artık kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri adanın dağları arasından Caisteal an Dràgon'a, ejderha kalesine baktım.

Devasa kale dağların arasında yer alıyordu. Koyu renkli taş, on iki yıl boyunca içinde yaşamak zorunda kaldığımız kaleyle aynı renkteydi ama bu kalenin önündeki çift kapının tepesinde devasa bir ejderha heykeli yükseliyordu.

Bugün gördüğümüz tek şey sıradan ejderhalardı. Asillerin hiçbiri dışarı çıkmamıştı. Sanki içeride saklanıyorlardı.

"Bilmiyorum. Ya sen?" Bunu neden sorduğunu anlamamıştım, bu yüzden Finola'ya baktım, sanki o da benimle aynı aciliyeti hissetmiş gibi elini kılıcının kabzasına koymuştu. Yine de ilerlemedi, bunun yerine yanımda hareketsiz kaldı.

"Hayır, ama huzursuzluğuna bakılırsa bir şey kaçırdığımı düşündüm. Seni endişelendiren ne?"

Lanetli uçurum. Kendi muhafızlarım bile dikkatimin dağınık olduğunu söyleyebilirdi. Hayal kırıklığımı üzerimden atmam gerekiyordu çünkü bunu yapmazsam Lira düşünmek istediğimden çok daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalabilirdi.

"Aptal olma." Finnian, Struan'ın diğer tarafından homurdandı. "Sevgili kralımızın dikkatinin dağılmasına neyin sebep olduğunu biliyoruz. Li- ile başlıyor ve -ra ile bitiyor."

İçimdeki kızgınlık alevlendi ve dikenliyi yumruklamamak için ellerimi kenetledim. Dikkatli olmak zorundaydık. Ejderha sınırına çarpan su yüzeyinin yaklaşık beş bin fit üzerindeydik. Son birkaç saat içinde karanlığı yuvarlayarak bulutlar gibi görünmesini sağlamıştım, sonunda bu kadar yaklaşabilmiştik. Ayrıca rüzgârın bize doğru estiği yerde kaldığımızdan emin olduk, kokumuzun aşağıya sürüklenmesi riskini göze almadık.

Ejderhaların mükemmel işitme, koku alma ve görme duyuları vardı, bu yüzden onları varlığımızdan haberdar etmemek için dikkatli olmalıydık ve ben de fae büyüsünü hissetmemeleri için büyümü sabit tutmalıydım. Finnian'dan çıkarmak istediğim herhangi bir kızgınlık daha sonra gerçekleşmek zorunda kalacaktı.

Hestia ve Brenin bizi görmezden geldi. Finola'nın diğer tarafında birbirlerine yakın durdular ve sadece kaleyi değil etrafı da izleyerek Eiric'in nerede olabileceğini anlamaya çalıştılar. Belki Eiric'in yerini bulup onu geri getirebiliriz ve böylece Lira'nın riske girmesine gerek kalmaz diye umuyordum.

Sanki kader dile getirmediğim dileğime cevap vermek istiyormuş gibi, çift kapılardan biri açıldı ve Pyralis kaleden çıkıp hızla merdivenlerden aşağı indi.

Göğsüm sıkıştı ve vücudumdaki her hücre alev aldı. İllüzyon büyüm içimde döndü ve karanlık bana daha çok yapıştı.

Bu, eşimi benden almak isteyen adamdı. Onu hamile bırakmak ve ejderhaları yok edilemez kılmak için bir araç olarak kullanmak istiyordu. Bunun asla gerçekleşmemesini sağlamanın tek bir yolu vardı; kül nefesliyi öldürmek.

Kanatlarım beni ona doğru iterken rüzgâr yüzüme . Hareket etmeye başladığımı bile fark etmemiştim.

Bu düşünülmüş bir plan değildi, bu da bunu yaparsam Eiric'in zarar görebileceği anlamına geliyordu. Lira beni asla affetmezdi.

Dişlerimi sıktım ve tüm içgüdülerime karşı gelmesine rağmen durdum. Son on iki yıl bana her türlü tehdidi öldürmeyi öğretmişti ve bu adam hayatımdaki en önemli kişi için büyük bir risk oluşturunuyordu.

Ellerim kollarımı kavradı ve beni geri çekti.

Brenin sağ tarafımdan, "Üzgün olduğunu anlıyorum ama aceleci davranamayız," diye homurdandı.

Hestia sert bir kaşla diğer tarafımı sıkıca kavradı. "En büyük kızımız aşağıda, kim bilir nasıl bir durumda. O bu kadar yakındayken burada kalıp saklanarak en az senin kadar mücadele ettiğimizi düşünmüyor musun?"

Lira'yı sevdiklerini anlamama rağmen, ona karşı hissettikleri benim ona olan sevgimin yanına bile yaklaşamazdı. Lira on iki yıl donmuş olan kalbimi çözmüştü ve onun olmadığı bir diyarda hayatta kalmak istemezdim. "Kendimi durdurdum." Kontrolü kaybetmiş olmaktan nefret ediyordum ama Lira'yı riske atan bir şey olduğunda siyahı görüyordum. "Başta ne yaptığının farkında değildim ama üç metre bile uçmadım."

"Emin olmalıyız." Brenin elini sıkı tutmaya devam etti. "Seni serbest bırakırsak, güvenliğini tehlikeye atacak pervasızca bir şey yapacak mısın?"

kızlarımızdan biri mi yoksa ikisi birden mi?"

Her nedense Lira'ya kızım demesi içimdeki huzursuzluğu biraz olsun hafifletti. Ardanos'a dönmelerine ve dördünün de hafızalarını geri kazanmalarına rağmen Lira'yı hâlâ kendilerininmiş gibi seviyorlardı. Onu Eiric için riske atmazlardı. İkisinin de güvende olmasını istiyorlardı.

Pyralis acele etmeden kalenin etrafında dolaşmaya başladı. Elinde bir tabak tutuyordu ve devam etmeden önce durup arkasını dönüyordu. Daha iyi bilmesem, bir şeye karar vermeye çalıştığını söyleyebilirdim.

Her şey yolunda mı? Lira'nın sesi kafamın içine girdi, korkusu içimde belirginleşti.

Gözlerimi kül nefesime kilitleyerek derin bir nefes aldım, öfkemi ve büyümü yatıştırmaya çalıştım. Endişelenip bizi kontrol etmek için buraya uçmak gibi aptalca bir şey yapmasına ihtiyacım yoktu. Onun bu adaya yaklaştığı düşüncesi görüşümün kenarlarını kararttı. *Evet, Ashbreath az önce kaleden çıktı ve onu öldürme dürtüsü neredeyse beni geçiriyordu.*

Tavish! diye bağırdı, duyguları aramızdaki bağı daraltıyordu. *Eğer bunu yaparsan-*

Biliyorum. Neredeyse devralıyordum dedim. Kendimi zamanında yakaladım. Ayrıca, ailen tüm bu süre boyunca kanatlarımın üzerindeydi. Nefes verdim ama yine de ejderhanın içime saldığı öfke nefesimi çaldı. Sadece bir kişiden onun kadar nefret etmişim ve Lira onun ölümüyle ilgilenmişti.

Açık olmak gerekirse, endişelendiğim tek kişi Eiric değil. Eminim ejderhalar da fırsat bulurlarsa seni tutsakları yapmaktan çekinmezler. Seni kaybedemem, şimdi değil... asla. Ancak güvende kalıp Eiric'in beni koruduğı için ölmesine de izin veremem.

Başkalarını önemsemek Lira'yı farklı kılıyordu ve beni en başta ona çekmişti. *Anlıyorum. Bu yüzden göz kulak oluyorum ve bu plana uyuyorum. Eğer kendini teslim edeceksen, güvende kalman ve her zaman yerini tespit edebilmem için elimden geleni yapacağım.*

Biliyorum ve bunun için seni seviyorum. Bağlantının onun tarafındaki ucu uykusu gelmiş gibi soğumaya başladı. *Ne zaman buraya geleceksin?*

İşiniz bitti mi yoksa doğruca Cuil Dorcha'ya mı dönüyorsunuz?

Bu soru ağzımın bir tarafını kaldırdı. *Sprite, her neredeysen ilk durağım orası olacak. Seni kollarıma alıp eve götürmeyi planlıyorum... tam da olman gereken yere.* Onun kollarımdaki görüntüsü bir kez daha kanatlarımın hafiflediğini hissettirdi.

Kulağa mükemmel geliyor, diye mırıldandı. Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum. Ailemin sonra söyleyeceğimi hiç hayal etmediğim sözler. Yine de bunları ona söylemekten asla bıkmayacaktım. *Biraz dinlen.*

Pyralis kalenin etrafını yarılamıştı ki bir kez daha olduğu yerde durdu. Bu kez kendi etrafında döndüğünde merdivenlere doğru devam etti. Tekrar içeri girecekmiş gibi bir adım atar atmaz bir kez daha durdu.

Finola, Struan ve Finnian Brenin'in sağına doğru uçtular, hepimiz bir kez daha aynı hizada duruyorduk.

"Ne yapıyor bu adam?" Finnian mırıldandı. "Belki de ejderhaları öldürmek o kadar da sorun olmayacaktır. Nereye gitmek istediklerine bile karar veremiyorlar. Etraflarında daireler çizerek uçabiliriz ve bilinçlerini kaybetmeden önce başları dönebilir."

Göz ucuyla Hestia'nın sırttığını gördüm. O, Unseelie muhafızları ve benim kadar sinirli değildi.

Birden esinti değişti, kanatlarımıza ve sırtımıza çarparak Tîr na Dràgon'a doğru esmeye başladı. Altımız da sağa doğru uçmadan önce gerildik ve ejderhanın kokumuzu almasına fırsat vermeden kalenin hizasından çıkmaya çalıştık.

Bakışlarım olduğu yerde donup kalmış olan Pyralis'in üzerindeydi.

Nabzım hızla atarken, dağlardan birinin ejderha büyüğü nedeniyle yanardağa dönüştüğü tarafa doğru ilerledim.

Herhangi bir muhafızın dikkatini çekip çekmediğini görmek için beklerken, her ifadeyi ve hareketi görebilmek için hareket etmeye devam ettim, böylece rüzgâr bizi daha sağ taraftan vuracak ve adaya doğru değil okyanusa doğru esecek şekilde konumlandık.

Pyralis bize doğru bakmadı bile. Bunun yerine, sabit bir yürüyüşle kalenin etrafında bir kez daha yürüdü... başlangıçta nereye gidiyorsa oraya doğru.

"Bu çok yakındı." Brenin ofladı. "Ashbreath'in bizi hissettiğinden emindim."

Ben de öyleydim ama belki de bir kez olsun kader bizden yanaydı. "Rüzgar değişiminin uyarısını bile hissetmedim."

"Rüzgar büyüü olan kimseyi getirmedi." Hestia başını salladı. "Bunu düşünmeli ve birini bulmak için zaman ayırmalıydık."

"Rüzgâr genellikle bu kadar değişken olsaydı, aklımızdan geçerdi ama bu değişiklik tipik değildi." Brenin alt dudağını ısırıldı. "Bu, ejderha büyüüyle birlikte toprağın değişkenliğine bağlı olmalı."

O haklıydı. Üzerinde yaşadığımız her toprakta rüzgârın yön değiştirmesi nadirdi ve genellikle gündönümlerinde olurdu. Haziran gündönümüne yakın bir yerde değildik.

"Kalenin etrafı dağlarla çevrili, belki de kokumuzu engellemişlerdir." Finnian iki elini havaya kaldırdı, altımız da havada asılı kalmış, artık rüzgârlarına karşı olmadığımıza göre neler olacağını görmeyi bekliyorduk. "Pyrallis'in bir ordu çağırmayı planlasaydı yanında bir tabak yemek taşıyacağından şüpheliyim," diye devam etti.

"Burada kalmalı ve hiçbir şey olmadığından emin olmalıyız." Finola'nın saçları yüzüne doğru savruldu. "Ve eğer saldırgan bir şey yaparlarsa, diğer fae'leri uyarmak için yarışabiliriz."

Bulunduğumuz konumdan, Aetherglen'e doğru uçmaya çalışan ejderhaları görebilecektik. "Anlaştık. Bekleyelim."

Birkaç saat daha beklerken mideme sert bir şeyler oturdu. Uçmak bizim için ikinci doğa olsa da, gökyüzünde asılı kalmak zorunda olduğumuz süre kaslarımızın yorulmasına neden oldu... yine de bir süre daha dayanmak zorundaydık.

Altımız sessiz kaldık, araziye taradık, her hareket belirtisine dikkat ettik... ejderhaların gökyüzüne çıkıp bizi aramasını bekledik. Sağ taraftaki ejderha köyü, eski ejderha diyarındakine benzer konumlanmıştı, evler birbiri üzerine yığılmıştı ve kolayca girip çıkabilmeleri için geniş pencereleri vardı. Adanın doğu tarafındaki bir dizi dağın dibindeydiler, dağlardan birinin tepesinden yanardağa dönüşüyormuş gibi dumanlar çıkıyordu.

İnsan formundaki birkaç ejderha köyün her iki ucunda asılı duruyordu. Kalenin içinde muhafızlar olduğunu varsaydım, bu da kanatlarımı biraz daha rahat hareket ettirdi. Eğer burada olduğumuzu bilselerdi, şüphesiz dışarı çıkar ve çoktan saldırmaya başlardı.

Sonunda Pyralis geri döndü. Yüz ifadesi gergindi ve artık boş olan tabağı yanında taşıyordu. Etrafına bakmadı, merdivenleri dörder dörder koşarak çıkarken tamamen çift kapıya odaklanmıştı. Tehlike sezmiş gibi etrafı taramamıştı.

"Sanırım yola çıkabiliriz," diye fısıldadı Struan. "Ve kaçırdığımız bir şey olup olmadığını görmek için tüm adanın etrafında uçalım."

Doğru ya. Gece birkaç saat içinde sona erecekti ve ejderhalar bir yere uçmaya karar verirse kokularımızın hâlâ havada olmaması için eve giden yolu yarılarmış olmamız en iyisiydi. "Büyüm azalıyor, bu yüzden karanlığa daha fazla tutunamayacağım. Katılıyorum. Hızlı bir uçuş yapmalı ve geri dönmeliyiz."

Diğerleri başlarını salladı ve sağa doğru yattık, kokularımızı iç kesimlere taşımaması için rüzgara dikkat ettik.

Adanın geri kalanında uçarken, dağların her bölümünde sık ağaç kümeleri fark ettik. Aynı tarzda inşa edilmiş iki köy daha bulduk ve her iki tarafta da tehlikeye karşı nöbet tutan ejderhalar vardı. Kuzeydeki ikinci köy de diğeri gibi dağlara yaslanmıştı, batı tarafındaki köy ise bir göl ile bu krallığı bizimkinden ayıran okyanus arasında yer alıyordu.

Arazi hakkında bir fikir edindiğimiz için memnun olan altımız eve doğru yola koyulduk. Büyüm tehlikeli derecede azalmıştı ama ejderha diyarı gözden kaybolana kadar bağlantıyı çekiştirmeye devam ettim. Sonra bıraktım.

Hestia kollarını salladı. "Bir daha asla sıcak hissetmeyeceğimi sanmıştım."

"Donma güçlerimizi kullanmadığımıza şükredin." Finnian kaşlarını salladı.

"Karıma bir daha o şekilde bakarsan, sihrini kullanmak için bir daha asla fırsat bulamazsın." Brenin ters ters baktı.

Seelie muhafızlarını hemen daha çok sevdim. "Aynı lanet şeyi Lira'ya da yapıyor. Bu beni öfkeliyor. Bir gün ölecek ve suçlanacak tek kişi o olacak."

"Beni asla öldüremezsın." Finnian alaycı bir tavırla burnunu kırıştırdı. "Endişeliyim." Finola hafifçe ileriye doğru uçu, etrafındaki deri

Gözleri sımsıkı. "Son ada çok büyüktü ama sahip oldukları tek köy hepimizin yaşadığı yerdeydi. Neden ayrılıp buraya dağılsınlar ki?"

Güzel soru. "Belki de büyülerini dağıtmak içindir, böylece tek bir alanda yoğunlaşmaz?"

Güneş suyun üzerinde yükseldi ve kendimizi Gleann Solas'a doğru yönelttik, kanatlarım biraz daha hızlı hareket ediyordu. Sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen Lira'yı görmeyeli sonsuzluk gibi gelmişti.

"Pek çok olası neden var." Struan omuz silkti. "Onlar bize söylemedikçe bilemeyiz."

"Her iki durumda da, yerleşim onlar için stratejik. Diğer adada olduğu kadar kolay hazırlıksız yakalanamazlar." Brenin dudaklarını büzdü. "Bu tartışmayı soylularımızla da yapmamız gerekiyor, o yüzden eve varana kadar bekleyelim."

Ne yazık ki *neden* olduğu önemli değildi. Planlarımızda bu avantajı hesaba katmak zorundaydık.

Grubumuz sessizliğe gömüldü.

Bir saat kadar sonra Aetherglen önümüzde uzanıyordu, tam da benim olmayan bir alarm içimde çalkalanırken.

Ağzım kurudu. *Neredeyse geldim, Lira. Gleann Solas dağlarını görebiliyorum.*

O zaman çabuk gelmelisiniz. Babam onunla yemekhane balkonunda buluşmamızı istedi ve nedenini bilmiyorum. Ancak, bunun için burada olmanızı istediği için yakın olmanızı umuyor.

"Bir şeyler oluyor. Acele etmeliyiz," diye bağırdım ve bu kadar yorulduktan sonra kendimi mümkün daha hızlı ittim.

Diğerleri bana ayak uydurdu ve ben de bizi gizlemeye çalışmadım. Büyüm çok azalmıştı ve eşime ulaşmam gerektiği için harcayacak hiç gücüm yoktu.

Geçtiğimiz köyler bomboş görünüyordu, günebakan tarlalarında işçi yoktu. Muhafızlar arazinin dört bir yanına dizilmiş, sanki bir tehdit bekliyorlarmış gibi krallığın sınırlarını gözlüyorlardı.

Neler oluyor olabilir? Bir ejderhanın görmemiştik.

Daha fazla dağın üzerinden yükseldik ve kalenin Aelwen Nehri görüldü.

Görmediğimiz tüm fae'ler kalenin altındaki köyün girişinde durmuş, Lira, Kral Erdan ve Kraliçe Sylphia'nın yemek salonunun önündeki balkonun üzerinde gezindiği yere bakıyorlardı.

Fae'ler kalenin etrafında sadece tek bir şey için toplanırlardı ve umarım yanılmıyorumdur.

LİRA

M Koridorda yavaşça yemek alanına doğru uçarken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Sorcha kapımı çalmıştı.

yaklaşık yirmi dakika önce. Ailemin mümkün olduğunca çabuk yemek salonuna gitmemi ve bir prenses gibi giyinmemi istediğini söyledi.

Hem Seelie hem de Unseelie olarak geçebilecek bir renk istediğim için soluk mavi bir elbise seçmiştim. Don mavisi biraz daha açık olsa da, bu mavi gökyüzü kadar parlak değildi, ortada bir yerde duruyordu. Yüzümü ince bir makyajla süslemiştim, hazırlanmam çok uzun sürsün istemiyordum. Beni bu kadar erken uyandıracak kadar önemli şeyin ne olduğunu bilmek istiyordum.

Nightbane yanımdan ayrılmıyor, yanından geçip gittiğimiz her insana bakıyordu. Dün gecenin aksine, Seelie kalesi çalışanları bana dik dik bakmadılar, canavarımdan kaçmaya çalışarak yanımdan koşarak geçtiler.

"Neden kâbusu da yanında getirdin?" Sorcha omzunun üzerinden kaşlarını çattı. "Kaosa neden oluyor."

Nightbane'in yanına indim ve parmaklarımı ensesine doladım. "Dün gece olanlardan sonra onu odamda yalnız bırakmayacağım."

Yemek odasına döndüğümüzde, annem ve babam balkona açılan kapının önünde duruyorlardı. Güneş balkonun üzerinden yükseliyordu.

Dağların tepeleri yeni bir günü ilan ediyordu. Bu, her şeyin değiştiği gündü.

Yarına kadar Eiric geri dönmüş olacaktı, artık tutsak olmayacaktı ve ben de Tavish'le birlikte Cuil Dorcha'da olmayı çok istiyordum.

Nightbane ofladı ve Anne döndü, ısıltılı mavi kanatları çırpınıyordu. "Ah, Filiz. Saldırıdan sonra iyi uyudun mu?"

Yüzüne kazınan şefkate gülümsedim. "İyi uyudum. Umarım Nightbane'i getirmemde bir sakınca yoktur. Sadece, dün gecedен sonra-"

"Tabii ki başımızın üstünde yeri var." Baba yarı gülümsedi. "Cù-sìth size sadık, bu yüzden burada olmasına bir itirazım yok. Ayrıca, muhafızlar Gaele'i alıp sorgulamak için getirdikten sonra tüm kale dönüşünüzü ve kocaman hayvanın sizinle kaldığını öğrendi."

Omuzlarım gevşedi. Bir kez daha, Gleann Solas'a ilk döndüğümde olduğu gibi babamın beni azarlamasına hazırdım. Bunun yerine, ilişkimizin ne kadar ilerlediğini göstermişti. Beni artık olduğum kişi olarak kabul etmeye başlamıştı.

"Beni çok erken çağırmışsınız." Beklenti içimde çalkalanıyordu. Olacaklar ve Tavish'in yanımda olmayışı arasında kendimi hiç iyi hissetmiyordum. "Her şey yolunda mı?"

"Halkı bir toplantıya çağırdık." Baba ellerini kavuşturdu. "Tavish yakınlarda mı? Duyuru için burada olmasını istiyorum."

Gülümsediğim için yanaklarım acıdı. Annemle babamın ağzından bu sözlerle yakın bir şey duyacağımı hiç düşünmemiştim. "Ondan haber almadım ama yakında burada olur."

"Onu henüz rahatsız etmeyin. Önce Greason ve Gaele'i nezarethaneden çıkarmamız gerekiyor. Henüz tam olarak hazır değiliz." Babam Sorcha'ya başıyla onay verdi ve devam etti, "Şimdi git ve onları getir."

Boğazım kuruyordu, yutkunmaya çalıştım ama . Bu ses hiç hoşuma gitmedi.

Neredeyse geldim, Lira. Gleann Solas dağlarını görebiliyorum,
Tavish zihin bağlantısı kurdu.

Onun yakınlarda olduğunu bilmek boğazımdaki yumruyu küçültüyordu. Aklımı başımda tutan tek şey, büyüsünün ve duygularının bağlantımızın diğer tarafında aynı seviyede kalmasıydı.

Hiçbir şey ters görünmüyordu. Aksi takdirde onu aramaya giderdim. Yine de Greason'ın başına büyük ihtimalle bir şey geleceğini bildiğim için duvarlar sanki üzerime kapanacakmış gibi hissediyordum. *O zaman çabuk gelmelisin. Babam onunla yemekhane balkonunda buluşmamızı istedi ve nedenini bilmiyorum. Ancak, bunun için burada olmanızı istediği için yakınlarda olmanızı umuyor.*

Aramızdaki bağ kararlılıkla dolup ve cevap vermemesine şaşırmadım. Tavish'in tek bir amacı vardı -istenildiği gibi daha çabuk dönmek- ve ben de onun dikkatini dağıtmayacaktım. Ona yanımda ihtiyacım vardı. "Tavish bana neredeyse söyledi."

"Mükemmel." Babam altın rengi tuniğini çekiştirdi ve üzerine, kanatlarının rengiyle aynı olan toprak kahverengisi kraliyet paltosunu giyerek kanatlarının gerçekte olduğundan daha büyük olduğu izlenimini verdi. "Başlayalım ki, o geldiğinde ortalık ayağa kalkmasın."

Göğsüm umutla kabardı.

Annem bana doğru bir kol uzattı, pembe elbisesi her kıvrımını sarıyordu ve ben de Nightbane'i kalçama yaklaştırıp kolumu annemin koluna doladım, babam da onun diğer tarafına geçti. Balkonun kenarında dururken aşağıda toplanan binlerce insanı görebiliyordum.

Hayatım boyunca hatırladığım bir zaman vardı ki tüm fae'ler toplanmaya çağırılmıştı... ailemin haftalardır bizi rahatsız eden karanlık gökyüzünü işaret ederek Unseelie'nin resmen düşman olduğunu ilan ettiği gün.

Beklerken her Seelie'nin yüzünde tedirgin ifadeler belirdi. En uzakta yaşayan köylüler geldikçe daha fazla insan bize doğru uçtu.

Ön tarafa yakın bir kadın kaşlarını çatıp beni işaret ettikten sonra başını yanındaki kişiye çevirdi. İnsanlar teker teker annemin yanında durduğumu fark ettiler ve bana güvensizlik ya da tiksinti dolu bakışlar yönelttiler. İçimi bir huzursuzluk kapladı. Halkımın beni bir hain olarak görmesinden nefret ediyordum.

Dikkatlerini bana yöneltmeyenler Nightbane'e odaklanmış gibiydi. Cù-sìth yere çöktü ve hırladı. Kalabalıktan yayılan düşmanlığı ben bile hissedebiliyordum ve benim hayvan duyularım yoktu.

"Erdan, halkımızın kızımızı bu kadar hor görmesine nasıl izin verdik?" Annem homurdandı.

"Emin değilim canım, ama artık sona erdi." Babam bana baktı ve devam etti: "Topraklarımızı birleştirme zamanı geldi."

Üçümüz balkonun kenarından yukarı doğru uçtuk, böylece herkes bizi görebilecekti, en arkadakiler bile. Annem ve babam el ele tutuşurken, annem ve ben kollarımızı kenetlemiş bir şekilde havada süzülüyorduk.

İnsanlar altımızda durmuş, söyleyeceklerimizi duymak için yukarı bakıyorlardı. Sayımızın büyüklüğü beni şaşkına çevirdi. Kolaylıkla on binin üzerindeydik, bu da Seelie nüfusunun artık Unseelie fae'lerin üç katından fazla olduğunu kanıtlıyordu.

Tavish'in Seelie'leri hazırlıksız yakalayabilmek için kanımı akıtmak istemesine şaşmamalı. Bu, Unseelie'nin kazanmak için sahip olduğu tek şans olurdu.

Peder boğazını temizledi ve kalabalık sessizleşti.

"Dün gece öyle bir şey oldu ki hem kraliçe hem de ben bir duyuru yapmamız gerektiğini çok net bir şekilde anladık." Aşağıdaki kalabalığa hitap eden babanın sesi de Tavish'inkine benzer şekilde gürdü. "Dün gece kızımız, prensesiniz eve döndü."

Birkaçının kaşları çatılırken diğerleri inanmayarak başlarını salladı.

Cesur bir genç kadın arkadan bağırdı. "Nightfiend'leri serbest bıraktıktan sonra mı? O bir hain."

Annemin kolu gerildi. "Bunu bir kez daha söylersen cezalandırılacaksın." Normalde tatlı olan sesi, benim hakkımda böyle sözler söylemeye cüret eden genç kadına bakarken acımasız bir hal almıştı. "O bizim kızımız ve ona karşı herhangi bir saygısızlığa müsamaha göstermeyeceğiz."

Kadın geri çekildi ve bana dik dik bakan birkaç kişi soluk soluğa kaldı.

Uzakta altı figür belirdi, bize uçuyorlardı. Göğsümdeki çekilme bana kimin bize doğru geldiğini haber verdi-Tavish. Ona doğru koşup kendimi kollarına gömmek istedim ama gidemezdim. Şimdi olmazdı. Babam olanları herkese anlatırken ve Unseelie ile ittifakını gösterirken olmazdı.

Tüm varlığım dostuma seslenirken dünyanın geri kalanı soldu. Onu son gördüğümünden beri çok uzun zaman geçmişti.

Tavish ve diğer beş kişi yaklaşıp toplanan Seelie'lerin üzerinden uçarak doğruca bize doğru gelirken, altımızdaki insanlar çığlık attı.

"Unseelie!" diye bağırdı biri. "Bizi koruyacak muhafızlar nerede?" "Sessiz olun," diye gürledi Peder. "Onlar burada bizim misafirlerimiz."

Tavish doğrudan bana doğru uçarken hiç tereddüt etmedi. Elimi tuttu ve kollarımızı birbirine bastırarak yanımda durdu.

Annem Tavish'in diğer tarafına, babam da kralın yanına uçarak dördümüzü koruduklarını belli ederken Finnian ve Struan arkamıza geçip Nightbane'i kuşattılar.

Tavish'in aslında aileden biri olduğunu.

Akmayan yaşlar gözlerimi yaktı. Tavish ve benim için böyle bir anın yaşanmasını hiç beklemiyordum.

Böyle bir ana geri dönmeyi hiç hayal etmemiştim, Tavish sanki beni duymuş gibi bağlanmıştı, şaşkınlığı ve mutluluğu içime işliyordu. Ancak, altında biraz endişe sezdim.

"Her biriniz az önce söylediklerimi hatırlamalısınız çünkü kraliçenin ve benim emirlerime karşı gelerseniz ne olacağına dair bir hatırlatma geliyor."

Baba elini kaldırdı ve Sorcha, "Mahkûmları getirin," diye bağırdı.

Hem Gaelle hem de Greason yemek salonundaydı ve muhafızlar onları masanın önünden sürükleyerek geçirdi. Greason'ın yüzünde sarı morluklar vardı ve Gaelle'in soluk sarı geceliği bir kalçasına kadar yırtılmıştı.

"Oh... Bunun için geri döndüğümüze çok sevindim," diye fısıldadı Finnian. "Umarım o korkak muhafız ölür."

Dört muhafız onları altımızdaki balkona çıkmaya zorladı ve babam elini babama uzattı. Babam hiç tereddüt etmeden kılıcını kınından çıkardı ve ona uzattı.

Kendini balkonun zeminine indirerek önce Gaelle'e doğru ilerledi. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Kralım, ben yapmadım-"

"Sessiz ol," diye tükürdü. "Kraliyet kıyafetlerini çaldın ve kızımı tehlikeye atacağını bile bile insanları kızımın döndüğü konusunda uyardın. Artık kalede çalışmıyorsun ve onun yerine tarlalarda amelelik yapmakla görevlendirildin."

Alt dudağı titredi ama başını salladı. "Evet. Ölümü değil, bunu memnuniyetle kabul ederim."

"Ölmeyeceksin." Kılıcını kaldırarak Greason'ın önüne geçti. "Ama onun ölümüne sebep olduğunu bilerek yaşayacaksın."

"Hikayenin tamamını bilmiyordum. Ben-" Greason başladı.

Babası onun sözünü kesti. "Ben kızımı asla ihbar etmedim. Sen bir kraliyet mensubuna saldırdın. Bu yüzden cezan ölümdür."

Babam bıçağı Greason'ın kalbine saplarken midem bulandı. Bunun olmasından nefret ediyordum ama bu âlemde işler böyle yürüyordu... hoşuma de.

Tavish elimi sıktı ve bağladı, *Sprite, eğer baban yapmadıysa, ben yapardım. Bu cezasız kalamazdı, yoksa daha fazla insan seni öldürmeye çalışırdı.*

Bu demek değildir ki her şeyi bilseydi yine aynı hatayı yapardı. Beni rahatsız eden buydu ama Ardanos'ta kural kuraldır.

Muhafızlar Greason'ın kollarını bıraktı ve herkes onun hayatının tükenişini izlerken düşmesine izin verdi. Gaelle göğsünü tutarak hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Ve her şey bittiğinde, Seelie halkı izlerken muhafızlar her birini sürükleyerek dışarı çıkardı.

"Bu bir hatırlatma görevi görsün." Anne omuzlarını dikleştirdi. "Kral ya da ben emretmedikçe kurallar çiğnenmeyecek."

Sessizlik hepimizin üzerine çökerken kimse konuşmadı.

"Bu bize neşe getirmiyor." Baba çenesini kaldırdı, kraliyet gücü ondan yayılıyordu. "Bir bireyin gereksiz kaybı, büyüümüzün ve topraklarımızın katlanması gereken bir yükür. Kızımızın eylemleri hainlik olarak yorumlanabilir, ancak Lira'nın neden böyle bir karar verdiğini anlıyoruz. Unseelie kralı sadece onun kader arkadaşı değil, aynı zamanda o ve halkı artık bizim düşmanımız değil." Durakladı ve kalabalığın soluk soluğa kalmasına ve birbirlerine bakarak bilgiyi özümsemesine izin verdi.

"Ama gökyüzünü karanlığa gömdüler, bitkilerimizi öldürdüler," diye seslendi ortaya yakın bir adam, kötü niyetle olmasa da. Sanki olanlara bir anlam vermeye çalışıyormuş gibi ensesini kaşıdı.

Baba herkese ejderhaların ne yaptığını ve bir Unseelie'nin kaosa nasıl yardım ettiğini anlattı. "Unseelie'lerin topraklarına dönmelerine izin vermemek için hiçbir sebep yoktu. Onlara ya da kızıma yapılacak herhangi bir saldırı, kendi türümüze yapılmış bir saldırı gibi cezalandırılacaktır." Baba sanki her bir kişiye bakıyormuş gibi kitleye yavaşça baktı. "Fae'lerin bir kez daha birbirleriyle gerçekten birleşmelerinin zamanı geldi ve bunun için kızım ile Kral Tavish'in birleşmesinden daha iyi bir yol olamaz." İkimizi işaret etti.

Başka birinin ejderhalarla çalışıyor olma ihtimaline karşı herkesi uyarmayacağımızı sanıyordum, Tavish benimle bağlantı kurdu, sertti.

Haklı olduğunu bildiğim için yutkundum. *Bunu benimle tartışmadılar.*

Arkadaki birkaç kişi alkışladı ama çoğu tepki vermedi. İki tür arasında on iki yıldır süregelen nefreti onarmak zaman alacaktı. Yine de bu, kurtarılamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Ancak , hikâyemizin yeni bir bölümü olsa da, sorunlardan arınmış değil." Baba kaşlarını çattı ve Brenin'in omzunu sıvazladı. "Ejderhalar Lira'yı ele geçirmeyi planlıyordu ama Eiric kendini büyüledi ve gerçek bir kraliyet muhafızı gibi kızımın yerini aldı. Bu nedenle ejderhalar Eiric'i serbest bırakmak için Lira'yı onlara teslim etmemizi istiyorlar. Ancak ben ejderhaların iradesine boyun eğmeyi ve bir gün tüm Ardanos'u ele geçirebilecek varisler yaratmak için kızımı kullanmalarına izin vermeyi reddediyorum!"

Plan bu olmasa da ailem çoktan bu yola girmişti. Ne yaptığının farkına varmadan, "Ve Eiric'in benim yerime ölmesine izin vermek doğru değil. Ama sadece onun ölümünden daha fazla sebep var." Fae bunun neden doğru olmadığını anlayamazdı. Ben kraldım; onun hayatının benimki kadar değerli olmaması gerekiyordu. Bu düşünce tarzından nefret ediyordum ve Dünya'nın birbirini önemseme tarzının burada uğruna çabaladığımız şey olması gerektiğine inanıyordum. "Günün sonunda, ejderhaların tüm elementlere dayanabilecek varisler yaratmam için bana ihtiyaçları var. Eiric'i öldürseler bile, topraklarımıza savaş getirecekler. Mesajlarını ilettiklerinde niyetlerini zaten ifade ettiler."

"Büyüleriyle topraklarımızı mahvedecekler," diye bağırdı biri.

"Amaçları da bu zaten." Tavish havada asılı dururken kanatlarını açtı, gücünün ve varlığının hissedilmesini istiyordu.

Ne kadar yorgun olduğunu hissedebiliyordum ama ona bakarak bunu anlayamazdım.

"Ama birdenbire Unseelie'lere güvenmemizi mi bekliyorsunuz?" diye seslendi bir adam.

"Hayır, bilmiyorum." Babam ellerini birbirine sürttü. "Ejderhaların neden olduğu on iki yıllık yanlış bilgilendirmenin iyileşmesi için zaman gerekecek. Ancak şu anda krallığımız ve soylularımız tehdit altında ve buna müsamaha gösterilmeyecek. Tüm kaynaklarımız ejderhalara ve onların tehditlerine odaklanmalıdır. Fae'ler arasındaki anlaşmazlık artık sona ermeli ve Unseelie'lerin Cuil Dorcha'daki gıda kaynaklarını yeniden inşa etmelerine yardımcı olmalıyız. Aksi takdirde, bu bizim kaynaklarımızı zorlayacaktır."

Kalabalık birbirine bakarak etrafına göz gezdirdi. Babam onlara sadece yeni bir düşmanımız olduğunu - ejderhalar - söylemekle kalmıyor, aynı zamanda onlara ek işler de veriyordu.

"Peki, Cuil Dorcha'yı restore etmek için kime güvenebilirim?" Birkaç vuruş geçti ve tek bir kişi bile elini kaldırmadı.

Yüreğim daraldı. Her yerde direnişle karşılaşırsak bir savaşı nasıl kazanacak ve barış içinde nasıl yaşayacaktık?

LIRA

C Tavish'ten gelen endişe benimkiyle karıştı. konuşma boyunca içinde çelişkili duygular hissetmiştim ama kaderimiz üzerinden konuşmaya çalışamayacak kadar çok şey oluyordu-eş bağı.

Ancak aramızdaki bağıın sıklığı duygularımızı mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Görünüşte basit olan bu soru, ikimizin nasıl bir geleceğe sahip olacağımıza dair çok şey anlatıyordu - her iki halk için de barışa doğru giden ya da her zaman anlaşmazlık içinde olacakları bir gelecek.

Seçimimi zaten biliyordum. Sonuçları ne olursa olsun her zaman onu seçecektim.

Yine de... halkımız en azından birbirini kabul etmeyi öğrenebilse daha kolay olurdu.

Babamın kanatları biraz alçaldı, bu da halkımızla ilgili hayal kırıklığının tek işaretiydi, bu da annemin kolunu bırakmama ve Tavish'i benimle birlikte öne çekmeme neden oldu.

Kafa karışıklığı bağlantı boyunca yayılsa da direnmedi.

"Tereddütlerinizi anlıyorum." Doğrulmuşum, şimdi her iki ebeveynimin de önünde duruyordum. Babamın kaşlarını kaldırdığını görebiliyordum ama müdahale etmedi.

İstediğimi söylememe izin verecekti.

Kalbim şişti ve göğsüm patlayacakmış gibi hissetmeme neden oldu. Babam bana güvendi. İstediyimi bile fark etmediğim bir şey.

"On iki yılı aşkın bir süredir, Unseelie'yi krallığımız, güvenliğimiz ve en önemlisi topraklarımız ve büyümüz için bir tehdit olarak gördünüz." Hem Seelie hem de Unseelie fae olsa da, Unseelie büyüsü karanlıkta ve donda gelişebilirdi çünkü bu onları var eden şeyin bir parçasıydı, oysa Seelie büyüsü bunu yapamazdı. Büyümüzün ve toprağımızın en güçlü haliyle kalabilmesi için gece gündüz dengesine ve sıcaklığa ihtiyacımız vardı. "Ve bundan önce bile güvensizlik vardı çünkü büyülerimiz birbiriyle çelişebiliyordu."

Birkaçı başını sallayarak devam etmem için beni cesaretlendirdi. Midemde uçuşan kelebekleri ve kusma isteğimi görmezden gelmeye çalıştım. Her nasılsa, eldivende hayatım için savaşmak, burada durup Seelie'ye Unseelie'yi düşmanları olarak görmemeleri için yalvarmaya çalışmaktan daha kolay olmuştu. "Ama ay ve güneş birbirlerinin zıttı olsalar da birbirlerini tamamlarlar. Işık olmazsa ekinlerimiz yetişemez, gece olmazsa da sıcaklık toprağımızı kavurur." Unseelie'lerin yaşadığı ada bir anomaliydi. Ejderhalar orayı mahvetmişti ve mağaranın dışında hiçbir şey yetişemiyordu, bu yüzden Tavish'in toprağı sürekli karanlık ve karla kaplaması Seelie ve ejderhaların geri gelmesini engellemek için bir taktikti.

"Madem yiyecek kaynakları da tehlikedeydi, Kral Dunach neden tüm diyarı karanlığa gömdü?" diye bağırdı biri arkadan.

Adil bir soru. Tavish'in cevaplamak isteyeceğinden emin değildim. Ona döndüm, babamın ejderhaların büyülerini Unseelie'yi etkilemek için kullandıklarını ima ettiğini biliyordum. Ayrıntıya girmemişti, ki bunu takdir etmiştim. Bu bizim anlatacağımız bir hikâye değildi.

Tavish bana hüzünle gülümsedi ve sonra tekrar insanlara baktı. "Kral Erdan'ın bahsettiği gibi, babam ejderha büyüsünden etkilenmişti ve akli dengesi yerinde değildi. Sarayımızdaki insanlar bunu fark etti ve sürekli izleniyordu. Diyarı karanlığa gömmemeliydi; kimsenin bunu yapamaması gerekirdi. Herkes Ardanos'ta dünyamızı dengelemek için büyülerimizin nasıl birlikte çalıştığının farkında. Hiçbirimiz babamın bunu yapabileceği ihtimalini düşünmemiştik bile ama yakın zamanda ejderhalarla çalışan kraliyet ailesine yakın bir haini ortaya çıkardık.

Söyleyebileceğim tek şey, ne babamın ne de annemin diyarın kontrolünü ele geçirme niyetinde olmadığıdır. Aslında, ejderhaların etkisinden önce, babam Lira ve benim evlenerek Fae'leri birleştirmemiz gerektiğine inanıyordu." Pişmanlığı aramızdaki bağı doldurdu ve göğsümde derin bir sızıya neden oldu.

Geçtiğimiz on iki yıl onun için çok zor geçmişti ve keşke geri dönüp diyarımızı tüketen kaosu önleyebilseydim. Bunu yapamazdım ama yapabileceğim tek şey dostumun yanında durmaktı. "Evet, babası hatalıydı ama Unseelie'ler eski krallarının yanlış kişiye güvenme hatasının bedelini yeterince ödemedi mi? Unseelie'ler sonuç olarak krallarını ve kraliçelerini kaybettiler ve on dört yaşındaki genç bir adam, ailesinin ölümünün yasını tutamadan liderlik rolüne atıldı. Halkı yasal evlerinden kovuldu ve ejderhalar tarafından harap edilmiş bir ülkeye sürüldü; burada neredeyse üçte ikisinin açlıktan ölmesine tanık olmak ve hayatta kalanların kaynaklar için birbirleriyle savaşmasını engellemeye çalışmak zorunda kaldı. Sizce de yeterince acı çekmediler mi? Özellikle de tüm bunlara sebep olanlar ejderhalarken?"

İnsanların nefretlerini *doğru* türe yönlendirmelerini istedim. Unseelie'lerin de en az bizim kadar, hatta daha fazla kurban anlamaları gerekiyordu. Seelie'ler kadar Unseelie'ler de benim için önemliydi ve ikisinin iyi geçinmesine ihtiyacım vardı çünkü artık ikisi de *benim* halkımdı. Kalbimde artık bir bölünme yoktu. "Birlikte çalışmak güçlü olmamızı ve daha büyük bir tehditle yüzleşmemizi sağlayacaktır."

"Anında güven ya da dostluk istemiyoruz." Tavish bir elini göğsünün üzerine koydu. "Tek istediğim birbirimizle savaşmamamız ya da birbirimizden yaşamamamız. Siz Lira'nın halkısınız ve ben onu tüm varlığımla seviyorum, bu da size karşı kötü niyet beslemediğim anlamına geliyor - Lira'yı tehdit etmediğiniz sürece. Eğer onu tehdit ederseniz, keşke Kral Erdan'ın o lanet yabaniye yaptığı gibi size de iyi davransaydım diyeceksiniz."

Finnian yüksek sesle, "Ve çok da iyi gidiyordu," diye fısıldadı.

Finola sessizce kıkırdadı. "O hâlâ Tavish. Bu asla değişmeyecek."

"Doğru. Bunun için kadere şükürler olsun."

Hatırlat da buradan uzaklaştığımızda onu bıçaklayayım. Tavish'in çenesi sıkıştı. *Brenin de dahil olmak üzere herkesi delirtiyordu.*

Babam ve annem ileri doğru uçtular ve bir kez daha dördümüz aynı hızda durduk.

"Kral Tavish ve kızımın mesajını destekliyorum. Halklarımız arasındaki uçurumu onarmaya başlamanın zamanı geldi." Baba kaşlarını kaldırdı. "Bir kez daha soruyorum: Unseelie'lerin topraklarını yeniden hasat etmelerine yardımcı olacak gönüllüler var mı? Sayıları önemli ölçüde azaldı ve onları topraklarından zorla çıkaran biz olduğumuz için desteğimizi bu şekilde gösterebiliriz."

Bir duraklama daha oldu ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Tavish ve ben Seelie'lerle bağlantı kurmaya çalışmıştık ama bu yeterli olmamıştı. Krallarının isteği üzerine bile denemezlerse, Unseelie ve Seelie'nin bir araya gelmesini nasıl sağlayacağımızdan emin değildim.

Etkilenmediğim izlenimini vermeye çalışsam da söndüm.

Sprite, bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez. Tavish döndü ve yanağımdan öptü. Senden hiçbir şey için vazgeçmeyeceğim; ejderhalar, nişanlar ya da Unseelie ve Seelie düşman kalsa bile.

Neden kader bize sadece- Ben başladım.

"Unseelie'ye yardım edeceğim," diye seslendi kalabalığın arkasından bir kadın. "Bu haftaki sayılarımin önündeyim."

İkimizin de kafası insanlara doğru döndü. Sonunda biri konuşmuştu. Fazla bir şey değildi ama en azından biriydi.

Ön tarafa yakın bir adam elini kaldırdı. "Ben de yardım edebilirim."

Birer birer, daha fazla insan gönüllü oldu. Ve her yeni biri teklifte bulunduğu Tavish'in içindeki şaşkınlık aynı kaldı. Gerçekten de kimsenin yardım etmesini beklemiyordu.

Her şey sona erdiğinde, yüz Seelie gönüllü olmuştu. Bu Seelie sayısının çok küçük bir kısmı olsa da, büyük bir başlangıçtı.

"Mükemmel." Babamın yüzü güldü. "Yüz gönüllü bu toplantı sona erdiğinde ayrılmalı ve katkılarından dolayı ödüllendirilecekler."

Nefesim kesildi. Babamın yardım eden herkesi ödüllendirmesini beklemiyordum. Sadece bugün yaptığı şey için ona minnettar olmuşum.

Kalabalıktan birkaç sessiz ses geldi ama babam ve annem dönüp yemek salonuna geri uçtular. Ben de onları takip ettim, kanın üzerinden uçtuğumuzda ağızıma ekşi bir tat doldu.

Greason'ın kaderi peşimi bırakmayacaktı çünkü ihanetim onun ölümüne yol açmıştı.

Onun ölümü senin suçun değil. Tavish birkaç adım ötedeki düz zemine indi. *Sana saldırmasına sen sebep olmadın.*

Onu utandırdım ve muhafızlık görevi elinden alındı. Kale muhafızlığı imrenilen bir pozisyonda çünkü çoğu muhafız sınırları gözlemek için dışarıda görevlendirilirdi. Ejderhalar sözde müttefikimiz olsa ve Unseelie'ler peçe tarafından dışarıda tutulmuş olsa da, ailem nöbet tutmaya inanıyordu.

Bir garson yanımdan hızla geçti ve yerdeki kanı yıkamak için su sihrini çağırdı.

Babam masanın başına oturdu ve geri kalanımıza ona katılmamızı işaret etti. "Lütfen oturun. Yemeğimizi yiyelim, böylece geri dönüp dinlenmeden önce öğrendiklerinizi tartışabiliriz."

Sorcha masanın etrafında uçtu, ama Finnian onu kovaladı ve kolundan yakaladı. Dönüp onunla yüzleşirken nefesi kesildi.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı ama kolunu adamın elinden çekmediğini fark ettim.

"Sadece daha sonra nerede olabileceğini merak ediyorum." Göz kırptı. "Savaşa gitmeden önce belki birlikte biraz zaman geçirebiliriz diye düşündüm."

"Teşekkürler, ama ben almayayım." Kolunu çekti ve arkasını dönerek geri çekildi.

Bu garipti. Benim yanımda hiç böyle davranmazdı.

Tavish bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni babamın sağındaki koltuğa götürdü. Bağlantımız canlandı ve rahatlatıcı bir vızıltı yarattı. Ben otururken Nightbane masanın ucunda, babamla benim aramda uzandı ve ofladı.

"Finnian, sana sürekli flört etmen konusunda ne demiştin?" Tavish yanıma otururken gözlerini devirdi. "Dikkat dağıtmak için zamanımız yok."

"Bunu, biz uzaktayken birileri yüzünden huysuzlanan adam söylüyor." Finnian'ın bakışları çevrildi.

"Yine de isim vermeyeceğim."

"kimden bilmiyor olabilir miyiz?" Struan gözlerini devirerek arkamdaki yerini alırken Finola da Tavish'in arkasında durdu. Annem ve babam da annemlerin arkasında yerlerini aldılar.

Annem karşıma oturdu ve yanındaki koltuğu sıvazladı. "Finnian, neden buraya oturmuyorsun, Struan, Finola, Hestia ve Brenin de bize katılsın. Alışılmışın dışında olduğunu biliyorum ama hepiniz bütün gece dışarıdaydınız ve bu geceki savaştan önce yemek yemeniz gerekiyor."

Dört muhafız dondu kaldı.

"Kraliçeyi duydunuz." Babam koltuğunda geriye yaslandı ve bakışlarını her birine yöneltti. "Bize katılın. O haklı. Hepiniz çok yorgunsunuz."

Finola Tavish'in yanına, Struan da diğer yanına otururken, babam da annemle kaşlarını çatarak baktığı Finnian'ın arasındaki koltuğa oturdu.

Finnian ve babam arasında bir şey mi oldu? Babamın hak etmeyen hiç kimseden hoşlanmadığını bilmiyordum. Biri anneme, Eiric'e ya da bana kötü davranmadığı sürece nazik, sert ve sakin biriydi.

Hestia'ya göz kırpmaya devam etti. Tavish başını salladı ve esnedi. *Umarım Brenin onu bıçaklar da öğrenir çünkü ona ne zaman zarar versem bu onu cesaretlendiriyor gibi görünüyor.* Bana yaklaşan Tavish dikkatini aileme çevirdi. "Orada yaptığın konuşmayı takdir ediyorum ama ejderhalar hakkında öğrendiklerimizi kimseye söylemeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Her iki taraftan da başka birinin tehlikede olup olmadığı hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Kanı temizleyen garson aceleyle odanın diğer tarafına geçerken beş garson daha içeri girdi, ikişer tabak taşıyarak Nightbane de dahil olmak üzere hepimizin önüne birer tabak koydular.

Babam sarı bir gün üzümü aldı. "Evet, ama dün gece Lira saldırıya uğradıktan sonra Sylphia ve ben meseleleri tartıştık. Gaele, Lira'nın kaleye dönüşü hakkında daha fazla kişiyi bilgilendirmişti ve Unseelie'nin dönüşü haberi yayıldığı için onlardan birinin misilleme yapmasından korktuk. Halkımızın kızımıza zarar vereceğini fark etmemiştik ama kaçışınıza yardım ettikten sonra onu Unseelie ile bir tuttular. Bu taktiksel bir karardı ve yapabileceğimiz en iyi şeydi.

Lira'nın iki krallık arasında istediği gibi gidip gelmesine izin vermeye karar verdim."

"Konuşmadan önce muhafızlarımızın yarısını Aetherglen'i araştırmak üzere görevlendirdik. Daha tecrübeli savaşçılar bu geceye hazırlanmak için uyurken onlar da gece boyunca nöbet tutacaklar." Anne iki elini masanın üzerine koydu. "Bu sabah duyuru yapmak zorunda kalmamızın bir diğer nedeni de buydu. İki krallığımız arasındaki sınırdaki devriye gezen çok fazla muhafız olmayacak çünkü elimiz kolumuz bağlı olacak."

Başım dönüyordu. O kadar çok hareketli parça vardı ki bu plan sürekli değişiyormuş gibi geliyordu.

Tavish sudan büyük bir yudum aldı, en az benim kadar yıpranmıştı. Berrak bardağı masaya geri koyduğunda yüzündeki ifade kayıtsızlığa dönüştü. "Cuil Dorcha'yı saate dahil etmeni anlıyor ve takdir ediyorum."

"Ejderhaları şaşırtmayı başarsak bile, biz meşgulken bize saldırarak misilleme yapabilirler." Babam elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Çok fazla olası senaryo var ve planları her gözden geçirdiğimizde aklıma yeni bir şey geliyor."

"Ah... beklenmeyi bekleyin." Finnian ağzını ekmekle doldurdu. "Lira geldiğinden beri bu benim kişisel mantram oldu."

"Bu hiç yardımcı olmuyor." Babam başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu.

Gülümsememi saklamaya çalıştım. Finnian'ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. "Değerli bir şey öğrendin mi?" Babam sordu.

Altısı sırayla bize keşfettiklerini anlattı ve biz de uygulayabileceğimiz stratejileri tartıştık.

"En iyi stratejimiz Lira'nın başından beri önerdiği strateji." Struan sanki bu sözleri söylemek ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Tavish'in beni tutuşu sıkılaştı. Kolunu omuzlarımdan çekmemişti. Duyguları korku, öfke ve hayal kırıklığı arasında gidip geliyordu ve tüm bunların ona yaptıklarından nefret ediyordum.

"Ada, onu kaybetme riski olmadan teslim oluşunu izleyebileceğimiz şekilde ayarlandı. Tavish'in bizi yeniden şarj edip gizleyecek zamanı olduğu sürece kale gökyüzünden görülebilir," dedi Finola. "Savaşçıların üç gruba ayrılarak köyleri korumaları gerekecek."

içeri doğru uçabilir ve savaşa katılabilir. Struan ve ben, Unseelie tarafında savaşa katılmak için kime güvenebileceğimize karar vereceğiz."

"Not edildi ve evet, güvenilir olduğundan emin olduğumuz kişilere ihtiyacımız var." Babam son lokmasını da bitirdi ve tabağını itti. "Altınız gidip dinlenmeli ve enerji toplamalısınız. Bu gece hepimiz için uzun olacak."

Tavish'le baş başa vakit geçirmek için sabırsızlanarak hemen ayağa kalktım. İkimizin birbirimize ihtiyacı vardı.

"Karanlık çökmeden iki saat önce krallığımızın sınırında, ejderha topraklarına en yakın tarafta buluşacağız." Tavish ayağa kalktı, elini belime doladı ve beni kendine çekti. "Bu bize daha önce pozisyon almamız için yeterli zamanı verecektir-" Cümlesini tamamlayamadan gözlerini kapattı.

Söylemesine gerek yoktu. Herkes onun ne demek istediğini biliyordu.

"O zaman görüşürüz." Babam başını salladı ve bana gülümsedi. "Akşama kadar."

Finnian, Finola, Struan, Tavish ve ben yüzümüzü balkona döndük. Cuil Dorcha'ya dönme vakti gelmişti. Nightbane'i taşımak için eğildim ama Tavish beni çekti.

"Finnian, hayvanı getir," diye emretti.

Başını geriye eğen Finnian kendini işaret etti. "Ben mi?"

"Evet, diğer herkesi kızdırdığın için sonucu bu oldu." Tavish ayaklarının üzerinde sallandı.

İkisinin nasıl olabileceğini bildiğim için kıkırdadım. "Dün gece dinlendim. Onu taşıyabilirim."

Ama eğilmeme fırsat kalmadan ayaklarım aniden altımdan kalktı.

LIRA

bağırdı. Tavish'in beni taşımasını beklemiyordum, özellikle de bütün gece dışarıda olduğu için yorgun olduğu için.

"Nightbane'i kesinlikle sen taşıyorsun çünkü Lira ve ben geri birlikte Dunscaith'e dönmüyoruz." Çenesini Finnian'a doğru kaldırdı. "Ve korkarım ki bir an etrafınızda olmak zorunda kalırsam sizi öldürebilirim."

Eşimle baş başa kalma düşüncesi hoşuma gitse de Tavish'in dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Aramızdaki bağda yükselen başlıca üç duygu korku, öfke ve yorgunluktu. *Onlarla birlikte gitmeliyiz. Senin uyumaya ihtiyacın var.*

Eğer oraya geri dönersek, zamanımız savaş planları ve sürekli kesintilerle çalınacak. Gözleri koyu gümüşe döndü. *Seninle baş başa kaliteli zamana ihtiyacım var.*

Beni göğsüne bastırdı ve aramızdaki vızıltının elektriklenmesine neden oldu.

"Beni öldürmezsin." Finnian burnunu kırıştırdı. "Henüz öldürmedin, bu da çok şey anlatıyor."

Tavish'in gözleri parlarsa da gülmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Kahkahamı gizlemeye çalıştığımı hissedebiliyordu, bu yüzden ne düşündüğümü söyleyebilirdim. "ikinci bir satranç tahtasına ihtiyacımız yok." Kollarımı arkadaşımın boynuna doladım ve

gölümsedi. "Yani senin olmadığın bir yere gitmemizin Tavish'in çıkarına olacağı açık."

Kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği bir yere. Onun bile. Arzusu bana çarparken kıpırdandı.

İhtiyaç midemde düğümlendi. *Bunun sesini gerçekten sevdim.*

"Majesteleri, sizin dinlenmeye ihtiyacınız var ve bizim de stratejimizi tartışmamız gerekiyor." Finola başını eğerek saygısızlık etmek istemediğini belli etti.

"Kimse yeterince dinlenmeme benden daha fazla önem veremez. Eşimin bana dönmesini için büyümün yenilenmesi gerektiğini anlıyorum." Kalp atışları hızlandı. "Strateji konusunda sana, Struan'a, Caelan'a, Lorne'a ve Finnian'a güveniyorum. Seelie'lerle sınırdan buluşmadan iki saat önce geri döneceğiz."

"Kralımızın söylemeye çalıştığı şey, kendisinin ve Lira'nın halletmesi gereken bazı ihtiyaçları olduğu." Finnian ellerini birbirine sürterek sırtıttı. "Sadece onun giderebileceği acil bir durum. Zihin ve bedenin buluşması diyebiliriz."

Derin bir nefes aldım ve Finnian'a başımı salladım. Durması gerekiyordu. Kendi belirsizliğinin acısını Tavish'ten çıkarıyordu.

Tavish hırladı. "Lira'yla paylaştıklarımıza saygısızlık edecek bir şey daha söylersen seni öldürürüm. Bu topraklardaki en iyi kılıç ustalarından biri olduğun için hayattasın ama en az onun kadar iyi olacak birini eğitebilirim."

Finnian gözlerini devirdi. "Saygısızlık etmiyorum." Hayvan inlerken Nightbane'i kucağına aldı. "Ama onu alıyorsam gitmem gerek. Lira'dan iki kat daha ağır olduğuna eminim. Ben bilirim." Göz kırptı ve sonra pencereden dışarı fırladı.

Tavish'in dişlerinin birbirine çarpma şekli, ikisi birbiriyle dövüşmeden önce müdahale etmem gerektiğini söylüyordu. Yanağına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra, *"Beni bir yere mi götürüyorsun yoksa Finnian'ın seni rahatsız etmesine izin vererek daha fazla zamanımızı mı harcıyorsun?" diye sordum.*

Nefes verdi ve biraz rahatladı. *Hayır, hayır. Artık değil.*

Sonra balkondan süzülerek Cuil Dorcha'ya doğru ilerledi. Altımızdaki toprak bulanıklaştı ve tek yapabildiğim bakışlarımı onun güçlü yüzünde tutmak oldu.

Konuşmasak da duygularının çalkantısını hissedebiliyordum. Benimkilerle harmanlanmışlardı ve endişesini hafifletmek istiyordum ama bu ikimizin tekrar tekrar aynı konuşmayı yapmasına neden olacaktı. Eiric'i kurtarmak zorundaydım; başka seçeneğim yoktu. Ayrıca ejderhalar gitmeme izin vermeyeceklerdi. Onlarla savaşmak zorundaydık.

Sınırdaki araziye kaplayan ağaçlara ulaştığımızda aşağı doğru eğildi ve karanlık büyüünün serinliğinin beni kapladığını hissettim. Bizi gizliyordu ve bizi nereye götürdüğüne dair güçlü bir şüpheye kapıldım.

Cuil Dorcha'nın yaprak dökmeyen ağaçlarıyla Gleann Solas'ın renkli ağaçlarının birleştiği ve kalın bir çalı parçasını çevrelediği kalın bir ağaç bölümüne indik... Unseelie yeraltı karargâhlarının olduğu yer.

Rahatsızlık istemediğini söylerken şaka yapmıyormuşsun. Sırıttım ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım.

Seninle vakit geçirmek söz konusu olduğunda asla şaka yapmam, Sprite. Çömeldi ve elini çalıların altına soktu. Kanını tanıyacak bir tür mekanizmaya dokunduğundan hiç şüphem yoktu ve bir saniye sonra çalı kalkarak eski saklanma yerimize gizli geçidi ortaya çıkardı.

Tekrar ayağa kalktığında kollarımı beline doladım ve ona baktım. *İşte bu mükemmel.*

Seni içeri soktuğumda daha da iyi olacak. Alnımdan öptü ve sonra kendini çözerek kapının içindeki feneri aldı. Taş duvara sürttü, ucunu yaktı ve beni merdivenlerden aşağı indirdi.

Aşağıya ulaştığımızda, devasa odanın ortasına uçtu ve kanatlarını zarifçe hareket ettirerek devasa gümüş avizenin mumlarını yaktı.

Dört büyük boy, koyu gri, oval kanepenin ortasına geçtim ve aşağıdan manzaranın tadını çıkardım. Büyük dikdörtgen ahşap masaya doğru koştu ve bana doğru gelmeden önce feneri yan tarafa yerleştirdi.

"Bu sığınağa kaç kişi girebilir?" Parmaklarımı arasında gezdirerek düğümleri çözmeye çalıştım. "Will

Finnian bunu anladı ve bize eziyet etmek için buraya mı geldi?"

"Eğer yapabilseydi, yapardı." Derin derin güldü. "Ama kapıyı sadece ben açabilirim. Asiller için güvenli bir sığınak olması gerekiyor ve Unseelie kraliyet büyüsünü algılayabiliyor. Eldrin gittiğine göre artık sadece benim için çalışacak."

Gerçekten yalnızdık. Kimse bizi rahatsız edemezdi. Arzu içimde yüzüyordu. "Oh, gerçekten mi? Bir kez olsun sessiz olmak ya da *sarıldığımız* yere dikkat etmek zorunda değil miyiz?" Sevişeceğimizi varsaymak istemiyordum... en azından o biraz dinlenene kadar. Uzun bir gece geçirmişti.

"Kucaklaşmak mı?" diye yutkunarak bana doğru yürüdü. "Gündemimizde bu da var ama ondan önce başka bir şey yapmayı umuyordum."

Önümde durduğunda ellerimi göğsüne koydum ve parmak uçlarımda durdum. "Hmmm. Peki bu ne ?"

Aramızdaki bağa sıcaklık doldu ve beni kendisine doğru çekti, ben de bacaklarımı beline doladım. Sert bir duvara hafifçe bastırılmadan önce rüzgâr bir saniyeliğine sırtıma çarptı.

Bileklerimi kavradı ve başımın üzerinde sabitleyerek nefesimin kesilmesine neden oldu. Öne doğru eğilip alt dudağımı dişlerinin arasına aldığı anda patlayacakmış gibi hissettim.

Daha fazlasına ihtiyaç duyarak inledim ve dilini ağzımın içine kaydırды, kışa özgü tadı duyularımla alay ediyordu.

Yana doğru eğilerek bir eliyle bileklerimi tutarken diğer eliyle elbisemin üst kısmının altından kayarak göğüslerimden birini kavradı. Meme ucumu parmaklarının arasında nazikçe başımı geriye yasladım. O da benimle birlikte hareket ederek hiçbir şeyi kaçırmadı.

Thorn, bağlandım ve sırtımı .

Blighted Abyss, Sprite. Dokunuşlarıma verdiğin tepkiye bayılıyorum. Bileklerimi çözdü ve ayaklarımı yere koyduktan sonra eğilip elbisemin eteklerini kaldırdı. Yavaşça sıyırdı ve beni karşısında çıplak bıraktı.

Gözleri vücudumun her santimini taradı uzanıp görünen şişkinliğini düzeltti. "Çok güzelsin," diye mırıldandı, eli yavaşça yan tarafımdan aşağıya doğru inip kıkırımı avuçladı. "Ve benim için her yönden mükemmelsin."

İkimizin de çaresiz olduğunu ve fazla zamanımız olmadığını bildiğimden, onu aynı şekilde görmek için hevesle kıyafetlerine uzandım. Gömleğini ve pantolonunu çıkarırken gözleri en sevdiğim renge büründü. Önümde çıplak kaldığında, içimde hissetmem gereken her lezzetli santimi aldım.

Onun öne geçmesini beklemeden elimi sikinin etrafına sardım ve onu okşadım. Ürperdi, beni duvara ve elini bacaklarımın arasına soktu. Ağzı göğsümdeyken, parmakları girerken dili ucunu okşadı.

Seni seviyorum. Dişlerini nazikçe meme ucuma sürttü ve ürperdim. *Ve seni karım yapmak için sabırsızlanıyorum.*

Adımlarımı hızlandırdım, sözleri beni dokunuşlarından daha da yakınlaştırdı. *Bana evlenme teklif etme şeklin bu mu?* Diğer elim siyah saçlarının arasından geçti ve hafifçe çekti.

Sen evet dediğin sürece, diye yanıtladı, parmakları daha derine inerken başparmağı dudaklarımın arasına sürtünüyordu.

İçimdeki sürtünme artarak başımın dönmesine neden oldu. "Tavish," diye nefes aldım, bana anlamlı gelen tek şey onun adıydı. Tam uçurumun kenarından düşmek üzereyken durdu.

Vücudum mırıldanarak devam etmesini bekledi ama hiçbir şey olmadı.

Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buldum.

"Neden durdun?" Kesik kesik nefesler alarak sordum. "Bana cevap vermedin," dedi basitçe.

Kafamı salladım, sisi dağıtmaya çalıştım. "Sen neden bahsediyorsun? Bana hiç soru sormadın."

"Tamam." Eli yüzümü kavrarken diğer eli tekrar dudaklarıma dokundu. "Benimle evlenir misin, Sprite?"

Eğer oynamak isterse, iki kişi oynayabilir. "Bilemiyorum. İkna edilmem gerekebilir." Başımı öne eğdim.

Sırıttı. *Oh, gerçekten mi?* Kıcımlı kavrayarak beni tekrar kendisine doğru çekti, aleti tam girişime denk geldi. girebilmesi için aşağı doğru itmeye çalıştım, ama hareket etti, bu yüzden sadece ucunu alabildim.

İçimde biraz daha kayarken dudaklarıma doğru nefes alarak "Bir cevaba ihtiyacım var," dedi.

Bacaklarımı daha fazla açtım. "Belki." Ağzını yaladım, onun bana yaptığını ben de ona yapmak istiyordum.

Biraz daha yaklaşarak, *"Bir cevaba ihtiyacım var, yoksa alacağın tek şey bu olur. Karım olmanı bu alemdeki her şeyden daha çok istiyorum."*

Sıcaklığı ve kırılganlığı aramızdaki bağda parladı ve oyunumuzun bittiğini anladım. Gözlerinin içine bakabilmek için arkama yaslandım. "Evet, Tavish. Senin karın olmak istiyorum."

Gülümsedi. "Doğru cevap." Sonra içimin derinliklerine doğru itti.

Ağzı benimkini yutarken ve bedenlerimiz birlikte hareket ederken inledim. İçime her girişinde bir şekilde daha derine iniyor ve sürtünme bir kez daha etkisini gösteriyordu.

Fate, seni seviyorum, diye bağlandım ve sevgimi ona doğru ittim. Göğsüm o kadar doluydu bu mutluluğu uzun süre taşıyabileceğimden emin değildim.

Bana açıldı, duygularımız birbirine karıştı. Birbirimiz için aynı şeyleri hissediyorduk ve yakında bir gün karı koca olacaktık.

Orgazmlar ikimizin de içinden geçti, her zamankinden daha yoğun bir şekilde. Birbirimizin ırzına geçmeye devam ederken vücutlarımız terden kayganlaşmıştı ve Fate ne kadar süre sonra zevkin azaldığını biliyordu.

Beni kollarına alarak son kez paylaştığımız yatak odalarından birine götürdü ve orada birbirimize sarıldık. Çok geçmeden uyku ikimizi de aldı.

İşte o an gelmişti. Korktuğumuz an gelmişti. Kendimi teslim etmekte hiç tereddüt etmememe rağmen, bundan sonra ne olacağına dair belirsizlik başladı.

Tavish ve ben uyandıktan sonra Dunscaith'e dönüp herkesle buluşmadan önce bir kez daha seks yapmıştık. Geçirdiğimiz kısa süre tatlı ve çaresizdi, ikimiz de bu gecenin bitmesini istiyor ama bittiğinde korkuyorduk. Benim hiç

ejderhalarla kalma niyetindeydi ama bu plan risksiz değildi.

Şimdi Tır na Dràgon önümüzde uzanıyordu ve ay gökyüzünde yükseliyordu. Tavish'in karanlık büyüsünün tespit edilemeyeceğinden emin olmalıydık.

Daha önceden belirlenmiş olan dört gruba ayrılmayı planladık. Annem ve babam da benimle birlikte ejderha diyarına uçacaktı. Ejderhalar Eiric'i geri verdiğinde, ailem onlara yeminin geçerli olmadığını bildiğimizi ve kendimi teslim etmek zorunda olmadığımı bildirecekti. Sonra ejderhalar ısrar ederse savaş çıkacak ve yanımızda getirdiğimiz bin beş yüz muhafız saldıracaktı.

Basit ama son derece etkili olması gereken bir plandı.

Tavish bizimle olması konusunda kararlıydı ama herkes bunun ejderhaları şüphelendireceği konusunda hemfikirdi. Hiçbir kader arkadaşı ruhunun yarısını isteyerek bir başkasına vermez.

Tavish'in duyguları bağ boyunca değişkenlik gösteriyordu ve dünya etrafımızı sarmış gibiydi. Kaderin bizi sadece ayırmak için bir araya getirmediğine inanmak zorundaydım.

Finnian bile sessizdi, ki bu anormal görünüyordu.

Ön taraftan, annemle babamın yanından Finola elini kaldırdı. Tır na Dràgon birazdan görünecekti, bu da ayrılma vaktimizin geldiği anlamına geliyordu.

Tavish elimi tuttu ve beni vücuduna doğru çekti. Sonra ağzı benimkinin üzerindeydi, çaresizliği bağımızın içine çarpıyordu.

Sprite, Kader'e yemin ederim, eğer bir şey olursa-

Bu anın bizim için ne kadar zor olacağını fark etmemiştim. Eğer her şey ters giderse, bu birbirimizi son görüşümüz, dokunuşumuz ve koklayışımız olacaktı. *İyi olacağımıza inanmak zorundayım.* Yüzünü kavradım, alnımı bastırdım. *Ne de olsa senin karın olmayı kabul ettim. Bu bozulamayacak bir yemin.*

Gülümsedi ama gözleriyle buluşmadı. *Sana yemin ederim, birlikte olmamıza engel olan herkesi öldüreceğim. Bana geri dönmek zorundasın yoksa hayatta kalamam.*

Ben de senden ayrı kalmaya tahammül edemem. Kararlılığımı hissedebilsin diye kendimi ona açtım. *İkimiz de sana yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldıracğıız.*

ilişkimiz.

", Lira." Babam elini omzuma koydu. "Bir ejderha uçup bizi görmeden önce gitmeliyiz."

Doğru. Tavish hepimizi gizleyemezdi, yoksa saldırı için hiç büyüsü olmazdı.

Sen vardır geliyorgeri için Ben. Tavish'in
gözler parladıkararlılıkla.

Başımı salladım, gözlerim yanarken zihinsel ya da fiziksel olarak hiçbir şey söyleyemedim.

Ona sırtımı dönmek şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi ama yutkundum ve Eiric'in yüzünü hayal ettim, bu da beni güçlendirdi.

Annem ve babam önümde uçarak yanımda yer aldılar.  nde olmam gerekiyordu, böylece hücuma liderlik ettiğimi açıkça g sterecektim.

-Kendimi ettiğimi.

Tavish'in büyüsü bağlantımız boyunca titreşerek yüz metre arkamızda birlikte kaldığı beş yüz muhafızı gizlediğini gösteriyordu. Diğer iki grup görüş alanının dışında kalacak ama savaş çığlıklarını duyabilecek ve zamanı geldiğinde diğer iki köye saldırabilecek şekilde hareket etmişti. Bir seferde çok fazla fae büyüsü harcamak istemedik.

"Bunu yapmandan memnun olmadığımızı bil," dedi annem sol tarafımdan. "Seni kaybetmek de en az Eiric kadar acı verici olur. İkiniz de bizim  ocuklarımızsınız."

İki  ift ebeveyne sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu bilmek göğsümü genişletti. T r na Dr gon'a doğru uçmaya devam ederken bir elimi koluna koydum ve gülümsedim. "Bunu biliyorum ve bunu yapmamı istediğini hiç düşünmemiştim. Ama Eiric'i eve götüreceğiz ve ejderhaları alt edeceğiz." Buna inanmak zorundaydım.

"Bunu yapmamaya karar verirsen seni hiç  zmeyeceğimizi bilmeni istiyoruz," diye ekledi babam diğer tarafımdan. "Her şey yoluna girecek."

"Bunu kendim için yapıyorum." Bir elimi kalbimin üzerine koydum ve annemle babama baktım. "Ejderhalar onu aldı çünkü o beni korudu. Kız kardeşime bir şey olmasına izin veremem."

İkisi de başını salladı, ama annemin yanağından süzülen bir damla gözyaşını fark ettim ve hemen sildim.

Kara önümüzde belirdi ve midem sertleşti. İşte bu kadar.

Göz ucuyla, dağların arasında yuvalanmış yanardağlardan birinin adeta bir uyarı gibi dumanlar saçtığını gördüm.

Boynumdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Açıklayamıyordum, ama bir şeyler hissediyordum.

Kapalı.

Annemle babama söylemek için ağzımı açtım ama sonra bir ejderha uçtu. dağın tepelerinden birinin arkasından kükredi.

LIRA

E Vücudumdaki her hücre .

Tir na Dràgon'dan hâlâ yirmi beş metre uzaktaydık. Tavish kontrolü sağlamak için mücadele ediyordu ve ben terlemeye başlamıştım.

Duygularımın onu daha fazla telaşlandırmadığına şükreliyordum çünkü neden huzursuz hissettiğimi bilseydi beni çoktan yakalar ve götürürdü.

Yanık-turuncu ejderha bir kez daha kükreyerek köyün bize en yakın ucundaki dört ejderhanın daha bize doğru dönmesine neden oldu.

Neyse ki ejderha muhafızları, muhtemelen sadece beşimizin yaklaştığını gördükleri için aşırı derecede telaşlanmış görünmüyorlardı.

Ejderha arkamızda daireler çizerken kaleden gelen haykırışlar duyulabiliyordu, yanardağın tepesinden bir duman daha yükselirken burnuma kükürt kokusu doluyordu.

Göğsüm sıkışırken omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Annem ve babam bana baktı ve endişelerini hissedebiliyordum. Sakinleşmem gerekiyordu, yoksa aptalca bir şey yapacak ve Eiric'in zarar görmesine neden olacaktım. Bunu yapmaya ben karar vermiştim ve sonuçlarına da katlanmak zorundaydım.

Kalenin önündeki çift kapı açıldı ve kılıçlı iki adam dışarı çıktı, onları daha önce hiç görmediğim bir adam ve kadın izledi. İkisi de taç giydiği için kim olduklarına şüphe yoktu. Ejderha kral ve kraliçesi.

Pyralis ailesinin hemen arkasından dışarı çıktı.

Kraliyet ailesi merdivenlerin dibinde durdu ve Kral Ignathor bir elini kaldırarak bizi onlara doğru çağırdı.

Sprite, eğer sana dokunursa herkesin önünde boğazını keserim, Tavish bağlandı, öfkesi o kadar sıcaktı ki aramızdaki bağı rahatsız edici bir şekilde alevlendirdi.

Tek istediğim Eiric'in özgür olması, o zaman seni durdurmaya çalışmayacağım bile. Bu durumun onun için ne kadar zor olduğunu ama Eiric'i serbest bırakamazsak her şey boşa gidecekti. Ve o yanımda olmadan buradan ayrılmamın hiçbir yolu yoktu.

Annem ve babam ilk hamleyi benim yapmamı beklediler, ben de derin bir nefes aldım ve kraliyet ailesine doğru uçtum. Karanın üzerinden geçerken yüzüme kuru bir sıcaklık çarptı, şüphesiz ejderha büyüünden kaynaklanıyordu.

Annem ve babam yaklaşık üç metre arkamızda kaldılar ve ejderhanın kanatlarının vınlaması bana tam arkamızda uçtuğunu haber verdi.

Birçok ağacın yanından geçmemize rağmen o kadar yüksekte uçuyorduk ki köylüler bakışlarını üzerimizden ayıramıyordu. Tüyerimin diken diken olmasını görmezden gelmeye çalıştım.

Kanatlarımı her çırpıştımda Tavish'in gerginliği artıyordu.

Bunun *benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?*

Özür dilerim. Bunun ona borçlu olduğum anlamına gelip gelmemesi umurumda değildi çünkü tüm bu durum adil değildi. Eiric en başta hiç alınmamalıydı. *Ama bunu neden yapmak zorunda olduğumu anlayan benim için senin bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.*

İyi ki çok uzaktasın, yoksa şu anda seni taşıyor olurdum, sonunda bana kızacak olsan da.

Yere daha yakın uçtum, esinti artıyordu. Belki de kader beni bir kez daha uyarmaya çalışıyordu. Kral Ignathor'un Pyralis'inkiyle aynı renkteki omuz hizasındaki moka-kahverengi saçları yüzüne döküldü ve o da saçlarını kulaklarının arkasına itti. Kraliçe Sintara onun yanında duruyordu, neredeyse beyaz saçlarının dalları örgüsünden dökülüyordu. Altın dantellerle süslenmiş beyaz bir elbise ve yeşim taşlı bir kolye takmıştı.

Önlerine indiğimde Kral Ignathor kaşlarını kaldırdı ve Pyralis'e diğer tarafında işaret etti. Boncuk gibi kahverengi gözleri

bana odaklandı. "Prenses Lira, umduğumuzdan çok daha büyüleyici bir şekilde büyümüşsünüz. Bu sizin ve oğlumun gelecekteki çocukları için iyiye işaret."

Boğazıma bir safra kaçtı ama konuşmak için kendime güvenmediğimden sessiz kaldım.

Lira, lütfen bağımızı aç. Neler olup bittiğini duyup duyamayacağımı görmek istiyorum çünkü tek istediğim senin yanında uçmak ve seni korumak.

Onun kanatlarının altında olsaydım şu anda nasıl hissedeceğimi düşünmek istemiyordum. İstedikini yaparak, aramızdaki bağlantıyı çektim. Öfke içimde patladı, ama sıcaklığın altında, korkunun soğuk dalları beni neredeyse yerimde dondurdu. O, birbirini tamamlayan ve gücü artan duyguların eşit bir karışımıydı.

Kendimi toparlamam gerektiğini bilerek, onları içime çektim ve aşırı hisleri bir kenara iterek görevime odaklandım.

Babam boğazını temizledi. "Yaptığınız şeyi takdir etmediğimi açıkça belirtmek isterim. Kızımızı kaçırma girişiminiz anlaşmamızın bir parçası değildi. O henüz yirmi beş yaşında değil, bu topraklara gelmesine karar verdiğimiz yaşta."

Pyralis'e baktım, neden buraya gelmem gerektiği hakkında atıp tutmasına hazırdım. Ama Gleann Solas'taki kibirli adamı göremedim. Onun yerine kehribar rengi gözlerini ayaklarının dibindeki sararmış çimenlere dikmişti.

"Ve eğer gece kâfirinin onu Dünya'da bulup buraya getirmesine izin vermeseydin Pyralis bu kadar aşırı eylemlerde bulunmak zorunda kalmazdı." Kral doğruldu ve karısının elbisesiyle uyumlu altın dantel desenli yeşim gömleğini düzeltti. "Sadece dönüşünü bize bildirmemekle kalmadınız, aynı zamanda tehlikede olduğunu bize bildirmeden onu geri almak için bir saldırı başlattınız."

Kraliçe Sintara ellerini karnının önünde kavuşturdu. Başını eğerek beni taradı. "Ve başka biriyle kader arkadaşı bağını tamamladı ve bunu saklamaya bile çalışmadı."

Tavish'in öfkesi ve şimdi benimki arasında, kelimelerin ağızımdan fırlamasına engel olamadım. "Kader arkadaşı işaretlerini saklamak her şeyi daha iyi hale getireceği için mi?"

Hangisini hayatta tutmak istediğimden emin değilim, Tavish'in sesi aklıma geldi. Sanırım kral ve kraliçeden eşit derecede nefret ediyorum.

En azından bu.... konuşmayı duyabildiğini doğruladı. Tekrar kullanmamız gerekebilecek küçük bir numara.

Kraliçenin yeşim taşı gözleri irileşti. "Pyralis aklından geçeni söylediğinden bahsetmişti ama Unseelie'nin etrafında olmanın bu çirkin özelliğe ilham verdiğini umuyordum. Burada böyle bir saygısızlığa müsamaha gösterilmeyecektir."

İşte cevabım. Kraliçe olsun, böylece onu zindanda ziyaret edebilir ve varlığının geri kalanında her gün ona saygısızlık edebilirsiniz.

Dişlerimi sıktım, ona tam olarak ne bekleyebileceğini söylemek istiyordum ama Eiric güvende olana kadar iyi davranmak zorundaydım. Acımı yutarak nefes aldım ve sesimin seviyesini korumaya çalıştım. "Anlaşıldı. Ama talep edildiği gibi, buraya benimle yer değiştirmeye geldim-" Sözlerimi kestim, *kız kardeş* demek istemiyordum. Onun benim ailemden olduğunu anlarsa, bu bilgiyle ne yapabileceklerini bilemezdim. "Muhafız."

Kraliçe Sintara sırtırken, Kral Ignathor parmaklarını dikleştirdi.

"Pekâlâ, ama önce Kral Erdan ve Kraliçe Sylphia bugün size katılmaya karar verdiklerine göre konuşmak istediğimiz bir şey var." Kral Ignathor'un yüzünde sanki yer değiştirecekmiş gibi soluk yakut pullar yayıldı. "Neden Unseelie'lerin topraklarına geri dönmesine izin verdiniz? Sadece yeniden özgür olmakla kalmadılar, aynı zamanda o karabasan aile üyelerimizden birini öldürdü. Neden bize danışılmadı?"

Annem ve babam ellerini kılıçlarının kabzalarına koyarken, babam yanıma geldi ve dimdik durdu.

"Kimse bana Pyralis'in kızımı kaçırmayı planladığını söylememişken neden sana danışayım ki?" Baba ellerini sıktı ve toprak rengi kanatlarını arkasına doğru açtı. "Kızımı almak için eski Tîr na Dràgon'a gittiğimizde tüm krallığı kaos içinde bulduk. Unseelie'ler kendi aralarında savaşıyordu ve kızım perişan haldeydi çünkü muhafızı onu kaçırmamak için kendini feda etmişti. Unseelie kralının aile üyelerinizden birini öldürmesine gelince, sadece bir kişi olduğu için şükredin.

Davetsiz bir şekilde Fae topraklarına geldiler ve kızımın da onlarla gitmesini istediler."

Kralın burnundan dumanlar yükseldi. "Pyralis'in istediği gibi prensesi yanında getirmesine izin verseydiniz, ejderha kanı dökülmesi de dâhil olmak üzere bunların hiçbirisi yaşanmazdı. Gördüğünüz gibi sorunlar sizden ve sizin kararlarınızdan kaynaklanıyor."

Kraliçe Sintara başını sallayarak elini kralın koluna koydu ve ekledi, "Onu korumak için Dünya'ya gönderdiniz ama gece perisi onu buldu. Şimdi onun sadece prensesle bir bağ kurmasına değil, aynı zamanda yeniden güçlenebileceği topraklarda yeniden yaşamasına da izin verdiğiniz. On iki yıl önce ne olduğunu çoktan unuttun mu?"

Annem acı acı güldü. "İnanın bana, yapmadık. Ama elimizdeki bilgilerle yapabileceğimizin en iyisini yapıyoruz."

Annemin yüzünü göremesem de küçümseyerek burnunu kırıştırdığından hiç şüphem yoktu. Konuşmayı kesmemiz gerekiyordu çünkü bundan iyi bir sonuç çıkmazdı. "Bu konuşma meselelere yardımcı olmuyor, sadece her iki tarafın da zaten bildiği bilgileri tekrarlıyor. İstendiği için buradayım. Takas yapmayı ve anlaşmazlığın bir kısmını çözmeyi tercih ederim."

Pyralis doğruldu ve bana Gleann Solas'ta gördüğüm kibirli prensi hatırlattı. Başını öne eğdi. "Prenses Lira'ya katılıyorum. Bu konuşma nafile."

"Pekâlâ." Kraliçe Sintara bir elini göğsüne koydu ve gülümsedi. "Bu kalbimi eritiyor. İki de ilişkilerinde ilerleme kaydetmeye başladılar bile."

Kusmak istedim. Aslında, Tavish'in öfkesi kasıp kavururken midem kelimelerle guruldadı.

Annem kaşlarını çatarak bana baktı. Şu anda ikilemde olduğunu anlamak için onunla bir bağ gerek yoktu. Eiric'i geri istiyordu ama beni riske atarak değil.

Lira, ben- Tavish'in sesi zihnimde bile kırık geliyordu.

Neredeyse bitti, ve sonra bütün bu geceyi bırakabiliriz.

Kendimi çaresiz hissettim ama onu teselli etmenin bir yolu yoktu.

Ejderha kralı bir elini kaldırdı ve başımın üzerinden bizi içeri alan ejderhaya baktı. "Tutsağı alın ve buraya getirin."

Arkamızda kanatlar çırpıldı ve bir ejderha kalenin sol tarafına doğru eğildi.

Tavish, *Pyralis'in dün gece gittiği yönün bu olduğunu* söyledi.
Birine yemek götürdü.

Ağzım kurudu. Umarım Eiric'in icabına bakmıştır. Ne durumda olduğunu bilemezdim. İyi olup olmadığını sormak istedim ama ejderhalar onun benim için bir anlamı olduğunu zaten biliyorlardı. Ne kadar önemli olduğunu söylememe gerek yoktu.

"Son zamanlarda türlerimiz arasında işlerin bu kadar düşmanca bir hal almasından nefret ediyorum." Kral Ignathor dudaklarını birbirine bastırdı, ancak endişesi gözlerine ulaşmadı. "Bunun ötesine geçebileceğimizi umuyorum, özellikle de kızınız artık bizimle yaşayacağı için."

Yüzündeki ölü ifadenin bana Eldrin'i hatırlattığını fark ederek gerildim.

Babam gülümsedi, sıcak sesinde yoğun bir samimiyet vardı. "Bu konuyu geride bırakacağımıza eminim."

Birbirlerini kışkırtıyorlardı ve midem daha da düğümlendi. Bütün bu gecenin bitmesini istiyordum.

Geri dönen kanatların sesiyle başımı kaldırıp ejderhanın sırtındaki Eiric'e baktım. Uzun, kıvrıkcık saçları Gleann Solas'tan beri yıkanmamış gibi kıvrıkcık görünüyordu ve bronz teni buradan görülebilen kalın kül lekeleriyle kaplıydı. Kocaman zümrüt gözleri bana kilitlendiğinde genişledi ve başını salladı.

Kalbim göğsümde yerinden fırladı. Kirli olabilirdi ama yaralı gibi görünmüyordu. Yine de beni burada görmeyi beklemediği açıktı.

Annem ve babam usulca iç çektiler, şüphesiz benimle aynı şeyi not almışlardı.

Onu görüyorum, bağlantı kurdum, Tavish'ın hazır olmasına ve bu korkunç durum için sonun gerçekten görüldüğünü bilmesine ihtiyaç duyuyorum.

Saniyeler içinde ejderha yere indi ve yere uzandı. Pyralis aceleyle yanına geldi ve Eiric'in sırtından inmesine yardım etti. Dikkatini Eiric'e çevirdi ve yüzünün sadece acı olarak algılanabilecek bir şekilde büküldüğünü fark ettim.

oluyordu?

Eiric ayağa kalktığında cebinden bir anahtar çıkardı ve Eiric'in bileklerindeki ve kanatlarındaki zincirleri çözdü.

Aetherglen'de kullandığımız zincirlerin aynısı.

Bakışları beni delip geçerken onun bileklerini sıkıca tuttu.

"Kocam ve benim, siz beşiniz gelmeden birkaç dakika önce aldığımız başka bir karar daha var." Kraliçe Sintara bir adım öne çıkarak oğluna baktı. "Henüz Pyralis'e söyleme fırsatı bulamadığımız bir şey, ancak ne karar verdiğimizizi öğrenmek onu *çok heyecanlandırarak.*"

Pyralis'in alnı kırıştı ve çenesi sıkıştı. Endişesi ağzımın kurumasına neden oldu.

"Peki bu ne ?" Babam dişlerini sıkarak konuştu.

"Anlaşmamıza göre prenses yirmi beş yaşına geldiğinde evleneceklerdi ama ne zaman çocuk sahibi olacaklarını kararlaştırmamıştık." Kraliçe başını kralın omzuna koydu ve şöyle dedi: "Takas yapıldıktan ve tüm bunlar karara bağlandıktan sonra, Pyralis ve prenses ilişkilerini tamamlayacak ve mümkün olan en kısa sürede varisler üretecekler."

Bir kahkaha patlattım. "Bu çok saçma. Birbirimizi tanımıyoruz bile ve sen benden sadece-"

Bu cümleyi bitirmeyin, yoksa kendimi daha kontrol edemeyeceğim. Değiş tokuşu yap ki kül nefesliyi hemen öldürebileyim.

"Lira," dedi babam elini koluma koyarak sertçe. "Bunun için tartışmaya gerek yok."

Başım ona doğru döndü ama sonra gözlerindeki bakışı anladım.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Kalmayacaktım. Onlarla savaşmak sadece durumu daha da gerginleştirecek ve bu işi daha da uzatacaktı. "Emredersiniz Kralım." Yapmak istediğim son şey olmasına rağmen eğdim. Orta parmaklarımı yukarıda tutmak istedim ama onlar jestin ne anlama geldiğini anlayamazdı.

"Ah, ateş nefesi," diye mırıldandı Kral Ignathor, karısını alnından öperek. "Saygıyı anlıyor. Bu onu eğitmeyi kolaylaştıracak."

Onun küçümseyici tavrı benim de öfkemi kabarttı. *Sen onu öldürmeden önce kralı bıçaklamak istiyorum.*

O zaman dileğin gerçekleşecek, Sprite. Ama Pyralis benim.

Bana uyar. Çenemi kaldırdım ve yüksek sesle konuştum. "Değiş tokuş yapmaya hazır mıyız?"

"Elbette. Son teslim tarihini ertelemek yerine bu gece gelmeye karar vermenize çok sevindik." Kral Ignathor annemi işaret ederek, "Mahkûmu bu kadına teslim edin" dedi.

Pyralis bir süre kıpırdamadı ama anne babası ona doğru dönünce Eiric'i de peşinden sürükledi.

Savaşın her an başlayabileceğini bildiğim için kalbim hızla çarpıyordu. Sadece bir teknik sorun vardı. Anlaştığımız gibi teslim olmak zorunda kalacaktım.

Pyralis ve Eiric bize ulaştığında, annem Eiric'in bileğini yakaladı, aynı anda Pyralis de benimkini yakaladı. Sonra beni kendi tarafına çekti.

Takas tamamlandı.

"O kadar zor muydu?" Kral Ignathor bir elini omzuma koydu, büyüsünün sıcaklığı neredeyse beni yakıyordu.

"Evet, ." Geri çekilmek istesem de kendimi kıpırdamadan durmaya zorladım. "Ama kalmayacağım."

Tavish'in büyüsü yavaşlayıp uzaklaşırken annem kanatlarını açarak Eiric'i arkasına çekti. Beş yüz fae silahlarını kuşanarak bize doğru yükseldi.

Kral Ignathor başını geriye attı ve güldü. "İşte burada yanılıyorsun."

Sol tarafımızdaki köyden gökyüzüne doğru ateş açıldı ve doğrudan arkadaşıma yöneldi.

LİRA

M Kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu ve dizlerim çökmek istiyordu ama neyse ki ferahlatıcı büyüm içimde dönüyordu.

"Etrafınız sarıldı Kral Ignathor," diye homurdandı Baba, arkasındaki kaosu henüz fark etmemişti.

Tek odaklanabildiğim Tavish'in saldırıyı yönetirken bana kilitlenmiş gözleriydi, alevin doğrudan ona doğru aktığını fark etmemişti.

"Saldırıya uğruyoruz," diye bağırdım ve denizin üzerindeki ejderha grubunun altından su kaldırdım. Bağlandım, *Tavish, et!*

Alev gece gökyüzünde yükselirken neredeyse ona ulaşmıştı.

Tavish tam da çağırdığım su sıçrayıp dostuma çarpmaya ramak kalmış olan alevi söndürürken başını iki yana salladı. Artık söndüğüne göre ne olduğunu anlayabiliyordum.

Bir ok.

Baba, Anne, Anne, Baba ve Eiric tam da köyden onlara doğru yirmi alev daha yükselirken, grubun farklı bölümlerini hedef alarak döndüler.

"Bize ok atıyorlar," diye bağırdı Tavish, görmemiş olabilecek kitleleri uyararak. "Dikkatli olun."

Kral Ignathor üst kolumu kavradı ve beni geriye doğru çekti. Dokunuşunun sıcaklığı neredeyse tenimi yakıyordu.

Zihnimde, dokunuşumun Tavish'e böyle hissettirip hissettirmediğini merak ettim.

Kral Ignathor benimle diğerleri arasında mesafe yaratırken, "Herkes bize saldırmaya odaklanmışken, bunu yapanın sen olduğunu varsayıyorum," diye tükürdü. Pyralis, Eiric ve ailemizin önünde olduğu yerde çakılı kaldı. "Pyralis, gel."

Babam bize doğru dönüp ejderha kral ve kraliçesinin beni çekiştirdiğini gördüğünde tahta topuklarımı engebeli zemine gömdüm ve kanatlarımı pompalayarak çalıştım.

Başını sallayan Pyralis bize yetişmek için acele ederken, babam kılıcını kınından çıkardı ve tam arkasındaki ejderha ağzını açıp alevler püskürtürken kaldırdı.

Anne döndü ve havayı yeniden yönlendirdi, böylece alevler ejderhanın suratına çarpmak yerine kendi suratına çarptı.

"Bunu yapma Kral Ignathor," diye bağırdı Baba, daha fazla ok fae'ye doğru fırlarken.

Tavish ne zaman kaçmaya çalışsa daha fazla ok fırlatılıyor, kimse ciddi bir yara almadan ilerleyişini rayından çıkarıyordu. Suya ve rüzgâra yakınlığı olan Seelie fae'leri büyülerini kullandılar ama her birkaç saniyede bir daha fazla ok fırlatıldı.

"Ben mi?" Kral Ignathor kıs kıs güldü. "Bunların her birini sen başlattın. Kızını bize vereceğine söz verdin ama onun geleceğiyle ilgili hiçbir konuşmaya bizi dahil edecek kadar bize saygı duymadın. Oğlum, başka bir adamla kutsal bir bağı tamamladığı için bizimle yaşamaya erken gelmesini istemek zorunda kaldı. Ama sen yine de bize sırtını döndün! Ve şimdi de buraya bize saldırma niyetiyle geliyorsunuz - sanki dün gece o gece canavarının bizi izlediğini hissetmemişiz gibi. Dün gece saldırının gelebileceğini düşündük ama hiçbir şey olmayınca buna hazırlandık. Bizim soytarı olduğumuzu düşünüyorsunuz ve ben de sürekli hakaret etmekten bıktım. Şimdi gidin, yoksa bedelini krallığınız ödeyecek."

Midem bulandı. Tavish ve keşif grubunun varlığından onları haberdar edecek bir şey olmuş olmalıydı.

"Kızımın esir alınmasına izin vermeyeceğim," diye babam ve ayaklarımızın altındaki zemin sarsılmaya başladı.

Başımı kaldırıp baktığımda Tavish'in kendisine doğru gelen bir oku dondurduğunu gördüm. Finnian ve Struan onun yanında duruyordu.

Arkadaşımlın gözleri benimkilerle buluştu.

Arkamızdan derin kükremeler geldi ve annemle babamın yüzleri dehşet içinde kızardı. Gürültülü kanat çırpışlarıyla neler olduğunu sorgulamama gerek kalmadı.

Hayvan formundaki ejderhalar gelmişti.

Babam da babama katılarak yeri titretti ve ben de bir şeyler yapmam gerektiğini anladım.

Başımın üzerinden on ejderha uçu ve daha fazlası da onları takip etti. Tek umudum diğer iki köye saldıran muhafızların üstünlüğü ele geçirmesiydi.

Bu kadar aptal olduğumuza inanamıyordum.

Ejderhalar yanımdan geçip giderken Kral Ignathor kayıtsızca, "Seelie kral ve kraliçesini öldürün," diye emretti.

Ejderhalar ağızlarını açtılar, ailemi alevlerle kaplamaya hazırdılar. Ejderhalar ateş açarken nefesim kesildi ve Annem rüzgâr büyüsünü kullanırken ben de su büyümü bir kez daha çektim. İki büyümüz birleşti ve rahatlatıcı rüzgâr suyun ferahlatıcı titreşimiyle karışarak etraflarında dönen devasa bir su kasırgası oluşturdu.

Babam, babam ve annem ejderhalara karşı kendi büyülerini kullanırken vücudum sabitlendi. Annem kendi ateş büyüsünü kullanırken babam ve babam volkanik dağ kayalarının parçalarını ejderhalara fırlattı. Eiric dizlerinin üzerine çökmüştü, gözleri Pyralis ve benim aramda odaklanmıştı.

"Onu kalenin içine götürün," diye bağırdı Kraliçe Sintara. "Böylece bu aptalca kavgaya bir son verebiliriz."

Kendimi durduramayarak güldüm. "Beni göremezlerse unutacaklarını mı sanıyorsun? Bir de başkalarının seni neden cahil olarak gördüğünü sorguluyorsun." Yapacağım son şey onlarla birlikte içeri girmektir. Bu durumdan kurtulmak zorundaydım.

Kral beni kendine doğru çekti, pullar yüzünü ve ellerini kaplamıştı. Burnundan dumanlar çıkıyordu. "Bize hakaret etmeseniz iyi olur Prenses. Hayatınızı çok rahatsız edebiliriz."

"Burada *yaşamayacağım, Majesteleri.*" Karnına bir yumruk attım ama sanki çeliğe çarpmışım gibi hissettim. Dizim patladı, ardından keskin bir acı geldi ve acı içimde yuvarlanırken dişlerimi sıktım.

Sırıttı, gözbebekleri yarıklara dönüştü. "Bir de *bize* cahil diyorsun. Az önce kısmen şekil değiştirmiş bir ejderhayı tekmeledin. Pullarımız bizi korur."

Yüzündeki sırtışı silip atmak istedim ama pulları hâlâ oradaydı.

Lira, geliyorum, diye bağlandı Tavish, çaresizliği ve korkusu içime işliyordu. *Sana ne yaptılar?*

Tabii ki acımı hissetmişti, bu da onun dikkatini da dağıtacaktı.

Kendi savaşına odaklan. Ben iyi olacağım.

Patlatacaksın, Sprite. Hangisi sana zarar verdi?

Bunu kendim için yaptım. Beni oyalamasına da ihtiyacım yoktu.

Kralın bir yer olduğundan emindim, bu yüzden acımın bir kısmını hissetmesini isteyerek odaklandım. Bu sefer acı çekiyormuş gibi yaparak ileri doğru hareket ettim ve sonra yaralı bacağımı yukarı kaldırarak uyluğumun üst kısmıyla taşaklarına vurdum. Dizimden daha fazla acı ama kral beni serbest bıraktı ve kamburlaştı. Vücudu boyut büyümeye başladı, daha fazla yer değiştirdi.

Kraliçe Sintara yüzüme bir tokat attı. Kulaklarım çınladı ve yanağım zonkladı ama dizimi iyileştirmek için iyileştirme büyümü öne çağırdım ve ardından su büyümü çektim. Denizden gelen su kraliçe ve kralı sıırılsıklam etti.

Kral kustu ve vücudu daha da büyüdü. Kraliçe Sintara elbisesi ve saçları tenine yapışırken ofladı.

Bir sonraki hamlelerine hazırlanıyordum ki biri beni belimden tutup kraldan uzaklaştırdı. Derim vızıldamadığında, bunun kim olmadığını çok iyi biliyordum-Tavish. Onun yerine kendimi Pyralis'ten başkası tarafından taşınmazken buldum.

"Prenses, işleri bu şekilde halledemezsiniz." Derisinde kızıl pullar belirmeye başladığında kehribar rengi gözleri karardı.

"Onu içeri götürün ve ona biraz terbiye verin!" Kraliçe Sintara birkaç dakika önce bulunduğum yerden, artık canavar formuna bürünmüş olan kralın yanından kalktı. Tacı sanki bilerek oraya yerleştirmiş gibi sivri uçlarından birine asılmıştı. "Onu kaybedemeyiz. Bunu *biliyorsun*."

Bu kadar korkunç bir durum olmasaydı gülerdim. Neyse ki, iyileşme sihrim dizimde çoktan çalışmaya başlamıştı, bu da demek oluyordu ki

Yakında kendimi çok fazla tüketmeden üzerinde yürüyebilecektim. Yine de ejderha topraklarında bu kadar çabuk şarj olamayacağım için ne kadar kullandığıma dikkat etmeliydim.

Pyralis omzunun üzerinden aileme ve Eiric'e doğru bir bakış attı. İçini çekti, yüzünü bir kez daha öne döndü ve kalenin içine açılan çift kapıya yöneldi.

Yutkundum, Tavish'e ve halkıma geri dönmem gerektiğini biliyordum.

Çaresiz görünmeye çalışarak inledim. Ejderhaların beni hafife alması şu anda en büyük avantajım olabilirdi.

"Merak etmeyin. Kötü muamele görmeyeceksin." Pyralis yüzünü buruşturdu ve kollarının sıcaklığı beni dokunuşundan bile daha fazla rahatsız etti. "Ailemin neden bu şekilde tepki verdiğini anlamasını sağlayacağım. Burada güvende olduğundan emin olacağım."

Bana bu tür güvence vermek zorunda hissetmesi, burada eşit olmayacağımı kanıtlıyordu. Bu sadece başka bir hapis cezasıydı.

Merdivenleri yarılamıştık ki kılıç şakırtıları, kükremeler ve çığlıklar etrafımızda yankılandı. Üstüne üstlük bir de ateş ve büyü kokusu vardı.

Bu tam bir kaostu.

Kanatlarımı hızlı ve sert bir şekilde çırparak Pyralis'i hazırlıksız yakaladım. Kanatlarımı sonuna kadar açtım, her şeyi görmesini engellemek için kanatlarımın uçlarını yüzünün etrafına yerleştirdim... ve sonra alnına bir kafa darbesi indirdim.

Kulaklarım bir kez daha çınladı ve dünya dönüyor gibiydi, ama kolları gevşedi ve tutuşundan kurtulmama izin verdi. Kocaman eller ayak bileklerimi kavradığında kanatlarımı sertçe pompaladım ve yükseklerle uçtum.

"Kader aşkına Lira, Seelie neden işleri bu kadar karmaşık hale getirmek zorunda?" Pyralis hırladı. "Seni savaştan uzaklaştırmaya çalışıyorum, böylece güvende olursun."

"Orada güvende olmayacağım!" Tekmeleyerek kurtulmaya çalıştım ama elleri mengene gibiydi. "Biz her şeyi biliyoruz. Beni burada esir tuttuğunuz sürece halkım pes etmeyecek."

Cevap vermedi ama tutuşu da gevşemedi.

Yeniden değerlendirmem gerekiyordu. İşe yaramıyordu.

Asit boğazımdan yukarı süzüldü. Gece gökyüzünde, köylerden birine doğru yükselen alevleri görebiliyordum. Gerçekten de bizim için hazırlık yapmışlardı.

Ejderhalar, alevler ve büyü'nün arasında kimsenin nerede olduğunu anlayamıyordum. Aklımı başımda tutan tek şey Tavish'le olan bağlantımı hissedebiliyor olmamdı.

Neredesin? Bağlandı.

Kale merdivenleri. Ona söylemekten nefret ediyordum, bunun onu daha da çaresiz hale getireceğini biliyordum ama yalan söylemek hiçbir şeyi düzeltmeyecekti.

"Kaybedecek zamanımız yok, Lira." Pyralis ofladı pufladı. Bir kez daha basamakları tırmanmaya başladı, artık beni tekrar kollarına çekmeye çalışma zahmetine katlanmıyordu. "Seni içeri götürmeliyim, böylece korunabilirsin. Orada güvende olacaksın."

Cehennem gibi . Alev alev yanan ejderhaların ayarladığı türden bir kasa olmak istemedim. Farklı bir taktiğe karar vererek kanatlarımı sabitledim ve aniden üzerine düştüm. Kafasının üzerine indiğime emin olduktan sonra kanatlarımı çırparak onu geriye doğru düşmeye zorladım.

Düşerken bile beni tutmaya devam etti. Birlikte yuvarlanırken vücudu taşa çarptı. Bir çığlık kulaklarımı deldi ve ses boğazıma bir yumru getirdi.

Eiric.

Çift kapı arkamdan gıcırdarak açıldı ve ağır ayak sesleri dışarı fırladı.

"Prens arıyor. Yaralı ve Seelie prensesi ile birlikte," diye seslendi bir kadın.

Bu durum gittikçe kötüleşiyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu. Bir silahı olduğunu umarak Pyralis'in yanına uzandım ve Tavish'in taşıdığı ejderha kılıcına benzeyen sıcak bir kabzayı yakaladım. Sıkıca tutundum ama bir kadın saçlarımı sıkarak beni yukarı çekti.

Elbette, *şimdi* Pyralis gitmeme izin verdi.

Ancak kılıcın benimle birlikte yanından ayrıldığını hissettiğinde gözleri büyüdü.

Şaşırmış bir halde, "Onun bir-" dedi.

Ama kılıcı vücuduma doğru savurarak kadını bıçakladım. Beni tutuşu gevşedi ve Pyralis'le birlikte yukarı doğru uçtum.

ayağa kalktı. Kanatlarımı çırparak halkımın yanına dönmeye çalıştım.

Savaşta onlara yardım etmem gerekiyordu.

Arkamda itiş kakış sesleri duydum, ardından ejderha kanatlarının sesi geldi.

Pyralis, "Ona zarar vermeyin," diye bağırdı ve ben de aptalca bir hareketle omzumun üzerinden baktığımda prensin bana tökezlediğini gördüm.

Bir türlü pes etmedi. Bu ejderhaların nesi vardı?

Tam yolu yarılamiştım ki krem rengi bir ejderha başımın üzerinden uçtu ve pençelerini aşağı indirdi. Büyümü çağırdım ve boştaki elimin avucundan ejderhanın karnına bir su akışı gönderdim. Ne beklediğimi bilmiyordum ama belli ki suyun engellediği tek şey ateşleriydi. Büyük, güçlü bedenleri değil.

Ejderha kendini salladı, bana Nightbane'i hatırlattı ve yere doğru alçaldı. Kılıcımı savurdum, pençelerinin uçlarına nişan aldım. Tek ihtiyacım olan onları kanatabilmektir.

Sonra birden ejderha birkaç santim hareket etti ve niyetini anladım.

Kanatlarıma zarar vermek istedi, bu yüzden uçamadım.

Aşağı doğru sarsılarak döndüm ve bıçağı pençelere doğru savurdum. Ejderha başını geriye attı ve kükredi. Yaralardan fışkıran kıpkırmızı kan yüzümü ve göğsümü kapladı. Ateş kokusu daha da güçlendi, sanki kanları da ateş kokuyordu. Etrafımda dönerek sırtıma sıçramasına izin verdim ve bir kez daha uçmaya başladım.

Eiric'in kaosun içinden bana doğru koştuğunu fark ettiğimde tüm dünyam durdu. Saçları birbirine karışmış, gözleri kan çanağına dönmüş bir halde bana bakıyordu.

"Lira, güvendesin." Aceleyle geldi.

Ondan önce yere indim ve omzumun üzerinden baktığımda beş ejderhanın daha bize doğru koştuğunu gördüm.

"Eve uçmalısın." Neden hâlâ burada olduğunu anlamıyordum.

"Seni öldürmekle tehdit ettiler, burası senin için güvenli değil."

Başını iki yana salladı. "Uçacak kadar güçlü değilim ve seni ya da Pyralis'i burada bırakmayacağım."

Başım geriye gitti. "*Pyralis?*" *Vay anasını. Lütfen bana Stockholm sendromu olduğunu söyleme.*

Bu da ne demek oluyor? Tavish cevap verince istemedim de olsa onunla konuştuğumu fark ettim.

Söylediklerinden bahsetmek istemedim, o yüzden konuyu değiştirdim. *Ben Eiric'leyim. O uçamayacak kadar zayıf.* Ejderhaların arasından Tavish'in babam ve annemle birlikte savaştığını görmek için yukarı baktım. Annem ejderhaları geri püskürtmek için rüzgâr büyüsunü kullanırken, babam toprağı kendi iradesine göre bükmeye devam ediyordu. Etkileyici da buna daha fazla devam edemeyeceklerdi çünkü Seelie topraklarında değildik.

Bir koz elde etmeliydik ama nasıl? Ejderhalar açıkça hazırlanmıştı.

"İşte, seni taşıyacağım." Eiric'in ağırlığını taşıırken hâlâ dövüşebileceğimi umarak kollarımı uzattım. "Sadece bana sıkıca tutunman gerekecek."

"Beni dinleyin, bu işten kurtulmamızın tek yolu Pyralis. Ona ihtiyacımız var." Eiric gözlerimin içine baktı, yalvarırken gözlerindeki zümrüt rengi koyulaşıyordu.

Başımı salladım. "E, bu daha fazla ejderhaya doğru gidiyor. Uzaklaşmamız gerek."

"Lira, dinle-" diye başladı ama arkamdaki ejderhanın kükremesiyle düşmanımla yüzleşmek için döndüm.

Beşi de üzerime doğru geliyordu, yaralı ejderha sağa doğru uçuyor ve bana ters ters bakıyordu.

Eiric'i taşıyamayacağımı ve yeterince hızlı hareket edemeyeceğimi bildiğimden, ayaklarım omuz genişliğinde açık, bir kez daha savaşımaya hazır bir şekilde orada durdum. Beni sıkıştırmalarına izin veremezdim.

Sonra havalandım, vücudumda dolaşan adrenalin acımı hafifletmeye yardımcı oluyordu. İlk ejderha daha küçüktü, bu da umarım onun kadar sert bir dövüşçü olmadığı anlamına geliyordu. Daha önce hiç bir ejderhayla dövüşmemiştim ama bunu anında çözmem gerekecekti. Tavish'in Cuil Dorcha'daki ejderhayı nasıl öldürdüğünü hatırlayarak, boynuna nişan alarak başlamaya karar verdim.

İlk ejderha üzerimdeydi, soluk sarı pulları ay ışığını yansıtıyordu. Aşağıya doğru uçuyormuş gibi yaptım.

Benimle birlikte hareket etmesini sağlamak için. Sararmış çimenlere doğru dalışını izlediğim anda, kanatlarımı eğdim ve uçarak kılıcı boynuna sapladım. İlk başta kılıç dirençle karşılaştı, ama ben gerildim ve onu daha uzağa ittim ve diğer taraftan çıkardım, kan her tarafıma, hatta ağzıma fışkırdı.

Kanın tadı kül gibiydi. Ağzımdaki kötü tadı çıkarmaya çalışarak tükürdüm, tam o sırada ikinci ve üçüncü ejderhalar iki yanımdan bana saldırdı. Gözleri öfkeden kocaman olmuştu. Kılıcı diğer ejderhanın boynundan çekmeye çalıştım ama sıkışmıştı.

Zamanında çıkaramayacaktım. Eğer beni parçalara ayırmazlarsa, yine de kurtulmamın bir yolu yoktu. Kalbim parçalandı.

Yardıma ihtiyaçım vardı.

TAVISH

M Kalbim daha önce hiç bu kadar soğuk hissetmemişti. Lira'yı koruyamayacak kadar uzakta olmak beni bir kez daha tamamen çaresiz hissettirdi.

Ne zaman ona doğru uçmaya çalışsam, başka bir ejderha yoluma çıktı. Tek kurtarıcı şey Pyralis'ten kaçmış olmasıydı ama beş tane yer değiştirmiş ejderha onun peşinden uçtu.

Bir ejderhanın boynuna bir kılıç saplamıştı, diğer dördünün saldırmaya hazır olduğundan tamamen habersizdi. Saniyeler içinde onun peşine düşeceklerdi ve ben hâlâ çok .

Ona yardım etmek zorundaydım.

Kılıcımı daha sıkı tuttum. Babama ait olan kılıç bu değildi. Başka birine onu getirmesini söylemişim çünkü o silahın tek başına tüm dünyamı değiştirdiği gerçeğini aklımdan çıkaramıyordum.

Koyu yeşil bir ejderha önümde yükselip ağzını açtı. Yoğun duman yüzüme çarptı ve sıcaklığıyla tenimi yaktı.

Büyümü çekiştirdim ve kılıcı ejderhanın ağzına sokarak ileri atıldım. Kılıcı bıraktığım anda ejderhanın boğazının arkasından alevler fışkırdı ve kolumu yaktı. Kılıç boynunu içeriden deldiğinde ejderhanın gözleri büyüdü ve dişleri kapanmadan hemen önce kolumu çektim.

İllüzyon büyümü saldıran dört ejderhaya doğru ittiğimde ejderha geri çekildi, boğuluyordu, pençeleri boğazına uzanıyordu.

Lira. Önümdeki koyu yeşil ejderha ağzını açtı, bir damla duman çıktı.

Kılıcımı geri alamazdım; hızla zayıflayan büyümü kullanmak zorundaydım.

Lira'ya saldıran ejderhalar onun altına çöktü. Başını bana doğru çevirdi. Yüzünü, saçlarını ve vücudunu boyayan kan, onu savaşçı bir tanrıça gibi gösteriyordu. Bağımız sayesinde hissettiğim sıcaklık onu mühürledi.

Kader arkadaşım için her şeyi yapar ve riske atarım.

Bu kadar büyüyü uzun süre kullanamam. İllüzyonlar en çok kontrol gerektiren şeylerdi. Karanlık ve don, diğerlerini ya da tüm gökyüzünü gizlemediğim sürece o kadar fazla gerektirmiyordu. *Onları öldürmeni istiyorum.*

. Kılıcı tekrar eline alarak döndü.

Silahımı geri almayı umarak yeşil ejderhaya baktım ama henüz ölmemişti.

"Majesteleri, kanamanız var," dedi Lorne yanıma uçarken. Yüzü ve saçları da hepimiz gibi kana bulanmış, neredeyse içindeki açık maviyi artık göremeyecek hale gelmişti.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım, Lira'ya ulaşmaya çalışıyordum. Dikkatim sol tarafında kınında duran kılıca odaklandı. Babamın kılıcı. Taşımak istemediğim ama her ihtimale karşı Lorne'dan getirmesini istediğim kılıç. "O kılıca ihtiyacım var."

Lorne bir şeye karar veriyormuş gibi durakladı.

"*Şimdi!* Lira'nın bana ihtiyacı var," diye emrettim, dikkatim tekrar eşime yöneldi. Güç hâlâ içimde çalkalanıyordu ve onun ejderhalardan birinin boğazını kestiğini gördüm. Diğer üçü, onları görmeye zorladığım kâbus karşısında kükreyip çığlık attılar.

"Sadece dikkatli ol." Bana kılıcı uzattı.

Parmaklarım kabzaya dokunduğu anda kana susamışlığım arttı ama çok fazla değil. Beni farklı bir insan gibi hissettirmiyordu ama yine de benden aldığı her şeyden nefret ediyordum. Ona tutundum ve bir kez daha kader arkadaşıma doğru uçtum, Lorne da yanımda bana ayak uydurdu.

Eşimin yanına indim ve illüzyon büyümü geri çektim çünkü ejderhanın öldürenin ben olduğumu bilmesini istiyordum.

Onu. Ejderha kanadını oynatıp uçmaya hazırlanırken ben kılıcımı savurdum ve boynunu kestim.

Döndüğümde Lorne'un büyüünü başka bir ejderhaya karşı kullandığını ve onun yere yatıp inlemesine neden olduğunu gördüm. Kafasına bir bıçak sapladı ve Lira'ya döndüğümde bir ejderhanın daha boğazını kesmişti.

Daha fazla kanat sesiyle bir kez daha başımı kaldırdım. Bu sefer on bir ejderha bize doğru geliyordu... henüz savaşa girmemiş olanlar.

"Lira ve Eiric'i buradan çıkarmalıyız," diye bağırdım Lorne'a. "Lira'yı yakalamaya kararlılar."

Lira başını salladı. "Sensiz bir yere gitmiyorum. Sen de en az benim kadar risk altındasın."

Ona doğru bir adım attım ve yüzünü avuçladım. "Sprite, beni öldürmeyecekler. Aksi takdirde bu diyardaki büyüün dengesizleşmesi riskini alırlar. Sana sahip olmak için yanıp tutuşuyorlar ve ceza olarak Eiric'i öldürmekten çekinmeyecekler. Siz ikiniz hemen gitmelisiniz ki diğer herkes sizi korumaya çalışmak yerine savaşımaya odaklanabilsin."

Alt dudağı titriyordu ama anda rahatladığını hissedebiliyordum. Bağı sıkılaştı ama bu öfkeden değildi.

Benim isteklerimi kendi isteklerinden üstün tutuyordu.

Bir sorunum var. E gitmek istemiyor. Pyralis'i almamız gerektiğini söyleyip duruyor.

Başım geriye eğildi. Onca senaryo arasında bunu beklemiyordum. Elimi bıraktığımda, güneşte kızarmış yanağına kan bulaştırdığımı fark ettim. *Başka seçeneği olmayacak.* Eiric'in kaleye doğru baktığını görmek için döndüm ve omzumun üzerinden bakınca kıpkırmızı pulları gördüm.

Pyralis bize doğru gelen ejderhalardan biriydi.

"Gidin. Lorne ve ben ejderhaları uzak tutacağız." Eiric'in unutulması ihtimaline karşı Aetherglen yönünü işaret ettim.

"Eğer Pyralis'i beklersek-" diye başladı Eiric.

Sabrım taştı. Sıkılmış çenemle ona dişlerimi . "Lira'nın kaçırılmasını ve ejderha prensle çiftleşmeye zorlanmasını mı istiyorsun? Çünkü sadece bu kelimeleri söylemek bile benim için yeterince kötü... bunu yaşamasını beklemek-"

Eiric teslim olmak için iki elini de kaldırdı. "Tamam. Ben de istemiyorum." İçime akan rahatlamayla nefes verdim. Kişisel olarak önemsedığım

Eiric sadece Lira istediği için ama kız kardeşi geride kalırsa Lira'nın gitme şansı olmadığını da biliyordum. "Güzel. Ben seni zorlamadan git."

"Ben... Ben uçmayı deneyebilirim. Ben sadece zayıfım." Eiric poposunu çiğnedi dudak.

Lira elini tutarak yanımdan geçti. Dedi ki, "Orada olacağım ve Sana yardım edeceğim."

Lorne, "Ejderhalar neredeyse geldi," diye homurdandı ve ben son bir kez Lira'ya bakıp, "*Güvenli bir yere git. Çatışmadan kaçının ve gökyüzüne doğru kalın. Seni gizleyebilirim.*"

Tartışmak yerine başını salladı. *Seni seviyorum, Tavish. Kadere yemin ederim, eğer bir şey olursa geri döneceğim. Ben de sensiz yaşayamam.*

İlerledim, onu çabucak öptüm ve geri çektim. *Birbirimizin dikkatini dağıtmadan ve ikimizin de başı belaya girmeden git.*

Nefesini üfleyerek bana sırtını döndü. Yine de beni geride bırakmasının acısını, aramızdaki bağın ağırlığını hissedebiliyordum.

O ve kız kardeşi uçup gittiler. Döndüğümde on bir ejderhayı yirmi adım buldum. Bağlandım, *Acele et, git buradan.* Büyümün ikisine doğru akmasına izin verdim.

Pyralis ortadaydı, iki yanında beş muhafız vardı. Kılıcımı kaldırdım, ellerim ejderha alevlerinden zonkluyordu ve en az beşiyle savaşmaya hazırlandım. Bunun nasıl işe yarayacağından emin değildim ama beni öldürmeyecek kadar mantıklı olduklarına inanmak zorundaydım. Her iki durumda da kader arkadaşımı tehdit eden bu türe sırtımı dönmeyecektim.

Kılıcın kabzası elimde titreşerek bana ejderha büyüleriyle dolu olduğunu hatırlattı. Bu tuhaf hissi uzaklaştırmaya çalıştım ve gökyüzüne doğru yükseldim. Burada öylece durup onları alt etmeyi bekleyemezdik. Etraflarında uçmamız ve onları yönlendirmemiz gerekecekti.

Lira'nın gözlerden uzak olduğunu bildiğim için daha rahat hareket edebiliyordum. Lorne beni takip etti, ikimiz ayrıldık ve beş kişi benim yönüme doğru kaçarken diğerleri de Lorne'u takip etti. Pyralis düz uçmaya devam etti, şüphesiz Lira'yı arıyordu. Yaptığı bir şey

Sonunda farkına varmak nafîle olacaktı çünkü onu ve Eiric'i sıkıca gizlemiştim. Kimsenin onları görmesini istemedim.

Doğruca yukarı uçtum, gökyüzüne doğru olabildiğince sert ittim. Kuru hava nefes almamı zorlaştırıyordu ve ellerim zonkluyordu. Sağ elimle dövüşebilmemin imkânı yoktu, bu yüzden kılıcı istemeye istemeye sol elime geçirdim.

Ejderhalar bana yaklaşıyordu ve iri vücutlarının onları engellememesinden nefret ediyordum. Bunun yerine, tamamen kaslıydılar ve bizden daha hızlı hareket etmelerini sağlıyorlardı. Ama biz daha çeviktik. Kanat çırpışımın ortasında durakladım ve vücudumun yere doğru düşmesine izin verdim. Beş ejderhanın rotasını değiştirmesi daha fazla zaman aldı ve onları hazırlıksız yakalayarak yanlarından geçtim.

Bir tanesi dönerek kuyruğuyla bana vurmaya çalıştı, ben de ağırlığımı ayarladım, biraz hava aldım ve üzerine indim. Ejderha kuyruğunu yana sallayarak beni uzaklaştırmaya çalıştı ama ben bacaklarımı etrafına doladım ve kılıcı savurdum.

Bıçak, tüm gücümü kullanmama bile gerek kalmadan kuyruğun yarısını kesti. Soluk sarı ejderha inledi ve sağındaki koyu turuncu ejderha yanımda uçarken beni silkelemek için sarsıldı. Turuncu ejderha ağzını açtı, ben de kendimi gizledim ve yere doğru geri çekildim. Az önce bulunduğum yerde alevler patladı ve kuyruğu neredeyse kopmak üzere olan ejderha savrularak diğer lacivert ejderhaya çarptı.

Turuncu ejderhanın saldırı modunda olduğunu bildiğimden, alevlerden kaçınarak sağa doğru döndüm. Kendimi görünmez kıldım ve ejderhaya doğru uçtum. Tüm bu kül nefeslerine bir an önce son vermeli ve Lira'ya geri dönmeliydim.

Alev püskürtmeyi bıraktığında ejderhanın hemen arkasına geçtim ve hedefini vurup vurmadığını görmek için etrafıma bakındım. Beklemeden boynunu kestim ve diğer dört ejderhanın bana doğru bakmasına neden oldum. Baş kesik ejderha yere düştü ve çivit rengi olan kükreyerek bana alevler püskürttü.

Elimi kaldırdım ve buzun avucumdan uçarak alevlerle çarpışmasına izin verdim. Büyüm diğer üç ejderhaya tam olarak nerede olduğumu gösterdi.

Büyüm azaldı ve vücudum zonklamaya başladı. Karanlığı geri , gücümü Lira ve Eiric için saklamam gerekiyordu çünkü artık tehlikeli bir şekilde azalıyordum.

Daha fazla fae uçarak geçti, ama dikkatimi dağıtmak işime yarayabilirdi. Soluk sarı ejderhanın kanatları o kadar düzenli hareket etmiyordu, bu da yaralanmanın onu beklediğimden daha fazla etkilediğinin bir kanıtıydı. Bununla birlikte, sağımdaki çivit rengi ve solumdaki menekşe rengi ejderhanın gözbebekleri bana kilitlendikçe daha da büyüdü.

Tavish, geri geliyorum, Lira bağlandı, paniği içime akıyordu.

Kalbim daha da hızlandı ve çivit rengi ejderha bana doğru hamle yaptı. Kılıcımı savurarak burnuna nişan aldım ama çivit ejderha geri çekildi ve mor ejderha zaten yaralı olan koluma saldırdı. Burnunu tekmeleyerek kendimi uzaklaştırdım ve kanatlarımı açarak yanlarından geçtim ve kendimi toparlamak için zamanım oldu.

Ben iyiyim. Buraya geri gelme. Sadece devam et. Bu savaşı bitirmeye yardım edecek tek şey bu. Ejderhaların Lira'nın burada olmadığını anladıklarında geri çekileceklerine ve başka bir zaman saldırmak için yeniden toplanacaklarına kesinlikle . Ama Lira'yı Unseelie yeraltı sığınağında saklamayı da içeren bundan daha iyi bir plan yapmak için zamanımız olacaktı.

Tereddüt ettiğini hissedebiliyordum, ama sonra dedi ki, "*Eğer yaralanırsan Tekrar söylüyorum, beni bundan vazgeçiremezsin.*"

Korkunç acıma rağmen yanaklarımın kalktığını hissettim. O benim sıcak ve güneşli bir gündeki yağmurumdu. Döndüğümde hem çivit hem de mor ejderhanın bana doğru sürünerek geldiğini gördüm. Tüten burun delikleri planlarını gösteriyordu. Daha da kötüsü, büyüüm neredeyse tükenmişti ve Lira'nın ne kadar uzakta olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ yakın hissediyordu.

Kılıcımı hazırladım. Kendimi saklamak için daha fazla büyü kullanma riskini göze alamazdım. Yine de tekrar yaralanamazdım, yoksa Lira koşarak geri gelirdi.

Beklemedikleri bir şey yapmalıyordum. Kılıcımı kınına soktum ve her hareket ettiğimde kolumda oluşan batma ve yanma hissini görmezden geldim. Bakışlarımı ikisi arasında gezdirerek onlara doğru olabildiğince hızlı uçtum. Mor ejderhanın gözleri büyüdü. Elimi uzattım.

İki ejderha alevlerini bana doğru püskürtürken ellerimle buz fırlattım.

Alevler buzumla karşılaştı, onların ve benim sihirlerim çarpıştı, ikisi de uzun bir süre boyunca kontrolü ele geçiremedi. Sonra ejderhaların ateşi buzumun içinden bana doğru ilerlemeye başladı.

Bu yeterince kötü değilmiş gibi, Lira'nın korkusunun bağlantımız boyunca arttığını hissedebiliyordum. Ejderhaların arasında bir noktaya ulaştığımda kalbim buz kesti ve kafaları birbirine bakacak şekilde döndü. Alevlerin ellerimi yaladığını hissedebiliyordum, güçleri benimkini neredeyse tamamen geçiyordu ve beni daha yükseğe uçurması için kanatlarımı ittim.

Başlarını kaldırıp beni takip ettiler, ben de daha önce olduğu gibi yere düştüm. Ejderhalar bunu beklemiyordu ve kılıcımı mor ejderhaya doğru savururken serbest düştüm. Kılıç kafasına saplandı.

Mor ejderhanın gözleri geri döndü ve çivit ejderhanın alevleri bedenimi ısıtırken bıçağı çektim. Gözlerimi kapadım, acının beni yutmasını bekliyordum ama aniden ısı kesildi ve ardından mide bulandırıcı bir sıçrama oldu.

Gözlerimi açtığımda Caelan, Sorcha, Lorne ve Finnian'ın bana baktığını gördüm.

"Beş ejderhayı tek başına mı alt ettin?" Finnian tersledi ve gözlerini devirdi. "Neden şaşırmadım ki?"

"Şimdi zamanı değil." Caelan başını salladı. "Her iki taraftan da daha fazla insan ölmeden bu savaşı bitirmeliyiz."

Tek bir şeye odaklanmıştım. Nefesim kesildi. *Sprite, iyi misin?*

Bu Eiric. Yavaşlıyor ve ne yapacağını bilmiyorum.

Neler olduğunu anlamamıştım ama ona ulaşmam gerektiğini biliyordum. *? Sana geleceğim.*

Ondan bir rahatlama yayıldı. *Çatışmanın arkasındayız, yaklaşık 30 metre uzaktayız.*

Sorcha yoluma çıktığında ilerledim. "Nereye gittiğini sanıyorsun? Yaşayan son Unseelie kraliçesi olduğun için kanatlarının yanmamasını sağlamam söylendi."

"Eşimi buluyorum," diye hırladım, içimde biriktirdiğim tüm nefreti dizginleyerek. "Ve eğer beni durdurmaya çalışırsan, seni kendim öldürürüm. Onun yardıma ihtiyacı var."

Sorcha'nın kaşları kalktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü zihin bağlantısı kurdu ve bana söyledi." Daha fazla zaman kaybetmesine izin vermemek için onu iterek geçtim, gücüm aniden o kadar azaldı ki Lira'nın etrafındaki pelerinin çözüldüğünü hissedebiliyordum.

Hayır.

Eiric'i al ve git. Büyüm artık seni korumuyor. Korku kalbimi ele geçirdi. *Yoldayım, ama beni bekleme. Sana yetişirim.*

Tamam, deneyeceğim. Çaresizliğini hissedebiliyordum.

Kavganın içinden sıyrılıp ona doğru düz bir çizgide uçmaya çalıştım. Bir ejderha yoluma çıktı ve beni durmaya zorladı. Bej rengi pulları beni alevlerle sarmaya hazırlanırken parlıyordu.

Struan kanlar içinde yanımda belirdiğinde kılıcımı kavradım ve savaşmaya hazırlandım. "Git, Lira'yı kurtar. Ben bununla ilgileneceğim."

Ben cevap veremedem Lira bağlandı, *Tavish, Pyralis bizi yakaladı.*

Krallık eğildi.

Ejderha prensi onun yerini çoktan tespit etmişti.

Savunmayla işim bitmişti. Ejderhaları diz çökmeye zorlamanın zamanı gelmişti.

LIRA

E Tavish'in etrafımıza sardığı pelerinin soğuk dalları Pyralis'in bizi nasıl takip ettiğini anlamadım.

Beni avlarken Nightbane gibiydi, sanki büyümüzün nabzını hissedebiliyordu, ama etrafımızda savaşılan fae sayısıyla bu imkansız olurdu.

Belki de kokumuzu almıştır. Mantıklı olan tek şey buydu, ama bu kadar kaos, koku ve kan varken nasıl?

Önümüzden uçarak yolumuzu kesti. Kehribar rengi gözleri, pullarıyla tezat oluşturacak şekilde ejderha formunda ürkütücü görünüyordu ve içimden çığlık atmak geliyordu ama bu sadece daha fazla ejderhayı bulduğumuz yere çekerti.

"Kadere şükürler olsun," diye iç geçirdi Eiric. "Yardımaınıza ihtiyacımız var."

Ona baktım. Gerçekten aklını kaçırmıştı. Benimle evlenmeyi planlayan ejderhanın bize yardım edeceğine neden inansın ki? Ejderhanın tutsağı olduğu süre boyunca onu bu denli dengesizleştirecek ne yaşamış olabileceğini anlayamıyordum.

Pyralis üzerimizde yükseldi ve pençeleri bize doğru uzandı. Kılıcımı kaldırdım, onunla savaşmaya hazırdım ki Eiric "Yapma" diye bağırdı. Kılıcın önüne uçu.

Korku göğsümü sarmıştı. Savaşabilir ve kendimi koruyabilirdim ama o zaman Eiric'i bana karşı kullanabilirdi... beni cezalandırmak için. Bütün mesele

Bu görev onu kurtarmak ve ejderhaların Aetherglen'e saldırmasını önlemektir.

Sol elimle Eiric'i iterek yoldan çektim ve kılıcımı bir kez daha savurdum.

Bileğimi yakaladı ve beni geri çekerek silahımın kısa düşmesine neden oldu. Tekrar deneyemeden pençeleri vücuduma sıkıca sarıldı, kanatlarımı ezdi ve nefesimi kesti. Beni kendisine doğru çekti ve kılıç elimden kayıp suya düştü.

Göğsümde bir hıçkırık yükseldi ve Eiric'e uzaklaşmasını söylemek için tam zamanında arkamı döndüğümde kızın kendi isteğiyle Eiric'in serbest pençesine uçtuğunu gördüm.

Tavish, Pyralis bizi yakaladı, ona haber vermem gerektiğini bilerek bağlandım. Bağımız anında saf öfkeden saf dehşete dönüştü, ciğerlerimdeki gerginliği arttırıyordu.

?

Pyralis savaşın sağ tarafına doğru uçarken rüzgâr yüzümü tırmaladı. Diğer ejderhaların yanından geçmeye devam etti ama sanki bir şekilde iletişim kuruyormuş gibi garip bir dizi hırıltı çıkardı.

Adanın kuzeydoğusundaki tüm çatışmaların arkasındayız. Yardım edemedim ama kaosa baktım. Savaş eşit gibi görünüyordu - fae'ler kendi başlarına direniyorlardı, ama ejderhalar ayrılmayı reddediyorlardı. Her yere çok fazla kan sıçramıştı ve hem fae hem de ejderhaların cesetleri suda yüzüstü yüzüyordu. Midem çalkalandı ve eğer kendimi Pyralis'ten kurtarmazsam tüm bunların boşa gideceğini anladım.

Seçeneklerimin sınırlı olduğunu bildiğimden, aklıma gelen tek şeyi yaptım; su büyümü çağırdım ve bizi bırakmaya zorlayacağını umdum. Ellerimi kullanmadan kontrol etmek zordu ama idare edebiliyordum.

Pyralis güçlü ve istikrarlı bir şekilde uçtu, ben konsantre olup suyu üzerine sıçraması için yönlendirirken dikkati tam önündeydi.

Ofladı ve başını salladı ama su onu *hiç* sarsmadı.

Suyun ejderhaların zayıf noktası olması gerekiyordu ve ben de bunu ejderhalara saldırdığımda kendi gözlerimle görmüştüm.

Teslim olmazsam Eiric'in geleceği hakkında uyarıda bulundu ama Pyralis rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Lira, ne yapıyorsun?" Eiric ığlık attı. "Sana söylediğim gibi bizi güvenli bir yere . Neden onu caydırmaya çalışıyorsun?"

Tanıdığım dikkatli ve metodik insan gitmişti. Eiric daha önce asla böyle saçma bir şey söylemezdi.

Göğsümde acı bir kahkaha yükseldi. "Ah, bilmiyorum. Sevmediğim biriyle evlenmeye ve onun çocuklarını doğurmaya zorlanmamaya çalışıyorum. Bunu hatırladın mı?"

Eiric geri çekildi ve yüzü acıyla buruştu ama hiçbir şey söylemedi.

İyi oldu. En azından mantığını kaybetmemiştir.

Aniden Pyralis beni tutuşunu gevşetti ve biraz daha rahat hareket edip nefes alabildim. Dağlara doğru eğildi ve sağ tarafımızdaki savaş sesleri azaldı ama sol tarafta daha da arttı.

Öne doğru eğildim ve diğer köylerden birinin üzerinde gerçekleşen başka bir savaş görđüm.

Ejderhalar geleceğimizi nereden biliyorlardı?

Tavish'le bağlantı kurup ona son durumu bildirdim.

Lanetlenmiş uçurum, Sprite. Öfkesi korkusunu bastırdı ve biraz daha rahat nefes aldım. Devam etti, . *Yerini tespit edene kadar beni durumdan haberdar et.*

Çaresiz hissetmekten nefret ediyordum. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı; sadece *bir şeyler* bulmalıyım.

Ona Eiric'in daha da solgunlaştığını ve alt dudağını kemirdiğini görđüm. Şimdi gergindi. Belki de bunu daha önce düşünmeliydi. Bu işten kurtulamazsak başının belaya gireceğine hiç şüphe yoktu.

Sonra aklıma geldi. Deneyebileceğim bir şey vardı.

Öne doğru eğildim ve Pyralis'in üst pençesini ısırđım. Dişlerim evinin arkasındaki çimento duvara çarpmış gibi hissettirdi ve neredeyse hiç irkilmedi. Yine de başını eğip bana baktı, burnundan bir duman tütüyordu.

En azından onu rahatsız etmiştim. Dikkatinin dağılmasından faydalanmak isteyerek yüzüne su sıçrattım. Bu sefer gözleri büyüdü ve

başını kaldırdı ve boğulur gibi bir ses çıkardı.

Kıpırdandım, elinden kurtulmaya çalıştım, bu da tutuşunu bir kez daha sıkılaştırmasına neden oldu. Şimdi aşağıda seyrek ağaçların olduğu bir arazinin üzerinde uçuyorduk ve dağlara doğru hızla ilerliyorduk. Biraz daha öksürdü, ben de daha fazla su çağırdım ve daha önce yaptığım gibi yüzüne çarptım.

Birden yere doğru alçalmaya başladı. Rüzgâr yüzümü tırmaladı ve yeryüzü bize doğru hızla yaklaştı. Bir an için bana Tavish'in beni Dünya'dan geri getirdiğinde nasıl hatırlattı ama bu sefer ne bir çekim ne de güvenlik hissi vardı.

Son saniyede Pyralis ters döndü ve sırtının darbenin ağırlığını almasına izin verdi. Yine de vücudum sarsıldı ve dizimdeki ağrının bir kez daha alevlenmesine neden oldu.

Pyralis'in tutuşu gevşedi ve bizi serbest bıraktı. Sersemlemiş bir halde etrafıma bakındım. Bir dağın yanındaki ormanın kenarındaydık. Zirvesinden dumanlar tüten bir dağ.

Kanatlarımı çırparak ileri atıldım ama sırtım rahatsızlıkla ağrıyordu. Hâlâ uçabiliyordum ama Eiric için endişeleniyordum.

"Pyralis," dedi acilen.

Pençelerinden kurtuldu ve yüzünün yanına indi. Adam boğuldu ve kız elini onun yanağına bastırdı.

"Gitmemiz gerek," diye fısıldadım, etrafta başkalarının olabileceğinden korkarak. Bizi buraya getirmesinin bir nedeni vardı. *Yanardağın dibine indik*, Tavish'e bağlandım.

Elimden geldiğince çabuk orada olacağım, diye cevap verdi, hayal kırıklığı içime işliyordu. *Struan, hayır!* Paniği artmış, içimde dönüyordu.

Midem bulandı. *Ne ?*

O... o beni korurken öldü. Tavish'in kalp kırıklığı bağlantı boyunca aktı. *Bunu sana ulaşabilmem için yaptı. Yola çıkıyorum.*

Isla'yı düşündükçe kalbim paramparça oldu. Sanki Ardanos'un kendisi bizi ayrı tutmaya ve değer verdiğim herkese yavaş yavaş acı çektirmeye kararlıymış gibi hissettim.

Sadece bu da değil, eğer sürekli ayrı düşmemize izin verecekse Kader'in bizi neden eş yaptığını da anlamıyordum.

Pyralis'in bedeni küçülmeye başlarken Eiric'e doğru uçtum ve onu ayağa kaldırdım. Struan'ın fedakârlığının boşa gitmesine izin veremezdim.

Pyralis insan formuna geri dönüyordu.

Nedenini öğrenmek umurumda değildi. Eiric'in ellerini tuttum ve onu geriye doğru sürükledim. "Ölmek mi istiyorsun? Çünkü patlamayı buradan çıkarmazsak olacak olan bu."

"Lira, o bizim tarafımızda. Birine yaptıklarını açıklaması için bir şans vermesi gereken biri varsa o da *sensin*." Alt dudağı titriyordu ve her zaman tanıdığım güçlü kız kardeşime hiç benzemiyordu.

Pyralis neyse ki kıyafetleri üzerindeyken vardiyasını bitirdi. Parmağından biraz kan damladı ve inledi, "Lira haklı. Hemen gitmeli ve kendini korumalısın. Ailem yerini tespit ederse seni hemen öldürürler. Bu senin kaderinde yazılı." Dikkati tekrar bana yöneldi. "Su bizim zayıf noktamız ama onu kullanabilmek için az önce bana yaptığın şeyi yapmalısın; alevlerimizi kullanmak onu boğazımıza zorla sokmalısın. Eğer içimizdeki alevleri söndürürsen, bu bizi zayıflatır."

Gözlerimi kırıştırdım, az önce duyduklarımın boğuşuyordum. Belli ki kız kardeşimin zihniyle uğraşıyordu, dangalak ashbreath ve şimdi benimkiyle uğraşmak istiyordu.

Ben olsam kanmazdım. "Bizi yakaladığında diğer ejderhalara bir şeyler ileten ejderha söylüyor bunu. Onlara bizi takip etmelerini mi söyledin? E, burada geçirdiğin süre boyunca neler olduğunu bilmiyorum ama seni tekrar esir almadan buradan gitmeliyiz." Pyralis'e ters ters baktım. "Yalanlarına bir saniye bile inanmıyorum."

"O ne değil-" Eiric başladı.

Ama Pyralis onun sözünü kesti. "Seni yakaladığım konusunda onları uyarmadım. Onlara senin kaçtığını haber verdim, dikkatleri bizden uzaklaştırmayı umuyordum. Seni yanardağa götürüyordum, hiçbir ejderhanın seni bulmayı düşünmeyeceği bir yere çünkü hiçbir fae sığağa dayanamaz."

Acı acı güldüm, kurumuş boğazım ağrıyordu. "Benimle evlenmek istemiyorsan, beni öldürmek zorunda değilsin. Gerçeği zaten biliyoruz."

Gözbebekleri ejderhayı andıran yarıklara dönüştü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Siz ejderhalar Unseelie kralını manipüle ettiniz ve Seelie'yi bir ittifaka girmeye zorlamak için onu deliliğe sürüklediniz."

seninle." Keşke kılıcım hâlâ yanımda olsaydı diye dişlerimi sıktım. Onu kolayca öldürebilirdim. "Anlaşma geçersiz Pyralis. Yanlış yönlendirildik. Seninle evlenmek gibi bir yükümlülüğüm yok."

Omuzları sarktı, bu beni hazırlıksız yakaladı, ama sonra tekrar gerildi.

Tam o sırada büyük kanat sesleri duydum ve başımı kaldırıp baktığımda inci beyazı bir ejderha ile kralın kırmızı pullarının bize doğru uçtuğunu gördüm. Tavish'in beyaz rengin kraliyet ailesini simgelediğini ima ettiğini hatırladım ve diğer ejderhanın kraliçe olduğunu tahmin ettim.

Pulları tekrar derisine batan Pyralis, Eiric'e odaklandı ve hırlayarak, "Git," dedi.

Ancak, Cuil Dorcha topraklarını ziyaret eden dört ejderha başka yönlerden ortaya çıktı ve bizi çevreledi.

Bir kez daha yakalandık.

Etrafım sarıldı-

Tavish araya girdi, *Topraklarımızı ziyaret eden ejderhalar tarafından. Onları görüyorum ve oraya ulaşmaya çalışıyorum. Acı, sanki yaralanmış gibi bağımızı sarmıştı.*

Boğazımda bir yumru oluştu. Benim için duyduğu endişe dikkatini dağıtıyor olmalıydı. Benim yüzümden zarar görüyordu.

Kral ve kraliçe sağ tarafıma kondular ve vücutları küçülmeye başladı. Diğer dört ejderha arkamızda durmuş, bizi çevreliyordu. Eğer uçup gitmeye kalkışırsak, dördü de bizi kolayca indirebilirdi.

"Pyralis, ne yapıyorsun?" Kraliçe Sintara tükürdü. "Baban ve ben şüphelenmeye başlamıştık ama senin *böyle* bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştik. *İkisinin* de gitmesine izin mi verecektin?"

Durduramadan başım geriye doğru eğildi. Bir şey onunla ailesi arasında bir çatlak yaratmıştı... ama ne?

Pyralis Eiric'i arkasından çekiştirdi. "Artık bir önemi yok. Fae'ler ne yaptığını biliyor."

Kral Ignathor sırtıttı. "Bunun bir önemi yok. Bunların hiçbiri prensesin bizim topraklarımızda olduğu gerçeğini değiştirmiyor ve onu elimizde tutacağımızı ilan ediyorum. O senin karın olacak ve senin varislerini doğuracak. Bundan önceki her şey sadece onu buraya getirmek içindi."

"Onunla *asla* evlenmeyeceğim." Tavish'ten başka biriyle birlikte olma fikri kasma isteği uyandırdı bende. "Bu dünyada bana bunu yaptırabilecek hiçbir şey yok."

"Hiçbir şey mi?" Kraliçe başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı.

Bir ejderha Tavish'i avucunun içine almış bir halde dağın yamacından uçarken omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Kolu ve yüzünün bir tarafı yanmıştı ve gömleği parçalanmıştı. Vücudu gevşekti.

Kader hayır.

Kalbim o kadar çok ağrıyordu ki göğsüm patlamak istiyordu.

Tavish?

Aramızdaki sıcak bağa rağmen cevap vermedi. Göğsümü tuttum.

"Bir seçeneğiniz var Prenses. Ya eşinize varlığının geri kalanı boyunca her gün işkence ederiz ya da Pyralis'le evlenmeyi ve onun varislerini doğurmayı kabul edersiniz. Unseelie kralının kanatları olmadan sefil varoluşuna geri dönmesine izin vereceğiz. Böylece Unseelie kraliyet büyüğü canlı kalacak, dünyamızın dengesini tehdit etmeyecek ve Cuil Dorcha'da yarı sağlıklı bir hayat sürebilecek."

Tavish başını kaldırdı ve bağladı, *Lira, onunla evlenmense sonsuza dek işkence görmeyi tercih ederim.*

Hayır. Ejderhalar kazanamazdı, bu şekilde değil. Bizimle aynı havayı solumayı hak . Bir şeylerin verilmesi gerekiyordu.

"Pyralis, bir şeyler yap," diye feryat etti Eiric.

Başını iki yana salladı. "Yapamam. Çok fazla risk var."

Yüzü soldu ve onun da tıpkı benim gibi ailesinin tutsağı olduğunu anladım. Daha önce böyle bir izlenim edinmemiştim ama bir şeyler temelden değişmişti.

Eiric.

Kader arkadaşı olabilirler mi? Hayır. Aynı türden bile değillerdi.

İşte o zaman ejderhaların en büyük hatasını anladım. Tavish ve benim birlikte ne kadar güçlü olduğumuzu bilmiyorlardı. Derinlere dalarak iyileştirici büyümü çektim. Rahatlatıcı tını içimde yükseldi ve büyüyü daha önce yaptığım gibi bağımıza doğru ittim.

Lira, hayır! Onlardan kurtulmak için gücüne ihtiyacın var. Tavish benimle bakışlarını kilitledi.

Artık birini ya da diğeri seçme işini yapmıyoruz. Her zaman ben Tavish'i korumaya çalışıyordum ya da o beni korumaya çalışıyordu. Birimiz diğeri için her şeyini feda ederdi. *Bu sefer, birbirimizi kurtarıyoruz. Gerçekten bir bütün olarak çalışıyoruz.*

Kaşları çatıldı ama belli belirsiz başını salladı. Sonra kendi tarafındaki bağı açtı, büyümün kolaylıkla içine akmasına izin verdi, seks yaptığımız ve ruhlarımızı birleştirdiğimiz zamana benzer bir his.

Büyümdeki gerginlik azaldı ve su büyüm içimizde şarkı söyledi.

"Bizimle savaşmayı bıraktınız mı Prenses?" Kraliçe bir elini kaldırdı ve ilk geldiğimizde tasvir edildiği gibi kralın değil, yetkili kişinin o olduğunu fark ettim. "Yoksa mesajı iletmek için *kader arkadaşınıza* işkence mi etmemiz gerekiyor?"

Tavish'in gücünün geri geldiğini hissedebiliyordum ve bu süreçte kendi dizim de yeniden iyileşiyordu. Fırtına grisi rengi gözlerine geri döndü ve bunun o olması gerektiğini biliyordum.

"Barış içinde yaşayabileceğimizi biliyorsun. Çok geç değil ama şimdi geri çekilmen ve daha fazla kan dökülmesini engellemen gerekiyor." Kendine gelmesi için ona biraz daha zaman tanımak isteyerek durakladım.

Göz ucuyla Finnian, Caelan, Sorcha, annem, babam ve Lorne'un yakınlardaki ağaçların arasında gezindiklerini fark ettim. Tavish yakalandığında peşinden gittiklerine şüphe yoktu. Teklifimi duymuş ve ejderhaların kabul edip etmediğini görmek istemiş olmalıydılar.

"Barış ejderhalar için işe yaramaz. Ya fethedersin ya da ölürsün." Kraliçe bir elini kaldırdı. "Ama unutmayın, size bir şans verdik." Diğer ejderhalara, "Prensesi yakalayın ve esir tutun. Kaderindeki eşine yardım etmeye çalışırsa, onu öldürün." Beyaz pullar yüzünü kapladı, ancak canavar olmayan formda kaldı. "Belki bir dahaki sefere boşa harcamazsın." Elini bıraktı ve Tavish'i tutan ejderha ağzını açarak dumanlar çıkarmaya başladı.

Siyah pullu ejderha Zyndara, ben su büyümü çekip vücudumda öfke yaratmasına izin verirken bana doğru uzandı. Ejderha kral ve kraliçesinin ölme vakti gelmişti.

LIRA

KÖzellikle Eiric'e yönelik tehdit nedeniyle hızlı hareket etmem gerektiğini düşünerek iki elimi kaldırdım ve Zyndara ile Eiric'in yüzlerine su fışkırttım.

Eşimi tutsak eden ejderhanın burnuna ve ağzına nişan aldım. Her iki ejderha da geri çekildi ve Tavish bu momentumu kullanarak kendisini esir alanın elinden kurtulmayı başardı.

"Böyle hareket edememeli!" diye bağırdı mor ejderha, sanki bu bir şeyi değiştirecekmiş gibi.

Kalan üç ejderha Eiric'e yaklaştı. Ona ulaşmalıydım. En çok tehlikede olan oydu.

Ejderhalardan biri kükredi ve Kral Ignathor'un büyük kolları etrafımda dönüp beni kayalık zemine ittiğinde üçünün suratına sıçratmaya hazırlandım.

Sprite! Tavish bağlandı.

Yaralı dizim alev aldı ve taş parçaları dizlerimi, avuç içlerimi, dirseklerimi ve yüzümü kesti. Kralın ağırlığı üzerimi kapladı, nefes almak bile acı veriyordu ve ciğerlerim oksijen için çığlık atıyordu.

Dişlerimi sıktım ve onu üzerimden yuvarlamaya çalıştım ama onu bir santim bile kımıldatamadım. Bunun yerine, tek yapabildiğim daha fazla enerji harcamak ve kalan az miktardaki oksijenimi tüketmek oldu.

Başım döndü ve kısa sürede kurtulamazsam bayılacağımı fark ettim. Belki de kralın planı buydu. İçgüdüsel olarak seslendim.

Tavish'ten yardım istedim ama onun kendi savaşıyla meşgul olduğunu bildiğim için kelimeleri yuttum.

Tam solduğumu hissettiğim anda Kral Ignathor'un ağırlığı üzerimden kalktı.

Başımı kaldırıp derin bir nefes aldım, sonra Zyndara Seelie muhafızına saldırırken Sorcha'nın sırtı bana dönük bir şekilde durduğunu gördüm.

Finnian ejderhanın başının üzerinden uçtu, ellerinden ejderhanın üzerine buz fışkırdı. Sorcha uçarak kılıcını ejderhanın boynuna savurdu. Son saniyede Zyndara dönüp kuyruğunu Sorcha'nın yan tarafına çarparak muhafızı birkaç metre öteye uçurdu ve beni saldırıya açık bıraktı.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama dizim tutmadı ve kayalık zemine geri düştüm. Acı tekrar içime doldu ve nefesimi çaldı.

Başımı çevirdiğimde Pyralis'in iki ejderha muhafızıyla savaştığını ve Eiric'i koruduğunu gördüm, bu da onun iyiliği konusundaki endişelerimin bir kısmının dağılmasına neden oldu.

Kanatlarımı çırparak ayağa kalktım ve annem, babam ve Lorne, Tavish'i esir alan kişi ve zümrüt yeşili ejderhayla savaşırken Tavish'i Kral Ignathor'la savaşırken buldum.

Dövüşe yardım etmek için su büyümünü kullandım ama her iki büyümün de tükendiğini fark ettim. Alevli uçurum. Doğuştan gelen silahlarım olmadan yardım etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Etrafıma baktığımda, savunma için kullanabileceğim bir şey olduğunu fark ettim.

Kayalar.

Büyük, yuvarlak bir kaya parçası aldım ve hedefimi seçmek için yukarı baktım.

Küçük, güçlü bir el kanatlarımdan birini kavradı ve beni geriye doğru çekti. Bir ağaç gövdesine çarptım, bu da rüzgârı içimden söküp attı. Ciğerlerim çalışmıyordu ama tek savunma hattım olarak kayaya tutundum.

Kraliçe Sintara derin bir kaş çatarak geçti. "Bu kadar karmaşık olmak zorunda değildi, Lira. Tek yapman gereken oğlumla evlenmekti." Kolumu kavradı, elimdeki taşla aldırmadan

Elimi tuttum ve beni ayağa kaldırdı. Tökezledim ve acı dizime tekrar vurdu. Yere düştüm, kaya birkaç metre yuvarlandı.

Lira, geliyorum, Tavish bağlandı, benim için korku .

Bir iniltiyi yuttum ama yeterince çabuk değildi. Kraliçenin dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Etrafımızdaki kavga devam etti ve sonra kraliçe bir kez daha üzerimde sarsıldı. Gözlerim dökülmemiş yaşlarla yandı. *Savaşına odaklan. Hem Ardanos'un hem de benim yaşamana ihtiyacımız var.*

"Dizim. Sanırım kırıldı," diye hırıldadım. "Yürüyemiyorum."

Kraliçe oflayarak beni kaldırmak için eğildi ve *bunun* benim için bir şans olduğunu anladım. Dişlerimi sıkarak öne doğru yuvarlandım, kraliçeyi ürküttüm ve kayayı tutmayı başardım. Kraliçe diğer tarafıma doğru eğildi ve sol bileğimi kavradı. Kalan tüm gücümle devasa kayayı sağ elimle kaldırdım ve kafasına çarparak tacını düşürdüm.

Mide bulandırıcı bir *çatırtı* duydum ve eli bileğimi bıraktı.

Yalpaladı, başının tepesine dokunmak için uzandı. Yan tarafı kıpkırmızı oldu ve gözbebekleri küçüldü. Beyaz pullar derisinde belli belirsiz görünüyordu ama vücudu sıralanmıştı.

Tekrar kayaya uzandım, denge için iki dizimi de kaydurdum. Kör edici bir acı içimden geçti ve kraliçe beni durdurmak için uzandı. Ancak kayayı bir kez daha kafasının yan tarafına doğru savurdum ve çarpmanın etkisiyle yere yığıldı.

. Başının altında kan biriktikçe içim burkuldu. Ejderhalar çok güçlü olduğu için bu kadar işe yaramasını beklemiyordum ama belli ki küçük halleriyle bize benziyorlardı.

"Lira," diye bağırdı Eiric ve dizimin üzerindeki ağırlığa dayanamayarak kışımın üzerine yuvarlandım. Döndüğümde Eiric'in Pyralis'in hemen arkasında bana doğru koştuğunu gördüm.

Yanıma düştü, yüzü gergindi. "Neren yaralı?" "Ben-"

Pyralis öne doğru düştü ve hem Eiric'in hem de benim sarsılmamıza neden oldu. Tavish onun üzerinden uçarken ejderha prensi sırt üstü yuvarlandı.

Ejderha kılıcını başının üzerine kaldıran Tavish, beyaz sivri ucu aşağı bakacak şekilde hırladı: "Eşime asla sahip olamayacağını bilerek öleceksin. O benim, her zaman ve sonsuza dek. Ve ben de

Ona ve halkıma yaptığın her şey için seni öldürmekten zevk alıyorum."

"Hayır," diye bağırdı Eiric, ayağa fırlayarak. "Tavish-"

Ama dostum Eiric'i kabul etmedi bile. Öfke ve nefret içinde çalkalanıyor, içimi iğrenç hissettiriyordu.

Tam Eiric Pyralis'in üzerine atlayıp onu vücuduyla kaplarken aşağı doğru savruldu.

Kalbim küt atmaya başladı. *Eiric'e zarar verme!* Kılıcın önünü kesmek istedim ama yaralarımın merhametine kalmıştım. Tek yapabildiğim, elbisemi rahat edemeyeceğim ya da bir hanımefendi gibi davranamayacağım kadar yükseğe kaldırarak onlara doğru ilerlemektir.

Tavish yana doğru savruldu, Eiric'i kıl payı kaçırdı. Düzensiz bir şekilde nefes alıyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

Direkt ona baktı. "O benim kader arkadaşım. Ona zarar veremezsin."

"Eiric, bırak beni," diye emretti Pyralis. "Canın yanacak ve bu benim katlanmam gereken bir ceza."

"O bile aynı fikirde," diye alay etti Tavish. "Sürekli eşime sahip çıkmaya çalışıyor."

Pyralis Eiric'in üzerinden yuvarlandı ve pulları yüzüne sıçrayarak ayağa kalktı. "Ancak burada öylece yatıp ölmeyeceğim. Kendimi ve kesinlikle Eiric'i koruyacağım."

Tavish bir dövüşçü duruşuna geçerek ilerlemeye hazırlandı.

"Tavish, onu öldüremezsin," diye bağırdı Caelan hızla uçarak Biz.

Tavish dinlemek yerine saldırdı. Pyralis geri sıçradı ve kısmen ejderha formuna dönüştü. Tavish hiç duraksamadı ve prensi kolundan bıçakladı. Kan fışkırdı ve dostum sırtarak kılıcını geri çekti.

"Durun!" Eiric çığlık attı ama Caelan Pyralis ve Tavish'in arasına indiği sırada annesi ve babası onun arkasına inip kollarından tuttular.

"Onu öldüremezsin Tavish." Caelan titrek bir elle kendi kılıcını kaldırdı, kılıcın ucu kırmızıya bulanmıştı. Kolundan aşağı siyah kan sızıyordu.

Tavish hırlayarak, "İnsanlar bunu söyleyip duruyor ama yapabilirim ve yapacağım," dedi.

"Ejderha kralı ve kraliçesi öldü. O yaşayan son ejderha kraliyet üyesi." Caelan kaşlarını kaldırdı. "Eğer onu öldürürsen, dünyamız istikrarsızlaşacak, bu da fae'leri ve hatta belki de Lira'yla olan ilişkini etkileyecek. İstedğin bu mu?"

Pyralis nefesini tuttu ve başını eğdi. Kendisinden az ötede kanlar içinde yatan annesine baktı ve yüzü acıyla buruştu.

Lorne, Sorcha ve Finnian, Tavish ile benim aramda yere inerken Tavish silahını indirdi. Arkalarına baktım ve savaştığımız ejderhaların hepsinin öldürüldüğünü fark ettim. Pyralis dışında herkes ölmüştü.

Göğsümdeki baskının bir kısmı kalktı. En azından hiçbirimiz öldürülmemiştik.

"Ölmesini istediğim tek kişi o." Tavish burnunu kırıştırdı.

Ne söyleyeceğimi bilemedim çünkü onun kargaşasına katkıda bulunmak istemiyordum. Eğer biri beni Eldrin'i öldürmekten alıkoymaya çalışsaydı, kontrolümü kaybedebilirdim. Tavish'in ejderha prensini onun ihtiyaçlarına tercih ettiğimi düşünmesini istemiyordum ama... "Belki de doğru olanı yapmaya isteklidir." Korktuğum şey doğruysa, onun iyi bir adam ve potansiyel bir müttefik olabileceğini ummak zorundaydım - gerçekten de Eiric'in eşiydi.

Pyralis bıçaklandığı kolunu tutuyordu ama bana döndü.

"Sakin ona bakma, ashbreath," diye öfkeleni Tavish.

"Peki," dedi Pyralis ve Tavish'le yüzleşti. "Her iki tarafta da çok fazla ölüm oldu. Bu savaşa son verebilirim. Bu anlaşmayı ailem yaptı, ben değil. Ve en büyük bedeli hayatlarıyla ödediler." Gözleri parladı ama omuzlarını dikleştirdi.

"Yine de eşimi kaçııp buraya getirmeye çalıştın." Tavish yüzünü buruşturdu. "Hepsi senin ailen değildi."

Pyralis'in pulları yüzünde yeniden belirdi. "Onunla evlenmeyi hiç istemedim. Sadece halkımıza yardım etmek için kabul ettim. Lira yerine Eiric'i geri getirdiğimde her şey değişti. Ancak ailem beni dinlemedi. Belki de , şu anda her şey farklı olurdu." "Savaşı durdurduktan sonra geri döneceğim." diye homurdandı.

"Pyralis, yaralanmışsın." Eiric'in yüzü endişeyle buruştu.

Annem onu alnından öptü ve "Baban ve ben onunla gideceğiz" dedi.

Sadece prenze göz kulak olmak için değil, bize ihanet etmediğinden emin olmak içindi.

Pyralis uçup gitti, kolundaki yaradan hâlâ kan sızıyordu ve Tavish bana doğru koştu. Yanıma ulaştığında, bir kolunu nazikçe bana doladı.

Senin için çok endişelendim, Tavish alnımdan öperek bana bağlandı. "Uh..." Finnian'ın başı geriye eğildi. "Kraliçeyi kim öldürdü? Ben

hiç bu kadar barbarca bir şey görmemiştim."

"Bu ben oluyorum." Elimi kaldırdım. "Bir kılıcım ya da hançerim yoktu, bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldım."

Sırıttı ve iki elini kalçalarının üzerine koydu. "Neden şaşırmadım ki? Her zaman zor durumlardan bir çıkış yolu bulmayı başarmışsındır. Eğer kaderinde Tavish olmasaydı-"

Tavish, "Konuşmayı kes," diye hırlarken Sorcha kafasının arkasına bir şaplak indirdi.

"Gidip çatışmaların durduğundan emin olmalıyız." Caelan dudaklarını büzdü. "Yardımaımıza ihtiyaçları olabilir."

"Ve prenses elbisesini gerçekten aşağı çekmeli." Lorne rahatsız bir şekilde boğazını temizledi.

"Ona bakmayın ya da yardım etmeye çalışmayın." Finnian kanatlarını çırttı. "Aksi takdirde Tavish seni öldürür."

Tavish ayağa kalkıp beni kollarının arasına aldı, ben de elbisemi olması gereken yere geri çektim. Yine de Finnian'ın şu anda seçtiği kelimelerden ikimiz de ürktük. Pyralis haklıydı. Çok fazla ölüm vardı; şu anda bu konuda şaka yapmak bile duyarsızlık gibi görünüyordu.

"Finnian, lütfen bir kez olsun konuşmana dikkat et," dedim nazikçe, bunu düşüncesizce söylemediğini biliyordum. "Bugün çok fazla insan kaybettik." Aslında rakamlardan korkuyordum.

Tavish'ten içime hüznün doldu ve "Evet, kaybettiklerimizi hafife al" dedi.

Kaç mezar kazmamız gerektiğini bilemezdik. Kalbim ağırlaştı.

Caelan Eiric'i almak için hamle yaptı ama Eiric başını salladı. "Ben burada iyiyim."

Sorcha, "Finnian ve ben burada onunla kalabiliriz," diye teklif etti.

Bir ejderha daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle kükredi.

Tavish bir an bile tereddüt etmeden havalandı. Artık savaş bittiğine göre, vücudumdaki her ağrıyı fark etmeye başlamıştım.

Yukarı doğru devam ederken, etrafımdaki fae ve ejderhalara baktım. Alevler artık yanıp sönmüyordu, kılıç sesleri ve çığlıklar sakinleşmişti. Suyun üzerinde savaşan ejderhalar adaya doğru geri uçuyor, silahlarını kaldırmış olan fae'leri bırakıyorlardı.

Pyralis . Çatışma durmuştu.

Ve bu farkındalıkla, eşimin kollarına sokuldum ve karanlığın beni ele geçirmesine izin verdim.

EPİLOG

TAVISH

A Ailem öldükten sonra bir daha asla mutluluğu bulamayacağımı düşündüm. Şimdi, her gün yanımda Lira ile uyanıyorum, kraliçem olarak,

Kaderimdeki eşim ve karım. Hayal edebileceğimden çok daha mutlu ve tatmin olmuş hissediyordum.

Geçtiğimiz beş yıl boyunca zayıf bir barış yaşanmıştı ama Ardanos nihayet her zaman gitmesi gereken yöne doğru ilerliyor gibiydi... şu an hariç, o buradayken.

Yemek odasında masanın ucuna oturmuş, Lira'ya hayran hayran bakıyordum. Cuil Dorcha'ya bakan devasa pencerelerin önünde durmuş, bir eli çocuğumuzla dolu olan karnının üzerindeydi. Isla onun yanında duruyordu, nadir gülümsemelerinden birini takınmıştı, diğer yanında Nightbane vardı. Yakınlarda, Eiric Pyralis'in geniş göğsüne yaslanmış, elleri omuzlarında, ben ona ters ters bakarken.

Nightbane'in kireç yeşili gözleri bile ejderhaya olan güvensizliğini vurgulayarak parlıyordu. Bu, canavarla üzerinde anlaştığımız iki şeyden ikincisiydi; ilki Lira'ya olan aşkıımızdı.

Finnian odaya girdi ve sağımda, Caelan'ın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Onun Lira'yı hiç istemediğinin farkındasın, değil mi?" Finnian içkisinden bir yudum aldı.

"Fark etmez. Yaptığını söyledi." Ejderha kralını sevebileceğimden emin değildim. Onun tek kurtuluşu yeni ejderha kraliçesinin

Lira'nın kız kardeşi ve en iyi arkadaşıydı. Ona tahammöl etmemin tek sebebi buydu. Bir de Eiric'i her zaman ikisinin arasında tutmaya özen gösterdiği ve eşime asla yaklaşmadığı için. "Bunun üstesinden gelebileceğimden şüpheliyim."

"Caelan için iyi ki bu diğer ejderhalar için geçerli değil," diye çıkıştı Finnian. "Yoksa kader arkadaşının burada yaşamasını sağlayamazdı."

Geleceğin bir başka ejderha-fae melezi bebeği daha doğuyor. Ancak Caelan'ın kader arkadaşı ideal bir vatandaşı. Ejderha formundayken Cuil Dorcha'nın yeniden inşasının çok daha hızlı ilerlemesine yardımcı olmuştu. İlk başta, Lira'nın çıktıktan sonra pek çok ejderhayı iyileştirmesine ve gizli şifa yeteneğini herkese sunmasına karşılık olarak yardım etmişti ama sonra bu yardım Caelan'la aralarında daha büyük bir şeye dönüştü.

"Kendin deli gibi aşık değilmişsin gibi davranma." Sorcha ve Emberlyn içeri girerken Caelan gözlerini devirdi.

Sorcha Finnian'ın yanındaki koltuğa uçu ve kaşlarını kaldırdı. "Öyle olsa iyi olur."

Caelan'ın eşi Emberlyn masanın etrafında dolaşarak onun yanındaki yerine geçti, ikisi birbirlerinin gözlerinin içine bakarken parlak pembe saçları parlıyordu.

Savaş bittiğinden beri işleri kolay olmayan tek kişi Isla'ydı. Struan benim için ejderhayı idare ederken ölmüş ve onu babasız bırakmıştı. Lorne bu rolü hemen üstlendi. Her şey yoluna girdiğinde, Lira Isla'dan baş hizmetçisi olmasını istemiş, kızın kendi parasını kazanmasına ve krallıktaki en prestijli işlerden birine sahip olmasına izin vermişti.

Ay ve Eiric ona sarılmak için eğildi. Dört saattir buradaydılar - Pyralis'in eşlik ettiği her acı verici dakikayı saydığımndan değil.

Hepimiz vedalaştık ve çok uzun bir süre sonra Lira'yı kraliyet odasında yalnız yakalamayı başardım.

Duvarları yeşile boyamıştı ve ahşap zeminle birleşince bana gençken ormanda birlikte geçirdiğimiz zamanları hatırlattı. O mutlu zamanların anıları bana yardımcı oldu

İkimiz Unseelie kral ve kraliçesinin odalarına taşındığımızdan beri ailemin burada öldüğü gerçeğini unuttum.

"Onlara karşı hoşgörölü olduğunuz için teşekkür ederim." Lira mavi elbisesini çıkardı, gözlerine uyduğu için tercih ettiğim bir renkti. Yatağımızın önünde çırılçıplak duruyordu. Her zaman çok güzeldi ama şimdi çocuğumuzu taşıdığı için daha da güzeldi.

"Ona tahammül etmeme gerek yok. Asıl sorun o." Bacaklarım beni izinsiz olarak ona yaklaştırdı ve yüzünü kavradım. "Kaderin onu onunla lanetlemesi Eiric'in suçu değil."

Lira güldü, sesi kalbimi hızlandırdı. Bu alemde en sevdiğim sestti.

"Yarın bütün gün onlarla birlikte olacağız." Kollarını boynuma doladı ve göğüslerini göğsüme bastırdı.

Lanetlenmiş uçurum. Tuniğimi çıkarmalıydım, ama aramızdaki malzeme bile olsa, aramızda uğuldayan sarsıntı canlandı. Aletim seğirdi, bundan sonra olacıklara hazırđı.

"Az önce ne dediğimi duydun mu?" Sırıtarak saçlarla . "Eiric ve Pyralis'in yarın Caisteal Solais'teki düğününden bahsediyordum."

Onunla birlikte yaşamasına rağmen, Pyralis Eiric'le evlenmeyi geciktirmiş, bize gerçek bir müttefik olduğunu kanıtlamak istemişti. İşleri yoluna koymak istemişti ki geçmişte eşime sahip çıkmaya çalışmamış olsaydı bunu takdir edebilirdim. Aslında, savaştan birkaç hafta sonra Lira ile evlenmiş ve onu her şekilde sahiplenmiştim.

"Bu gece onlar hakkında konuşmasak olmaz mı?" Zayıflığını bildiğim için elimi kalçalarının arasına koydum.

Bacakları otomatik olarak benim için açıldı ve tüm beyin hücrelerimin kafamı terk edip doğrudan sikime gitmesine neden oldu.

Kirpikleri dalgalandı ve dudaklarını *öptüm*, bağladım, *Sprite, bana cevap verme şeklini seviyorum. Benim için her yönden mükemmelsin.*

Dili ağzımın içine kaydđ ve onu kollarıma alıp yatağıma taşıdım. Nightbane oflayıp banyoya koştu, böyle bir durumda ne yapması gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Birkaç dakika içinde çırılçıplaktık ve birbirimizin bedenlerini ellerimiz ve ağızlarımızla keşfediyorduk, tehditlerden, düşmanlardan ve

Hayatımızın geri kalanında bunu yapmaktan bizi alıkoyabilecek herhangi bir şey.

Pyralis aile paketinin bir parçası olsa bile, bundan başka bir hayatı asla istemezdim.

Lira ve benim birbirimizde bulduğumuz hayat.

Kızı elde eden bir sonraki ahlaki açıdan gri kötü adamınızla tanışmaya hazır mısınız? O zaman Dünya'dan bir gezegene götürülen bir kadının hikayesini okumak için buraya tıklayın.

fantastik bir diyarda bir sonraki Fae kraliçesi olmak için acımasız bir yarışmaya katılmaya zorlanıyor.

Bir şey onları birlikte olmaya zorluyor - onu mahvetse ve tacına mal olsa bile. [Düşmüş Bağlanmış'ı okumak için buraya tıklayın](#)Gölge Kral'a .

Ayrıca, güçlü bir dişi kurt şekil değiştirenle kader birliği yapan ahlaki açıdan gri alfa erkeklerden hoşlanıyorsanız, birinci bölümü okumak için aşağı kaydırın [veya buraya tek tıklayarak Reddedilmiş Kader Üçlemesi'nin 1. kitabı İhanete Uğramış Eş'i okuyun.](#)

LEAVE A REVIEW

Bu kitabı beğendiniz mi?

[Lütfen Amazon'da bu kitap için bir yorum bırakın.](#)

Özel içerikler almak, çekilişlere katılmak ve ücretsiz kitaplar ve alıntılar almak için Jen'in haber bültenine katılın.

[Jen'in Bültenine buradan katılın.](#)

Jen L. Grey'i Facebook'ta [buradan](#) .

takip edinJen L. Grey'in Facebook grubuna

[buradan](#) .katılın

BETRAYED MATE - CHAPTER ONE

Tüylerim diken diken oldu.

Yatak odamdaki dolabımın kapısının arkasında asılı duran aynanın önünde durmuş, bana pek benzemeyen bir yansımaya bakıyordum - gömleğimde un yoktu ve saçlarım topuz yapılmamıştı. Reid Blackwood ile çiftleşmek doğru geliyordu ama aynı zamanda hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Ne zaman ona yakın olsam ya da onu düşünsem içimde çelişkili duygular zıplıyordu.

"Abla, çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı Briar, saçıma bir kırmızı kamelya daha sıkıştırırken. Sanki başımda çiçeklerden bir taç varmış gibi görünüyordum.

Alt dudağımı ısırdım. Ağzım çiçeklerin rengine için kırmızıya boyanmıştı, bu da soluk yeşil gözlerimin daha fazla öne çıkmasına yardımcı oluyor ve bakır kırmızısı saçlarımı sanki bu özel ton benim için yapılmış gibi tamamlıyordu. "Neden başıma bir taç koyuyoruz? Babam kral olmak istemediğini açıkça belirtti ve de kraliçe olmak gibi bir niyetim yok."

Annem içini çekti ve uzun sarı zümrüt yeşili elbisesinin bir omzunun üzerinden geçirdi. "Ember, birçok gelin düğün gününde taç ve taç takar. Bunun arkasında ek bir anlam olması gerekmez. Tahta çıkmaya niyetin olmasa bile

Nihayetinde bu, yakınlardaki kurt sürülerinin ailemizin Blackwood'larla birleşmesini kutlamaya katılmaları için fırsat. Son iki ayda yaşadığımız onca kaostan sonra hepimizin gelecek için umuda ihtiyacı var."

Gözlerimi devirdim ve aynadan annemin kahverengi gözlerine baktım. "Evet, çünkü kurt şekil değiştirenlerin genellikle düğün benzeri çiftleşme törenleri olur." Her kelimemden alaycılık akıyordu. Gerçek şu ki, Kuzey Carolina, Shadowbrook'taki sürümün dışında hiçbir kurtla kendimi rahat hissetmiyordum. Görünüşe göre, Reid'le aramızdaki kader arkadaşı bağının bu kadar uzun sürmesinin bir nedeni de buydu - babamla birlikte bölgesel kurt değiştirici toplantılarına gitmeyi bırakmıştım, bu yüzden Reid'le birbirimizi son sekiz yıldır hiç görmemiştik. On yedi yaşımdan beri. Toplantılara katılmış olsaydım muhtemelen şimdiye kadar çoktan çiftleşmiş olurduk ama olmadığı için herkes beni sürümün gelecekteki alfası olarak dışladığından, kendimi rahatsız etmenin bir anlamı olmadığını düşünmüştüm.

Kaderin kötü bir mizah anlayışı vardı, kaltak.

"Tatlım, ilgi odağı olmaktan nefret ettiğini biliyorum ama bu tören bir dakikalığına da olsa yeniden birlik olma yolunda atılmış bir adım. Türümüzün iyileşebileceğine dair umut veriyor." Hüzünle gülümsedi, gözlerinin etrafındaki hafif kaz ayakları kırışıyordu. "Ayrıca, sen bunu zaten kabul ettin."

Öyleydi ama bunun bir nedeni de Reid ve babası, Blackwood alfası Perry ve sürülerinden birkaç kurt şekil değiştiren daha yaklaşık üç hafta önce bizi kontrol etmeye geldiklerinde aramızda oluşan bağa hazırlıksız yakalanmamdı.

İki ay önce tüm kraliyet ailesi, bölgedeki her sürüden en üst düzey alfalar ve onları korumakla görevli kurt sürüsünün neredeyse tamamı yirmi beş mil bile uzakta katledilmişti ve herkes hâlâ diken üstündeydi. Sürüler arasındaki iletişim zorlaşmıştı çünkü bölgesel alfamız artık hayatta değildi ve sürü bağlantıları aracılığıyla altındaki her sürüyle haberleri anında koordine edemiyordu. Sadece kendi sürülerimizle bağlantı kurabiliyorduk.

Kimse kimin ya da neden saldırdığını bilmiyordu. Sanki hayaletler onları öldürmüş gibiydi; koruyucu kurt sürüsünden dört kişi hariç hepsi. Onlar saldırıdan hemen önce çağrılmışlardı. Uygun bir şekilde mi?

Şimdi herkes birbirinden şüpheleniyor ve sıranın kendilerine geleceğinden korkuyordu.

Briar soluk mavi elbisesini fırçaladı ve açık bakır saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Umut bu olabilir ama ikimiz de Blackwood'ların her zaman yüce hedefleri olduğunu biliyoruz. Reid'in kurt şekil değiştiren prensesle çıkmaya çalıştığını hepimiz duyduk." Yüzünü buruşturdu ve boğazını temizledi. "Kader onun ruhunu kutsasın."

, sesim herkesin olmamı istediği prenses gibi çıkmıyordu. Briar benim açık sözlülüğüme kıyasla çok tatlıydı. "Ölüleri gücendirebileceğini sanmıyorum. Ayrıca, onun hakkında kötü konuşmuyordun."

Yeşim yeşili gözlerini bana dikti ve çenesini kaldırdı. "Onu gücendirmek gibi bir kaygım yoktu, sadece hepsinin bu kadar korkunç bir şekilde ölmesinden nefret ediyorum. Son nefeslerinde yaşadıkları travmayı hayal edebiliyor musun?"

Sertçe nefes aldım. Briar sadece yirmi bir yaşındaydı ama aramızda dört yaş olmasına rağmen bazen benden daha olgun görünüyordu. "Haklısın."

Kapı çalındı ve krem rengi elbisemin kenarları dizlerimin etrafında dalgalanarak döndüm.

Kapı açıldı ve babam kafasını odaya uzattı. Koyu bakır bukleleri her zamankinden daha dalgalıydı ve gözlerinin altında ağır gölgeli halkalar vardı. "Kutsal ." Üçümüze bakarak kıkırdadı. "Evden pijamalı ve ağızlarının kenarlarından salyalar akan üç kadınla çıkıyorum ve döndüğümde onları çok şık ve düzgün buluyorum.

Bunun böyle olacağını bilseydim-"

Annem ona bir parmağını salladı ve homurdandı, "Kurdun ininde uyumak istemiyorsan, orada dursan iyi edersin." Dudaklarını birbirine bastırdı ama ağzının köşeleri yukarı doğru eğildi.

Babam odaya girdi ve tam boy yatağıma oturdu, omuzları kamburlaşmıştı. Bordo yorganım bu sabah attığım yerden yatağın yarısına kadar sarkıyordu ve yüzümü buruşturdum.

Annem onun yanına oturdu ve elini tuttu. "Törenden önce biraz kestirmek için zamanında döneceğini sanıyordum?"

Yatağın üzerinden pencereden alçalan güneşe baktım. Bölgelerimiz arasındaki mesafeyi kaplayan sık ormanlara bakan uçuşuma doğru yola çıkma vakti gelmek üzereydi. Sürümüzden kimse alfa olarak başa geçmezse, bir gün Reid'in liderliğinde birleşebilecek bölgeler.

"Çiftleşme töreni yaklaşırken, hem biz hem de Blackstone'lar bölgemizde endişe verici bir şey olmadığından emin olmak için etraflıca keşif yapıyoruz." Babam onun elini sıktı ve devam etmeden önce yanağından öptü, "Ama ben iyi olacağım. Biraz kahve içip duş alacağım ve tören ve sonrasındaki şenliklerde yağmur gibi olacağım. En az iki sürü daha geldi ve şu anda kayalıklara doğru gidiyorlar."

Karnım sıkıştı ve bunun kelebekler mi yoksa yola çıkmadan önce bir mola vermem gerektiğini gösteren bir şey mi olduğundan emin değildim.

"Artık hareket etmelisin." Annem elbisesindeki kırıksıklıkları düzeltti. "Bizim de yola çıkmamız gerekiyor."

Güldü. "Törene onsuz başlayabilecek değiller ya."

Nefesim kesildi. Bu ses hoşuma gitmedi... ki bu aptalcaydı. Tabii ki bensiz başlayamazlardı. Ben dişi eş-er-gelindim... Kahretsin, kendime ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Asillerin bile çiftleşme törenleri yoktu. Genellikle iki kader ya da seçilmiş eş, ritüeli kendi başlarına gerçekleştirir ve bağı tamamen tamamlarlardı. Bunun yerine, Reid ve ben tüm yerel sürülerin önünde kısmi bir bağ kuracak ve sonra bunu tamamlamak için yaşayacağımız eve çekilecektik.

"Yine de geç kalmak istemeyiz." Briar kaşlarını kaldırdı. "Bu eş bağı nasıl algıladığımız hakkında ne söylersiniz?"

Babam kaşlarını çattı. "Siz üçünüz kazandınız. Ama hazırlanmadan önce Ember'la yalnız konuşabilir miyim? İhtiyacım olan bir şey var."

Evin dışından bir uluma geldi... Craig.

Kalbim sarsıldı ve ona olan paket bağlantımı çektim. *Saldırı altında mıyız?*

Hayır, Em. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Sadece babanı bir konuda uyarmam gerekiyor.

Omuzlarım gevşedi ve derin bir nefes aldım. O geceden beri kurt şekil değiştirenlere yönelik başka bir saldırı olmamasına rağmen, uğursuz bir şey dolaşıyor gibiydi. İçinden bir şey. Muhtemelen kulağa çılgınca geliyordu ama kral ve kraliçemize kimin saldırdığını bulana kadar rahat edemezdik.

Babam iç çekti. "Craig'in ben hazırlanırken halletmem gereken bir işi var ama Ember, gitmeden önce seninle konuşmak istiyorum. Paylaşmam gereken önemli bir şey var." Yeşil gözleri alışılmadık bir şekilde kısıldı.

Boğazımda bir yumru oluştu. Son bir hafta içinde bunu beşinci kez söylüyordu ve zamanımız kalmamıştı. Ne zaman bundan bahsetse bir şey oluyordu; bir izciyle, bir gözcüyle ya da başka bir sürüden bir telefon alıyor ve bir şey sezdiklerini düşündükleri için oradan ayrılmaları gerekiyordu. Yine de o bakışı -kaşları çatılmış ve gözlerinin etrafındaki deri gerilmişti- sadece bir kez daha, keklerimden birinde bir sorun olduğunu bana söylemek zorunda kaldığında takınmıştı.

"Artık gitmemiz gerek Atlas." Annem başını salladı. "Ona etkinlikten sonra söylemen gerekecek. Sen döneceğini söylediğinde kahveyi hazırlamıştım bile, hemen bir duş al, ben de sana bir fincan koyayım. Bize yetişebilirsin."

Babamın çenesi heyecanlanmamış gibi çalışıyordu. "Duş almayacağım, sadece biraz temizleneceğim. Sen , ben yetişirim." Odamdan çıktı ve göğsüm daraldı. Her nasılsa, bana söyleyeceklerinin düşündüğümde çok daha önemli olduğunu hissediyordum.

Briar kolunu benimkinin içinden geçirerek beni kapıya doğru çekti. "Gel hadi. Uçuruma dört mil var ve güneş yakında batacak."

Yüzümü buruşturdum ama beni çekmesine izin verdim. Neyim vardı benim? Ayaklarımı tüylü kahverengi halıya gömmek istedim ama bu sadece sürülerimiz arasındaki gerilimi artırırdı ve şu anda olabilecek en kötü şey buydu.

Annem, Briar ve ben koridora adım attık. Bakışlarım evimizin önündeki aile fotoğraflarının ve beyaz suda yüzen

ve benimkinin tam karşısındaki Briar'ın odasına gittik. Artık her gece birlikte takılamayacaktık. Sağ tarafa baktım ve babamın annemlerin yatak odasının kapısının arkasında kaybolduğunu gördüm ve göğsümde ağır bir kayıp hissi oluştu. Kader arkadaşımın hayatıma başlamanın beni bundan daha fazla heyecanlandırması gerekmez miydi?

Evden çıktık, Ekim ortasının serin esintisi yüzümü okşuyor ve saçlarımı geriye savuruyordu. Sürü mahallesindeki diğer tuğla evlerin ışıkları yanmıyordu, bu da insanların ya çoktan benim törenime gittiğini ya da bölgeyi koruduğunu gösteriyordu.

Evimizin arkasındaki ormandan geçip Reid'in beni beklediği uçuruma giden patikayı takip ederken çıplak ayaklarım serin çimlere batıyordu. Meşe ve akçaağaç ağaçlarının yaprakları yeşilden kırmızıya, turuncuya ve sarıya dönerek sonbaharın geldiğini vurguluyordu. Bu benim yılın en sevdiğim zamanıydı; Blue Ridge Dağları'nın manzarası tek kelimeyle muhteşemdi.

Yaklaşık bir mil yürüdükten sonra donup kaldım. Briar ve annem artık yanlarında olmadığımı fark etmeden önce birkaç adım daha devam ettiler.

Annemin kaşları çatıldı. "Sorun nedir?"

"Benim ." Törenle ilgili hiçbir şey hakkında söz hakkım yoktu. Planlamanın çoğunu Reid'in annesi Mavis yapmıştı ve sürünün gelecekteki alfası olan oğlu için mükemmel olmasını istiyordu. İstedğim tek şey, sabah erkenden fırındaki vardiyam sırasında yaptığım özel tatlımı yapmamdı. Herhangi bir özel etkinlik için her zaman aynı şeyi yapardım - pralin kreması ile kırmızı kadife kek, çikolata ve akçaağaç şurubuna batırılmış ahududu ile tepesinde. Bu, sekiz yaşındayken yaptığım bir karışımdı - sonunda annemi mutfağında yemek pişirecek kadar büyüdüğüme ikna etmişim ve tatlı ailece çok beğenilmişti.

"Mavis bu öğleden sonra sen uyurken aldı." Annem omzumu okşadı. "Açık büfe sırasına dahil edilebilmesi için zamanında aldığından emin olmak istedi. Reid ona bunun senin için ne kadar önemli olduğunu vurguladı."

"Oh, tamam." Midemdeki rahatsızlığın bir kısmı hafifledi. Tüm planlama süreci boyunca Reid, ben zorlamak istemesem bile sesimin sağladı. Bu tören

Benim için önemli olan ilişkimizdi. Annesi her şeyi planlamış olabilirdi ama Reid iyi bir adamdı ve benim de dahil olmamı istemişti.

Peki neden zaman zaman onun yanında kendimi çok tuhaf hissediyordum, sanki ondan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum?

Başımı salladım ve gülümsemeye zorladım, benim için endişelenmelerini istemiyordum. Onların yeterince derdi vardı ve o benim kader arkadaşımdı. İkimizin birlikte olmaması için hiçbir neden yoktu.

Bir nefes verdim ve tekrar ilerledim.

Briar ve annem tören ve gece hakkında konuşmaya başladılar. Bana bakışlarına göre gülümsedim ve gerektiğinde başımı salladım ama içime odaklandım.

Hiç niyetim yokken önlerine geçtim. Kesinlikle acelem yoktu ama bir şey kadar işlemişti. Uçurum önümüzdeydi ve ağaçların arasında töreni bekleyen yaklaşık iki yüz kişiyi görebiliyordum.

Gözlerim Reid'e takıldı. Kenarda durmuş, koyu bronz tenli, benim yaşıma yakın görünen güzel bir kadınla konuşuyor ve gülüyordu.

Blackwood sürüsüyle birlikte büyümüş olan cadı Cassi, uçurumun kenarında durmuş hepimize bakıyordu ve halk için bir birlik gösterisi olarak konuşmamız için yaratılan yeminleri denetlemeye hazırды.

Altın sarısı gözleri bana odaklandı ve gülümsedi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Otomatik pilotta ilerledim ve birinin yanına çarptım. Koluma bir sıcaklık yayıldı ve başımı kaldırdığımda nefes kesici derecede yakışıklı bir adamın bana baktığını gördüm. İlk fark ettiğim şey sol kaşının ortasından geçen yara iziydi. Yakışıklılığından bir şey eksiltmek yerine, ona bir seksilik katıyordu.

Altın benekli kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve alay etti.

Birden babam diğer tarafımda belirdi ve adama kaşlarını çatı. "Ryker. Burada ne işin var senin?"

Başım döndü. *Ryker Grimstone*. Kraliyet ailesini korumakla görevli sürünün alfasının oğlu. Saldırı gerçekleştiğinde gizemli bir şekilde ortada olmayan dört kişiden biri. *Onun* burada ne işi vardı?

"Ben yerel bir sürünün üyesiyim ve duyduğuma göre hepimiz davetliyimiz." Ayaklarının üzerinde geriye doğru sallandı, rüzgâr dikenli saçlarının uçlarını karıştırdı. Gülümsedi ama gülümsemesinin ardında sıcaklık yoktu. Hatta sanki gitmesi isteniyormuş gibi bir cüretkârlık vardı.

Baba, olay çıkarmanı istiyor. Onu görmezden gelelim. Aslında, olabildiğince çabuk uzaklaşmak istiyordum. Şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam olabilirdi ama onun ve yaptığı her şey hakkında dedikodular dönüyordu. Anladığım kadarıyla sınırları zorlamaktan ve maskaralıklarıyla yetkililere meydan okumaktan hoşlanıyordu.

Babam koluma girerek, "Kızımdan uzak dur. Çiftleşiyor."

"İnan bana. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum," diye karşılık verdi Ryker.

Boğazım düğümlendi ve ukalaca bir cevap ağzımdan kaçtı. Babamı Reid'e doğru takip etmeden önce, "Hislerimiz karşılıklı," diye tükürdüm.

Annem ve Briar arkamızdan geldiler, ama büyük olasılıkla benim gibi yüzlerini gülümsemeyle sıvadıkları için hiçbir şey söylemediler.

Ön tarafa vardığımızda Reid bizi kabul etmedi. Daha önce hiç görmediğim bir kadınla konuşmaya devam etti.

Boğazımı temizledim.

Parlak mavi gözleriyle beni taradı ve alnı kırıştı.

"Millet, törenin başlama vakti geldi!" Cassi seslendi, uzun siyah saçları esintiyle havalanıyordu. "Reid, yeminlere başlayabilmemiz için lütfen Ember'a bana kadar eşlik et."

Kader arkadaşım lacivert gömleğinin üst düğmesini düzeltti ve bir elini sarı saçlarında gezdirdi. Sonra elimi tuttu.

Tenimiz birbirine değdiği anda, kader arkadaşlığı bağının göstergesi olan çekim beni kendine çekti ama aynı derecede güçlü ama itici bir his de ondan uzaklaşmak istememe neden oldu.

Sanki o da aynı şeyi hissetmiş gibi nefesini içine çekti.

Gözleri parladı ve soluma baktı. Bakışlarını kalabalığın önünde birkaç adım ötede duran anne ve babasına doğru takip ettim. Onunla bağlantı kuruyor olmalıydılar.

Hâlâ elimi tutuyordu, beni cadiya doğru yönlendirmeden önce son bir kez yabancı kadına baktı. Attığımız her adımda Cassi'nin gri gözleri daha da ısınıyor ve kırmızı dudaklarına bir gülümseme yayılıyordu.

Cassi'nin arkasında, Blue Ridge Dağları'nın ormanı uçurumdan uzağa doğru akıyordu. Gün batımı üzerimizdeydi, her iki bölgemize de altın rengi ışık saçıyordu, törenin zamanlaması umudu ve hayatta kalacağımızı vurgulamayı amaçlıyordu.

"Bildiğiniz gibi, bir çiftleşme töreni sürünün emsali değildir, ancak bize kutlayacak bir şey veren ve bu zor zamanda bu iki sürüyü bir araya getiren her etkinlik özel olmayı hak eder." Cassi ellerini göğsünün önünde kavuşturdu. Uçuruma o kadar yakın duruyordu ki, giydiği siyah elbisenin arka etekleri uçurumun kenarından sarkıyordu. "Ruhlarını birleştirmeden önce yeni mutlu çiftle birlikte kutlama yapmak için buradayız. Burada deneyimleyeceğimiz şey onların birbirlerini sahiplenmeleri olacak."

En azından herkesin önünde seks yapmamız için bizi zorlamıyordu. Bunun bir anlamı olmalı.

"Lütfen, Reid ve Ember, birbirinize doğru dönün."

İkimiz de buna mecburduk ve ben aramızdaki beş santimlik boy farkını kaldırıp Reid'in gözlerinin içine baktım. Midem bulandı ve bunun hazımsızlık mı yoksa kelebekler mi olduğundan emin olamadım.

"Reid, Ember'ı ısırarak onu ömür boyu eşin olarak kabul ediyorsun ve ona kendin gibi bakacağına söz veriyorsun. Bu yemini edip ısırığınla mühürleyecek misin?" Cassi, Reid'e boynumu ısırmasını işaret etti.

"I..." Öksürdü, yüzü kızardı. Yutkundu ve "Will" diye mırıldandı.

Saçlarımı bir tarafa doğru çekip boynuma ve omzuma kolayca erişmesine izin verirken kalbim küt küt atıyordu. Başını eğdi ve nefesi tenimi ısıttı. Gözlerimi kapattım, delici dişlerin batmasını bekliyordum ama hiçbir şey olmadı.

Gözlerimi açtım.

Reid doğruldu. Başını iki yana salladı. "Yapamam."

[İhanete Uğramış Eş'e devam etmek için buraya tıklayın.](#)

ABOUT THE AUTHOR

Jen L. Grey, Paranormal Romantizm, Şehir Fantezisi ve Fantezi türlerinde yazan *USA Today* Çok Satan Yazarıdır.

Jen, kocası, iki kızı ve iki minyatür Avustralya Çoban Köpeği ile Tennessee'de yaşıyor. Yazmaya başlamadan önce hevesli bir okuyucuydu ve indie topluluğuna dahil olmaktan keyif alıyordu. Kitaplara olan sevgisi onu sonunda yazmaya yöneltti. Daha fazla bilgi için lütfen web sitesini ziyaret edin ve haber bültenine kaydolun.

Gelecekteki projelerine ve imza günlerine web sitesinden göz atabilirsiniz.

www.jenlgrey.com

ALSO BY JEN L. GREY

Fae ve Kurt Üçlemesi

[Düşmüş Gölge Kral'a Bağlı](#)

Reddedilen Kader Üçlemesi

[İhanete Uğramış Eş](#)

Karanlığa Kader

[Ayaz Alevler ve Kül Krallığıve](#)
[Gölgeler Kralı Dikenler ve](#)
[Kanatlar Sarayı](#)

Yasak Eş Üçlemesi

[Kurt Eşi](#)

[Kurt Kurt](#)

[Dokundulsırdı](#)

Bağımsız Romantizm

[Gölgeler ve Fae'ler](#)

Çarpık Kader Üçlemesi

Kader [Eşi Tutulmuş](#)

[Kalp Seçilmiş Kader](#)

İşaretli Ejderha Prensi Üçlemesi

[Acımasız Eş](#)

[İşaretli Ejderha](#)

[Gizli Kader](#)

Gölge Şehir: Gümüş Kurt Üçlemesi

[Kırık Eş](#)

[Yükselen](#)

[Karanlık](#)

[Gümüş Ay](#)

Gölge Şehir: Kraliyet Vampir Üçlemesi

[Lanetli Eş Gölge](#)

[Isırığı İblis Kanı](#)

Gölge Şehir: Şeytan Kurt Üçlemesi

[Mahvolmuş Eş](#)

[Parçalanmış](#)

[Lanet Kader](#)

[Ruhlar](#)

Gölge Şehir: Kara Melek Üçlemesi

[Düşmüş Eş İblis](#)

[İşaretli Karanlık](#)

[Prens](#)

[Ölümcül Sırlar](#)

Gölge Şehir: Gümüş Eş

[Parçalanmış Kurt](#)

[Kaderli Kalpler](#)

[Acımasız Ay](#)

Kurt Doğuşu Üçlemesi

[Gizli Eş Kan](#)

[Sırları](#)

[Uyandırılmış](#)

[Büyü](#)

Saklı Kral Üçlemesi

[Ejderha Eşi](#)

[Ejderha](#)

[Ejderha](#)

[KraliçesiVarisi](#)

İşaretli Kurt Üçlemesi [Ay](#)

[Öpücüğü Seçilmiş](#)

Kurt

[Kırık Lanet](#)

Kurt Ayı Akademisi Üçlemesi

[Gölge Eş Kan](#)

[Mirası](#)

[Yükselen](#)

[Kader](#)

Kraliyet Varisi Üçlemesi

[Kurtlar Kraliçesi](#)

[Kurt Kurt'un](#)

[İddiasıSerbest](#)

[Bırakıldı](#)

Kan Döken Akademi Üçlemesi

[Birinci Yıl](#)

[İkinci Yıl](#)

[Üçüncü Yıl](#)

Melez Hapishanesi Duolojisi (Kan Dökme Akademisi ile Aynı Dünya)

[Avlanmış](#)

[Lanetli](#)

Artifact Reaper Serisi

[Azrail: Başlangıç Dünyanın](#)

[Azrail'i Kanatların](#)

[AzrailAzrail'i Suyun](#)

[Azrail'i'i Alevlerin](#)

Amara'nın Taşları (Paylaşılan Dünya)

Fırtınalar Krallığı

Gölgeler Krallığı

Harabeler Krallığı

Ateş Krallığı

Pearson Kehaneti

Şafak Yükselişi

Aydınlanmış

Yükseliş

Hükümrân

Yükseliş

Tek Başına

Ölüm Meleği

Yükseliyor

Alfa

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

